

2009-02-23

Előző volt a bloggal kapcsolatos blabla, ez pedig a bloggal kapcsolatos blabla lesz :)

Najó, a lényeg, hogy ide még beírom, hogyan is történt az egész, vagyis a bevezető a történethez.

Egyszer volt, hol nem volt...

volt egyszer egy nevű chat, ami messze jobb, meg szebb és intelligensebb, mint az MSN. Éppen ezért nem is szereti senki. Pedig ott lehet új barátokat találni.

Igen, az ICQ-n lehet keresni ország szerint, hobbi szerint, és még sok más beállítás alapján. Így nagyon jól lehet baráttra lelni.

Ahogy Sema is rám talált egy nyári éjszakán.

2004 augusztus volt, sütött a hold, teljesen le voltam már barnulva a monitor fényerejétől, és a computer egerek rohagáltak az asztalon levő papírhalom alatt.

Akkor kezdődött egy beszélgetés, ami később barátsággá, majd később, az első személyes találkozásunk során szerelemmé erősödött.

Addig-addig gondolkoztunk, hogyan tovább, miképpen legyen, míg végül Istanbul mellett döntöttünk. Majd egyszer ezt is leírom, mert ez is izgalmas :)

Sok sok beszélgetés és repülés után végül Istanbulban kötöttem ki, ahol minden nap egy külön kaland. Így ezeket írom le ide.

Az elején még visszaemlékezés lesz, így a dátum nem egyezik meg a tényleg időponttal, bocsni. Ha működik a naptár oldalt-alul-felül-hovatettem, akkor oda utólag berakok mindent. Az elején nem volt idő ilyenekre....

Remélem, most lesz :)

Eljött ez a nap is...

2008. október 21-én végleg elrepültem Istanbulba.

Nem egy kellemes érzés, de mindenképpen meg kellett tenni valamelyikünknek. Vagy Ő jön, vagy én megyek.

Elején azt gondoltuk mindketten, hogy fordítva lesz, de aztán mindketten felébredtünk :)

Meg ugye Istanbuuuuuuuuuul.... elég csak egyszer igazán belemélyedni a városba aztán az ember vagy megutálja, vagy megszereti. Én a második kategóriába tartozom, és kitartok mellette :)

Eljött tehát az indulás napja. Irány a repülő. Persze csomagok minden 23.00000 kg-osak, mert a Malév csak ennyit enged, vagy lehet fizetni horror túlsúly :P Pedig nekem a repjegyem akciós volt. Ez is mókás, retúr jegy 10 000 forint, illeték 20 000 forint. Túlsúly 500 ft/kg.

Azért lett retúr jegy, mert egyébként 70 000-be került volna. Szép dolog a matematika :) Gondoltam keresek valakit Istanbulba, akinek elég egy odaút, és eladom neki a jegyet :)

Tehát a chekkolást megúsztam, persze téli kabát, zsebet telepakolva. Nem mindennel, mert az Erős Pista folyadék lévén bombának minősül. Érthető is, mert avatatlan kezekben halálos :D

Kár, hogy olyan nehéz az üveg :(

A chekkolást az átvilágítás fedőnevű nevű sztriptíz akció követte, és ezt is megúsztam :)

Már rég bent ültem, amikor jött egy stewardess, hogy sürgősen fáj az információs pulthoz. Nofene, a nagy csomagban sem lehet Erős Pista? Mit fogok én enni akkor a törököknél?

Nem az Erős Pista volt a gond, hanem hogy a Tóthokat keverte a rendszer. Engem ideglenesen átkereszteltek Ritára, ami így nem jó, és adtak egy másik jegyet. De a gép már tele volt, így sajnos csak az első osztályon maradt hely. Jajdekár nekem.... :D

Hol kezdődik minden izgalmas utazás?
Persze, hogy a dokinál :D

Történt pedig, hogy a repülőn mégse fotóztam el az összes bitet a kártyán, mert elkezdett fájni a szemem.

Ó, ez annyira jó egy érzés. Akkor fáj, ha csukva van. Persze tartsd nyitva. Mikor ezerrel süt a nap :P

Úgyhogy a gépen nem láttam semmit, hanem ezzel küzdöttem. Ha nem mozgatom nem fáj, nem fókuszál, nem változik a fény, akkor egész jó. De mivel nem akart elmúlni, megérkezés után nem sokkal megnéztük a dokit.

Vagyis én csak néztem volna, ha látok valamit. Hiába van az embernek egy jó

szeme, ha a másikhöz szinkronizál. :P Így nem láttam a gyönyörű kertet, sem a szokás korházi dízáj. Inkább szagoltam... A kórházzzag mindenhol kórházzzag.

Oh, a dokira nem vártuk 2 percnél többet, és nem is vacakolt sokat. Megnézte minden irányból, és mondta, hogy van egy sebem. Így kapok rá egy gyönyörű tapaszt pár napig.

Az már csak otthon derült, hogy a tapaszt szájtól hajig ér. Viszont megtanultam, mit jelent a korsan szó, mire hazaértünk :D mégpedig, hogy kalóz :D

Ilyenkor mindenkinek azt ajánlom, hogy ne nézzen tükörbe. Maradjunk meg inkább abban a hitben, hogy mi vagyunk a legszebbek a világon, és az emberek azért bámulnak meg az utcán, mert el vannak ájulva a gyönyörűségtől ;)

Mit viszel magaddal, ha másik országba költözöl?

Zoknit, alsóneműt, Erős Pistát, és persze a számítógépet.

Nem, laptopot nem ér, mert akkor a kvarcóra is játszhat. Abban nincs semmi kihívás. Vigyél dobozos számítógépet, mert az az igazi.

De mégis hogyan?

Nos, ha szedtél már szét gépet, akkor láthatod, hogy belül valójában tök üres. Ha még nem szedtél szét egyet se, itt az útmutató:

Fogj egy gépet, ami nem a tied.

Keress egy lifetet, ami működik

Mennj fel legfelülre

Keress egy szabadra nyíló ablakot, ajtót, bármit.

SZABADSÁG! vagy NESZE NEKED BILL GATES hajítsuk ki a kócerájt az ablakon. A felkiáltás olyan hanghordozással legyen, mint a CSUHAI!

Nézzük meg, kit találtunk el.

Ha még mindig működik a lift, ismételten használjuk, de a másik irányba.

Kilépve az utcára nézzünk körbe, hogy senki meg ne lásson.

Keressük meg a Wright fivérek is megszégyenítő projektünk eredményét.

És íme, így néz ki a csodadoboz belülről!

Natehát, nem kell térismereti diploma, hogy rájöjjönk, a doboz belseje igencsak üres. Még az olyan gépek esetében is, mint az enyém, amiben belül igencsak ki lett egészítve fémépítés alkatrészekkel.

2009-02-24

A helyes magatartás gazdasági válságban az, ha eladod mindened (kivéve a pincédet), veszel 100 kg kurpmlit, a maradék pénzt beváltod aranyba, és lemész a pincébe (azt nem adtad el, ugye?), és kivárod, amíg a nagy muftik (ez is török szó, mufti volt az, aki az elfoglalt területekért felelt) kiszórakozzák magukat.

Vagy bármi mást csinálhatsz, de ne utazz!

Ugyanis ilyenkor a pénzed kezelése kb. a ruletté-el lesz egyforma.

Mit tegyek, ha nekem is éppen most kellett kimennem. Betettem az összes pénzem a bankba, mert ugye azt mondják, hogy a bankok értenek hozzá, meg biztonság, meg blablaba, aztán a túloldalt, vagyis Istanbulban néztem az aktuális árfolyamot, mikor tudom kivenni. Mikor bukok vele a legkevesebbet.

Csak hogy a bankok tojtak a fejemre, mert ha én hétfőn vettem ki a pénz, akkor pénteken könyvelték el, ha pénteken vettem ki, akkor meg hétfőn. Lényeg, hogy baromira nem lehetett tudni, hogyha kivettem 100 000 Forintot, akkor abból végül 95 000 lett (ilyen persze sose volt, mert a kis mocskok azért ügyeltek arra, hogy CSAK nekik legyen jó), vagy 120 000 forint lett.

És persze az eredményt jó esetben 1 hónap múlva tudtam meg, mert az elektronikus rendszer ilyen gyors.

Inkább mentem volna a ruletté-re, mert ott legalább lehet nyerni is...

Miért tanuljunk törökül?

Azért, mert a török nyelv olyan Ázsiában, mint a Német Európában
"Azért tanulsz németet, mert ha bárhova mész Európában akkor megértenek, és nem adnak el egy zsák krumpliért"

Na, ez dögre nem így van. A német egy szép nyelv, de abszolúte sehol se lehet használni. Talán csak Ausztriában. De a mediterránon nem igazán tudnak németül, a német határ túloldalán se. A volt szoci országokban persze mindenki ezt tanulta, aki akart valami mást, mint orosz, de ilyen embert meg sose talál. A skandináv országokban meg jó ideje már az angol a második anyanyelv. Úgyhogy a némettel nem megyünk sokra, hacsak nem Németországban vagyunk, de ott jó eséllyel tudnak angolul vagy törökül...

A török nyelv nem ilyen, mert azt tényleg fél Ázsiában beszélik, vagy annak

valamely hasonló változatát. A legtöbb volt szovjet tagország török nyelvű (ebben legerősebb Törökország, aminek a jelentése Törökország. Ők azt mondják ők az igazi törökök, a másik az csak másolat, csak hogy a szovjetek miatt nem tudtak köztársasodni... Ennél sokkal mókásabb a Kazahsztán, ahol a kazakok élnek. Ez törökül annyit jelent, hogy kardigán. Vajon mit gondolt az, aki alapította? Mindenesetre a törökök jókat mosolyognak amikor a hírekben szerepel, mint a kardigán elnök, a kardigánok tüntettek, stb... :))

Persze az ember nem ezért tanul nyelvet, hanem mert beszélni akar, vagy kell valakivel. Vagyis diploma, munka vagy szerelem miatt...

A jó a török nyelvben, hogy olyan, mint a magyar.

A rossz, hogy olyan, mint a magyar....

Azért nehéz, mert ők is ragoznak, és a rag alakul a szó hangzásához (magas vagy mély hangrendű, de ha neked ez az egész magas, ne aggódjál, sok ilyen nem fogok írni). E miatt nehéz megtalálni a szótöveget. Jah, és persze a ragtól függ, hogy mit is jelent. Egyetlen M betűtől függ, hogy a mondat pozitív vagy negatív, vagyis, hogy meg akarod venni azt a Mercédest, amit a bazárban tukmálnak rád, vagy nem akarod... Úgyhogy csak óvatosan :)

Persze nem e miatt nehéz a nyelv, hanem mert a hétköznapokban senki se úgy használja, mint az iskolában. Angolban ha a megtanuljuk a megy, vesz, alszik, addj 1 kólát szavakat, mindjárt elboldogulunk vele. Ezzel ellentétben mondjuk a magyarban mikor használjuk a megy szót?

Mikor mondod azt, hogy Elmegyek az élelmiszerboltba és kérek egy kiló szalámit?

Dehogyan beszélünk mi így, hanem leugrottam a boltba, rohanok a busz után, átnézek a szomszédra, becsörtetek dolgozni, stb... kifejezéseket használjuk, de a megy szót, azt soha, de soha sem.

A vonat sem elment és lekéstem, hanem a k***** elszakított a p*****ba :)

A törökben ez picit egyszerűbb, mert kevesebb a szinonímiájuk. De ezt pótolják más jelenségekkel.

Pl, ha Londonban vagy és megkérdezed, hol a pályaudvar, akkor azt mondják,

arra, ott, vagy hõm és mutatnak az irányba.

Ha ugyan ezt Istanbulban kérdezed, akkor nagyból a következõt hallhatod fél percben elhadarva:

Kedved Uram, elindul ezen a szépen megformázott izmíri macskõves úton és elmegy addig a csodaszép kék házig, aminke az ajtaján Jásmin Ékszerei felirat van, ahol is a lányom dolgozik és olyan csoda de olyan csodaszép nyakláncok vannak olcsón, hogy csuhaj, de egyébként nem is arra van a pályaudvar, hanem ha balra megy a pék fele, ahol azokat a remek kalácsokat árulja a fiam és mind nagyon szépen meg van sülvé, akkor is rossz irányba megy, mert jobba az anyósom a pupucsokat árulja...

...és közben még eladnak neked egy pár cipõt.

Jah, és ha meghallják, hogy tudsz törökül, akkor máris így kezdõdik: Ó tesó, te érted a nyelvünket? Gyere már be egy teára, azt beszélgessünk!

De én a pályaudvart keresem.

Jaj, vonatból annyi van, majd hívunk neked taxit, mert messze van innen, de meséj már, honnan jössz, mit csinálsz itt?

2009-02-25

Feltett szándékunk volt, hogy esküvő után valahol lakni fogunk. Ugye milyen meglepő? :)

De hát Istanbul nagy, tényleg nagy, az esküvő pedig nagyon közeledett...

Istanbulban nem olyan az albérlet, mint Magyarországon. Először is a legmelegpőbb, hogy teljesen üresen adják. Nincs benne bútor. Az esetek többségében még újra is kell meszelni, meg parkettázni. Tehát nem lehet kibérelni és másnap beköltözni. Itt úgy szokás, hogy a bútorokat mindig viszik magukkal az emberek, ha új helyre mennek. Persze ügyelnek, hogy az új hely nagyobb legyen. :)

Másik meglepő, hogy az ár sokkal inkább függ a helytől, mint a lakás méretétől vagy állapotától. Láttunk 8 szobás lakást, ami fent volt az 5. emeleten és a fél Bosphorust látni lehetett onnan, miközben egy akkora tetőterasa volt, hogy akár focizni is lehetett volna rajta. Hmm... nem rossz, mivel a lakás a terasz közepén helyezkedik el, körben minden szobából ki lehetett menni a teraszra, vagyis mindenhova besütött a nap. Kár, hogy 4x kell átszállni, ha a központba be akarunk menni busszal. Meg az 5. emelet nem mókás minden nap...

De a rekordot mégse ez vitte el. Van egy Sariyer nevű városrés, amiről én sokáig azt hittem, hogy már másik város. Mondjuk, mint Szentendre és Budapest, csak a táv 40 km-el több, vagy 60-al, de mindegy. Na, ott volt egy ingatlanos, aki ajánlott egy tuti helyet. Onnan mentünk még kifele, meg felfele a hegyre. Mindezt este vad száguldozással. Végül felértünk a lakóparkba, ahol mentünk feljebb, majd a házsor legvégére (és legfelső házához), majd ott a legfelső emeletre (itt volt lift). Oh, az a kilátás... Az egész Bosphorust láttuk. A másik irányba meg szerintem Moszkva fényei villágtottak, olyan baromira messze voltunk. Persze mi kértük, hogy lássuk a tengert a szobából, na de nem műholdról azért.... A hely javára legyen írva, hogy volt uszoda, fitness klub, meg minne extra. Sőt, annyira a világ végén volt, hogy a "sarki" közérbe ha letelefonál az ember, akkor érte jönnek kocsival. Nagy családok esetén pedig busszal...

További kalandok, az ingatlan irodákkal voltak. Ott sok érdekes emberrel lehet találkozni (persze sok normális is volt, de abban semmi poén nincs). Az a "lehet látni a tenger" kifejezés egészen érdekes eredményeket tud szülni. A közel szó jelentése pedig minden volt, csak az nem.

Leginkább viccesek azok a képek voltak, amiket a lakásról tudtak készíteni. Pl.

éjszaka, lámpa nélkül. Vagy szakadó esőben, amikor úszik a kert (asszem a rózsabokorban egy cápa lapult meg...), vagy reflektorral szembe... jajnekem. Persze az se semmi, amikor az első kép azt a falat mutatja, amiken hullik a vakolat...

További érdekes lakások:

Ki tudja miért a tetőt tartó oszlop a sarokban van. Nem nem, nem sarokoszlop, hanem a sarokban van, a faltól 10 cm-re.

Az építész egy érdekes ötlettől vezérelve a ház egyik felét 15 cm-el lejjebb építette, így van egy baromi hosszú küszöb a lakás és a kert a közepén.

A hálószoba, mint mellékes helyiség legbelül volt. Ablak nélkül persze. Azért csak gondoltak egyet, hogy kellene oda természetes fény is, így a mellette levő két szobának üveg falat csináltak, így a nap mégis besütött, ha éppen nem volt buli és 200 ember a másik két szobában.

Egyik helyen az ágyból lehetett látni a tenger, és ott volt egészen közel. Kb. 50m-e. Oh, az dejó volt, csak az is messze volt, és rémesen rozoga állapotban volt, miközben rengeteget kértek érte.

Tetőtéri lakás. A ház egy völgy alján volt, mégis lehet látni a tengert onnan. Azt hiszem a 8. emelet és nincs lift. Viszont az erkélyen volt egy hatalmas grillsütő. Azt nemtudom, hogy a húst hogy lehet felvinni... csörlővel, vagy inkább fent nevelik fel a marhát.

Nade végül találtunk egy házat, ami szép volt, nagy volt, és nem is volt nagyon rossz helyen. A falak szép hangulatos rózsaszínűek voltak, dehát úgyis újra kell meszelni. Már majdnem beköltüztünk, amikor a tulaj mondta, hogy itt aztán nincs alkohol ivászat... Mivan???? Na húzás el innen...

Olyannyira leléptünk, hogy inkább az ázsiai oldalon kezdtünk lakást keresni.

Istanbulnak egyik érdekessége, hogy két kontinensen fekszik: Európában és Ázsiában. A két rész nagyon különböző. Sőt! Maguk a városrészek is nagyon különbözőek. Általában a munkahelyek Európában vannak. Ázsiában alig van néhány (persze az a néhány is millió feletti darabszám, de lényegesen kevesebb, mint az európai oldalon). Éppen ezért az emberek nem szeretnek Ázsiában lakást venni. Ezért az árak alacsonyabbak és könnyebb is lakást találni. De mindez nem jelenti azt, hogy ott rossz élni. Sőt!

Mindenki azt ajánlotta, hogy Európában keressünk lakást, így mi átnéztünk Ázsiában. Több olyan hely is van, ahol van kikötő (hajózni imádunk). Egyik

helyen nagyon vallásos emberek laknak, oda nem akartunk menni. Másik helyen kevésbé vallásosak, és tojnak egymás fejére. Ott nagyon nagy a nyugalom, olyannyira, sok író ott élt. A nyugalom nekünk túl nagy volt, ugyanis jó lakást nem találtunk, a hajó meg ritkán jár arra. Végül a Moda nevű helyet is megnéztük. Na ez már valami.

Tiszta nyüzsgés, de mégis csendes környék. Egy félsziget, ami tele van mozival, piaccal, rendes nagy üzletekkel (nem kertvárosi kis boltokkal), meg kisközérttel, ahol azért van alkohol bőségesen... hehehe :D De komolyan, egyik ászikban olyan gyűjtemény van, amit Pesten is ritkán látni...

Eme remek helyen sok kiadó és eladó lakást látni. A mienk végülis a kikötőtől 10 percre van, a tengertől pedig 1 percre. Hát látni lehet a szobából a tengert! :) Najó, ehhez kell egy kis akrobatika, hogy az erkély ablakban úgy álljak meg, hogy közben a fal ne legyen útban, de az erkélyre már ki lehet ülni és látni az európai óvárost :)

Így most itt élünk. Minden reggel veszek friss kenyeret a sarki péknél (olyan 30 fajta van, még nem értünk a végére), majd utána átringatózunk a munkahelyre. A teljes út pont 1 óra hajóval, gyaloglással, macskaetetéssel együtt.

Legjobb, hogy hazafele bevásárolunk ahogy jövünk a kikötőtől. Micsoda könyvesboltok vannak... És amikor már meg vagyunk pakolva rendesen, akkor nem kell utána tömött buszon hazacipekedni, hanem csak 5 perc gyalog :)

Itt az idő egy kis utazásra, átmegyünk Bulgáriába! :)

Miért? Mert lejárt a vízumom...

Jelen adminisztráció szerint a magyar állampolgárok 30 napig (nem 1 hónap, hanem 30 nap, bár attól függ, milyen matricát kapsz éppen a határon) tartózkodhatnak az országban. Lehet tovább is, de az olyan macerás adminisztrációval jár, hogy öröm nézni.

Öröm nézni, de nem részese lenni :)

Inkább úgy teszünk, mint a többiek: kimegyünk az országból meg vissza. Ez egy eléggé jól működő bevett szokás. Ugyanis a határon lehet vízumot kapni és fele annyiba kerül, mint a követségen, ráadásul az 1 munkanap csak 10 perc lesz. Határ pedig a következő helyen van: reptér, kikötő vagy országút.

A magyar idegenvezető havonta haza szoktak repülni, vesznek egy tábla csokit Ferihegyen és mennek vissza. A nyugat-európaiak enné elegánsabban teszik, ők áthajóznak egy görög szigetre, esznek egy jót, és jönnek vissza. Nekem maradt a zsemle és Bulgária.

Haza nem repülhetek, mert a dög bankok lenyúlták a pénzemet. Persze ők mindent jól csináltak aztán mégis lett gazdasági világválság... kettő is... dögök :P A görög szigetek jól hangzanak, de az se olcsó, ráadásul idő sincs rá. Bulgária viszont itt van közel, busz is megy oda, és az már EU (különben oda is kellene vízum, másik követség, hol száll meg fiatalember?, én kérem csak benézek meg vissza, akkor is aludni kell valahol, mondjanak egy városnevet nekem mindegy, válasszon egy cirill betűt és keresünk várost sátra van?, nem kérem elég nekem a zokni is, stb... macerákkal jár). A busz pedig olcsó, sőt, lett egy ismerősöm a török oldali városban, Edirnében (történelmi nevén Drinápoly).

Így el is határoztam, hogy átmegek Bulgáriába, iszok egy teát, és már jövök is vissza. Csak úgy minden nélkül. Najó, sapka meg sál volt, bár a sálat sikerült elhagyni valahol a határon...

Annyit azért készültem, hogy megnéztem a térképen, mi van a túloldalt. Egy Svilengrad nevű ipari város, amiről még képet is találtam a neten. Bolgáruul így írják: Свиленград. Ezt nyomtasd ki egy A2-es papírra, hogy tudjál mit mutogatni a helyieknek, ha eltévedsz.

Arra az esetre is gondoltam, ha esetleg pénz kellene, akkor ott van Unicredit ATM, ami nem számol fel ATM költséget (csak a világválság közepén tiszta szerencsejáték, mennyi lesz a végösszeg). Azt is kinyomtattam. Persze cirill volt az egész lap. Valaha tanultam orosz, és a macska szót még ma is le tudom írni, így ezzel az elhatározással neki is vágtam a nagyvilágnak. Egyedül mentem, mert Semának oda vízum kell, mióta Bulgária is EU tag lett...

A busz reggel 7-kor indult, 12-kor már kint is volt Istanbulból. Most nem azért tartott 5 órát, mert ez a megszokott, most volt egy nagyobb baleset és tényleg beállt az út. Különben 2 órán belül kint szokott lenni. Így 14-re már Edirnében is voltam, mert a busz odáig ment.

Mindenki biztatott, hogy ott könnyen lehet buszt találni, ami átvisz Bulgáriába (vissza? hát azt majd keress a túloldalt, de sok busz van).

Persze a busz nem ment be Edirnébe, hanem a szélén (mondanám, hogy kint a mezőn, de volt ott fa, meg híd és még völgy is) volt a buszpályaudvar.

Gondoltam megyük tovább, de a buszról olyan gyorsan szállt mindenki, hogy

inkább utánuk ugrottam én is.

A minibuszon, ami bevitt a városba, közben hasznos tanácsokat tanultam, mint pl. tényleg vannak oda buszon (és visszafele? persze persze, biztos van olyan is), meg hogy a vámszabadterület egy igazi kincsesbánya.

Nos, itt azért már kezdtem gondolni, hogy nem olyan egyszerű ez, mint lemenni a parkba sajtos szendvicset enni.

Szerencsére az edirnei ismerős sokat segített, pl. megtudtam, hogy hívják az országhatárt törökül, így azt tudom kiabálni, ha nagyon eltévednék.. Neki meg van egy bolgár kollégája, aki Edirnében dolgozik, így elmondta, hogy a buszok általában meg se állnak Szófiáig, de van, ami Bécsig. Nekem csak a túloldal kell, mondtam.

Végül kiöltöttük, hogy megy egy minibusz a határig, onnan meg át lehet gyalogolni. Ez jó ötletlen tűnt, mitöbb az égen gyülekező viharfelhők tovább erősítették abbeli szándékomat, hogy gyaloglás lesz. Úgyhogy hajrá!

Jah, Edirnébe mindenképpen menjetek el, és nézzétek meg a Selimiye Camii-t, vagy magyarul a Szelim-mecsetet, mert nagyon szép, és igazi remekműve az oszmán építészetnek, de maga a város is látványos.

Tehát már 4 óra volt, mire felszálltam a buszra. Az edirneiek igazán rendesen voltak, mert kikísértek a megállóba, nehogy rossz buszra szálljak. Szükség is volt rá, mert Törökországban az a mókás, hogyha megtanulod, miként működnek a dolgok az egyik városban, akkor az biztos nem úgy megy a másikban. Meg különben is, mindenki megkérdezi a helyiektől, és nem izgatják magukat. Mint ahogy én is folyamatosan mondogattam, hogy országhatár, országhatár, országhatár... persze törökül.

A minibusz jó volt, gyors volt és tiszta, és micsoda érdekes helyeken állt meg. Komolyan az egyik bokor annyira elhagyatott volt, hogy vártam, a nyulak fognak felszállni... tisztára, mint a Budapest-Pécel vonat...

A határ közelsége jól érzékelhető volt, mert egyre nagyobbak lettek a török zászlók, amik a tanyákra voltak kirakva. Balra pedig a patak/folyó túloldalán már Görögország volt. Csak oda nem ment forgalom, így nem volt határátkelő. Nekem meg nem az EU kellett, hanem a pecsét, hogy újra belépte.

Végül a minibusz befordult egy gyanus sarkot, így ismét megkérdeztem vajon a határnál vagyunk-e. Igen, ez már az, csak éppen átépítik, ezért térdig áll a sár.

Nosza, nekivágtam a betonfalak és kamionok között egy olyan útnak, ami bármely olyan sci-fi filmbe jó lenne, ahol a bolygót cafatokra bombázták az űrlányok. Nem folt fűtött folyosó meg ilyesmi, csak a jeges szél. Sőt, gyalogosokra egyáltalán nem készültek. Nem akartam bunkó lenni, így csak 30 kocsit előztem le és álltam be a sorba eléjük, de hát baromi hideg kezdett lenni. A nap már régen elment legalább Dél-Amerikába, Bulgáriából meg csak jöttek a viharfelhők.

Így én ott álltam egy Mercedesz meg egy Toyota között nem messze a fabódétól...

Mikor megkaptam a kilépési pecsétet azonnal jött a jeges szép vihar Bulgáriából, kérdeztem is azonnal, hogy hol a visszalépés. A határőr mutatott egy másik bódét nem olyan messze (csak két hatalmas pocsolya választott el).

Bár hivatalosan nem léptem be Bulgáriába, de nekem ennyi elég volt, és egy pótkocsis kamiont beelőzve átvágtam a belépés részre (persze később visszaelőzött, mert neki nem kellett 400 m-t kerülni a pocsolya miatt).

Szuper megkaptam a belépési vízumot, már csak a 3. ablak kellett, ahol belépek az országba, és irány vissza Istanbul. Újabb pocsolya kerülés, de most már sikerült kiszorítani a kamiont a hátizsákkal :D

Minden megvan, kezdődhet a 3 km-es út vissza a kanyarba, ahol talán majd sikerül a minibuszt megállítani (Törökországban a minibuszoknak nincs hivatalos megállójuk, menetrendjük és még nyomvonaluk se. Persze általában úgy működnek, mint a rendes buszok, időben indulnak (igen, van ilyen ország is), ugyan ott állnak meg/lassítanak, és ugyan arra mennek, de ez változhat, ha így néhány utassal többet el tudnak vinni.).

A kanyarban már állt egy bácsika, így beálltam mellé. Végül egy taxi szedett fel minket és vitt be a városba.

4-kor indultam el Bulgáriába, de már 5-kor ettem a forró kebabot Edirnében, és 6-kor már az istanbuli buszon voltam :)

2009-02-26

Isztambul és Törökország közlekedése a mediterrán közlekedési kategóriába tartozik.

Vagyis a hierarchia így épül fel:

Kamion

Autó

Macska

Gyalogos

Szabályok

Kockakő

Lámpák

Ezen kívül még további játékosok: rendőr, busz, minibusz, dolmuş, hajó és ami semmilyen csoportba nem sorolható az a taxi.

Nem tudom, miért pont a mediterránon alakult ez ki, talán a tengerben van valami, de ugyan ezt a stílust megtaláljuk pl. Olaszországban is, és Észak-Afrikában, de délebbre már nem.

Pl. egyik jellemző, hogy valójában nincsenek szabályok, csak szokások. Az autók azért mennek jobb oldalt, mert ott szokták meg. Nem azért mennek 80-al a kanyarban, mert az a megengedett, hanem mert megszokták, hogy annyival be lehet venni.

Igazándiból ezek a szokások mindenhol nagyon jól látszódnak. A minibusz és a dolmuş sem kijelölt útvonalon megy, hanem ott, ahol a szokások kialakították. Az emberek igazándiból nem tudják hova megy a busz vagy a metró, mi mellett megy el, hanem megszokták, mely kanyar után kell leszállni. Ha meg mégsem, akkor lehet kérdezni.

Ezért ha átmegyünk egy másik városba, az elsőre nehéz lehet, hiszen ott mások a szokások.

Persze a turisták kedvéért kiírják a busz oldalára, hova megy (városrész), de a helyiek ezt nem igazán használják. Sőt! Nem is tudnak róla.

Ennél mókásabb a dolmuş. Ez egy olyan nagyobb méretű irány-taxi, ahova többen férnek be. A taxi akkor indul, ha tele van. Innen a neve is, hogy dolmuş =

tele. Majd megy a megszokott úton. Ha valaki le akar szállni, akkor előre szól, hogy itt álljon meg kérem, és akkor ottmáris lett egy megálló. Meg egy üres hely. Az út szélén a megszokott keresztezésekben pedig állnak az emberek és várják, hogy egy olyan dolmuş érkezzen, amelyikben van üres hely. Sok esetben ugyan arra járnak, mint a normál buszok. Ilyenkor sokan azért szeretik, mert garantáltan van ülőhely.

Az újonnan beszálló pedig a viteldíjat az előtte ülő kezébe adja, aki továbbítja a sofőr fele. Ebben az a csoda, hogy a pénz eljut a sofőrhez, a visszajáró pedig a gazdájához...

A minibusz is hasonlóan működik, viszont a taxi után ő az utak réme. Ugyanis minden busz magánkézben van, így minél több utast tud összeszedni, annál több az aznapi bevétele. Ellentétben a dolmuşsal, ami csak akkor indul, ha tele van, és ha tele van akkor nincs mese, a minibusz sokkal szabadabban közlekedik. Néha túlságosan is. Ha úgy adódik, akkor a járdán kerüli a forgalmat, vagy az egyirányú utcában (persze fordítva) szedi fel az utasokat. Olyanok, mint a macskák a piacon: sose tudni, honnan kerül elő 1-1 minibusz.

Ha kocsival vagy, akkor óvakodj a minibusztól, de ha sietsz, akkor kövesd, mert tuti talál gyorsabb utat.

A másik ismertető jele a mediterrán közlekedésnek, az a lámpák, táblák és felfestések kezelése.

Olyan az egész, mintha valaha régen lettek volna a csupasz utak, amikor is valaki látott egy olyan amerikai filmet, amiben voltak lámpák, táblák, felfestések, és felkiáltott:

- Ez tök jól néz ki, ilyen mi is csinálhatunk!

Mire a többiek így reagáltak:

- Igazad van, miért legyenek üres oszlopaink, csupasz útjaink? Ide teszünk egy ilyen piros villogó izét, oda meg azt a vicces háromszögletű táblát...

Majd 1 hónap múlva:

- de jól néz ki, szuper lett.

- sötétben még jobb, gyere próbáljuk ki azt zöld emberkés izébizét is.

És valahogy így is állnak hozzá az emberek. Olyan szép az a lámpa a sarkon, olyan jól bevilágít a kertbe, és már messziről látszik, hogy ott a kisközért, de ha menni kell, azért ne álljon meg senki, mert most éppen pirosat mutat.

A felfestések is inkább a grafiti egyik ágához tartoznak. Szép, szép, de nem használja senki.

A mókás, hogy a rendőrök is így állnak a dologhoz, sőt, sok esetben ők vezetik a csapatot. Persze fontos, hogy ők a rendőrök, ezért folyamatosan megy a villogó, hogy mindenki messziről lássa, meg az ugye olyan szép. Jól megy a zöld-sárga-piros lámpa egyveleghez.

Néha azért feltűnik valaki, aki úgy érzi, hogy kicsit északibb is lehetne a közlekedés, és akkor kerülnek elő a tiltó táblák, a kerítések, meg a szöges kocsifogók. Este pedig előkerülnek a drótvágók és a deszkák...

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] A kocsifogó[/caption]

A kocsifogó. Egyik irányba szabad, másikba meg lukaszt.

Az elmés emberek egy deszkát szoktak rátenni.

A laza kaotizmusnak köszönhetően néha érdekes és egyedi dolgok tudnak létrejönni:

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Fa az út közepén[/caption]

Azért, mert az út erre megy, még nem kell kivágni a fákat.

Azokat már úgyis mindenki megszokta

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Mikor merre?[/caption]

Ez a tábla azt mutatja, hogy a nap mely szakaszában kié a középső sáv: Este a kifelé menőké, reggel a befele jövőké, a többi időben pedig akinek erősebb a dudája.

Az autópályán ennél különbet is látni. Ott elég komoly használati utasítást is lehet találni.

Nem írtam még a gyalogosról, mint mind közül a legveszélyesebbéről. Ugyanis belőle sok van, és mindenhol megtalálható. Tényleg mindenhol. Alagút, felüljáró, hír, autópálya, az ilyenek nem problémák.

Ha Isztambulba gyalogosan közlekedsz, hamarosan te is azt veszed észre, hogy gyakrabban jársz az utakon, mint a járdákon. A gyalogos felüljárót pedig csak akkor használod, ha onnan fényképezni szeretnél. Különben nem jár oda fel

senki. Néha van, hogy tesznek kerítést az út közepére biztatásként, de ezt már írtam, hogy rövid életűek. Néha tesznek ki táblát, és kiírják, hogy nem itt kellene járni. Néha kínaiul vagy japánul is kiírják, hátha legalább ők... Néha meg rendőrt raknak, aminek a közönség nagyon örül, mert van kitől tüzet kérni a cigihez.

[caption id="" align="aligncenter" width="500"] Ide még a japán se mehet be[/caption]

A török tábla jelentése, hogy belépni tilos, építkezési terület
Vajon hány japán turista lett bebetonozva, mire valaki megelégedte,
és keresett egy fordítót?

Mivel tényleg tele a város gyalogosokkal, nekik már rutinjuk van a kocsik előli elugrásból. Ez egy reflex. Ha jön egy autó, szétnyílik a tömeg, majd utána összezáródik, és senki se vette észre, hogy volt ott egy autó. Persze ha te vezetsz, akkor az elején a szívbjaj kerülget. De egy hét múlva már te is vidáman fogod nyomkodni a dudát.

A dudu egyébként nagyjából azt jelenti, hogy ha nagyon kell, meg tudok állni, de a fék messze van, a dudu pedig közel.

2009-02-27

Hogyan házasodjunk külföldre? Ha az adminisztrációs részét nézzük, akkor a legjobb válasz az, hogy ne tegyük! Persze az ember nem adminisztrációs okokból házasodik, legalábbis normális esetben nem. Ebben az a jó, hogy minden országban más. Sőt, minden városban, minden kerületben. De egyébként tök mindegy, mert pecsét alapu rendszerben élünk. Ez azt jelenti, hogy akinél a pecsét van, az a király vagy királynő. A többi nem számít, mert úgyis az az ember teszi rá a végén a pecsétet. Bárki bármit mond, azt felejtse el! Ha meg már rajta van a pecsét, akkor meg mindenki csak a vállát vonogatja majd. A dolgok végére ezt mi is megtanultuk. Történt ugyanis, hogy belevágtunk a házassági adminisztrációba. Aztán hülye fejjelel megkérdeztük a magyar bürokráciát, hogy ehhez mi kell. Bár inkább ne mondtak volna semmit. :D Úoldalt is megkérdeztük az adminisztrációt. Sema már volt annyira rutinban, hogy megkerülte az egész rendszert, és attól a személytől kérdezte meg a dolgokat, aki a házassági papírt intézi, aki a pecsétet rakja, aki összead minket. Az egész végül is egyszerű, mert csak két papír kell: a születési anyakönyv leghitelesebb másolatának hitelesített verziója. Meg egy másik papír, hogy nem vagyok házasak. Ehhez jött még két orvosi vizsgálat Istanbulban, meg két talicska fénykép. Najó, az anyakönyvi dolog az könnyen meg. Szokásos 2 óra várakozás a születési körzetben, és máris meglett a hologramos papír. És három nyelvű!!! A nemházas-igazolás már sokkal viccesebb volt. Ugyanis azzal kezdte az önkormányzat, hogy milyen kérünk. Van az egyszerű, és a másik aminek már hivatalosan is bonyolult neve van, így nevezzük azt inkább bonyolultak. Az úgy indul, hogy a másik félnek a másik országból kell igazolás, hogy nem házas, meg valami másik halom papír, de annyi, hogy azt már csak teherhajóval lehet behozni az országba. Ebben csak az a kérdés, ha nekem is kell igazolást küldenem a másik országba, hogy nem vagyok házas, de ehhez onnan is kell igazolás, amihez az kell, hogy én küldjek igazolást, amihez onnan kell igazolás... akkor ki kezdi és hogyan? Ebben egyébként az is benne van, hogy engedélyezik a magyar törvények szerinti házasságot, míg az egyszerűben ilyen apróság nincs benne. Azt lehet használni 5. feleségnek vagy 5. férjnek attól függ, merre járunk. Ezzel ellettében az egyszerű talán túlságosan is az... Minden magyar állampolgárról van egy általános információ: név, lakcím, születési adatok, szülők neve, macskák neve, stb... Ezek között az egyik a házassági állapot. És mivel ez hiteles helyről származik, ez hiteles lesz házassági igazolásra is. Persze ha le van pecsételve, és alá is van írva. Biztos ami biztos, a néni azért ráírta kézzel a papírra, hogy házasság céljából lett kiadva. Plusz aláírás és pecsét. Igaz, a hatalmas információ mind elfért a lap sarkában, de így legalább maradt hely a papíron, amit a nyomtató össze tudott gyűrti :) A jóhír, hogy a papír viszont csak négy hónapig érvényes (ez persze felvethetne bizonyos egyéb kérdéseket is), de ezt

ugye nem kell mindenkinek tudnia :) Meg más országban, más alapján számítják a határidőt. Törökországban pl. a lap beadási ideje. Az esküvő akár évek múlva is lehet. Tehát eme két papírral elvileg a fordító irodába kellett mennünk, majd a követségre. A túloldal szerint viszont apostil kell, majd a török oldalon fordítani. Az egyszerűség kedvéért már a fordító iroda beleszólt a dolgokba (de minek...), hogy ők szívesen lefordítják, de ilyen papírt még sose láttak. Szerintük kérjünk másikat. Az ilyen papír a nemházas-igazolás volt... Nosza vissza az önkormányzathoz (szerencsére nem minden nap van nyitva az anyakönyvi rész), és megkérdeztük a szakértőt. Tőle is megtudtuk, hogy van az egyszerű és a bonyolult igazolás. Vagyis nincs más. De annyival előbbre jutottunk, hogy kiderült, ebben az ügyben senki nem fog tudni segíteni, de legalább mindenkinek rengeteg ötlete van. Najó, akkor jött a követség. Eddigre a hiteles papírok le lettek fordítva, és ők is hitelesek lettek (mármint a fordítások). A hitelesítés ki tudja miért egy francia igazolásként volt ráírva a fordításra. Ennek köszönhetően a nemházas-igazolás elérte a 2 oldalt (1 lap eredeti, + 1 oldal fordítás + 1 francia hablabalabla), míg a másik, a születési papír maradt 1 oldal (1 lap eredeti, + 1 oldal fordítás, de a habalabala kifért az első oldalra). Vagyis a fordítás után nemcsak dupláztunk, hanem kamatoztunk is. A törlesztés a követségen jött, ahol oldalanként fizettük a követségi pecsétet. De jó nekünk. A követség szerint mindez már hivatalos és rendben van. A török anyakönyv szerint viszont nem. Azt mondta, hogy bár a nyagykövet egy elismert és tisztességes személy, de honnan tudja ő, hogy az önkormányzat felíratú lap valóban az önkormányzattól jött, nem pedig az Országos Macskasimogató Baráti Társaságtól. Mer ugye azoknak is lehet pecsétjük... Fene egye meg, igaza van. Végül is erre találták ki az apostilt, ami igazolja, hogy a magyar állam az magyar állam. (a történetet tovább színesítheti, ha olyan országba megyünk, ami a magyar apostilt se fogadja el hitelesnek, hanem nemzetközit kér. Mi szerencsére ebből a körből kimaradtunk.) Na jó, akkor apostil, majd minden megy Istanbulba. Míg a papírok a minisztériumban voltak, én már átjöttem Törökországba, hogy intézzük az ügyeket. Anyu küldte utánunk DHL-el a cókókot (a DHL meg közben elment Amszterdamba... micsoda kalandjai voltak annak az összegyűrt nemházas-igazolólapnak...). Szerencsére elég könnyen találtunk hitelesített fordító irodát, akinek van hiteles magyar fordítója (ebben a szituban még a macskának is hitelesnek kell lennie, különben a nyávogása érvénytelen). Super, akkor mehet az apostil fordítása. Csak az kellett, az eredeti nem érdekelt senkit, de össze kellett tűzni, nemzeti szalaggal összefűzni, papírpecséttel összeragasztani, és még a fordítással megegyező sorszámot is adni attól függően, hol is készült róla a másolat. Vagyis a szerencsétlen papír nemhogy össze volt gyúrva, hanem négy oldaláról lógtak a különböző fordítások és hitelesítések is. Igen ám, de az apostil nem 100%-ban magyar ám! A fejlécen ott van angolul, hogy mi a bánat, meg ki

adta ki. És bár a fordításhoz annyi angol ismeret is elég, amivel a Madonna bármely dalát el tudjuk énekelni, de az már nem lesz hiteles! Vagyis a fejléchez hiteles angol-török fordító kell!Aki már nem bírja követni, azt most tartson egy szünetet!Így végül, néhány extra körrel, elkészült a fordítás. Ezt jelezve minden lapra rátettek 2-2 batár nagy pecsétet, ami jelezte a hiteles fordító iroda munkáját. E mellett az anyag tartalmazta a hiteles fordító nevét. De nem a hitelességét! Ugye érthető? A lap még mindig nem volt hiteles a Török Köztársaság számára, mert az még nem hitelesítette a lapot (csak az irodát meg a fordítót).Ezért átmentünk a hitelesítő irodába, amit én csak Pecsét Szalonnak hívok, mert ez szinte semmi mást nem csinál, csak pecsétel. Sőt! Itt van álmaim munkahelye, ha besokallok a számítógéppel:Van egy ember ott, aki egész nap semmi mást nem csinál, csak az elé rakott papírt a megfelelő számmal ellátott pecséttel jól megdöngeti (a számot is valaki más adja oda neki). Ő a hitelesítő. Az ég világon nem szól hozzá senki, nincs ügyfele, nincs felelősége (hiszen se a papírt, se a számot nem ő dönti el), nincs határideje, mindezért cserébe a 2. emeleten egy olyan üvegfal mellett ül, ahonnan csodás kilátás nyílik Istanbul egyik részére.Ide vittük be a majdnem kész papírokat. Itt ellenőrizték, hogy a hiteles fordító iroda hiteles fordítója (a magyar és az angol is) benne van-e a hiteles listában. Majd mikor erről meggyőződtek, akkor kaptunk egy halom aláírást és pecsétet. Persze minden lapra.Ezzel a két talicskányi papírhalommal mentünk az önkormányzathoz, ahol legnagyobb örömünkre átvették, és elismerték a hitelességét. Bár nem értették, hogyan lett ekkora kupac ebből a két adatlapból.Végeredmények:A nemházas papír lett a leghosszabb, annak ellenére, hogy az volt a legrövidebb. Összesen 8 lap lett, 42 pecséttel és 15 aláírással 7 különböző embertől és 3 bélyeg.Szerencsére nem Németország akartunk házasodni, mert az állítólag nem ilyen egyszerű...Copyright - CyberMacs

2009-03-01

Istanbul lakossága kb. 15-17-20 millió lakos. Vannak pontos adatok, de közöttük is ekkora a szórás. Persze nehéz úgy kalkulálni, hogy közben mindenki mozgásban van. Az meg külön érdekesség, hogy a szórás az fél Magyarországnyi. (A mérete pedig kb. Budapest-Szeged)

Ugyanitt ennek legalább a 10x macska.

Mint tudjuk a macskákról, hogy nekik nincs gazdájuk, még ha a gazda úgy is gondolja. A macska önálló lény, csak néha beugrik enni és dorombolni.

Egy város méretében ez sokkal bonyolultabb. Itt azt lehet mondani, hogy vannak az emberek, és van egy másik dimenzió, amiben a macskák vannak. A két dimenzió pedig elég gyakran találkozik.

A macskák maguknak tudhatják az egész város minden porcikáját. Ha mázlijuk van, akkor lakáson belül is (pl. a könyvespolcon, a számítógép asztalon a szkener mellett, stb...)

Az irodamacska

Tipikus irodai felépítés: számítógép, könyvek, macska, szkener

Tehát itt az emberek összhangban élnek azzal a temérdek macskával, ami itt van. Vagy inkább a macskák élnek összhangban az emberekkel. Ki tudja? Ami biztos, hogy a boltok fel vannak parcellázva a macskák között. Minden lábtörlőnek megvan a saját macskája, kivéve a tengerhez legközelebbit, mert azon madár lakik.

Természetesen vannak népszerű helyek, mint a halpiac, ahol a kofák mellett a macskák ülnek türelmesen. De ugyan így találunk macskát mondjuk a kozmetikumok és az ékszerészek között is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A bazárban a pulton macskát is találunk. Nem eladó, azok ott voltak már a bazár előtt is."/>
A bazárban a pulton macskát is találunk. Nem eladó, azok ott voltak már a bazár előtt is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tipikus istanbuli jelenet: Jön a leárazás, jönnek a macskák is."/>
Tipikus istanbuli jelenet: Jön a leárazás, jönnek a macskák is.

Úgyhogy Istanbulban a macskák mindennapos jelenetek. Elég gyakran vannak velük kalandjaink is.

Íme az első:

...és akkor megjelentek a macskák...

Ahol a házunk van nincs túlságosan nagy macska populáció, mármint a város bizonyos részeihez képest. Olyan pár ezer macska lehet az, amivel általában találkozunk. Majd tavasszal lesz több :)

Így aztán gondoltuk, előbb-utóbb összetalálkozunk velük. Jöttek is.

Egyik este megjelent az egyik az erkélyen (magasföldszinten vagyunk) és kaparta az ajtót (hát nem cuiki? :) Egy annyira aranyos fekete macsek volt, nagy szemekkel, és szomorúan nyávogott. Rögtön kerestünk neki egy kis ennivalót, és odaadtuk neki.

[caption id="" align="aligncenter" width="496" caption="A cuiki fekete macsek"]

Másnap elhatároztuk, hogy veszünk rendes macskáját és majd kirakjuk az az erkélyre. De hogy micsoda választék van macskajából... Mi kifejezetten utcamacskának valót kértünk (olcsó, de jól tesz a karmoknak) meg egy tányért, hogy azért mégis csak kinézzen valahogy.

Este ki is raktuk de a cuiki fekete macska nem jött.

Vártuk vártuk, de nem jött.

A macskaja viszont lelkesen fogyott.

Annyi biztos volt, hogy nem egy macska jár erre, így gondoltam egyet, kiraktam a fényképezőgépet az ablakba, és beállítottam az időzítőt 5 percre.

Este nagy kíváncsian néztem végig a fényképeket. De egyetlen egy macska se volt rajta. Csak a macskaja fogyott.

Ezek után két lehetőség van:

- a) vannak láthatatlan macskák.
- b) a macskák, akik valójában a másik dimenzióban élnek, néha átszippantják a macskáját az ő dimenziójukba
- c) sikeresen nyitottunk egy MacsDonnald'sot És az összes macska aki erre jár, beugrik az erkélyre enni egyet, majd megy tovább.

Végül a kérdést az oldotta meg, hogy a macskák odatojtak az erkélyre, így mi kiköltöztettük őket onnan. Az étterem átkerült a kapuba.

Jövünk haza első este, és ott vár a fekete macska néhány másik macska kíséretében, és nem éppen barátságosan néz ránk. Megjött a maffia a bandájával.

Alighogy elkezdtem a macskáját tölteni, már jött is oda, és nem hagyta se a többi macskát, se azt, hogy töltsen rendesen a macskáját. Szinte hallottam a Cartment a South Parkból: Hess innen ronda dögök, ez ez enyém, én kaptam....

Persze időközben kiderült a cuki dögről, hogy ugyan ezt eljátssza minden lakásnál.

Mi azért a biztonság kedvéért folyamatosan adagoljuk a harácsot. Ki tudja, mennyire fejlett a Macsfia errefele...

2009-03-02

Bár Törökországban a többség muszlim (98%), az országban nincs hivatalos vallás, sőt kormány és a vallás szigorúan külön van választva (ebből vannak a balhék mostanában). Az ország egyébként is nagyon toleráns más vallásokkal szemben. Az Oszmán Birodalomban már 700 éve szabad vallásgyakorlás van. Így igazándiból nem meglepő, hogy a karácsony nem ismeretlen errefelé, még ha a muszlim vallásban nincs is ilyen. Igen ám, de a december 24 éjszakája, csak Közép-Európában a karácsony estéje. Itt viszont már ortodoxok is vannak, akiknek más a naptárjuk és akkor ez még csak a kezdet... A karácsony pontos időpontja attól függ, ki melyik csoportba van. Az örmények pl. január 6-án tartják, míg az ukránok a január 7-én. Az örmények hagyományból, míg az ukránok a naptáreltolódásból. (A szerint Európában is január 6 volt, míg a 4. században átrakták december 25-re, ami a naptáreltolódás miatt Kelet-Európában átcsúszott január 7-re). Lényeg, hogy nagy a kavár, de ez az eladókat egyáltalán nem érdekli. Sőt! Nemcsak év végén lehet karácsonyfaégőt és más ketyerét venni, hanem sok helyen egész évben. Mert ugye hát olyan jól néz ki. Miért csak karácsonykor és újévkor legyen feldíszítve a kert, amikor az egész évben olyan jól nézhet ki. Ehhez még hozzájön ugye az újév, amikor szintén mindenhova mindent fel lehet aggatni, tele lehet pakolni, stb... Összességében, bár nincs hivatalos karácsony, a bazárban akkora a felfordulás, hogy öröm nézni... a Boszporusz másik partjáról vagy még messzebről. A karácsonyfa és szilveszteri díszeket kétféle kétféle kategóriából rakhatjuk össze: kínai cuccok, amik olcsóak, sokat lehet venni, majd ünnepek után mennek a kukába. azon kínai cuccok, amik Németországon keresztül érkeznek, szintén pocsek minőségűek, de rajta van a német matrica és ezért sokkal drágább. Viszont a bazárban aztán tényleg lehet vásárolni, és nagyon olcsón. Nem is tudom, hogy a díszeket inkább kilóra vagy köbméterre érdemes venni. De bárhogy is lesz, nem úgy lesz, mert akaratlanul is több raklappal vesz az ember, mint amennyi hely az utcában van. Idén a ping-pong labda volt a sztár (talán máskor is, de eddig nem karácsonyoztam itt). Ami azt jelenti, hogy valójában minden a ping-pong labda anyagából volt, legfeljebb nem olyan alakú. Aztán befestve, majd jól behintve csillámporral. Azzal a super csillámporral, ami utána nemcsak a lakást teríti be, hanem a fél lakónegyed is... Ebből viszont akkora választék volt... Legkisebb olyan 2 cm lehetett, míg a legnagyobb tuti, hogy több volt 1 méternél. Vettem volna, de akkor nem marad hely a fának a lakásban. Pedig az ára is jó volt, és tudtunk volna vele focizni... Az igazi rekordot mégis inkább a műanyag mikulás vitte el. Szintén tipikus, mint Magyarországon is, hogy beesik egy repülő tele valami vacakkal, és mindenki azt árulja. Itt a legkisebb 100-as csomagban volt. Az oké, hogy ronda, de az igazán vicces, hogy még le is eszik az arca. Nem a feje, hanem az arca orral, szájjal és szemekkel. Elképzelttem, ahogy a télapók beszélnek a klubban: Ahogy

egyszerűen fantasztikusak voltak. Ez is ugyan az a kínai kategória, viszont nagyon jó minőségűek voltak, és állati jók a színei. Magyarországon még nem sikerült ennyire jó lufikat szerezni. Persze egyszer minden bulinak vége lesz, és attól minden lufi retteg...
[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egyszer minden partinak vége szakad..."]
Copyright - CyberMacs

2009-03-03

Ez egy különleges oldal, mert ez a ti oldalatok. Ki szeretné, itt megoszthatja isztambuli élményeit a többiekkel. :) Copyright - CyberMacs

A konyha egy olyan helyszín, amit nem lehet elkerülni, bár nem is mindenki akar :) Ha pedig elmegyünk egy másik országba, és hiányzik a hazai íz, akkor pedig nem számíthatunk másra, csakis magunkra. Aztán vagy sikerül vagy nem :) Egyszer majd csak összejön. Igen ám, de Törökországban nagyon hasonlóak az ételek. Vagy mégsem? A török konyhában számos tradicionális magyar ételt találunk. Kezdvé a pogácsával, ami poğaca (ami egyébként Olaszországból ered), de ugyan úgy megtalálható a fasírt köfte néven, a töltött paprika pedig dolmaként. És a sor nem ér itt véget. Nosza ezen felbuzdulva, egyik este gondoltuk, hogy sütünk palacsintát. Azt mindketten ismerjük, mindketten csináltunk már, és olyan könnyen és gyorsan elkészíthető. Aztán kiderült, hogy kettőnk receptjében csak egy azonos dolog van: az eredményt meg szokták enni, ami előre vetíti az igényt is, miszerint ehetőnek kellene lennie. A recept többi része már kevésbé hasonlított. Így lett a palacsintából puzzle. Végül is összebarkácsoltunk egy saját receptet, de egy összetevővel nem tudtunk dönteni: szóda-bikarbonátot, vagy szódavizet tegyünk a kotyvalékba? Végül a szóda-bikarbonátnál döntöttünk. Aztán vártunk. Már itt gyanús volt, hogy a gyors vacsora reménye elúszott :) Vártunk és vártunk, majd megszavaztuk, hogy jó már a szósz. Végül is demokráciában vagyunk :) A sütés persze, hogy nem úgy alakult, ahogy terveztük. Abban is eltértünk, hogy kell olaj vagy nem kell olaj a palacsintasütőbe. De a füst az nemzetközi lett. A massa viszont nem úgy akart kinézni, ahogy elképzeltük, hát raktunk bele a szódavízből is. Na az mindjárt beindította a hiányzó folyamatokat. Így vidáman lehetett sütogetni. Bár inkább Sema süttött, én csak égettem a palacsintát. Viszont az megnyugtatta, hogy mégse csinálja olyan rosszul a dolgokat, ha én itt ennyit bénázok mellette. Pedig megpróbáltam kreativitással is felvidítani, mint Törökország alakú palacsinta. Igaz, az füstté vált, és annak nem örült. Nagy nehezen, de csak összegyűjtöttünk egy vacsorára való adagot. Írtam már, hogy könnyen és gyorsan akartunk végezni? :) De se baj, van mit enni ma este is, így nekiestünk a palacsintáknak. Persze a túrós palacsintát hogy csinálják egy olyan országban, ahol nincs túró? Maradt a sajt... Vagyis van egy sajt, ami már majdnem olyan, mint a túró, azzal egészen jó lett. Jó lett volna, de mi beraktuk a masszába mind a szóda-bikarbonátot, mind a szódavizet. Ettől pedig a palacsinta tele lett mikro lukakkal és minden szépen kifolyt rajta :) Copyright - CyberMacs

2009-03-05

A törököknek volt egy vezetőjük, akit Atatürknek hívtak. Jelentése a Törökök Atya. A nevét azért kapta, mert egyrészt megvédte Törökországot a teljes feldarabolástól, amit az első Világháborút követő farkasfalka szeretett volna hasonlóan, mint Magyarországot. Bár így is sokat elvesztett a régi Oszmán birodalom, de mégis a lényeg a megmaradt. Másrészt a törökök legalább 300 évet haladtak előre az időben, ameddig ő volt a vezetőjük, és még most is sok szempontból modernebbek, mint akár Nyugat-Európa (ha nem is minden szempontból, de lehetne tőlük tanulni...) Erre az emberre évente többször is megemlékeznek, de van egy jellegzetes nap, mégpedig november 10-én. Atatürkről rengeteget lehetne írni. Én csak néhányat emelek ki, de ajánlom ezt a könyvet a megismeréséhez: Gondoljunk arra, mennyivel másabb lenne a magyar történelem, ha az első Világháború után lett volna egy magyar vezető, aki rendesen odacsap az asztalra, és kirugdossa az idegeneket az országból? Ha ennek köszönhetően kimaradunk a Világháború második felvonásából? Már ez is elég ahhoz, hogy büszkén gondoljanak rá az emberek, de itt még koránt sincs vége. Atatürk bevezette a latin ABC-t, az európai időszámítást, a női egyenjogúságot (az 1920-as években, amikor ez egyáltalán nem volt jellemző sem Európában sem Amerikában), szétválasztotta az egyházat a kormánytól (erre hivatkozva vannak most a balhék, mert a kormány olyan döntéseket hozott, melyek az egyház körébe tartoznak. Ezt a nagyon vallásosak támogatják, míg a többiek alkotmányellenesnek tartják), stb... November 10-e Atatürk halálának az évfordulója. Ő 9.05-kor halt meg, így ezen a napon mindenki erre emlékszik. Az ő emlékére ez a nap sose szünnap, még ha hétvége esne, akkor se. Ilyenkor mindenki dolgozik, kivéve 9.05-kor, amikor megáll az élet. Ekkor megszólalnak a szirénák, a dudák és a hajókürtök. Bárki bármit is csinál, azt félreteszi erre az egy percre. A forgalom teljesen megáll, az emberek se mennek tovább. Nagyon megható látvány. Nem olyan, mint egy fénykép, mert nem lemerevednek az emberek, hanem megállnak, mint az autók is. És látható az emberek arcán, hogy valami fontosat elvesztettek. Copyright - CyberMacs

Még annak idején a Baywatch meg hasonló tengerparti filmeket nézve arról álmodoztam, de jó lenne reggelente a napsütötte tengerparton futni egyet, és élvezni a szelet...

Nos, az álom valóra vált, ha nem is egészen úgy, ahogy annak idején gondoltam. Ugyanis a reggeli programunk a következő: Miután felkelünk, mosdunk, reggelizünk, stb... kilépünk az ajtón.

És igen, ott a tengerpart, és ott a futás is. Mert bizony mi minden reggel futunk, hogy elérjük a hajót, ami egyébként 15 percenként jár. Ez pont egy olyan időtartalom, hogy teljesen mindegy, mikor indulunk el, az mindig 5 perccel később van, minthogy kényelmesen elérjük a hajót. Persze, ha optimista

szemmel nézzük, akkor 10 perccel korábban érünk oda, de az meg túl sok idő várakozni. Így marad a sietés, majd a cél közelében a futás.

És igen, tényleg minden megvan, ami a filmben:

Futás, hogy elérjük a hajót.

Tengerpart.

szél - néha orkán, de tutira hideg, mert a tenger felől jön, és még vizet is hoz. napsütés, na jó ez nem mindig jön össze, de az eső annál inkább.

Pálmafa - az egyik étterem előtt áll egy pálmafa, így ez is kipipálva.

Egy jó nő, aki fut a parton. Ez így is van, hiszen Semával együtt futunk, hogy elérjük a hajót.

Jah igen, és madarak is vannak, mert az is kell egy ilyen filmbe.

Már alig várom, hogy egy rendező felfedezzen minket...

Gondolom nem árulok el nagy titkot, hogy a lakásunk még messze van a kész állapottól. Inkább csak lakható.

De ezt mindenki tudja, aki már próbált új életet kezdeni, hogy elején mindennek örülünk, amit találunk, mert annyi mindent kell venni. Pl. a fene se gondolja, hogy a céna fontos lehet :D

Ami persze sokkal viccesebb, hogy van tányérunk meg evőeszközünk, de még sincs elég. Mégpedig abból a mókás helyzetből, hogy ezeket az esküvőre kaptuk ajándékba. És mindenki valami különlegeset akart venni.

Így most vannak szép ünnepi tányérjaink, de olyan nincs, amit szívesen bepiszkítunk szósz készítésére, amin öröm a húst trancsír bárdal simogatni (még nincs trancsír bárdunk, így ez a probléma még nem jött elő, de a sajtot csak egy tányéron tudjuk szeletelni, amit kifejezetten erre a célra kaptunk ajándékba), salátát keverni.

Így a fentiek ismeretében nem csoda, hogy szőnyegünk se nagyon van. Ami roppant otthonossá tudja tenni a lakást.

Vagyis eddig nem volt, mert ma Sema születésnapja alkalmából az Anyuka vett nekünk néhányat. Így már végig lehet menni a lakás egyik feléről a másikba egyik szőnyegről a másikra. :)

Sajnos viszont akárhogy is keresem, nem találom a botkormányt, így lehetséges, hogy ezek nem repülnek. De nem adom fel, keresem a varázsszavakat az interneten... :)

2009-03-06

Istanbul mediterrán éghajlati zónában van. Ez azt jelenti, hogy itt télen van sok eső.

Azt eddig is gondoltam, hogy nem a sivatag közepén vagyunk, na de ennyi víz honnan jön?

Magyarországon általában ősszel majd tavasszal vannak eső, közte legalább van szünet. Itt a szünetben van a zuhanyzás. Talán mert az eső ide jár át megpihenni.

Jóformán december óta folyamatosan esik az eső. Najo, nem teljesen, mert csütörtökön jó idő szokott lenni. De hétfégre tuti pocsék lesz. Ugye milyen ismerős? :D

Itt mos tart a végeérhetetlen eső, és már lassan több vizet látunk, mint amikor áthajózunk a Boszporuszon. Viszont eddig csak amolyan békés csepergés volt. Ez alatt azt értjük, hogy csak sima, közepesen viharos szél volt, és csak bokától felfele áztunk el (alatta meg a pocsolják miatt voltunk vizesek). De a mai nap más.

Úgy kezdődött, hogy már reggel sötét volt. Biztos jobban elaludtunk, mint szokás, és a nap mára már ágyba bújt. De megnézve az órát inkább az derült ki, hogy szabadságra ment.

Komolyan nagyon sötét volt. És mindennek érdekes színe, mert a felkelő nap színe azért valahogy átjött a felhőfalon. Olyan hangulat volt, mintha égne a város. Szép vörösés-narancs és messzire nem látni a páratartalomtól. A tengert alig láttuk.

Aztán csak megadta magát, és elkezdett esni, esni. Majd már nem annyira békésen, hanem olyan jó kis nyári závorszerűen. A hajón már tudunk, a víz alatt, vagy felette vagyunk.

Hogy izgalmasabb legyen, mindez Istanbulban történt. Istanbul pedig ebből a szempontból hasonló, mint az észak-afrikai és dél-nyugat-ázsiai országok. Mégpedig két dologban:

Mivel eső csak télen van, és akkor sem fagy meg, így kicsit lazán veszik a csatornázást. Nem azt jelenti, hogy nincs csatorna, hanem mondjuk nem arra lejt

az út. Sőt, van, hogy a csatornafedő magasabban van, és egy kis sziget a vízfolyam közepén (erre mondjuk Budapesten is lehet példát látni sokszor). Istanbul pedig nem vízszintes város. Valaha 7-hegy városának nevezték, ma már inkább a 700 hegy városa, tele meredek és kacskaringós utakkal. Esőben örömet nézni, ahogy jön lefele a víz. A rutinos ottlakok kisebb-nagyobb betongátakkal tekerik az általános vízfolyamatot, hogy ne mennjen be a lakásba, miközben a csatorna teljesen száraz is lehet.

Ebben a régióban túl gyorsan érte el a technika az embereket. Egyik nap még kint éltek a faluban, és csak saját készítésű eszközöket használtak (vagyis szerves anyagokat), majd hirtelen körbevette őket a plasztik világ. Így még nem szokták meg, hogy a szemetet nem kellene eldobni. Hiszen nem is olyan rég, még a szerves szemét lebomlott. Ma meg már az almán is zárjegy van, nehogy hamis legyen, bár a vonalkódos tojás az mégiscsak mókásabb. Egyszer talán a japánok beépítik a génkezelt tyúkokba, hogy automatikusan sorszámossal legyen a tojás... Lényeg, hogy e miatt sok a szemét.

Mielőtt azért azt gondolnánk, hatalmas mocskok van (és nem nézzük meg mondjuk a pesti aluljárókat), hozzáteszem, hogy itt viszont elég gyakori a takarítás. Az aluljárókat naponta legalább kétszer felmossák. Ha eső van, akkor az is besegít rendszeren.

A sok szemét viszont vígan utazik a vízzel, minek köszönhetően azok a lefolyók, amik egyébként működnének, pillanatok alatt eldugulnak.

Mint láthatjuk, a víznek minden oka megvan, hogy a csatornában folyjon, mégse teszi. Nagyon látványos patakok és folyók alakulnak ki az utcákban. Ma pedig különösen. Néhány hely erősen emlékeztet a teraszos rizsföldekről készült képekre. A növényzet mindennek persze nagyon örül. Szerintem titokban van pontozótáblájuk is. Legalábbis az egyik rózsa mellett láttam egy földön heverő 4-es...

Ma, ahogy szakadt az eső, teljesen át kellett alakulunk dzsungelharcosnak, akik egyik egyik szigetről a másikra ugrálnak, miközben körülöttük hömpölyög az ár. Néha-néha feltűnik egy-egy krokodilnak is beillő ásványvizes üveg.

2009-03-07

A kezdeti lelkesedések után a cuki fekete macska azaz a Maffia eltűnt. Úgy tűnik, nem voltunk neki elég jók. Pedig én mondtam, hogy süssünk neki palacsintát...

Helyette más macskák kerülte az erkélyünk közelébe. Sőt!, minden jel szerint most már van egy macska, ami szinte a sajátunk. Vagy inkább ő döntött úgy, hogy mi most már az ő tulajdona vagyunk. Álmomban már hallottam is:

- Mától pedig szólítsatok mesternek

A feketével ellentétben ez egy aranyos szürke, és kevésbé agresszív. Sokkal jobb fejnek tűnik.

Sőt, mint kiderült, ide is költözött, és most alattunk lakik.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az új mester"][/caption]

2009-03-08

Elkopott az egerem, és elmentem újat venni. Ebből adódóan gondoltam, leírom, hogyan is néz ki a computeres világ itt, Istanbulba. Legfontosabb, hogy olyan, mint a MediaMark vagy a Saturn, nincsen. Az egyetlen MediaMark is csak pár hónapja nyílt meg, és kint van a világ végén. Ezt a mértékegység csak én, újonc használom, aki szerint a 15 km-el odébb levő boltot illik szomszéd városnak, a 30-at szomszéd megyének, a 100 km-t pedig szomszéd országnak nevezni, vagy bármi másnak, de semmiképpen sem "a közelben" jelzővel ellátni...Éppen ezért a kikötőt választottam, ahol láttam már néhány kirakatot, telis-tele gépekkel, csak eddig nem volt idő jobban körbenézni. Az egyik kapualjban benézve láttam, hogy ez is olyan lesz, mint sok bolt Istanbulban, hogy ne ítéljük a külső méret alapján, mert belül meglepetések lehetnek... Elég gyakori, hogy belül picit nagyobb.Úgy lehet elképzelni, mint Pesten a belvárosban, amikor ki van árulva, hogy az udvaron árulunk cipőt, aztán bemegyünk egy illatos és setét folyosón egy udvarra, ahol van pár elhagyott bolt.A setét folyosó itt is megvan, de a bent levő boltok mindennek nevezhetőek, de elhagyottnak semmiképpen.Ebben a kapualjban ugyanis egy 8 (bizony bizony nyolc) emelet magas computer bazár rejtőzött. Legalább 100 bolt bujkált az oszlopok között.Természetesen mind-mind specializáltak. Volt csak notebook, csak alaplap, csak szerviz. És persze volt, ahol az eladó egy hatalmas forrasztópisztollyal a kezében hadonászva mesélte a bitek rejtelmét és azt, hogyan lehet a processzor hűtését egy 5 m-es vasrúddal kényelmesen kivezetni az utcára.No igen, nem maradhatnak ki a hangos boltok, a kütyü boltok meg azok sem, ahol a gép belsejébe lehet villogó bizgentyűket (szaknyelven: modding, nem informatikusoknak: villogó bizgentyűk) pakolászni.Arról viszont nem találtam infót, ltt már nem az volt a probléma, hogyan találok egeret, hanem hogyan választom ki a több száz közül... De csak sikerült. Igaz, a dobozon az volt rajta, hogy sold only south-asia and pacific, és a legegyszerűbb karakter, amit találtam a kézikönyvben egy mini palotára emlékeztet amibe éppen egy rakás macskát akarnak megtanítani horgászni, miközben a hegyen felhők gyülekeznek a tenger felől meg sárkányfejes hajók közelednek, vagy valami hasonló... lényeg, hogy nem úgy tervezték, Istanbulba fog érkezni, és nem is ajánlották, hogy számlát kérjek. Ennek ellenére van rá 5 év garancia...Érdekesség még, hogy ez a bolt közelében (ugyanis az egész blokk számítógépes boltok labirintusa) van egy sikátorszerű sikátorság, ami pont úgy néz ki, mint egy sikátor. Mint egy félhomályos folyosó teljesen olyan hangulattal, hogy már csak a tábla hiányzott: Illegális cuccot itt vegyé!Ami ott volt, az nem semmi. Még sose láttam annyi üres DVD-t és ilyen olcsón. De hogy még várat is tudtak építeni belőle bástyákkal és felvonóhíddal... Persze a Harry Potter 12-ik

részét már most meg lehetett venni, mert az ilyen helyeken ez már kötelező. Sőt, erről lehet megtalálni. Copyright - CyberMacs

2009-03-09

Hamarosan megkezdődnek a választások, és így már nagyban megy a kampányolás.

Itt most csak az önkormányzati választások lesznek, de már így is tele van a város zászlókkal, és plakátokkal.

Természetesen a vezető nagy pártot mindenki utálja, és tagadja, hogy valaha is rá szavazott volna :D

Viszont ellentétben Magyarországgal, itt azért van rendes ellenzék, ami azért nem jelenti azt, hogy sok ésszel lenne megáldva.

Erre a hétfégi esemény a legjobb példa.

Mivel a télnek lassan vége, és az eső is majdcsak eláll egyszer, kezdődnek a rendezvények. Fele felvonulás, fele tüntetés, a szokásos: sok zene, még több rendőr, helikopter, kordon, és persze a sétáló vásárló emberek, akik tojnak az egészre. Viszont igazán rendesek a tüntetők, hogy hétféjére diszkót biztosítanak a rendőröknek, mert a zene tényleg jó.

Természetesen a sétáló és vásárló emberek létszáma jóval meghaladta a felvonulókét, hiszen ha pár órára kisüt a nap, mindenki inkább a tengerpartot választja. Ha kibújik a nap, akkor kb. 20 perc múlva már tele a tengerpart, és persze az árusok is megjelennek teával, szotyolával, tombolával, stb...

Szóval az egyik párt beszólt a másiknak, hogy az ő bemutatójuk sikeresebb volt, mert több ember ment el rá. Mire a másik visszaszólt, hogy nála voltak többen (szerintem meg a parton), és ezt igazolva az újságba lehozott egy cikket a főoldalra, benne a fotókkal, hogy milyen sok ember is volt a rendezvényen.

Csakhogy az ügyes megfigyelőknek feltűnt, hogy sokk a hasonló ember. Jó jó, hogy ikrek, de akkor meg miért nem egy kupacban állnak?

[caption id="" align="aligncenter" width="460" caption="Tesók"][/caption]

Naná, hogy a Photoshop van a háttérben :)

Ha van egy kis eszük, akkor vannak előre készített ember készletek, amiket bármikor rá lehet pakolni a félig kihalt rendezvényre :)

2009-03-10

Globálisan a viharoknak számos matematikai törvényszerűsége van.

Ebből a legegyszerűbb a bináris törvényszerűség: van vihar vagy nincs vihar.

Ez viszont minden másodpercben változhat.

Mivel a vihartörvények globálisan értendők, a fenti bináris tétel azt eredményezi, hogy előbb-utóbb lesz vihar.

A fentiekből következtethetünk arra is, hogyha lesz, az nem lesz másképp, mint máshol, hiszen globális.

Vigyük tovább ezt a tételt: Miképpen ha egyszer már láttunk nagy vihart, akkor előbb-utóbb megint látunk nagy vihart. És ehhez nem kell a világ végére menni. De akár el is mehetünk, mert ott is láthatunk nagyot.

Természetesen a matematika nem mindenkit érdekel. Ezek között elsősorban az önkormányzatok vannak. Istanbul vezetése és úgy gondolta, mint Budapest a hóval: ha egyszer volt, akkor többet úgyse lesz.

Megjegyzés: Istanbul a hóval is így gondolja, ahogyan Budapest is a viharral.

2008. november 22.

Viharos este volt...

Pontosan ugyan úgy kezdődött, mint a jóltáplált horrorfilm. Már az ágak is suhogtak. A fő különbség, hogy nem volt se balta, se kasza, se motorosfűrész. Csak egy kikötő. De az jól ott volt. Hol volt, hol nem volt, mert holnapra ott már nem volt.

Történt ugyanis, hogy fent említett matematikai tétel igazolásaként lecsapott a vihar, mint macska a rakira (rakí - török tömény itóka). A vihar hozta a szél haverjait, azok meg a vagány hullámokat. Szegény kikötő ezt nem bírta, és hiába volt 11 lába, az egyik végül csak eltört. Majd a kikötő szép lassan befordult a tengerbe...

Mi este a híradót néztük, amikor bemondták, hogy víz alatt áll a kikötő. Gondoltuk, hogy hát úgy áll a víz alatt, mint az ázott macska, hiszen ugyebár sok eső esett. De nem úgy, hogy a büfében a halak úszkálnak és a cápa osztogatja

az üdítőket, a medúza pedig a ropit...

Pedig ez történt. A kikötő szépen eltűnt a víz alatt. Állítólag azért, mert a beton láb nem volt rendesen megcsinálva, az nem bírta a hullámokat és eltört. Igaz, hogy volt még 10 másik láb, de ez az önkormányzati szóvivőt látszólag nem zavarta. Pedig állítólag a polgármesternek építész diplomája van...

Minket mindez azért zavart, mert akkoriban foglaltuk le a lakást. És a terveink szerint minden nap ezt a kikötőt használtuk volna...

Bár ezen semmi nem látszik, de nézhetsz egy csomó rohangáló rendőrt meg tűzoltót.

Azóta van valami, amit kikötőnek lehet hívni. Valójában elhajtották a parton henyélő macskákat, és kaput raktak a helyükre, így ma az a kikötő. Elvileg már épül az új. Reméljük szép lesz és biztonságos. Bár ami elsüllyedt az is csak fél éves volt...

2009-03-11

Amikor még Istanbult Konstantinápolynak hívták, akkor úgy emlegették, mint a 7 hegy városa, avagy a város a 7 hegyen.

Igaz, az ókorban és a középkorban számtalan várost neveztek a 7 hegy városának, köztük természetesen Rómát, Athént, vagy Budapest ()

Istanbul 7 hegyének megvan az az érdekessége, hogy valóban 7 hegy van, és ezeknek nevei is vannak.

[caption id="" align="aligncenter" width="180" caption="Wikipédia link a 7 hegyhez"][/caption]

Csakhogy amikor az Oszmán Birodalom elég nagy lett, a város is elkezdett növekedni. Majd amikor az Oszmán Birodalom szétesett és egy lényegesen kisebb Törökország jelent meg helyette, a város hirtelen legalább a 10x-re nőtt (matematikus legyen a talpán, aki erre az arányosságra függvényt tud írni...). A növekedés igazándiból az elmúlt néhány évtizedben történt. Az itt élők elmondása szerint egyik reggel még üres puszta volt a ház mögött, majd másnap lett egy új városrész.

Ez ma annyiban változik, hogy nem egy, hanem több városrész, és nem néhány házikó, hanem egy halom komplexum jelenhet meg, és valóban pát hét alatt.

A növekedés viszont pszichológiailag rettentően jól van kezelve:

Igazándiból senki nem tudja, milyen messze van a város széle, és nem is akarnak elmenni megnézni. Így senkinek nem tűnik fel, ha néha 5-10 km-el távolabbra kerül.

A török adminisztrációban a város valójában a megyét jelenti. Ami nem változik, hiszen majdnem 100 éve fel van osztva az ország megyékre. A városrészeket pedig falvaknak hívják. Mi is falun élünk, amiben van színház, villamos, bevásárlóközpont, 10 mozi, toronyház, Kis-Ázsia legnagyobb busz- és vonatpályaudvara, és még metró is lesz egyszer, ha nem találnak megint valami 8000 éves tárgyat a föld alatt. Így tulajdonképpen az adminisztrációs szinten a területnövekedés nulla. Csak éppen a város nő.

Ez Magyarországra átvetítve olyan lenne, mintha Bugyi kisközségben békésen élnek az emberek, ami Budapesttől 36 km-e van (a Google szerint), és csak azt látják, hogy észak fele esténként egyre világosabb van. Majd körbeveszi őket a város szinte egyik napról a másikra (az események a valóságban hónapok alatt

játszódnak le, de nem években!), a kocsmá mögött bevásárló központ épül (minimum 8 emelettel és 40 emelet irodával, esetleg 20 emelet luxuslakással a tetején), a pajta alatt meg már fúrják is a metróút. Viszont mindez továbbra is Pest megye, vagyis a hovatartozás szempontjából nem történt változás. A metróút pedig az Kőbánya-Kispest után azt mondják be, hogy Bugyi Kisközség következik...

Mindenek köszönhetően Istanbulra már nem illene a Város a 7 hegyen elnevezés, hanem inkább a Város a 700 hegyen vagy még inkább 700 hegy, amely elbújik egy városban.

Istanbulban ugyanis nincs vízszintes felület. Az egész Boszporusz terület hegyes-völgyes. Átlagosan 100m magasak a dombok (hivatalosan ugyanis ezek dombok), de találunk 200 m felettieket is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez a lejtő akár még lankásnak is mondható..."][/caption]

Ez még nem lenne kényelmetlen, de közben ott vannak a mély völgyek is, amelyek valóban mélyek és meredek tudnak lenni. Ez persze legkevésbé sem zavarja azokat, akik házakat építenek, vagy az utcát tervezik. Nem ritkák az igazán vad meredek lejtők, amelyek persze szűkek és keskenyek, éppen ezért egyirányúak. Tehát azt jelenti, hogy középen a két egymással szembe fordított teherautó próbálja kikerülni egymást, miközben mindkettő mögött hosszú sor alakult ki, és persze mindenki dudál. Ilyenkor természetesen megjelenik a tea-, virág-, és a mobiltöltő árus is, hogy elszórakoztassák azokat, akik a kocsiban várakoznak.

A térképen ez nem derül ki természetesen. Meg úgy néz ki, hogy különösebben senki nem tulajdonít komolyabb jelentőséget annak, hogy ott éppen van egy domb, vagy egy hatalmas árok. Mindez persze a turista tájékozódását jócskán megviseli, mert:

A völgyekből nem lehet kilátni, és egyébként se lehet a dombokról sokat látni a házaktól. Így teljesen reménytelen, hogy valami fix pontot kövessünk. Az utcák szűkek és kacskaringósak, mint bármely jólnevelt európai óvárosi részben. Csakhogy itt ez nem néhány utcára korlátozódik, hanem legalább 15-20 km-es körzetre, de a külváros is kezd ehhez hasonlítani. Így egyenes vonalban menni teljességgel lehetetlen.

A fa északi oldalán moha van (illetve a moha déli oldalán fa van) egyáltalán nem

igaz, mert ha a moha fát talál, biztosan teljesen betakarja. Sőt, a nap állásából is nehéz megállapítani merre van észak, mert a keskeny utcákba nem mindig sűt be a nap (ez mondjuk az év felében azért nagyon kellemes)

Így a jótanács a túristának, hogy kérdezősködjön mindig, mert az a biztos.
Persze vigyázzunk, mert a

2009-03-12

A mai nap megcsináltuk a biztosításomat, mivel a magyarországi lassan-lassan de csak lejár.

Ebből az okból kifolyólag elmesélem nektek, hogyan működik itt az egészségügy.

Itt kétféleképpen mehet az ember orvoshoz (mármint biztosítás szempontból, nem pedig, hogy mentővel vagy gyalog).

Először is, minden állampolgárnak jár a helyi TB, vagyis a kormányzati ellátás (nekem egyelőre nem), Ez nagyon hasonló a magyarhoz: mindenki fizet valamennyit, majd kap érte valamilyen szolgáltatást. A fő különbség itt a valamilyenben van. Bár az állami kórházak nem olyanok, mint a Vészhelyzetben, de azért nem is olyan, ahova Spielberg jár horrort forgatni...

Még ha nem is olyan katasztrofálisak mint sok magyar kórház, azért nem az ideális. És persze itt is vannak extrák, amiket adni kell a kórháznak, ha éppen arra járunk. Ilyen például az éjszakai bennmaradás.

Természetesen a beteg ellátása ingyenes, hiszen azért állami kórház, így az éjszakai szállása is az. Viszont a beteg mellet illik/kötelező egy hozzátartozónak is vele maradnia éjszakára (igen igen, itt nem rugdossák ki az embert 8-kor, hogy lejárt a látogatási idő). Viszont őt az állam nem támogatja (hacsak a büfébe menet el nem törí a lábát), tehát az éjszakai tartózkodás költségét ő fizeti, mint egy hotelben. Ez pedig nem olcsó. Legutóbb egy ismerősnél ez olyan 1.000.000 forint/éjszaka lett volna ami azért lássuk be, ha nincs thai masszázs + aranyozott zuhanyfülke azért egy kicsit irreálisan magas. Lehet, hogy valamit nem jól értettem, de az összeg tuti ennyi. Abban a kórházban, mert mindegyikben más és azért többségében nem horror...

Van egy másik lehetőség is, mi most ezt indítottuk el:

Rengeteg bank és hasonló pénz(rabló) intézetnek van egészségbiztosítása, amikor is évente fizetünk egy összeget. Ez nem túl alacsony, de azért még a fizethető határon belül van. A havi gázszámlánk is pont ennyi. Összeget nem azért nem írok, mert mindenki frászt kapna, hanem mert:

amíg így kalimpál a forint-líra-euró, addig mire kiszámolom az átváltást, már megváltozik az összeg

az árak relatívak, és ami otthon sok lehet, itt nem feltétlenül az. Ezt még olyan dolgok is színesítik, kategórián belül más más számít drágának. Pl. ha a sajt fele annyiba kerül, mint Pesten, akkor az itt már drága. Viszont ha a sampont a duplája, az pedig olcsó.

Még így is ijesztő lehet, ha az otthoni ingyenességet szoktuk meg, de ha a zsebes pénzzel összehasonlítjuk már nem olyan rossz. Pedig a java még csak most jön. Ugyanis a biztosítónak a következő előnyei vannak:

teljes összegben fizeti az orvosi vizsgálat árát ha magánkórházba megyünk (ez simán pár ezer forint lehet)

fizeti a gyógyszer teljes árát, ha az orvos írja fel (a gyógyszerek mintha olcsóbbak lennének, de így is, ha csak a gyógyszert és a vizsgálati díjat számoljuk, már megtérül a biztosítás)

Simán mehetünk formás, modern magánkórházakba és magánklinikára, mert mindent áll (a kólaautomata kivételével). Itt csak annyi a megkötés, hogy az első évben a műtétet nem vállalja a biztosító, hacsak az nem olyan jellegű (pl. baleset).

Első év után már vidáman mehetünk a bicska alá bármilyen nyavalyával, mert biztosak lehetünk benne, marad pénz macskájára.

Külföldön is nyugodtan siklóernyőzhetünk, hidat mászhatunk, beszélhetünk az erdőbe vagy kocsmába, bármi, mert automatikusan van biztosításunk. Ez a vízumhoz is jó. Kivéve az USA és Kanada, mert az túl drága.

És még sok minden más extra (nem, szülinapra nem küldenek virágot).

Nos, itt így mennek a dolgok.

2009-03-13

Vagy inkább fogalmazzunk úgy, hogy a közért ugrott le hozzánk.

Törökországban, de leginkább Istanbulban a közértek kicsit mások.

Ennek talán a fő oka az, hogy hatalmas verseny van főleg a kis és nagy közértek között. Valóban minden sarkon van kis közért és nagyon népszerűek. No persze nem azért, mert olcsóak lennének, vagy nagy lenne a választék, hanem mert nagyon kényelmesek.

Legfőbb tulajdonságuk, hogy közelebb vannak, mint gondolnád.

Mégis, mennyire közel?

Annyira, hogy akár bent vannak a konyhában. Ugyanis minden kis közértnek van egy telefonszáma.

Állatira baró, hogy ha az ember sütés közben rájön, hogy nincs elég tojás, akkor elég csak egy telefon, és pár perc múlva már ott is vannak a tojással.

Reggel nem kell elmenni kenyeret venni, mert a kenyér, tej és a friss újság magától jön a házhoz. De akár csokit is lehet kérni. :)

Najó, ez eddig nem poén, csak roppant kényelmes. De nem elég törökös.

A mókás az, amikor a kis közért sűrűbben lakott területen van, ahol a közért része a háznak. Vagyis a földszinten van. Számtalan ilyen lehet Budapesten is látni.

De olyat nem, amikor megindul a kis kosár azon szerencsés lakásából, aki a közért fölött lakik. Majd lekiabálnak, hogy "Léci dobj be 2 kg kenyeret meg 3 kg újságot, de ne legyen különszám, mert annyit nem bírok felhúzni!"

És már jön is az eladó a kenyérral, meg a visszajáró pénzzel.

A írtam, hogy itt, amikor új lakásba költözik valaki, akkor az általában üres. Az emberek viszik magukkal a bútorokat. Akinek van az persze viheti.

Nekünk nem volt sok mindenünk, még annak ellenére se, hogy Törökországban a lány szülei az esküvő előtt már évekkkel elkezdik összeállítani a jövőendő lakásba kerülő dolgokat.

Az esküvő pedig nagyon közeledett, és nekünk sietni kellett, hiszen majd mindenki jön megnézni, milyen is a lakása az ifjú párnak.

Ez egy tradicionális szokás, hogy pár nappal az esküvő után jönnek az ismerősök. Éppen ezért illett, hogy ne egy üres lakást mutogassunk, amiben mi egyébként kényelmesen ettünk volna.

Bár ezt a tradíciót a fiatalok egyre kevésbé tartják fontosnak, azért a szülők nem akartak kimaradni a buliból. No és Sema a család legkisebb lánya, mégis ő házasodik először. Húúú, mi lesz itt akkor...

Alighogy sikerült a lakást megszerezni, és ezzel már tényleg nem volt baj, megkaptuk a határidőt, ameddig bútort is kell bele szerezni. Legalább ágyat, szekrényt, asztalt, meg amire ülni lehet. Szerencsére a konyhával és a fürdőszobával nem kellett törődni, mert az ebben a lakásban teljesen készen volt.

Elsőnek Sema és csapata felmérte a lakást, ha már egyszer mérnök irodájuk van. Így pontosan tudtuk kalkulálni a bútorokkal. Majd pedig AutoCAD-ben tologattuk a szekrényt, nem pedig akkor, amikor tele volt már zoknival.

Természetesen mindenki segíteni akart, így a dolog egyre csak rosszabbodott. Hirtelen mindenki úgy érezte, hogy itt a lehetőség, ezért mindenki olyanokat ajánlott, amire ő speciel már nagyon régóta vágyik. Mi viszont nem, mert egyelőre a minimállal is beérjük.

Így jártunk boltról boltra, netről-netre, vitt mindenki mindenhova. Még a bútor negyedbe is eljutottunk. Korábban nem gondoltam, hogy padlógázzal (ez amolyan istanbuli szokás) ilyen rövid idő alatt ilyen messzire lehet menni, és közben továbbra is a városközpontban vagyunk. A bútor negyed elsőre olyan, mint bármely városrész. Mindegyiknek megvan a sajátossága. Pl. Eminönü a piac, a fűszer és a bazár (én lány oldalnak hívom), szembe vele az Aranyszarv-öböl túloldalán Karaköy a lámpák, elektromos eszközök, GPS, TV, parabola, szerszámok és balták része (ezért ez a fiú oldal), Mecidiyeköy a számítógépek világa (ide szeretnék egy nap eljutni) és így tovább. A bútor negyedet nem tudom, hogy hívják, mert mire hazaértünk, elfelejtettem, olyan messze van...

Ami itt érdekesség, hogy nemcsak egymást követő bútorboltok voltak, hanem egy egész park. utcákkal, komplexumokkal. Itt aztán lehetett bolyongani órákat.

Csakhogy, itt se más, mint odahaza, hiába van vagy 3000 bolt. Itt is pontosan ugyan az a hülyeség van, hogy valaki hoz egy bútort mondjuk Olaszországból (az olasz bútorok itt pizsok drágák), mire az népszerű lesz, ezek után mindenki lemásolja, majd pedig annyit módosít rajta, hogy még rondább legyen. Pedig már elején se volt szép. Így tulajdonképpen hiába a hatalmas választék, ha mindenhol ugyan az a borzasztó kapható.

Közben meg csak előjött a családból, hogy az Apuka asztalos (pontosan nem tudom mi a megnevezése, mert diplomával fa bútorokat, ajtókat, ablakokat, stb.. készít a cégével, plusz még a faházak felújítását is), a lányok meg építő

mérnökök. Aki minden nap házat tervez, annak mégsem lehet probléma egy szekrény, asztal, stb... megtervezése. Apuka pedig le tudja gyártani.

Sőt, itt olyan kapcsolat hálózat van, mint amikor a macska behajtja a gombolyagot a mosógépbe. Nemcsak, hogy megvoltak a megfelelő ember, akik legyártják, huzatot készítenek, szivacsot raknak, stb... hanem kiderült, ugyan ezek az emberek dolgoznak megrendelésre a bútor negyedbe (még akkor is, ha az asztalos negyed legalább 30 km-e van onnan). Vagyis ugyan úgy jó minőséget kapunk, csak hogy mi választjuk ki, mit szeretnénk, és még olcsóbb is lesz.

Nosza, internetről begyűjtöttünk mindent, ami tetszett, ahogyan mások is. :)

Aztán kezdődött a végnélküli tervezés. Mértünk mindent, amit csak találtunk. Akárhova mentünk, kezünkben ott volt a mérőszalag. Ez persze sok vicces percet okozott a fémdetektoros kapuknál, amikből itt nagyon sok van. Egyébként a kapuk miatt nem tudom hordani az övtáskámat, mert meguntam az örökös ingyen sztriptízt (kabát le, gatyából kibogozni az övet, övtáska röntgenbe be, majd túloldalt ugyanez visszafele, közben integetés a fotózó japán turistáknak).

Nagyon jó volt, hogy az egyetlen dolog, amivel kompromisszumot kellett kötnünk, az a hely volt, de ezen kívül azt csináltunk, amit akartunk. Olyan színt kaptunk, amelyet szeretnénk, és nem kellett olyanokkal foglalkozni, hogy most nincs, de 1 hónap múlva lesz, ha adunk előleget. :P

Úgyhogy megterveztük a szekrényt és az asztalt is. Jöhetett az üllőgarnitúra, meg a székek a szekrényhez.

A szék gyorsan ment. Elmentünk egy székgyártóhoz, hogy a bemutató teremben kiválasszuk, milyen lába, alakja, formája és magassága legyen. A huzatot máshol szereztük be. Ez is egy érdekes hely volt. Főleg, hogy valóban bokáig ért a fűrészpor. Ez legalább igazolta, hogy valóban itt készül a cucc, nem Kínából hozzák (hacsak nem rendeltek onnan négyszáz zsák fűrészport is :D)

Az üllőgarnitúra már sokkal mókásabb volt. Ismét összevadásztunk mindent az internetről. Hú, ennek az alakja jó! Ó, ennek meg az alja tetszik. Ennek meg van pohártartója. Itt meg van a hátán kicsi könyvespolc. stb... Aztán ezekből összeraktunk egy nekünk tetsző verziót. Ezt annyival megspékeltük, hogy szándékosan eltértünk a szabványtól, és 10 cm-el hosszabb lett az ülőrész, ami szerintünk sokkal kényelmesebbé teszi. Plusz az egyik hosszabb, olyannyira,

hogy lehet nyújtott lábbal aludni is lehet rajta. Mindehhez jön, hogy modulárisat csináltattunk, vagyis lehet az elemeket tologatni.

Persze itt is figyeltünk arra, hogy passzoljanak a méretek, tehát bármit bárhova át lehet rakni. :) Mióta megvan, már kétszer "cseréltük le" a szobát azzal, hogy átrendeztük. Jó buli. :)

És még puffunk is van :)

Majd készítek egy képet róla, és felrakom egy új bejegyzésbe, de amíg esik a fránya eső, addig nincs remény jó képet készíteni. :P

Nos, a tervek megvoltak, elmentünk ahhoz, aki a keretet készíti. Persze le akart beszélni minket az anti-szabványról, de a Sema nem hagyta magát. Jól tette :)

A kb. 10 perc alkudozás, 20 perc szakmai megbeszélés és 160 perc teázás és trécselés után elmentünk ahhoz, ahol a belső szövetet, párnát, rugót, meg ilyesmit csinálják. A külső huzatot is ők rakják rá, csak azt megint máshol vettük meg. Ez tetszett a legjobban. Üljön le kedves ügyfél (és persze igyon meg 10 liter teát), hogy tetszik? Puhábbat, vagy keményebbet szeretne? Ilyen magasra gondolt?

Ez volt a nemsemmi. Nemcsak a formát, huzatot, meg egyebet, de a puhaságot is mi tudtuk meghatározni. És még ki is próbáltuk (azt nem próbáltuk, mennyire teaálló, mert azt talán nem illett volna...). Volt egy-két bolt is, amelyik felajánlotta, hogy választhatunk keménységet, de azok se voltak ilyenek.

Nemsokkal később már érkeztek is a kész bútorok (bár futottunk még pár kört, ellenőriztük, stb... de inkább ezt bevállaltuk, hogy olyan legyen, amelyet szeretnénk).

[caption id="attachment_182" align="aligncenter" width="500" caption="Az asztalunk (buli után :))"]

No, a fa dolgok megvannak, így jöhettek a vasasok is. Úgy gondoltuk, hogy a hálószoba lehetne egy kicsit vagányabb (nem kell aggódni, hogy megbotránkoznak a vendégek), így kicsit lazábbra vettük a formát. Ha már kirúgunk a hámból, akkor legyen már kicsit "rózsaszín"! Miért is ne, legyen már meseszerű. Már az elején találtunk egy ágyat a neten, ami tetszett, csak a

boltnban horror drága volt. Így kerestünk egy kovácsot (nem tudom a pontos megnevezést), aki elkészített az ágyat is. Cuki lett :)

[caption id="attachment_181" align="aligncenter" width="500" caption="Ágyikó"][/caption]

Még gyorsan leírom a lámpás történetet, aztán elfutok aludni... Semáék egyik megrendelője extravagáns bútorokat, lámpákat, ruhákat meg kitudja még mit (pl. fürdőszobát) készíten. Amolyan művész, aki megtalálta azt a várost, ahol van elég ember és vásárló, így kiélheti a kreativitását. Szegénynek most éppen nem volt pénze, így nem tudta a munkát kifizetni. Cserébe adott két lámpát, amik egyébként nem olcsók. Sőt, kifejezetten drágák. Nagyon drágák. Így most nekünk luxus lámpánk van. :D

Egyébként jópofa a lámpa. Mint egy süni, aki Csernobilból szökött meg, majd átúszta a Fekete-tengert, ezért nemcsak világít, hanem fel is fújódott.

Valójában különálló cseppekből áll a lámpa, amelyek lógnak lefele. Csak hogy alul nincs elég hely, és mint a buborékok a kólában/pezsgőben/fürdőkádban (mindenki válassza ki a neki tetszőt), egymást próbálják odébb tolni, hogy minél közelebb legyenek Gravitáció Anyához. Ezért lesz belőle ez a jópofa elrendezés.

[caption id="attachment_183" align="aligncenter" width="500" caption="Tüskés lámpánk"][/caption]

A mesének itt még nincs vége (csak elmegyek aludni :D), mert még csak az alap szekrények vannak készen. Most éppen pihenünk, és írjuk a listát, milyen legyen a következő kupac, aztán nekikezdünk tervezni. Én már nagyon várom, mert akkor lesz számítógép asztalom is végre. :)

2009-03-15

Tegnap felkerekedtünk, hogy bemegyünk a városközpontba. Legnagyobb örömünkre kisütött a nap, így a tenger is egészen kellemes volt. Sőt! Újabb meglepetést tartogatott a számunkra.

Ahogy mentünk át a hajóval a Boszporusz, és élveztük, hogy végre süt a nap, hirtelen mintha egy nagyobb hal ment volna el a hajó mellett. Majd kiderült róla, hogy delfin. És nem egy, hanem egy egész csoport volt, ami éppen a Fekete-tenger irányába haladt. Persze, hiszen az ott élő hamsi nevű hal a delfinek között is nagyon népszerű. Így nem csoda, ha néha átugranak a Fekete-tenger étterembe. :)

És milyen közel voltak a hajóhoz. Egy darabig ott úsztak mellette, míg megunták a vashalat és úsztak tovább a másik tenger felé.

[caption id="attachment_191" align="aligncenter" width="500" caption="Delfinek a Boszporuszban"][/caption]

A jó időn felbuzdulva felmentünk egy magasabb pontra, ahol van egy kávézó és látni az egész Aranyszarv-öblöt.

Persze addigra beborult, teljesen besötétedett, és megjött a jégeső is a viharral együtt...

[caption id="" align="aligncenter" width="180" caption="Pierre Loti - egy szép napos napon. A tegnapi nem ilyen volt..."][/caption]

2009-03-16

Az október 23. kimaradt nálam, gondoltam, talán a március 15. majd összejön.

Megnéztem, mi lesz a program, amit a magyar követség nyújt. Sajnos közben más elfoglaltság is összejött, és a követség nyújt az annyira nem tűnt izgalmasnak. Egyenlőre még nem érzem felkészültnek magamat, hogy az itteni magyarokkal találkozam, pedig az lett volna inkább érdekes.

Jah, és bár Pesten sütött a nap, itt azért még előfordult az első. Bár már jóval visszafogottabb volt, de így nagyon hideg volt a nap. Így kevésbé érzem veszteségnek. De azért valamit megpróbáltunk.

A követség műsorában őszintén szólva kicsit csalódtam, mert kimentek a temetőbe, ahol van 1-2 magyar szabadságharcos, és ott volt egy megemlékezés. Én gondoltam, hogy esetleg eljátsszuk Petőfit, lesz valami vetítés, élőben megnézzük a DunaTV-t, vagy valami. De ilyen nem volt.

Bár mondjuk a Duna-TV-n folyamatosan csalódom, mióta csak interneten elérhető. Annak idején nagy reményekkel vágtam bele, hogy majd legalább a DunaTV-t nézem, ha már a nagy magyar csatornák ostobaságukban nem közvetítenek. Legalább elvesztettek 1 reklámnézőt (film úgyszincs) :P

Sajnos a Dunán meg összevissza vannak a jogvédett műsorok, így sose lehet tudni, mikor mit lehet nézni. Bár az ilyen népmegmozdulások általában elérhetőek, de sose lehet tudni...

Végül, mivel mi meg közben kavargtunk a városban mindenfele, este gondoltam, legalább felvételtől nézek valamit. Persze az index meg az origó tök használhatatlan, mert minden baromságról írnak, így nem lehet az infót összevadászni. Bár az index amúgy se jó másra, minthogy az itteni törököt tanítsam káromkodni. Legalább a fényképek jók szoktak lenni.

Maradt a tv archívum. Sajnos a DunaTV itt is elbukta, mert az MTV-n hamarabb megtaláltam a Múzeum-kerti műsort. Sajnálom...

Nos, este 10-kor végül is elkezdtek megnézni a Múzeum-kerti műsort, mert a botrányok már unalmasok, és az nem érdekelt minket. A múzeumi viszont jól nézett ki. Semának is tetszett a bemutató, főleg a zene (a beszédet nem értette), bár amikor az előadók énekeltek, megkérdezte, hogy az miért ilyen borzasztó... erre vajon mit mondjak...

Ami közben eszembe jutott, hogy nincs kokárdám. És itt nem hiszem, hogy könnyű lesz beszerezni. Bár még szeptemberben otthon próbáltam magyar zászlót venni, de csak árpásávost találtam, vagy reklám zászlót. Olyan szép csíkos magyar nem volt seholl. Ha esetleg valaki tud olyat, léci küldjön nekem. Kösz-kösz-kösz.

2009-03-17

Istanbulban ha a tömegközlekedést választjuk, akkor ugyebár tehetjük ezt busszal, minibusszal, dolmussal, hajóval, metróval, meg néhány extra érdekes eszközzel/járművel. A minibusz és dolmus kivételével mindegyiken egységes jegy van. Ami nem a hagyományos papír jegyet jelenti, amit otthon lehet nagy tételben nyomtatni, hanem egy chip-es változatot (amit meg otthon lehet hackelni, :)).

Mivel hamarosan ez eltűnik, és helyette mágneskártyás lesz, így még most leírom, hogyan is működik az egész rendszer.

A kütyű neve akbil, ami azt jelenti, hogy okos-jegy. Az ak- szócska jelenti az okosat, bár a nomen est ome, azaz a név megmondja a tulajdonságot, jellemzően más XX. és XXI. századi nevekhez inkább a nomen est non omen. Azaz a név pont az ellenkezője. Jójó, az akbil az tényleg jópofa, de az Akbank már vitatható, az Akpart meg párt lévén egyértelmű, hova sorolható... de ezekbe ne menjünk bele.

Az akbil egy kicsi kulcstartó, melyiknek a végén van az érzékelő. Valószínűleg elem is van benne, és az van összekötve a chippel. Lásd a képen.

[caption id="attachment_199" align="aligncenter" width="500" caption="Akbil - az elektronikus buszjegy"][/caption]

Az elektronikus jegyet bármely nagyobb csomópontban és megállóban lehet megvásárolni. Olyan 6 líra (kb. 800 forint) áron tudjuk megvenni, vagy inkább bérelni. Azért írom, hogy bérelni, mert ha döglesztő hőségben elfogy a pénzünk, akkor se maradunk fagy nélkül, mert bármikor visszaválthatjuk az akbilt, és megkapjuk a rajta levő pénzt (az akár 3 gombóc fagyira is elég lehet, vagy 12 csésze teára).

Erre a jegyre egyébként tudunk rendes pénzt is feltölteni, amit később a buszon, hajón, stb...-n használhatunk. Természetesen az is bármikor leszedhető róla.

Az akbilen mindig is pénz van, nem kupon, kredit vagy egyéb ketymere. Ez azért fontos, mert más-más típusú járműveket más-más a tarifa. De nekünk ezzel nem kell vackolni, elég csak rátenni a leolvasóra, az pedig levonja a megfelelő összeget.

[caption id="attachment_200" align="aligncenter" width="300" caption="A

leolvasó doboz"][/caption]

Mivel a jegy elektronikus ezért sokkal komplexebb, mint a sima papírjegy, hiszen tudja, mivel utaztunk. Ennek köszönhetően különféle kedvezményeket kaphatunk. Pl. hajó után kedvezőbb a buszjegy, busz után pedig ingyen lehet a hajó. Ehhez mindössze egy időkereten belül kell a átszállni. De arra is jó, ha a buszról leugrunk a boltba, akkor a következő buszra más olcsóbban szállhatunk vissza. Vagy dugó esetén leugorva a buszról, 200 m-t futva 8 busszal korábbira felszállva sem kell a teljes árat fizetni.

A metrón és a hajón kapuk vannak, viszont a buszon és villamoson csak egy olvasó készülék van. Így a buszra elől kell felszállni, mint a Volán buszokon. Ha valakinek nincs akbillje, akkor tud készpénzzel is fizetni a buszokon. Ha viszont van, akkor már tudunk is csipogni. Felszálláskor lelkes csippatással tudatjuk az utazóközönségnek, teljes áron utazunk, felét fizetjük vagy ingyen megyünk. Ha pedig nincs elég pénz, akkor mély kacagással tudatja a doboz a nagyvilággal sanyarú sorsunkat.

Az elől felszállásnak megvan az a hátránya, hogy mindenki egy ajtó használ. Ez persze lelassíthatná a felszállást, és dugó lenne a megállóban. De ezt úgy oldják meg, hogy ha a sofför már unja, akkor szépen lassan elindul (néha pedig meg sem áll, csak lassít). Viszont itt nincs az, hogy becsukják az ajtót az utas előtt, amit a BKV hosszú tréningek árán ért el. Ha kéri, bárhol kinyitják az utasnak. Sőt! Nyáron, ha nagyon meleg van, egyáltalán nem csukják be az ajtót, így megoldva a szellőzés problémáját.

2009-03-18

Hétvégén lesznek az önkormányzati választások. E miatt itt is feje tetejére állt a világ...

[caption id="" align="aligncenter" width="240" caption="Kezdődnek a választások"][/caption]

Persze a választás az választás. Fontos dolog. Megy a harc a hataloméért. Ki lesz a győztes. Talán az, aki a legtöbb zászlót függeszti ki?

Istambulban még az is lehet De az biztos, hogy a politikusok ebben reménykednek, hiszen az utcák olyannyira tele vannak függesztve zászlókkal, hogy néha már mozogni is alig lehet.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Zászlóhegyek"][/caption]

Sőt, a nagyobb az jobb felkiáltással néhol óriási zászló van lelógatva. Van ahol annyira belóg az útra, hogy az arra járó busz rendszerint elviszi. Azok persze nem kicsi kis lobogók, hanem hatalmas lepedők.

A számuk pedig napról napra nő. A zászlóaggatók alig találnak már szabad helyet, de azért lelkesen próbálkoznak, így mindenre felkötik a zászlófüzért, legyen az ház, oszlop, macska vagy hajó. Nem is merek huzamosabb ideig megállni, hátha engem is bezászlóznak...

A zászlókon persze megjelennek a fényképek is, amin ott virítanak a drága politikusok. Ez egy olyan dolog, amit otthon se értettem. Köztudott, hogy az emberek még akkor is egy szimpatikus arcot választanak, ha mindenki tisztában van vele, hogy az illető egy ostoba fajankó. Vagyis egy kedves arccal sokkal jobb eséllyel lehet a választásokat megnyerni (ja jól emlékszem a számokra, akkor akár 20% plusz szavazatot is jelenthet). Akkor pedig miért miért mindenki ilyen borzasztó képeket rak ki? Ráadásul nem is kicsiket, hanem egész házakat belepőket. Egyszerűen félek a sötétben, nehogy valamelyik rám vigyorogjon. De pontosan ugyan ez volt Magyarországon is legutóbb. Olyan fejeket tudnak vágni, hogy ijedtembe majdnem árokba borultunk a kocsival.

Ha te esetleg valaha választáson indulsz, akkor ígérd meg, kedvesen fogsz mosolyogni, és nem úgy nézel, mint aki mindjárt átharapja a torkomat, vagy aki meg van rémülve a fényképezőgéptől...

Aztán ami itt semmiképpen nem maradhat ki a választásból, az a zene. A törökök hihetetlenül imádják a zenét. A TV tele van show műsorokkal, ahol ha felhangzik egy ismert dal, akkor mindenki felpattan és énekel, táncol. A bárókban is ha egy énekes valamely ismert dalt játszik, akkor tódulnak be az emberek, mert mindenki énekelni és táncolni akar. Még akkor is, ha az előadó valójában nem is tud énekelni.

A választáson próbálják ezt is kihasználni. Mozdó buszok járnak a várost, amolyan mobil-diszkóként. Amerre jár, ott a zene. A politikusok próbálják az adott városrész stílusát megtalálni. Van, ahol a gyors, máshol pedig a lassú zenét szeretik. Van ahol a modern, máshol pedig a vallási zene a befutó.

Így most nemcsak színes a város a több tonna társzó miatt, hanem még zene is van. Igazán kellemes lett a hangulat. Legjobb persze az, amikor több ilyen mozdó diszkó összetorlódik a dugóban. Ott van igazán a buli. :)

2009-03-19

Úgy látszik, hogy a tengeren sosincs unalom. Most éppen egy tengeralattjáróval futottunk össze.

Szerencsére kitartó turista lévén a fényképezőgép mindig velem van. A vízen mindig látni valami érdekeset, bár azt várom amikor lehet egy jót fotózni a tengeri dugóról.

Egyszer annyira jól nézett ki, csak éppen félállómban voltam, és nem sikerült felkelni. Éppen félúton lehattunk, mert az az a hely, ahol találkoznak a két oldalról induló hajók (hiszen egy időben indulnak. Most nem játszunk matekot, hogy A városból meg B városból egyszerre indul a két vonat, de A városból 50 km/h, B városból meg 70km/h, hol találkoznak... Itt mindig a tenger közepén. Meg a szélén, meg mindenhol, mert annyi hajó van). És persze a Boszporusz forgalma is a csatorna közepén zajlik, ahol nem éppen kis hajók mennek. Közben épül a metró is a Boszporusz alatt, és kerülgetni kell a tengerfelbontásokat és a tengerlezárásokat is. Sőt, még tengerelterelés is van! Ennek köszönhetően hiába hosszú a Boszporusz a keresztforgalom egy viszonylag kis részre sűrűsödik össze. Persze az összes apró halászhajó is ott pecázik... Így néha rendkívül látványos kompozíció tud összeállni, amikor balról is, jobbról is jönnek a kis kompok, nagy kompok, autós kompok, vonat kompok (barack kompót), gyorshajók, vizitaxik, stb... középen pedig elegánsan vonul a hatalmas tartályhajó, háttérben pedig ott a Boszporusz-híd. A romantikus képből nem hiányozhat a felkelő nap első sugara sem...

Tehát ez az, amit várok, hátha sikerül egyszer lefotózni, de más érdekes látnivalók miatt is mindig nálam van a fényképezőgép.

Szerencsére, mert így sikerült lefényképezni a tengeralattjárót.

Hajózás közben nézelődök kifelé az ablakon, mert azért mégiscsak jó reggel egyet ringatózni, és nézni a tengert. Amikor egyszer csak valami furcsa feketét látok. Nohát, egy tengeralattjáró. Ilyen is futkos errefelé? Szerencsére sikerült elkapni, mielőtt elszurrant volna.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tengeralattjáró a Boszporuszon"][/caption]

Ha egyébként Isztambulban jársz, és szeretnél egy igazi tengeralattjárót belülről is látni, akkor erre van lehetőség. A közlekedési és technikai múzeumban

(hitavalos neve: és) van egy tengeralattjáró, amit belülről is meg lehet nézni. :)
Nagy buli. :)

2009-03-20

Kedves Naplóm!

Több hónap után ma végre kisütött a nap, és végre úgy néz ki, nem lesz eső...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kadiköy naplemente - a fagyás előtt"][/caption]

Kb. december közepén kezdődött. Minden olyan volt, mint bármely más jól nevelt eső. Először csepergett, majd esett rendesen, aztán már úszni lehetett.

Csak aztán esze ágában sem volt elállni.

Aztán jött a következő hónap.

És akkor is esett.

Majd még egy hónap.

És még mindig esett.

Majd megfogadtam, hogy ha egyszer eláll, akkor mindenképpen beírom a blogomba. Így már nagyon vártam ezt a napot, mert ez így dögre nem jó, hogy ott lakunk a tengerparton, de sose tudunk lemenni...

Persze voltak olyan időszakok, amikor az eső elment kólát inni, vagy kitudjami, de biztosan reklám volt, mert pár perc múlva folytatódott.

Meg néha a napot is láttuk.

Viszont az se tartott tovább néhány óránál, majd megint jött az eső.

De most végre elmúlt! :)

Vártam pár napot a bloggal, hátha ez is csak vicc lesz, és megint újra elkezd esni.

De már napok óta nem esik. :)

Hurrá hurrá!

Sajnos cserébe dögre hideg lett...

Törökországban kicsit furcsán kezelik a szigetelést az emberek. Persze a hideg időszak nem szokott sokáig tartani, bár a déli területet leszámítva az ország többi részén meglehetősen hideg tud lenni. Idén komoly havak is voltak. Egyes helyeken ki kellett ásni a falut a hó alól...

Sema szerint ez egy átmeneti időszak, amikor a vidékről beáramlók nem érdeklődnek annyira, hogy megcsinálják a szigetelést rendesen. De ugyan így vannak más dolgokkal is. Pl. az erdei környezetből jövő emberek remekül megvannak fa nélkül is. Míg otthonukban el nem tudják képzelni, ha egy nap nem látna legalább négyezer fát. Állítólag ezért girbegurba az oszlop is, mert most így sikerült, és majd kijavítjuk...

Tehát ennek köszönhetően baromira hideg lett. Az utcán még csak csak elviselhető, de az épületekbe bele lehet fagyni, hiszen azok úgy vannak készítve, hogy nyáron jó hűvös legyen. Persze az árusok örülnek ennek is, mert el lehet adni az elektromos konvektorokat.

Ezek itt úgy néznek ki, mint valami hatalmas grillsütők. Lábon álló narancssárga lámpa világít. Előtte meleg van, mögötte hideg. Közvetlenül előtte pedig nyáron lehet sütni a dönnert (magyarul/görögül gyros).

Nade a napsugár reményt ad! :) Talán hétvégén már sétálhatunk a tengerparton is. :)

Persze, miközben ezeket a sorokat írtam szépen beborult... Dögre sötét lett.

Nem, eső nem esik. Hó van. Rengeteg...

És vízszintesen esik. Jó hangja van...

Mit mondja erre?

A helyiek azt mondják, dilis vagy, mint a március...

Azt hiszem, igazuk van.

2009-03-21

Semáék munkájába én is besegítek. Elsősorban színesebbé és látványossá teszem a rajzaikat, de néha emlegyek velük házat felmérni, fotózni.

Ezeken mindig történik valami érdekes.

Semáék munkája elsősorban az, hogy a régi, leromlott állagú házakat felújítsák. Ilyenből itt rengeteg van, és a munka korántsem egyszerű.

Általában van egy tulaj, aki valahogy hozzájutott a házhoz. Pl. megvette, örökölte, stb... De a házban ő korábban nem lakott. Sőt, néha egészen elhagyatott tud lenni.

A ház felújítása viszont nemcsak mérnöki feladat, hanem a cipőt is próbára teszi. Ugyanis hihetetlen mennyiségű adminisztrációval jár. Pl. ha a ház látható a Boszporuszról, akkor mindenképpen a Boszporusz Műemlékvédelmi Hivatal engedélye kell hozzá. Csakhogy a Boszporusz nem egy rövid patak, így rengeteg ház van ami, látszik onnan. Ezért már eleve ez a minisztérium sem egy épület, hanem a Boszporusz több kerületre van felosztva. És ez még csak az egyik dolog...

Az új tulajdonos persze ennek nem szokott örülni. Semáék viszont ebben már rutinosak.

Aztán ha megvan az engedély (hogy csinálhatunk bármit, de még nem a végleges), akkor mielőtt egy téglát is mozdítanánk, előbb fel kell mérni a terepet. Mindent le kell rajzolni, bejelölni, fotóval alátámasztani. A minden az valóban azt jelenti, hogy mindent. Minden repedést, minden téglát, minden szöveget, és ha nem fut el, akkor a macskát is. Hála a digitális fényképezőgépnek ma ez már azért sokkal könnyebb, mint 10 évvel ezelőtt.

Éppen ezért jó sokat fotózunk. A fotózás egyenesen arányos a romok mértékével. Minél több a rom, annál több lesz a kép.

Az ilyen fotózások viszont mindig izgalmasak tudnak lenni. :)

Múltkor egy olyan házba mentünk, ahol legalább 10 éve nem lakik senki. Eleve izgalmas volt, hogy kulcsot csak a nagy ajtónál kellett használni. Aztán belül ha zárva volt az ajtó...nos... akkor lehetett a lábat is használni. :)

Ne gondolja senki, hogy ez könnyű. A filmekben a hülye főszereplő meg vállal nyit ajtót... na persze... Miért nem inkább fejjel? Egy fincsi faajtót elég sokáig kell rugdosni, hogy valamit engedjen. Három-négy ajtó után jól ki lehet fáradni. Ez pedig nem kicsi ház volt.

Jó sokat bolyongtunk benne. Aztán amikor egyik sarok mögött hirtelen láttuk, hogy egy kisebb csoport jön velünk szembe. Persze azonnal frászt kaptunk, mert olyan hirtelen történt és már ott is voltak előttünk. És milyen hangtalanul jöttek, hiszen korábban nem hallottuk őket.

Az első sikoltozások után aztán kiderült, hogy csak az otffelejtett tükör játszik velünk...

Hülye tükör...

Amikor visszafele mentünk, másodszorra is eljátszotta ezt... :P

Ezt a rokoni találkozást leszámítva a ház egyébként teljesen elhagyatott volt (meg az állatokat is leszámítva. de itt nem lakott senki néhány üveg alkohol társaságában).

A ház eléggé romlott állapotnak örvendett, köszönhetően a vizesedésnek. Ennyi penészgombát még sose láttam. Egy egész sajtgyárnak kell megrohadnia, vagy egy futballcsapatnak a zokniját kell kinthagyni a napon, hogy ilyen klassz gyűjtemény összejöjjön.

A sarokba megbúvó zöld verziót már ismerem. Viszont a nagyszobába belépve azt hittem, hogy ilyen pettyes a tapéta. De végül kiderült, hogy mégsem ultra-modern háromdimenziós tapétáról van szó. Bár nézőpont kérdése... Itt a bio-tapéta...

[caption id="attachment_232" align="aligncenter" width="490" caption="Itt bulizik az egész penész rokonság. Penész Mama a konyhában, Penész Papa a Penész TV-t nézi, ahol éppen Penész Show megy. A nyerevény: látogatás a holland sajtgyárba. A Penész gyerekek meg az ajtón játszanak."][[/caption]

A rekordot mégse ez vitte el. Hanem volt egy emelet, ahol a szokottnál jobban befolyt a víz. Viszont a panoráma ablaknak köszönhetően a nap is remekül besütött. Már ez is elég ahhoz, hogy egy biológus ledoktoráljon, itt viszont a biztonság kedvéért egy műanyag szőnyeget is hagytak, amiben remekül megáll

a víz. Hmm... micsoda paradicsom. Azaz inkább gomba.

Itt már nem sima kis mitugrász kopasz penészgombák voltak. Itt komoly kalapos társaságba botlottunk. Sőt, még zöldellő hajtásokat is láttunk. Ha várunk még néhány évet, talán a cseresznyét a nappaliban lehet szedni. Nesze neked ökoház napelemekkel. Egy kis vízesedéssel mi minden meg lehet oldani...

Simán telerakhatjuk a lakásunkat oxigén-recirkulátorokkal (magyarul fákkal), és még bio-reggelink is lesz...

[caption id="attachment_229" align="aligncenter" width="500" caption="Dús aljnövényzet"][/caption]

[caption id="attachment_230" align="aligncenter" width="500" caption="A vagány penészgomba. Neki már kalapja is can... Retteg tőle a fél mikrovilág."][/caption]

Tavasza van.

Ilyenkor nemcsak van az, hogy egyszer csak a kopasz, üres fák hirtelen virágba borulnak. És mindent beterít az illatuk.

Ugyan ez van boka magasságban is. Az üres utcák, lépcsőfeljárók, üregek és lukak egyszer csak megtelnek kismacskákkal. És mindent beborít a miau.

Még nagyban az esős időszak közepén jártunk, amikor a macskák nem zavartatva magukat hmm.. tornáztak...

Volt is nagy zsvivaj éjjel, meg nappal. De leginkább éjjel. Sose lehetett tudni, hogy most nyúznak egy macskát, vagy éppen barátkoznak.

Sokszor persze mókás hangok is voltak....

Nade mostanra beérett a gyümölcs, az eső is elállt. Kezdenek kibújni a macskekok.

Bár a nagy rajzás ideje még kicsit pár nappal későbbre várható, de a cégben a lépcső alól már kikandikál valaki.

[caption id="" align="aligncenter" width="487" caption="Kikandikáló szőröcsomó"][/caption]

csodákra képes... :)

Szóval a poszter adta magát. Csináltam róla egy fotót, majd kerestem egy szép üveg raki-t a Google-n, és beleraktam a kezébe.

Már csak a szöveget kellett átírni, hogy a raki minél többször szerepeljen.

És az eredmény. aaaaaaaaaaaaaaaaa, mondtam én, hogy totál alkoholista az ipse. Hát nem pont összeillik a kép?

Volt is nagy derűtség bent a cégben. :D

Azt mondják, itt nem divat Photoshopozás, paradicsommal plakátot dobálni (mondjuk én is úgy tanultam, hogy nem dobálózunk az étellel), a plakátot összefirkálni. Pedig sokra elég volna 1-1 szót a megfelelő helyre beírni, és lenne nagy mosolygás. :)

Az átrajzolt plakátot nem rakom fel a netre, bocsí. Egyenlőre nem tudom, mik a túréshatárok ebben az országban, és nem akarom, hogy az illető megsértődjön, és hozzám vágjon egy üres üveget...

2009-03-23

Nem tudom, talán ebből is lesz egy szappanopera, vagy talán egy új valóságshow.

Napló a kiscicáról.

Nem tudni mikor jött. Azt viszont sejtjük, honnan. :)

De most itt van. Jelenlegi tartózkodási helye a lépcső alatti üreg. Ott sok hely van, és jól rá lehet látni az ajtóra. Akár fel is vehetjük, mint kapuőr.

Biztosan mindenki frászt kapna, ha a lépcsőn felfele ment hátulról valaki jól rányávog.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Szőröcsomó a lépcső alatt"][/caption]

Nos tehát ő a sztárunk.

Bár neve még nincs, de lehet dögönyözni.

Friss riportok a macskavilág sztárjairól. Megnézzük mit eszik, hogyan öltözködik.

Maradjanak velünk, exkluzííííííív riport is lesz majd.

2009-03-24

Mentünk kikötőből át térre, és igencsak igyekeztünk volna. Mivel ilyenkor teljesen mindegy, mivel megyünk, a buszt választottuk, legalább az akbil miatt olcsóbban megússzuk.

Már többször írtam, de bonyolult az isztambuli közlekedés, ezért fokozottan említem. A normál, szárazföldi és felszíni közlekedés az alábbi eszközökkel történhet:

Busz - kötött útvonal, kötött megálló. Semmi izgalmas, nagy, jó az akbil.

Minibusz - nagyjából kötött útvonal, abszolút kötetlen megállóhelyekkel, vadul közlekedik, igazi tinédzser életmód. Pénzes.

Dolmuş - iránytaxi, kötött útvonal, menetrend nincs, ha tele van elindul. Ott áll meg, ahol kérik. Pénzes.

Taxi - mint minden nagyvárosban. Az egyetlen kötött dolog, hogy a vízen nem jár...

Villamos - a városi közlekedés igazi rettegett óriása. Ha csenget, piros lámpa legyen a talpán, mely nem lesz zöld azonnal. Viszont csak 3 van belőle (talán épült 1-2 még), így viszonylag ritka.

Nos, mi a kényelmes és nyugtot buszt választottuk. Amiről hamar kiderült, hogy nem éppen az.

Mivel hatalmas dugóba kerültünk.

A Taksim térre egy kacskaringós út vezet fel a tengerpartról. Normál esetben a busz is ezen megy, de a mai nem volt normál eset.

A sofőr elég hamar megunt, és inkább keresett egy kis utcát, és abba hajtott be. Majd pár utcával odébb, hirtelen befordult balra.

Csakhogy ez a kis utca nem volt elhagyatott, így a balra fordulás elég komoly fékcsikorgásokkal járt. No és persze nem volt balra fordulási lehetőség. Ezt különböző járdasziget is próbálták akadályozni. Nem sok sikerrel.

Ali bácsi, a buszsofőr, elég lazán ipszilonozgatott egy darabig a főút közepén az Ikarusz busszal. Majd, amikor már sikerült a járdáról is ledudálni a gyalogosokat, befordult és tovább döngetett a célállomás felé.

Természetesen ez Isztambul, ahol az ilyen izgalmas helyzetekben mindig ott egy macska, ami keresztbe átfut az úton, ezzel is tovább bonyolítva az esetet.

Persze az átfut az túlzás, ez az a tipikus macska technika, amikor futnak, de azért mégse siessük el a dolgokat módon kényelmesen átsunnyognak az út túl felére, esetleg megállnak megnézni, mit bénázik ez a böhm nagy vastákolmány a szakadék szélén két pálmafa között...

Végül pillanatok alatt odaértünk a térre, igaz, hogy kihagyunk, vagy öt megállót. Talán új rekordot is döntöttünk. Bár a sofőr nem ment szembe egyirányú

utcában, vagyis még lehet tovább javítani az időt.
A térképen, merre balettoztunk.

2009-03-25

Egy átlagos városban általában 3 dimenziót érzékelünk, függetlenül attól, hogy az autóban belül vagy kívül vagyunk.

Ezek általában a magasság, szélesség, hosszúság. És bár a tér végtelen, a térben elhelyezett doboz (pl. autó) belső térfogata azért mégiscsak véglegesnek mondható. Vagyis előbb vagy utóbb, de csak megtelik.

Ez személyautó esetében általában 5 fő körül mozog.

Viszont Isztambulban a fizika ezen a téren kicsit másképpen működik. Bár itt is 5 fő a személyautó férőhelye, mégis abba korlátlan mennyiségű embert bele lehet zsúfolni.

Az ajtón átbújva egy teljesen más dimenzióba kerülünk, és míg kívülről úgy látszik, hogy megtelt, belül bizony mindig lehet találni helyet újabb emberek, csoportok, focicsapatok számára.

És valójában teljesen mindegy, mennyien vannak benne, egy ember mindig még belefér. Ha másképpen nem, akkor fektetve.

Én már nemegyszer utaztam így, kilincsen ülve (szerencsére belül), félig az ablakban, lapjával befektetve felülre, stb... De lehet látni kisteherautót is, hogy elől akár 5 ember is ül, holott az inkább csak 3 személyes lenne. (persze a plató is tele szokott lenni.)

Sajnos a csomagok már nem ilyenek. Azokra másképpen hat a fizika. Azok mindig nagyok, és nehezek. Függetlenül, mennyi cucc van bennük.

Sajnos ezért a csomagtartóba se mindig férnek bele. Egyik alkalommal Apuka azért próbálkozott egy ideig, próbálta így, meg úgy, de nem ment be. Nagy sóhajjal végül kivette a hatalmas szerszámos táskát meg a fúrót, mint aki most válik meg legjobb barátjától, majd berakta a csomagokat az újonnan megnyílt területre...

2009-03-26

Mi minden nap hajóval járunk dolgozni, így itt az ideje, hogy erről is írjak.

Isztambul olyan, mint egy nagyobb Budapest. A városnak két része van, közte pedig víz.

A mostani írásban ez a középső víz lesz a főszereplő, amit Boszporusznak hívnak. Bár e mellett itt van az Aranyzarv-öböl, amin szintén van hajó, és szintén látványos, de fele annyira sem kalandos, mint a "Nagy vízen áthajózni".

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A Boszporusz és a Boszporusz-híd"][/caption]

Bár Budapesten is van hajó, naponta mégse használjuk. Sőt, most tegye fel az a kezét, aki az elmúlt 5 évben hajókázott a Dunán! Pedig tudom ajánlani nyári estéken az Erzsébet-hídhöz legközelebbi hajót, ami jóval olcsóbb, mint a többi.

Isztambulban viszont a fő közlekedési eszköz, ha Európából Ázsiába, vagy viszont akarunk menni. Itt egy érdekesség, hogy mivel a két kontinens itt találkozik, két reptér és két pályaudvar is van. E miatt jól megfigyelhető, hogy az európaiak az európai reptérre érkeznek (az ázsiai reptér csak helyközi), míg pl. a kínaiak előszeretettel érkeznek az ázsiai pályaudvarra, és először azt az oldalt fotózzák és vakuzzák addig, amíg a festék elpárolog a házfalaktól. Ezért a két oldal turista fogadtatása is eltérő. Ez persze nem jelenti azt, hogy az európai oldalon nincs kínai turista, az ázsiai pedig német, viszont a "ne menj be, mert építkezési terület, és akkora luk van, hogyha beleesel, otthon kötsz ki" típusú kínai feliratokat csak Ázsiában látni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ki itt belépsz, és rossz helyre lépsz, olyan mély gödörben találod magad, hogy Kínában kötsz ki."][/caption]

Bár a Boszporuszon van két híd is, a személy és teherforgalom jelentős része hajókon történik. Még olyan komp is van, ami a vonatot szállítja. Bár azt ritkábban látni.

A tengeri közlekedésnek a fő előnye, hogy a szárazföldi veszélyforrások itt nincsenek. Vagyis inkább más formában találjuk meg őket. Így talán

legegyszerűbben szótár formában lehet összefoglalni.

Szárazföld - tenger

Busz - gyalogos komp (vapur)

Minibusz - motoros komp (Turyol)

Taxi - vízitaxi (bár számuk lényegesen kevesebb)

Kamion - batár nagy teherhajók, ami elől mindenki csak menekül.

Távolsági busz - batár nagy utasszállító hajók.

Gyalogos - kb. 500.000 kis halászhajó, ami mindenféle megtalálható, hasonlóan a közúti gyalogoshoz.

Útfelbontás - metróépítés. Ugyan úgy lezárva egy darab tenger, stb...

Ha Isztambulban járunk, akkor mindenképpen érdemes kipróbálni a hajózást. Mert árban ugyan annyi, mint a busz (kb. 200 ft), és nagyon kellemes tud lenni, ha az idő nem olyan, mint ma volt.

Mint láttuk, kétféle hajó közül választhatunk, a nagy, kényelmes vapur és a Turyol között.

A vapur valójában egy közhajó volt, a mai napig megőrizte az alakját (és néha a füstjét is). Ez az isztambuli közlekedési vállalat rendszerébe tartozik. Elég nagy, kényelmes, és nem billeg nagyon a vízen. Van rajta büfé, ami elengedhetetlen egy ilyen helyen. Nagyon jó egy teát meginni a külső részén. Szerintem a legjobb hely az oldalán ülni. Ahol közel van a tenger. és közben lehet a sirályokat is etetni, amiből itt találunk pár milliót, ha jó szemünk van. Ha mégse, akkor kenyeret dobálva a vízbe, azonnal ott teremnek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ha jó szemed van, láthatsz sirályokat is"][/caption]

A vapurra könnyű felszállni, mert palló van hozzá, bár az utasok többsége nem szereti megvárni, amíg megérkezik. Ők már akkor elhagyják a hajót, amikor az még csak a kikötő közelében van, és kezdi a hosszadalmas vízibalettet a parkolásért.

A leszállás egyébként azért is izgalmas, mert részt vehetünk az úgynevezett isztambuli népi hajóstáncban. Ez nem áll másból, mint a hajó dülöngél. És az emberek is. Mindenki egyszerre lép balra kettőt, majd vissza hármat, és most megyünk egyet előre, és újra jön a hullám, újra mindenki balra, két, három, most...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A vapur"][/caption]

Mindezzel tökéletesen ellentétes a Turyol. Nevét a Török Utazás szavakból kapta, és nem olyan rég még független cég volt, de most felvásárolta az Isztambuli Közlekedési Vállalat (jó rá az). A hasonlóság valóban olyan, mint az utakon a rendes busz, és a minibuszok között van. a Turyol a vapur hiányosságait próbálja befoltozni, pl. azokat szállítja, akik lekésik a rendes hajót (vagyis minket).

Egyértelműen vagányabbaknak és tiniknek ajánlható. Már a felszállás is izgalmas, mert palló nincs. Bár a tengerbe nem lehet beesni, viszont a hajóra az orrán kell felmenni, felugrani, felmászni. A közlekedése is sokkal "dinamikusabb". Nem ritka az éles forduló, ami a tenger hullámozása fűszerez. Így gondoljuk meg, mennyit eszünk, mielőtt egy szeles napon erre a hajóra ülénk. Ha mégis elrontottuk, ne essünk kétségbe, mert itt is van büfé.

Egyébként a Turyolon is nagyon kényelmesen lehet ringatózni, ha kívülre ültünk. Jó a kilátás, közel van a tenger, stb... Belül már sokkal érdekesebb. Minden alkalommal kicsit már, amit bent látunk. Néha fapadok vannak, néha sorokban ülünk, néha busz székek vannak, de volt már sima konyha asztal is terítővel.

Itt is ajánlom, hogy tea (és ha ennénk is valamit, akkor a sajtos toast - kaşarlı toast) társaságával ülünk ki. A Turyol kifejezetten alkalmas a tenger ringatásának élvezetére. Nagy szélben viszont ne csodálkozzunk, ha az AyaSofyat éppen 45 fokos szögben látjuk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A Turyol"][/caption]

A fent leírtak alapján biztos mindenki azt gondolja, hogy a tengeren békésen és nyugodtan utazgatunk minden reggel. Ez többségében meg is van, de azt ne higgye senki, hogy itt nincs forgalmi dugó. A Boszporusz közepén hatalmas forgalom van (), a kikötőknél pedig sorban állás. No és persze a kicsi halászhajók kerülgetése, ledudálása.

Ami mindent visz, az a hatalmas tankerhajó. Ha az megjelenik, akkor azonnal megáll a forgalom, és mindenki megvárja, míg az szépen lassan és méltóságteljesen elúszik, majd folytatódik a vágta.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ha jön a nagy hajó..."][/caption]

2009-03-27

Ez egy igazán jópofa dolog Törökországban (és valószínűleg még a térségben is), ami nagyon barátságossá tudja tenni a vásárlást.

[caption id="attachment_277" align="aligncenter" width="500" caption="Béla Szupermarket"][/caption]

Európában, ha bemegyünk egy boltba, általában annak valami olyan fantázia neve van, amit garantáltan jó nehezen találtak ki, és tuti, hogy a dolgozóknak legalább a fele utál, mert szerintük béna. Ezen felül jó esetben még az is kiderül, hogy mit árulnak.

Itt viszont ez teljesen másképpen van. Egyik verzió az, amikor az étterem, kisbolt, stb... neve a környék nevét viseli. Pl. AyaSofia Étterem, AyaSofia Büfé, AyaSofia kisköztér. A legjobb az ilyen nevekben, hogy könnyű megtalálni, hol is vannak.

A másik elterjedt szokás viszont sokkal barátságosabb, mégpedig az, amikor az illető nevét kapja a bolt. Nem vacakolnak vele, hogy hívják, hanem a Béla egyszerűen elnevezi Béla Büfének. Majd ha jól megy a bolt, akkor lesz Béla Kisköztér vagy Béla Sarki Fűszeres. Ilyen egyébként tényleg van, hogy Sarki Fűszeres, csak nem Bélával, hanem Alival.

Majd ha a Béla ügyes, akkor ugye tartani akarja a brandet (ezt a helyesírás-ellenőrző mindig át akarja javítani brandy-ra), nehogy a vásárlók összezavarodjanak, és a szupermarketet is úgy fogja elnevezni, hogy Béla Szupermarket. Így mindenki számára világos, hogy az a karácsonyfa-díszekkel szépen feldíszített ezerszínű doboz az egy olyan szupermarket, ahol a sajt és szalámin kívül a Bélát is jó eséllyel megtaláljuk. Bár valószínűleg ő nem eladó, vagy ha mégis, akkor biztosan nem kilóra.

- Csókolom, kérek másfél kiló Bélát.
- Egy hatvan lett, maradhat?

Mint látjuk, itt a személyneveket használják, nem a családi nevet (lásd Tóth Kocsma). Ennek valószínűleg történelmi okai vannak, mivel a családnevek bevezetése kevesebb, mint 100 évvel ezelőtt történt. Gondolom Béla meg gondoskodik, hogy az utódnak is Béla legyen a neve, így nem kell se a cégtáblát, se a brandet lecserélni.

Na most éppen ezért az egész sokkal barátságosabb, sokkal személyesebb lesz.

Melyik hangzik jobban?

- Leugrottam a Tesco-ba/Auchan-ba (jaj, melyiket írjam előre, hogy biztosan mindkettő megsértődjön?) közöttbe.
- Leugrottam a Bélához egy darab sajtért.

Persze, hogy a második. Sőt, ha a Bélát ott találjuk, akkor jó török szokás szerint órákig cseverészhetünk vele.

És ez nemcsak a közértekre vonatkozik, hanem minden boltra. Tele van a város Béla Autókereskedéssel, Béla Porcelánnal, Béla Vasművekkal, Béla Baltaszalonokkal, Béla Kozmetikumokkal, Béla Ékszerüzlet (ugye, nem a Klapkához megyünk, hanem a Bélához), stb...

Így ha vásárolni megyünk, akkor tényleg olyan, mintha valami régi barátához mennénk. És valóban úgy is fogadnak. De egy biztos, a tulajdonos nevét már azelőtt megtudjuk, hogy belépünk az üzletbe.

* A Béla nevet azért használtam, hogy jobban érezzétek a szituációt. A Bélától elnézést kérek, de javasolom, hogy érdemes lenne ilyen névvel büfét nyitni Magyarországon. Garantáltan ismert lenne.

* Sajnos a nyugati hatások miatt egyre több a fantázanevű bolt itt is, de remélhetőleg sose fogják kiszorítani ezt a jó szokást.

Persze, kiköltöztem Isztambul, így előbb-utóbb autót is kell majd vezetni. De jobb szerettem volna, ha ez inkább utóbb történik, mint előbb.

Egyszer már bemutatam, hogy milyen a . De gyalogosan ez nem olyan, mint amikor kocsiba ül az ember.

Egyik nap, azt mondták a lányok, hogy ma én fogom a kocsit vezetni. És ha mázlim van, akkor majd navigálnak is. Ami nem rossz dolog. Bár Isztambulban vannak táblák, de viszont rengeteg van. Az ok, a már sokszor említett szépek és színesek. És nem biztos, hogy ott van, ahol számítunk rá. Vagyis ki van táblázva minden, csak meg kell találni. Ez pedig nem olyan egyszerű.

A helyiek eleve úgy születnek, hogy 360 fokban látnak, egy szemük a bal tükrön, egy a jobbon, egy a középsőn, és egy az úton. És egy kézzel is tudnak vezetni amikor padlógázzal mennek a kacskaringós sikátoron, mert közben kell a másik kéz a cigihez, a dudáláshoz, a mutogatáshoz, a dudáláshoz, a mobiltelefonáláshoz, a dudáláshoz, a szabálytalankodók leordításához, a dudáláshoz, a zene váltogatásához és a dudáláshoz. Ja és persze ez általában egy időben történik.

E miatt ha valaki csak úgy idecsöppen, nem lesz könnyű dolga. Nekem szerencsére már volt némi rutinom Olaszországban, így a dolgok nem mentek annyira nehezen. Ha szeretnénk a problémákat csökkenteni, akkor vagy menjünk lassabban, mint mindenki, vagy gyorsabban. Lassan nem érdemes, mert egy ekkora városban sose fogunk odaérni, így marad a gyorsabb. Láthatóan még olyan nyolcmillió ember gondolja hasonlóan.

Apuka persze óva intett, hogy lassan menjek, de ezt úgy értette, hogy 120 felé, csak szükség esetén menjek. Legalábbis, amikor mellettem ült, akkor így értettem. Egészen biztos, hogy nem azt mondogatta lassabban, lassabban!

Persze a dolog nem itt kezdődik, hanem az indulásnál. Hacsak nem a külvárosban vagyunk, akkor az autót ki kell szabadítani. Jó esetben akár 5-5 mm is lehet köztünk és az előttünk és mögöttünk parkoló kocsik, házak, hajók között. Így már itt megizzadunk, miközben a helyi macskák a motorháztetőn heverészve lustán bámulják a mutatványt. Mindez általában nem is vízszintes felületen van, hanem olyan meredek utcában, amire mások hegymászó felszereléssel vágnak csak neki.

Szóval ha elhessegettük a macskákat a kocsiról, és sikerült elindulni, akkor a nehezen azért már túl vagyunk. Persze ha szűk utcáról van szó, akkor hamar megtanuljuk, hogy az egyirányú utcába nem lehet jó felől bemenni. Vagyis inkább a jó felől attól függ, honnan jön a kamion...

Ha mégis sikerült kijutni valami nagyobb utcára, akkor neki is vághatunk a nagyvárosnak. Ne is próbáljunk meg szabályosan közlekedni, mert csak több gondunk lesz. Menjünk mi is úgy, mint a helyiek. Pl. egyik fontos szabály, hogy a felfestésekkel ne törődjünk. Azok csak azért vannak, hogy ne unalmas fekete legyen az aszfalt. Egyébként is az egysávos hídfeljárókat úgy tervezték, hogy két kocsni simán elfér egymás mellett.

Másik ilyen a sebességkorlátozási tábla, amit az se gondolt komolyan, aki

kirakta. Valószínűleg az építkezésen kell az ISO miatt, vagy hogy legyen minek a lapátot támasztani. Jól érzékelhető, hogy ezekben nincs rendszer, csak kiraktak valamit, amit éppen találtak a raktárban. De egyébként se figyelni ezt az utazó közönség. Van sok minden más, amire figyelni kell.

Az igazi veszedelem az a minibusz. A normál nagy busz se semmi, de az legalább eléggé lomha ahhoz, hogy könnyű kikerülni. Általában erre is számít, hiszen szépen kényelmesen megy amerre akar, aztán majd elugrik előle minden. A taxi is egy külön kategória, de azok talán már általános ismert veszélynek számítanak. Az állatvilágban a vörös a veszély színe, míg Isztambul útjain a sárga. Viszont a minibusz... Míg a taxi csak szimplán siet (miközben élénk eszmecsere folyik a vezető és az utas között a legutóbbi focimeccsről), addig a minibusz siet is, és még utasokat is gyűjt. Egyik pillanatban az út baloldalán dudálja le az elválasztó bokorsort, majd a másikban már a jobb oldalon kerülgeti az oszlopokat és szedi az embereket. Teljesen kiszámíthatatlan, így legjobb ha tisztes távot tartunk. Ezek a járművek általában még fel vannak szerelve a harci szereknél ismert pengés kerekekkel is, így valóban az utak katonái, akik nem kegyelmeznek. Még a kamionok is rettegve mennek két-három sávot.

Legjobb, amit tehetünk, hogy követjük őket, mert mindig találnak gyorsabb utat.

És akkor ott vannak a gyalogosok. A nemhivatalos statisztika szerint minden másodpercben 3 millió ember éppen valahol az út közepén van. Persze leginkább a kikötő és buszmegállók közelében igazán nagy a sűrűség, de bárhol, és bármikor megjelenhet pár száz ember. Erre is figyelni kell. Persze a helyiek eleve így nőnek fel (lásd fent a 360 fokos látómezőnél).

Kis gyakorlással egyébként bele lehet jönni. Ha megszokjuk a káoszt, akkor már figyelhetünk arra is, merre járunk. Mert a legkönnyebb az eltévedés. Nincs más megoldás, meg kell ismerni a környéket, ahova megyünk. Ez általában úgy történik, hogy megállunk ott, ahol sikerül, és keresünk valakit. Ez olyannyira bevett szokás, hogy még a taxi is így csinálja. E miatt ne érezzük magunkat rosszul. De ne utca nevet kérdezzünk, hanem valami fontos épületet, mint mecset, kórház, étterem. Az éttermeket mindig mindenki tudja, a múzeumokat viszont soha senki.

Egyébként a város is így épül fel. Általában a szembejövő forgalom fallal van elválasztva (néha bal, néha jobb, néha mindenkét oldalon találunk belőle), és ha balra akarunk fordulni, akkor tovább kell menni, majd megfordulni. Éppen ezért rengeteg lehetőségünk van megfordulni, amit nemcsak a kezdeti időszakban, de

később is lelkesen fogunk alkalmazni.

Ami az egészben igazán ijesztő, hogy ez a vezetési stílus nagyon is kényelmes. Ha belejövünk, akkor könnyű élvezni, hiszen a bonyolultság ellenére könnyen bárhova eljuthatunk, ha találunk 30 cm üres helyet, akkor parkolhatunk, stb... Emlékszem, amikor Pesten a körúton 40 percet balettoztunk, mert sehogy sem sikerült balra fordulni.

Bár kicsit izgulok, mi lesz, ha egyszer majd ismét Magyarországon fogok vezetni...

2009-03-28

Ez egy olyan történet Isztambultól függetlenül bárhol megtörténhet. Ehhez csak egy hűtőre van szükségünk, és arra, hogy valamit belepakoljunk, aminek egyszer majd csak szaga lesz. Végülis a hűtő erre való, csak lehetőleg még az előtt szeretjük elpúsztítani a tartalmát, mielőtt az szagot ereszt és megtámad...

Egyszer volt, hol nem volt. Volt egyszer egy vidám hűtő, amiben vidáman bepakoltunk mindent, azok pedig vidáman várakoztak odabent.

Egy kivétellel. Az egyik mégse volt vidám, sőt, kifejezetten ellenséges volt. Ez abban nyilvánult meg, hogy szagot eresztett.

Csakhogy a dög ezek után elbújt, és nem találjuk.

Éppen ezért a hűtő kezdi elérni a kritikus szaghatárt, amire már a NASA is felfigyel. És bármennyire próbáljuk megtalálni, nem sikerül.

Ha kinyitjuk az ajtót, akkor az a lakás másik végén is érezhető. Viszont a hűtő 1 m-es körzetében nyoma sincs a szagnak. És mi már mindent végigszagoltunk (ehhez azért nemkis bátorság kellett), és kitaróan semmi...

Remélem azért a bűnös meglesz még azelőtt, hogy gázmaszkkal kellene aludni.

2009-03-29

Ismét egy könnyű és gyors vacsorát szerettünk volna, így megpróbáltuk újra azt, ami egyszer már nem sikerült: a palacsintát.

Najó, az túlzás, hogy nem sikerült, mert jóllaktunk vele, de se gyors, se könnyű nem volt.

De most már tapasztaltabbak vagyunk, így újra megpróbáltuk.

Szerencsére rengeteg tanácsot kaptunk, mit rontottunk el a múltkor, így ezekből tanulva láttunk hozzá. Igen ám, de ismét oda jutottunk, mint legutóbb, hogy a törökök és a magyarok másképpen csinálják. Persze Sema szerint az övék a jobb és az igazi, ahogyan szerintem meg a mienk.

A helyzetett tovább rontotta, hogy körbe néztünk az interneten is, hátha így találunk valami közös utat. Sajnos a net tele van nyugdíjas kémikusokkal, akik azzal élik ki a munkahiányukat, hogy furcsábbnál furcsább keverékeket írna recept néven, remélve, hogy a kísérleti nyulak majd kirpóbálják.

Bár ki tudja, lehet, hogyha egyszer valaki áttörő sikert él el a bableves főzésével, akkor kap Nobel-díjat...

Nade nálunk ilyenből nem lesz vita. A netet hanyagolva végül úgy döntöttünk, hogy összegezzük tudásunkat és receptjeinket. A sütős-főzős olvasók ezek után csak akkor olvassák, ha bírják a konyhai horrort!

Mindez azt jelentette, hogy összegeztük a talált dolgokat is. Sema receptjében 2 tojás és 50 g liszt volt, míg az enyében 150 g liszt és 1 tojás. Ez összesen 3 tojás és 200 g lisztet jelentett.

És így a további összetevőt is. Végülis ez már majdnem olyan, mint az átlag... Leszámítva, hogy eredményképpen hatalmas mennyiségű palacsinta készült, amelyek hm... kicsit érdekesek lettek.

Nem nem, most nem szitátkreáltunk, mint legutóbb. De valószínűleg a 3 tojás az oka, hogy az egyik fele tükör sima lett, és meglehetősen szép színe. Csak éppen nem hasonlít a palacsintához.

De mindegy is, mert végül csak finom lett.

Bár nem tudjuk, mikorra fog elfogyni (Karácsonykor biztosan oda adom a sirályoknak).

A macskák nem szokták beperelni a gyártót, sőt, még a gazdát se szokták lenyávnogni, ha gond van a macskatáp minőségével (max cafatokra tépik a zoknit, cipőt, meg mindent). Így évről évre felvetődik, hogy ezen szőrös pamacsldák olyan ételt kapnak, ami problémás.

Legismertebb változat az, hogy drogot tesznek a csúnya gyártók, mert így a macsek rászokik a tápra. Persze erről hamar kiderült, hogy hülyeség, főleg ha csak a drognak az árát vesszük.

Az biztos, hogy a táp nem telítetlent zsírsavakkal táplált szárított egerekből áll, de igazándiból nem aggodok a cicusok egészségéért. Ezek nem elkényeztetett kiscicák, hanem Isztambul utcai ragadozói. Nem véletlen, hogy éjszaka nem jár a villamos. És már azt is tudjuk, hogy a madárinfluenza miért kerülte el ezt a területet. Van amitől még ő is fél...

Viszont vannak gyanús dolgok.

Mi az utcamacskáknak ajánlott A1 típusú macskaját vesszük, mert olcsó, de mégis jó. Meg állítólag erősíti a karmokat. De nincs hatással a dorombolás ritmusára, a bunda fénytörési értékére, stb... Ezek a macskák úgyis megtalálják azt, amire szükségük van. Mi leadózunk nekik. Vagy más szóval a megadjuk a harácsot.

Ki is teszem nekik minden éjjel, ami reggelre el is fogy. Na de it látok egyik éjszaka? Támadnak a csigák!

Ezt hittem, hogy csak véletlen. Arra járnak, és nincs kedvük pár napot kerülni ezért mennek egyenesen a macska tál fele. De nem! Egyre több a csiga, és minden jel szerint a macskatápra mennek. Persze napokig kellett figyelni őket, hogy valóban arra tartanak-e.

És igen, a tál a cél benne a finom macskajával. Csak úgy rohannak felé a csigák.

Ami viszont az érdekes, hogy a tálba beérve másnapra eltűnnek.

Ennek két oka lehet. Amacska táptól olyanannyira hiperaktívak lesznek a csigák, hogy átusszák a Boszporust.

Vagy pedig a macskák rajonganak a francia konyháért...

2009-03-30

Néha lehet találni nyomokat arról, hogy jártak magyarok Isztambulban.

Elmentünk , ami Isztambul egyik kellemes környezete az ázsiai oldalon. Ez a nagyon kellemes városrész egy erdős völgyben van. Körbe a zajongó város, itt mégis csend van.

Itt ültünk be egy kellemes teázóba, amikor is feltűnt, hogy a pulton levő babák nagyon hasonlítanak azokhoz, melyek a magyar népművészeti boltokban kaphatóak.

A gyanút tovább növelte, a mellette levő paprika, amire az volt írva, hogy kalocsai. Ilyen város pedig nincs Törökországban.

Mint kiderült, már volt néhány magyar ebben a teázóban, és ettől fellelkesülve a tulaj is meglátogatta kis hazánkat, és ott gyűjtötte be ezeket a kincseket.

[caption id="attachment_306" align="aligncenter" width="499" caption="Magyar paprika"][/caption]

Rejtett paparazzink újabb képeket készített kedvenc hírességünkről.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A családi fotó"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nagy az izgalom a fényképezés előtt"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ott repül a kismadár!"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Finom volt a kismadár..."][/caption]

Ebben a blogban az a jó, hogy van statisztikám. Ami azon kívül, hogy színes, igazándiból nem sokra sikerült használnom.

Próbálok valami visszajelzés félét gyűjteni, hogy melyik az a téma, ami leginkább érdekel titeket. Mert ugyebár nincs minden nap , meg . Bár delfint most is láttunk, a kapitány meg úgy kacszózott, hogy öröm volt dülöngélni a hajó felső emeletén.

És még ezen témáknál is megoszlik az érdeklődés. Míg a delfinek egészen népszerűen voltak, addig úgy tűnik, hogy senkit sem érdekel a . Pedig szerintem ott egészen jó körítést írtam :)

Igaz, akiknek itt mesélem, azokat is a delfin jobban izgatja, holott delfint már mindenki látott, tengeralattjárót meg senki. Talán csak nekem vannak szép emlékeim egy tengeralattjárós játékkal kapcsolatban... :)

Na mind1, a lényeg, hogy arra buzdítom az olvasókat, hogy nyugodtan írjátok meg, milyen dolgok érdekelnek, mikről olvastok szívesen.

Természetesen a különleges eseményeket megírom. És persze arról is készítek leírást, ami érdekes lehet, mert más, mint otthon.

2009-03-31

Nem olyan régen írtam, hogy a választási plakátokon olyan fejek vannak, hogy csak na. Az egyiket azzal szépítettem, hogy .

Na most már végre vége a választásoknak, és az a rémes poszter is lekerült a villanyoszlopról.

Sajnos viszont bármennyire furcsán festett az illető (az üveggel a kezében már nem volt furcsa), a kerületben mégis ő nyerte a választást.

Erre szoktuk azt mondani otthon, hogy banyek. Itt pedig, hogy Öff jááá! Ezt bármilyen hasonló helyzetben lehet használni, nem csúnya káromkodás. :)

Szóval ez így elég furcsa, pláne, hogy a párt sem igazán komplett, amelyik ezt küldte. Ha mondjuk még Magyarországon lett volna, valami jó kis falusi kocsmában kifüggesztve, és helyi pálesz a kezében, akkor azzal ugye tuti választást lehetne nyerni (mondjuk valami ilyen szöveggel, hogy "Húzzuk meg együtt"), de itt ez tiszta rejtély...

Na mindegy, most egy darabig legalább csönd lesz, eltűnik a zászlórengeteg, újra be fog sütni a nap az utca aljára, stb...

Azért érdekességként pár esemény a választások körül.

Egyik legjelentősebb, ami még a CNN-n is volt, hogy a keleti tartományok egyikében a választók összevesztek, mire az egyik oldal lapátot fogott, a másik meg bicskát. Persze azért az se semmi, hogy valaki a választásra bicskával megy...

Szintén nagy port kavart az, hogy a választási bizottságban, az egyik nő, aki a választási lapokat osztogatta, az fejkendő viselt. Ezt majd leírom részletesebben, hogy miért is van ekkora kavarási a fejkendő miatt. Most legyen elég csak annyi, hogy ezzel egyértelműen a politikai hovatartozását mutatta. Atatürk ugyanis szétválasztotta a vallást a politikától, így ebben a formában nem lett volna szabad megjelennie. Erről bővebben tényleg írok. Kb olyan, mintha otthon az asztalokon narancs vagy szegfű lenne. Bár ismerve a jó magyar mentalitást, a narancs és a szegfű is valaki zsebében végeznék. :D

Este, mikor a szavazatokat számlálták, kiderült, hogy nem minden cetli ért célba, volt, ahol az urnát inkább a kukába dobták. Aztán a számítógépes feldolgozás

közben gondosan elment a villany, minek köszönhetően rengeteg adat elveszett útközben.

Tehát itt is történnek érdekes dolgok. Viszont túl vagyunk rajta. Nem kell 20 év múlva is hallgatni, hogy "bezzeg, ha akkor nem ment volna el az áram, akkor ma én lennék..." "persze nagypapa, már megint a kék bogyót vetted be a piros helyett?"

2009-04-01

Amikor én felnövőben voltam (bár egyesek szerint ez a folyamat nem fejeződött be, és nem is fog), akkor még csak kétféle olajat ismertem. Egyik, amivel a traktort szokták bekenni, a másik pedig, amiben a krumplit sütöttük.

Erre itt vagyok a mediterránon, ahol annyiféle olaj van, és még kategórián belül is számtalan változat...

A mi konyhánkban kukoricaolaj és olívaolaj van. Ha hiányzik a napraforgó, akkor vagy veszünk helvát, vagy egy kiló szotyolát, és lemegyünk a tengerpartra.

Valószínűleg azért sem terjedt el itt a napraforgóolaj, mert a törökök egyszerűen rá vannak kattánva a szotyira. Amit lássunk be, nagyon finom. A kedvelt már egy kilométerre is bokáig ér a szotyola héja, annyira kedvelt csemege.

No de vissza az olíva olajra. Ezt salátához használjuk, ezért nagyon fontos, hogy finom legyen. a Boltban 2 sor csak az olívaolaj. És persze 1 lírától 80 líráig minden megtalálható.

De nekünk szerencsénk van, mert Sema egyik ismerőse is olívaolajban dolgozik. A leányzó neve Nektar, ami kezdetnek jó név. :) Ha jól értem, akkor vagy farmjuk van, vagy olaj présük. Esetleg mindkettő. :)

Most, hogy olajos időszak van, nála vettünk olcsón pár tíz liter házilag sajtolt olajat.

Bár én még nem ismerem fel az olajok közötti különbséget, az azért minden szempontból más.

Először is, nem lehet átlátni rajta annyira tele van rostokkal. És jó sötét is. No és az illata, hmm...

És micsoda salátát lehet belőle készíteni.... Nyumnyumnyum

[caption id="attachment_323" align="aligncenter" width="500" caption="Olívaolaj - törökül: Zeytinyağı"][/caption]

Csak a középső a török olívaolaj. A jobb oldali szép magyar paprikás-fűszeres olaj Tihanyból. :) Balra lenne a kukoricaolaj, ha feltöltenénk végre. :)

Nem olyan régen írtam, hogy a macska tápra egyszerűen .

Ignis kért róla képet, és bár nem sikerült úgy lefotózni, de azért ez se semmi.

[caption id="attachment_338" align="aligncenter" width="500" caption="Csiga invázió, a táltól balra és felfele találhatóak a gyanús nyomok..."][/caption]

A nyomok egyértelműen csigákra utalnak, és mintha nem kevés hátiházast tett volna erre látogatást.

Innen sem elvezető nyom, se tettes nincsen. Így vagy hiperaktív csigák átszáguldottak a Boszporusz túloldalára, vagy pedig erős dimenziós torzulásban vettek részt, pl. egy macska hasában végezték.

Mindez mondjuk megmagyarázná, hogy miért tűnik el a macskaja úgy, hogy a .

2009-04-02

A világon számos érdekes, és számtalan luxus kávézó és étterem található. De egy sem ér fel azzal, ami Isztambulban van.

A büfé már azért is érdekes, mert teljesen szokattlan. Még a szokattlan kávézókhöz képest is szokattlan.

A legjobb az egészben, hogy valójában nincs is büfé.

Csak egy part a Boszporusz ázsiai oldalán.

A part lépcsős, hasonlóan a Duna-parthoz, csak hogy a lépcsők nagyobbak. És szélesebbek. Minden második lépcsőfokon szőnyeg van, és nagypárna a háttnak. A kihagyott lépcsőfokokon pedig a pincér kerülgeti a cipőket.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A világ legjobb teázója - lábszépségverseny"][/caption]

Mert pincér az van, és egy aprócska bódé is, ami tele van csokival, teafűvel, és az ilyenkor elengedhetetlen szotyolával. De olyannyira, hogy a szakács nem is fér be.

Mi pedig kifekszünk a szőnyegre, kényelmesen nekidőlünk a párnának, és megpróbáljuk a szotyit legalább egy helyre gyűjteni. Bár a 3. kiló után már úgymint mindegy, mert nyakig leszünk a héjában.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A kilátás. Van ám kuka is, csak ahhoz fel kell állni..."][/caption]

És persze zene is van, mert az minden ilyen helyen alap szükség. Valahonnan a csokik alatt rejtőzik a rádió évek óta. Így, amíg odáig le nem esszük magunkat, addig nem lehet csatornát váltani.

Mindehhez hozzá jön egy olyan kilátás, ami nemcsak Isztambulban egyedülálló, hanem a világon is.

A büfé az ázsiai oldalon van, szembe pedig láthatjuk Európát. És nem is akármelyik részét. Pont a történelmi városrészt csodálhatjuk mecsetekkel, tornyokkal, palotákkal. A háttérben pedig a lemenő napot, előtérben pedig a Kislánytorony örvendeztetni meg szemünk és agyunk szépségérzékelő ingereit (ehhez a fogalmazáshoz aztán sok teát kellett ám innom :)).

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A kilátás"][/caption]

Bár egy rendkívüli és egyedülálló teázóról van szó, az árak mégis nagyon olcsóak. Naja, rezsi, fűtés, és más haszontalan költség nincs.

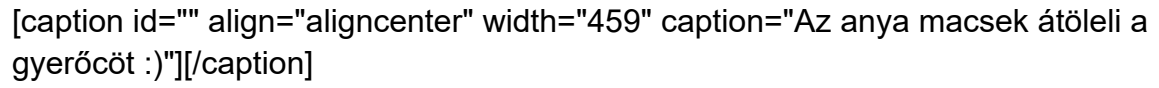
A hely hihetetlenül népszerű. Van egy külön szekció, külön szőnyeggel a különleges kuncsaftoknak. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="és a közönség..."][/caption]

Ez a fotó egyébként díjas lett az Istanbul Photo Contest 2008 versenyen.

Térkép:

Na, ez így nagyon cuki :)

[caption id="" align="aligncenter" width="459" caption="Az anya macsek átöleli a gyereket :)"][/caption]

2009-04-03

Reggeli hajó utáni futásunkban egyik komoly gátló tényező a fémdetektoros kapu volt, ami a kikötőbe való bejutást komolyan lelassította.

Ez most egyik napról a másikra eltűnt. Mivel errefelé nem jellemzőek a fémkollekciók, így biztos, hogy megváltozott a rend.

Végül is mindegy, mi így értékes perceket nyerünk minden reggel. :)

Ennek öröme pedig leírom, hogyan is állnak a dolgok a biztonsági kapukkal.

Törökország két kultúra között fekszik. Ez már eleve egy forrása az állandó összerezdüléseknek, amihez hozzá jön a kelet és nyugat közötti óriási különbség. Ahogyan sok más országban tapasztalható, úgy Törökországban is megvan, hogy a keleti tartomány sokkal szegényebb, mint a nyugati. Itt még hozzájön az is, hogy az ország hatalmas. Busszal több, mint 2 nap végigmenni, így a távolság csak tovább mélyíti a két végpont közötti szakadékot. És még a nyugati rész egy gazdag, esővel dús tengerpart, addig a keleti egy sziklás terület. Így ott valóban sokkal szegényebb mindenki.

A szegénységben pedig könnyű az embereket felhergelni azoknak, akik így akarják pl. a kormányt megdönteni. Sok esetben a gyerekek még iskolába sem járnak, mert az utcán több pénzt keresnek. Nem egyszer látni olyat, aki 4-5 nyelven folyékonyan beszél (olcsó, vedd meg), viszont még írni és olvasni sem tud. Így nagyon könnyű őket befolyásolni, és rábeszélni, hogy tegyenek valami kellemetlen valami sűrűn lakott részben.

Éppen ezért Törökországban fokozott biztonság van.

Az elején tökre be voltam tojva, hogy miért van a palota bejáratánál 2 géppuskás őr. Négy napba telt, mire be mertem menni, mert azt hittem, hogy az valami katonai támaszpont.

Pedig nem. Ez itt megszokott. Katona egyébként is rengeteg van. A NATO egyik legerősebb szövetségese Törökország. Mióta Atatürk az I. Világháborúban kirugdosta az összes ellenséges katonát, azóta a hadsereg nagyon erősen él az emberekben. Számos fiatal választja ezt a karriert. Ami nemcsak, hogy hősé avatja az ismerősök között, hanem valóban virágzó jövőt jelenthet.

Törökországban a hadsereg egy külön állam az államban. A kormányzattól

teljesen független. Ezért szokott az EU csúnyán nézni rájuk. Pedig ha csak egyszer is elolvasnák a történelemkönyvet... Ugyanis a hadsereg feladata a köztársaság védelme, ahogyan ezt Atatürk meghagyta. Ez nemcsak a kívülről jövő fizikai támadást jelenti, hanem a belső politikait is. Az elmúlt évtizedekben ha a politika veszélyeztette az országot, a demokráciát, akkor a hadsereg mindig beleszólt, vagy átvette az irányítást. Ezt lehet puccsnak nevezni. De ennek eredménye mindig az volt, hogy rendet raktak, majd új választást írtak ki, és visszavonultak. Tehát nem az a klasszikus puccs, amit olyan jól ismerünk. De ugye a média ezt a felét mindig elfelejti közölni... Így akár azt is mondhatjuk, hogy ők ellenőrzik a politikusokat, noha nem szólnak bele a napi ügyekbe. Ők inkább azt mondják, hogy védik a demokráciát. Ez további ok azért, hogy fiatalok ezt a karriert válasszák.

De ezen kívül aki katona, főleg ha tiszt, akkor a katonai lakótelepen élhet, ahol számtalan luxusszolgáltatást vehet igénybe a családjával együtt. Mindezt nagyon olcsón, vagy akár ingyen.

Tehát ezek miatt rengeteg katona van, így az őrzés megoldása nem probléma. Minden őriznek, ami katonai objektum. Biztos van erre valami szabályuk. Így a szultáni palota is katonai objektum, ezért őrzik. A hadtörténeti múzeum is a katonasághoz tartozik, azt is őrzik. Amikor megálltam a tövében, és a térképet kezdtem forgatni, mögöttem a bokor szépen megkért, hogy menjek kicsit odébb, mert nem szereti, ha előtte állok meg.

De még az ezredes félig elsüllyed fa ladikja is katonai objektum, azt is 2 fegyveres katona őrzi, és nézik, ahogy a békés sirályok addig billegnek rajta, míg az tovább süllyed.

Nemcsak a katonai objektumok élveznek védelmet, hanem minden olyan terület, ahol sok ember megfordul.

Ezek között vannak a plazák, a metró, a hajó, és még rengeteg más is. Ezért vásárlás előtt érdemes lepakolni valahova a cuccunkat, különben bemenetelkorráig szöszölhetünk. Az övtáska pedig külön attrakció.

Úgyhogy reggelente a futás közbeni program része volt, hogy előre összekészítettük azokat a cuccokat, amiket majd az őrnek odaadunk. Ez 3 táska, laptok, zsebek tartalma, nagykabát, stb... Persze ő pedig morgott, amikor 10 kg cucc a kezébe került. Úgy látszik, megunták a morgását, és inkább leszedték a kapukat. :)

Sok mindenre számítottam itt, Isztambulban, na de erre nem:

Ez minden jel szerint én vagyok :)
Amikor csokit akartam venni, akkor szembesültem, hogy a vitrinben is én vagyok, és nem is egy példányban. Hiába, a klónozás más kifejlett technológia. :)

Ha ezt Dolly bárány tudta volna...

Kitartóan nem értem, mi alapján lesz egy bejegyzés olvasott vagy sem. Persze vannak vacak írások is, de vannak nem annyira bénák is. De ezek alapján sem látom át, miért lesz egy (szerintem) jó bejegyzés olvasatlant.

Pl. a-ben levő macsekos képeket csak egy valaki nézte meg. A cuiki kiscicus ennyire nem népszerű? :(szegény :(((

Vagy az is lehet, hogy a Read more zavar meg mindenkit?

Ha ezt el tudod olvasni, téged nem zavar a Read more. De vajon hányan jutnak el idáig. Meg egyáltalán ezt a bejegyzést el fogja valaki olvasni, vagy örök homályban maradok, mint amikor a kompon a kapitány a kelleténél jobban rálép a gázkarra és a füsttől órákig nem látni...

2009-04-04

A hírekben sokszor előkerül a fejkendő kérdése, amit sokszor csadornak is hívnak. A törökök ezt turbánnak nevezik (nemtől függetlenül). Mivel a médiának nem célja a hiteles tájékoztatás, sem az, hogy olyan embereket alkalmazzanak, akik műveltek, vagy esetleg tudnak olvasni, vagy talán még a dolgoknak utánanézzenek, és különben is a média nem rest a európai (nyugat-európai) ember felsőbbrendűségét hirdetni és a többi népet, kultúrát lenézni, ezért úgy érzem, illik összefoglalni a dolgokat, hogy értsétek, átlássátok, és legfőképpen ne dőljetek be az ostoba médiának. Remélve, hogy a fenti bekezdéssel rengeteg embert megsértettem, bele is vágthatunk. A történet a Koránnál kezdődik. Sokan úgy gondolják, hogy a Koránnál van minden elrontva, mert ott van leírva, az asszonynak csadort kell viselnie, hogy ne legyen feltűnő. Vagyis a nők csak másodrangú lények. Na most aki ezt mondja, arról biztos, hogy nem olvasta a Koránt, és akitől az információi származnak, az sem. Ugyanis semmi ilyen nem áll benne. A nőnek joga van megvédeni magát az idegen férfiaktól. És ennek a védelemnek egyik része, hogy eltakarja az arcát. E mellett olyan ruhát hord, ami a test csábításait is elfedi. Röviden ez a lényege. Bővebben a lenti linkeket ajánlom a témával kapcsolatban. Sajnos ez a kiváltságos jog az idők során megváltozott. Vagyis túlzás azt mondani, hogy megváltozott. A Korán arab nyelven íródott több, mint 1400 évvel ezelőtt, egy olyan korban, amikor olvasni kevesen tudtak. És bár később is sokkal többen tudtak olvasni, mint a fényes középkorban, ez elenyésző volt. Az arab írás pedig nehéz, és még nehezebben értelmezhető. Gondoljunk csak bele, hogy a történelem során hányan haltak meg, mert a Bibliát másképpen értelmezték, másképpen olvasták, másképpen fordították. Egyetlen egy i betű is hatalmas kavargást okozott. A Koránnál is voltak hasonló események. Sokan a mai napig éppen azért ítélik el a fordítást, mert hogy az torz. Miközben sokan pedig úgy olvassák, hogy nem értik a jelentést. Csak valaki azt mondta nekik, hogy azt jelenti, és kész. Amikor a Korán készült, azon a sivatagos régióban a nőnek az értéke majdhogynem nulla volt. Egyáltalán nem volt ritka, hogy ha a gyermek nő volt, azt megölték. Erre még törvény is volt. Mert a nő mindig csak otthon van, nem tud kereskedni, nem tud harcolni, nem tud az állatokra vigyázni, stb... Még ha ezek nem is teljesen valós indokok, akkoriban ez természetes volt. A Koránban levő parancsolatok ezt az állapotot akarták megváltoztatni. Pl. a 4 feleség sem azért készült, hogy 1 férfi 4 nővel is felér, vagy, hogy több nőnek is parancsolhat. Hanem azért, mert az állandó háborúzatásokban (ami már akkor is volt, mert a víz már akkor sem volt elég) rengeteg özvegy maradt magára. Azokat korábban nem látta el senki. Ez egy új lehetőséget adott, aminek meglepő módon pont az asszonyok örültek legjobban. Hiszen az idősebb nő volt mindig a főnök, aki a mosogatásra, személtelvitelre és más nem éppen kellemes munkára befogta a

fiatalabbat. Csak hogy idő közben a csador, vagy más néven a fejkendő szokássá vált. Ilyet egyébként látni Magyarországon falun is, vagy a templomban az apácákon. Tehát nem egyedülálló. Viszont ahogy teltek az évek múltak, a gondolkodás nem. Ez a lehetőség a védelemre teljesen átfordult a kötelességre. Sőt, a korunk amerika-ellenességének köszönhetően mára más szimbolikus is lett. Hiszen ha az amerikaiak tangában járnak, és ez kezd elterjedni, akkor ha kötelezzük a nőket a csadorra, akkor ezzel védhetjük az országot Amerika ellen - áll a gondolkodásban. Abba most nem akarok belemenni, hogy ebben mennyire van igazuk, vagy sem. Bár tény, hogy Magyarország szépen lassan veszíti el a kulturális értékeit (a folklór boltban azt mondták, hogy már csak egy ember készíti a különleges fekete porcelánt. Ha ő meghall, akkor soha többé senki nem fog olyat gyártani), így érthető az arab országok félelme, még ha a módszerrel azért vannak fenntartásaink. Mielőtt áttérünk a törökországi helyzetre, fontos, hogy megkülönböztessük a fejkendőket. Amit mi általában ismerünk, és csadornak hívunk, az a teljes bezárkózás. Van annál durvább is, amikor olyan, mint középkori páncélos lovag, hogy a szeme sem látszik ki. De ugyan úgy a vallási turbán az az egyszerű fejkendő, ami csak a haját takarja. Ilyet látni sok helyen falun Magyarországon is. Ez nem is olyan régen még azt jelképezte, hogy valaki tartja a vallását, használja az abban rejlő lehetőséget, vagyis megvédi önmagát. Ezt ne keverjük össze azzal, ami sok helyen ma is van itt falun, az egyszerű fejkendőt. Ami már inkább hagyomány. Vagyis ha valakit városban látunk kendővel, akkor ő a vallását tartja, míg falun a szokást. A fejkendő, ne felejtjük el, hogy a védelmet nyújtja. Így aki azt hordja, az komolyan gondolja, ellentétben azzal a sok ostoba ----- (ide valami csúnyát akartam írni), akik most divatból hordják, és alul testhezálló ruha van rajtuk, vagy bikini.... Tulajdonképpen ez az, amiről írni akartam eme hosszú bevezető után. Törökországban az Oszmán Birodalom idején az irányadó vallás az iszlám volt. De e mellett mindenki azt a vallást követte, amelyiket akarta. Akkoriban inkább a hagyomány miatt volt a fejkendő viselete. Jó középkori szokás szerint az uralkodó a vallási ügyekbe beleszólt, és a vallási vezető az uralkodóéba. A törökök eme kínos problémát úgy oldották meg, hogy I. Szelim 1517-ben elfoglalta Egyiptomot, és a kalifát (a vallási vezetőt, mint a pápa) Isztambulba vitette. Itt lemondatta a jogairól a saját és utódjai javára. Vagyis az uralkodó volt egyben a vallási vezető is. 1924-ben, az I. Világháború után Atatürknek egyik első feladata az volt, hogy a világi és az egyházi irányítást ketté választotta. Vagyis egyik sem szól bele a másik dolgába. Bár ezzel együtt az iszlám vallás vezető nélkül maradt, ami talán ma hiányzik. A szekularizmus, vagyis az állam és a vallás szétválasztása, a modern török állam egyik alappillére lett. Fontos, hogy kimelejjük a modern szót, mert ez az egyik legfontosabb, ami körül ma megy a balhé. De ne szaladjunk ennyire előre. Az állam és a vallás szétválasztása nem csak abból állt, hogy nem

szolnak bele egymás dolgaiba, hanem hogy pl. az iskolában, közintézetekben nem volt szabad fejkendőt használni. Micsoda, egy Iszlám országban tilos a fejkendő? Nem, nem tilos, csak egyes helyeken. No, és ez adja a csavart a dolgoknak. Ugyanis ezzel mindjárt előjött egy szép indok, miért nem engedjük a lányunkat az iskolába. Persze ez csak egy indok. Neki kendője van, mert muszlin, azt nem veheti le, így meg akkor hogy menjen iskolába? - így hangzik a gondolatmenet, ami több helyen sántít. Pl. a kendő használata NEM kötelező. Ez ellen pedig úgy próbáltak segíteni, hogy külön lány és fiú iskola volt. Ilyen volt Magyarországon is, nem olyan régen. Ma már ezt össze-vissza kevergetik, cserélgetik. Mindenki döntse el, hogy ez mennyire jó, vagy sem. Szerintem annyiban jó, hogy a fiúk és lányok másképpen tanulnak, annyiban viszont rossz, hogy a két nem egymást kevésbe tudja megismerni, és ez a párkeresésben komoly nehézségeket jelenthet. Tehát úgymond az anti-feministáknak nem igazán tetszett ez a megoldás. Főleg mert Atatürk döntésével a női egyenjogúság sokkal inkább előtérbe került (csak egy megjegyzés, hogy a női szabad választójog Törökországban sokkal előbb volt, mint sok mai európai uniós országban, így aki a törökök uniós csatlakozásában a női jogokat félti, az -- ----- (ide is csúnyát akartam írni). Törökország - 1934, Franciaország - 1945). Minden szép volt, és jó volt egészen néhány évvel ezelőttig, mikor a jelenlegi párt azzal nyerte a választást, hogy előhozta ezt a témát. Egyébként is az erősen vallásos miniszterelnök már súrolta azt a határt, amit Atatürk rendszere még elfogadott. Majd amikor a fejkendőt használatát engedélyezte az országban, végkép kiborult a bili. Miért? Miért baj ez, hiszen engedélyezésről van szó, nem pedig korlátozásról? És így legalább több lány mehet iskolába? Azért, mert az Atatürk törvénye egyértelműen kimondja, hogy az állam nem avatkozik bele a vallási mindennapokba. Ezt súlyosan megsértette. Átlépett egy olyan határt, aminek nem tudni, mi lesz a vége. Mert egy picit mindig lehet tovább menni. Azok, akik pedig iskolába nem jártak, azok most se fognak. Ez csak egy indok volt. Mindezzel együtt megkezdődött az ország iszlamosodása. Ettől nagyon sokan félnek. A szomszédos Irak (ezt sose fogom megszokni, hogy Irak meg Irán a szomszédban van) példája igencsak ijesztő. Ezzel együtt a vallás egy divat lett. És egyúttal egy kifogás is. Aki jó állást akar egy kormányzati intézetben elég csak azt mondania "Nekem a fejkendő miatt nincs munkám" "Na gyere, dolgozz nálunk" Természetesen szó sincs róla, hogy nem lehet valaki fejkendővel mondjuk autószerelő, ha éppen azt szeretné. Viszont ezzel sok embert maguk mellé tudtak állítani. Azóta az emberek meg akarják mutatni, hogy ők mennyire vallásosak. Képesen az utca közepén imádkozni. Persze ha vége van, akkor irány a kávézó, vagy a rakı-tanya. Mielőtt bármely tisztességes hívő felhördülne, szeretném tisztázni, hogy nem mindenki ilyen. Sőt! Ma már meg kell különböztetnünk azokat, akik valóban vallásosak, és azért viselnek kendőt,

azoktól az emberektől, akik mindezt divatból csinálják. Azokat nemcsak a kevésbé vallásosak (nem tudok jobb szót rá), hanem a valóban vallásosak is lenéznek. Igen, most ilyen furcsa helyzet van, hogy azt, aki kendőt visel és testhezálló ruhát, vagy bikinit, azt az is lenézi, aki fejkendő és az is, aki nem. Tehát összegezve: A fejkendő engedélyezése ellentmond a török alaptörvénnyel, amit még Atatürk állított fel, mert az állam beleszól a vallásba. Az állam vallási mozgalmainak hatására a vallás egyfajta divat lett. A vallás előretörésével az ország iszlamosodása kezdődött, amitől sokan félnek, és nem egyeztethető össze a modern Törökországgal. Vagyis sokan úgy érzik, ez visszalépés. Remélem Ez az írás segít abban, hogy ez a téma érthető és átlátható legyen.----Ajánlott linkek: Copyright - CyberMacs

2009-04-05

Természetesen Isztambulban is van óraátállítás. És ugyan úgy, mint máshol, ennek is van egy utálatos, meg egy kellemes része.

A kellemes az, amikor ősszel rakjuk odébb az órát (mondjuk a szekrényről átrakjuk a vasolvasztó kemencébe).

Az utálatos pedig az, amikor tavasszal tör ránk ama fergeteges elhatározás, hogy egy órával korábban kelljünk.

Ebben itt sincs nagy különbség. Viszont vannak érdekességek.

Ez első, ami számomra meglepő volt, hogy nem hajnali 2-kor van az átállítás, hanem 3-kor. Azt tudtam, hogy minden ország akkor vált, amikor neki jól esik, de ettől kicsit csalódtam, mert így nem leszek évente egy óráig egy zónába Magyarországgal. :(

Viszont a tavaszi átállásnak tényleg van pozitívuma. Az az egy óra, amivel később bújuk a nap ágyba, hihetetlenül megváltoztatta a várost.

Minden olyan, mintha 2 hónappal később lennénk. Az emberek nem sietnek haza. Látjuk a hajóról a napelementét, amit most már kívül ülve nézünk. Nem is olyan régen, még belül kuporgott mindenki, most viszont kívül ücsörgünk.

Az utcákon is rengeteg ember lett. A rengeteg itt, Isztambulba, olyan 80.000 felett kezdődik. Úgyhogy ilyenkor tényleg egymást kell kerülgetni, hogyha át akarunk jutni a téren. Ebben persze sokat segítenek az autók, akik szirénát akarnak jutni a téren. Csak nekik van dudájuk....

Azon gondolkodom, veszek egyet én is... :)

Ma végre szép napsütéses hétvége volt, meg otthon is voltunk, és még idő is volt rá, így elhatároztam, hogy kitakarítom a macskák tálját.

Annyi szerencsém volt, a kutya tálakkal szemben amiket máshol látni, hogy nem kellett az utca végéről összeszedni a darabjait, és még a villamos sem ment át rajta.

Elég volt csak a sarokból kiszedni, ahova a macskák elgurították (vagy a csigák). És már neki is lehetett kezdeni a csutolásnak.

Nem tudom, ezek a macskák hogy és mit csináltak, de valami iszonyatosan mocskos volt. Holott még az eső is mosta a tálát (olyankor persze a macska tápból leves lett, de ennek ellenére megitták azt is).

Na mindegy, most már van nekik szép új tiszta táluk, és szép új mosogató szivacsuk is.

Az interneten már keresem, hogyan lehetne a macskákat idomítani, hogy maguk után elmosás a tálát. Bár nem hiszem, hogy az utca macsekokat, pláne az isztanbuliakat bármire is lehetne nevelni.

2009-04-06

Az iskolában gondolom mindenki tanult arról, hogy a fejmozgás az tanult dolog, és a kultúrához köthető. Vagyis míg Magyarországon az igen-t fel-le, a nem-et pedig jobbra-balra fejmozgással fejezzük ki, addig Bulgáriában ez pont fordítva van (ezt azért egyszer ki szeretném próbálni. ha kicsit tovább sikerül , talán ezt is megnézem).

És Törökországban ez hogy van?

Itt úgy van, hogy az igen egy apró fejbólintás, de azt nagyon ritkán látni. A nem viszont egy erős fej felemelés, és hozzá egy csettintés. Olyan, mint amikor mi azt mondjuk ez a hülye Windows már megint lefagyott.

Persze idő telik megszokni, hogy a másik nem haragudott meg ránk azért, mert megkérdeztük, kér-e teát, és leginkább nem fog baltával nekünk rontani az illetlen kérdés miatt. Bár nagyon így hangzik.

Egyszerűen ő nem kér teát, és megrázta a fejét.

De ha már a teánál tartunk, akkor egy még izgalmasabb.

Ugye ha jólneveltek vagyunk, és valaki megkérdezi, szeretnénk-e teát, akkor az igen válasz így hangzik:

- Igen, köszönöm.

Törökországban 20 méterenként megkérdezik, így ez törökül úgy hangzana, hogy Evet, teşekkür ederim.

Csakhogy, a köszönöm, vagyis teşekkür ederim egyben azt is jelenti, hogy köszönöm, nem.

Na, ezt bogozd ki,én addig iszom egy teát!

-----teaszünet-----

Ezzel az örületbe tudjuk kergetni egymást. Mert ilyenkor a pincér nem érti, hogy most igen, vagy nem. És órákig lehet játszani.

- Çay? (teát?)

- Evet, teşekkür ederim (igen, köszönöm szépen)
 - Evet veya hayır? (most akkor igen, vagy nem)
 - Evet. Teşekkür ederim. (igen, köszönöm)
 - Hayır mı? Evet mi? (nem? igen?)
- stb....

Ezért, ha el akarjuk kerülni, hogy a tea teljesen kihűljön, azt mondjuk: evet, lütfen
Ez azt jelenti, hogy igen, kérek

Ne gondoljuk, hogy gorombák voltunk, mert itt így szokás. A köszönést akkor mondjuk, amikor már megérkezett a tea.

Persze minden sokkal egyszerűbb, ha visszautasítjuk a teát, de ha egyszer az annyira finom...

A kávézósoknak írom, hogy ők is pontosan ugyan ilyen kalandokban részesülhetnek

Az európaiak sokszor lenézik a törököket (a törökök az arabokat, az arabok az indiaikat, a kínaiak meg a japánokat, akik meg fordítva, szóval mindenki jól el van.).

De hogy nyugodtak legyünk, ők is visszanéznék minket, lefele...

Ennek oka valójában a kulturális különbségek miatt van. Nagyon sok olyasmivel találkozom, ami nekik természetes, mi viszont azt nevetlennek, barbár dolognak tartjuk. A poén az, hogy ez fordítva is így van. Hiszen minden kultúrának megvannak a sajátosságai, és egyikről se mondhatjuk, hogy jobb vagy rosszabb.

Így álljon itt egy kisebb gyűjtemény, melyek azok az egyszerű, hétköznapi dolgok, ahol leginkább oda kell figyelnünk, hogy ne tapossuk meg a másikat.

De előtte:

"Kedves fiam, hát még mindig nem érted meg, hogy a Kelet és Nyugat sosem értették meg egymást? Nézd: nálunk a tisztelet jele, ha idegenek előtt nem mutatkozunk fedetlen fővel; a cipőnket azonban a templomban levettjük. Az európaiaknál az udvariasság azt kívánja, hogy idegenek előtt vegyük le kalapunkat, de ugyan egyetlen volna, ha a cipőnket vetnők le jelenlétükben. Mi a kék szem a bosszúvágy és a gonoszság jelének tekintjük: náluk a kék szem a szelídség és a jóság jele. Mi jobbról balra írunk, ők balról jobbra. A nyugati írás tele van felesleges betűkkel, amelyeket ki sem mondanak - mi pedig a legtöbb betűt le sem írjuk helyesírásunkban. Nálunk az egyszerű élet erény, náluk lealacsonyodás. Hogy is gondold, hogy a nyugati ember valaha is megérthetné a keleti embert?..."

(Achmed Hikmet egykorú meséiből)

Megszólítás

Az egyik, amivel minden nap többször is találkozunk és leginkább eldől, mennyire nézzük egymást civilizált lények, az a megszólítás.

A törököknél ha illedelmesek akarunk maradni, akkor nem csak a nevet használjuk, hanem a bey vagy hanım jelzőket is. Ami uram és asszonyom jelentéssel bír. Vagyis Ali bácsit mindenképpen Ali bey-nek illik mondani, különben bunkók vagyunk, de nagyon. Talán legjobban az angolban levő Mr. és Ms. hasonlítható hozzá, amelyekkel még Agatha Christie regényeiben találkozhatunk.

Ha valakivel már jóban vagyunk, és idősebb nálunk, akkor ajánlatos abi és abla szavakat használni, ami bátyó és nővért jelent. Nemcsak akkor érdemes valaki abi-nak szólítani, ha már barátok vagyunk, hanem akkor is, ha valamire meg akarjuk kérni. Vagy éppen alkudozni szeretnénk a bazárban.

Ezzel egyébként Magyarországon is találkozhatunk, leginkább furcsa arcú és illatú emberékkal az aluljáróban: figyú tesó, adjál már egy százast.

Bey, Hanım, Abi és Abla jelző akkor is érvényes, ha nincs ott az illető. Pl. ezt a rajzot add oda Ali bey-nek.

Ennek az ellenkezője pedig a köszönés. Ha bemegyünk egy boltba, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy az eladó köszönni fog nekünk. A vevőnek viszont ez nem szokása. Sőt, meglehetősen ritka. Amikor én jónapotozok, meg viszontlátásozok, akkor mindig nagyon örülnek neki. Ezzel úgy érzik, fontosak nekem. Hozzá még egy kis abizás és máris lehet alkudni. :)

Te, ki ezt olvasod, gondolhatod, hogy mekkora bunkósság már, hogy köszönnek a boltban, és nem köszönünk vissza. De itt mások a szokások. Ők pontosan ugyan ekkora bunkósságnak érzék azt, hogy a barátodat, a testvéredet, a kollégádat nem szólítod bátyámnak, vagy az ügyfelet Béla uraságnak. Holott, ez még nem is olyan régen szokás volt.

Külön kiemelnél az öregekkel való találkozást, ami minden esetben kézcsókkal jár. Ez egy olyan tisztelet, amit meg kell adni, különben olyan barbároknak fogunk látszani, mintha letegeznénk.

A tegezés nagyon ritka. Ahhoz már nagyon jó barátságban kell lenni valakivel.

Persze ha angolul kezdünk társalogni valakivel, akkor onnan már könnyebb tegeződésre váltani, bár ajánlott azért sokáig maradni a magázásnál.

Kezdetben kifejezetten nehéz volt, míg egymással megértettük, hogy mindkettőnk nyelvében van magázás, csak az angolban nem sikerült sehogy sem kifejezni, elmondani, hogy mi is az. Persze nem ez az egyetlen dolog, ami nincs meg az angolban...

Étkezés

Itt már nagyobb eltérések vannak a szokásokban attól függően, az ország melyik részéről érkezett az illető. De általánosságban elmondhatjuk, hogy az ételhez nem illik kézzel hozzányúlni. Még a vajjas kenyeret is késsel és villával illik enni (persze nem mindenki csinálja így, de ugye Magyarországon is illene evés előtt kezet mosni, amit sokan nem tesznek, más illetlen dolgokkal együtt. Bár a személyes rekord élményem a franciákkal volt, ahol az étvágyam is elment, holott kis srác koromban a tanárok rémálma voltam, ha velem kellett egy asztalnál ülni. Mondjuk én poénból csináltam, ami a franciákra nem mondható el.).

Viszont minden jel szerint, csak a kéz-étel találkozás az, amit tilt az illem. Mert viszont az enivalóval hatalmas pancsot tudnak csinálni. És ilyenkor nem számít mennyi lekvár kerül a vajba és fordítva.

A keleti országrészben ezért találták ki, hogy nem vacakolnak a terítővel, hanem újságpapíron esznek, ami utána mehet a kukába. A keleti részen egyébként sem szokás asztalon enni, mert ott a "bútorok" a föld maga.

Ami viszont nagyon fontos, hogy a kenyérmorzsa nem maradhat az asztalon. Azt mindig gondosan fel kell takarítani.

Most ennyit sikerül összeszednem, de még rengeteg van. Apró kis mindennapi dolgok. Így még biztosan fogok írni róla.

2009-04-07

Reggel vidáman nézegettem a friss műholdas képeket Skandináviáról, miként vonulnak be a felhők a félszigetre, és látják el az ottani országokat bő esővel. És arra gondoltam, mennyire jó volt tegnap még a napsütötte tengerparton sétálni, és teázni.

Az időjárás viszont úgy gondolta, ma más idő lesz...

Úgy kezdődött, hogy a nap mára kimaradt, és ha már nincs meleg napsütés, akkor legyen legalább hideg szél.

Húdejjó, ez már nagyon hiányzott. :P

De ez még valamennyire elviselhető volt. Végül is, ha van elég forró tea, akkor bármilyen hideget bármennyi ideig el lehet viselni. Isztambul pedig nem az a város, ami könnyen kifogy a forró teából. :)

--- közben ittam is egyet ennek örömeire :) ---

Nade az égiek nem érték be ennyivel. Megvárták, míg kilépünk az ajtón, és akkor kezdett el szakadni az eső. Így most már tuti, hogy be vagyunk kamerázva, és valami felhők közötti realy-showban minket néznek.

Persze rajtunk most már nem az a jó kis téli felszerelés volt, amivel a jeges medvét is agyon lehet csapni, mert olyan erős a szövete, hanem helyette kis kellemes tavaszi ruházat. Az eső pedig úgy látszik, hogy a télinél is nagyobb lendülettel jött. Úgyhogy minden tele volt vízzel. Az utca is, meg a cipőnk is.

Azt hiszem, nem is új cipőt, hanem inkább csónakot veszek magamnak...

Természetesen az isztambuliak nem zavartatták magukat. Ez is egy nap, mint a többi, csakhogy ma még esernyőt is lehet árulni.

Itt egy érdekes és látványos videó Isztambulról. Nézzétek meg!

[youtube=<http://www.youtube.com/watch?v=uO5POZUdeZ4>]

Azt mondták, hogy vegyél egy virágot a lakásba, vagy valamilyen más növényt, ami jól tűri a szélsőséges körülményeket (pl. csalán), és nézd meg egy év múlva.

Ha még életben van, akkor vegyél egy aranyhalat, és azt nézd meg egy év múlva.

Ha ő is túlélte, akkor vegyél egy macskát (ez Isztambulban különösen egyszerű), és őt is nézd meg egy év múlva.

Ha ő is életben van, akkor meg lehet próbálkozni egy barátnővel is. (Jól hangzik, de Isztambulban a macskák sokkal ellenállóbbak, mint a világ legagresszívebb csalánja, így ez annyira nem működik itt.)

Mi viszont majdnem az első héten kinyírtuk a virágunkat...

Még Valentin-napra vettem egy cserepes rózsát a Semának. Cuki volt, kis törpe rózsza, tele virággal, meg bimbóval.

Az örömök után ki is tettük a napra, és biztos ami biztos alapon minden nap locsoltuk.

Erre a dög azzal kezdte, hogy két nap múlva ledobta az összes virágját.

Erre mit tegyünk, mit tegyünk, néztük a napot (eső volt persze), állígtattuk, és locsoltuk, mert száraznak tűnt. Annál is inkább, mert elkezdte a leveleket is hullajtani, sőt, egész "ágak" is potyogtak.

Miután megtisztítottuk, kevesebb, mint a fele maradt meg. De ekkor még bizakodtunk, mert voltak bimbók.

Két nap múlva lehullottak a bimbók is. Úgyhogy egyre jobban kezdett hasonlítani a salátához. Gondolkoztam is, hogy talán citromlével kellene locsolni, meg olivaolajjal, úgy mégiscsak egyszerűbb lesz a feldolgozás.

De végül csak nem adtuk fel, adtunk neki vizet, meg az esős időszak is véget ért, így újra felcsillant a remény, most ismét vannak bimbók! :)

2009-04-08

Sokan gondolják azt, hogy a Biblia és más ósi szövegekben szereplő furcsa szerkezetek leírása, mint pl. égen járó tüzes szekér, az nem más, mit valami modern dolog, csak akkoriban nem tudták másképpen leírni.

Azt nem tudom, ez mennyire igaz, vagy sem, és ez a blog nem ilyen témákkal foglalkozik, viszont az biztos, hogy nem kell az ókorba visszamenni, hogy égen járó tüzes szerek, kenyeret barnára csíkosító gépezet és más furcsa eszközök vegyenek körül minket.

Sema és én több, mint 4 éve chatelünk. Viszont a chaten a szótár mindig készen áll, így ha olyan szóval futunk össze, amit nem ismerünk, akkor lehet a szótárt használni.

A mindennapokban viszont nem. És bármennyire is tanuljuk egymás nyelvét, a fő közös kommunikációs csatornánk továbbra is az angol. Amit bár szerintünk elég jól tudunk (máskülönben hogyan jöttünk volna össze), mégis vannak helyzetek, amikor nincs meg az a szó, ami kellene.

Ilyenkor még ha lenne is szótár, azzal sem megyünk sokra. Mert ha én lefordítom angolra, akkor Sema még nem fogja megérteni, hiszen ha nekem szótár kell, azt jelenti, hogy a szót valószínűleg ő sem ismeri. Sajnos a török-magyar szótárak viszont nem annyira felkészültek, mint mondjuk az angol-magyar. Bár a nagyszótárban olyan szavak is benne vannak, amin én is csak pislogtam, pl. sz*rkavaró... :D

Nade, komolyan, nem lehet mindig szótárral járni, főleg ha az ember két keze tele van koszos és illatos zoknival és szeretné megtuni, hogy akkor a mosógépen melyik programot is kell elindítani. Vagy ugyan az a két kéz van tele krumplival (persze a zokni után alaposan megmosva) és az a kérdés, hogy melyik főzőmicsodába is kellene beledobálni... Végülis a krumplit akarjuk megsütni, nem a szótárt.

Szerencsére mindkettőnket úgy tanítottak, hogy még az atomfizikában végbemenő nukleáris láncreakciót is el tudjuk mondani, ha más nem, akkor körülírásokkal. Mégha így kicsit hosszabb is lesz. Főleg akkor, ha már késő este van, fáradtak vagyunk, és a vacsora még sincs kész.

Nos, ilyenkor keletkeznek az ókori tekeréseken található misztikus hősök, mint

forgomózgó tisztítógép

nagyonzajos szeletelőgép

dőlöngelő vizenúszó fatákolmány

tojásból nagyfehérmicsodát eszkabáló tekerentyű

lisztet-vizet-felfújó bűdös kocka

fehér por, amitől a tészta biz-biz hangot fog adni sütéskor

nagynyomású fazék, amit sose tudunk hogy kell rendesen lezárni

az az eszköz, amint ha megnyomunk borzasztó hangot ad és felébreszti a
szomszédot
mادzag, amire a most már nem illatos zoknit lehet rakni

stb...

2009-04-09

A statisztika szerint túl vagyunk az 1000 találaton. Vagyis már legalább 1000 klikkelés volt az oldalon.

Nagy hurrá!

Mivel viszont a statisztikáról kiderült, hogy egy kalap macskaszőrt sem ér, meg egyébként is mi van akkor és a teám is ki fog húlni, így nem fogok most nagy filozofálni.

Ennyi hír elég is róla. Megyek a teáért...

Jön a Húsvét. Azt nem tudjuk, hogy itt, Isztambulban, mikor ünneplik a helyi keresztények, mi viszont a magyar naptár szerintit használjuk.

Az időpontot azért nehéz megállapítani, mert itt két féle olyan keresztény csoport él, amelyik eltér a magyaroktól. Egyik az örmény, másik pedig a görög katolikus. Örményország volt az első katolikus állam, még a Római Birodalom idejében. Ők a mai napig a hagyományos módon számolják az ünnepeket. E miatt van eltérés pl. a karácsony időpontjában. Ezzel ellentétben a görög katolikusok már a reformált dátumokat használják, viszont ők pedig a naptár-reformáció előtti időpontok alapján számolják.

Az egész persze nem ennyire egyszerű. 325-ben abban állapodtak meg, hogy a Húsvétvasárnap a tavaszi napéjegyenlőség utáni első holdtöltét követő vasárnap (ekkor már az örmények réges-régen a saját számításukat használták). Csakhogy nem jelöltek ki módszert, mi alapján határozzuk meg a napéjegyenlőséget. Azt pedig mindenki úgy számolja, ahogy jól esik. Vagyis mindenki tudja a tutit, csak éppen mindenkinek más lesz az eredménye.

Na, ekkor döntöttük úgy, hogy mi pedig ezzel az egész számolással nem vacakolunk. Megnézzük, mit ír a magyar naptár, és majd akkor összepingáljuk a tojásokat.

No, és ezzel kezdődtek a gondok. Sema eddig még nem festegetett tojást. Én pedig elsősorban a begyűjtője voltam eme nemes műalkotásoknak, nem pedig alkotója. Így fogalmunk se volt róla, hogyan találunk festéket.

Szerencsére a mai világban nem probléma az információ begyűjtése. Évától és Katától kaptunk remek ötletet a hagymahéjjal, és még internetünk is van.

Bár az internettel vannak problémák. Mióta megjelentek a hobbi boltok Magyarországon, azóta a kreatív kinézetű emberek ellepték. Ez persze nem baj, mert mindenki szórakozzon kedvére. Csak utána ne tegyen fel mindent az internetre. Valahogy mostanában keverik azt, hogy kézművesség és kézimunka. Vagy más szóval, ha már hand made, attól még nem lesz azonnal szép. Jójó, végül is tegye fel, van elég szemét odafent. Csak közben nem irkálják tele az internet mindenféle olyan művekkal és tanácsokkal, amelyek csak annyira közelítik meg a szépérzékét, mint a Titanic a Plutot....

Ugyan ezt lehet tapasztalni a receptes oldalaknál. Mindig várom, mikor futok össze olyan recepttel, amelyikben puskapor is kerül az ételbe.

Na de vissza festésre! Azért csak találtunk pár hasznos információt arról, hogyan tojást festeni, ha nincs rendes festékünk. Talán egyszer lesz link gyűjteményem is. Most csak siettem összemásolni a fontosabb információkat. A tanácsok:

Növényfestés:

Elsősorban a vöröshagymát ajánlották a barátok, és a neten is ez van. Ebből még lehet valami, bár itt a hagyma nem annyira vörös, meg nincs annyi héja. Ezt meglátjuk. A többi viszont problémás. Se pityangot, se áfonyát nem tudom, hol találok. Cékla talán még lenne. Erős fekete tea viszont van bőven. Hajaj, az aztán milyen erős... Félek, hogy a tojás kiugrik a fazékból. :D
Úgyhogy egyenlőre kétséges, mennyire tudjuk természetes festékekkel megoldani.

Mestrséges festékek:

Szerencsére Semának van egy örmény ismerőse. Őt felhívtuk, és megtudtuk, hogy nekik ma van a tojásfestési napjuk. Ma még tele vannak az üzletek tojásfestékekkel, de holnap már biztosan nem lesz. Az a környék, ahol ő lakik, rengeteg örmény és más katolikus vallású lakik. Így ha tojást akarunk festeni, akkor ma kell beszerezni az anyagokat.

Gyorsan felültem a metróra, és elindultam abba a városrészbe. Elvileg csak leszállok a metróról, és bármely boltban azonnal találok. Csak 10 perc az egész, nem nagy ügy.

Az első órában nem találtam semmi. Csak bolyongtam minden fele. Sok más érdekességet láttam, csak éppen olyat nem, ahol valami halvány reménye lenne, hogy árulnak tojásfestéket. Az éttermekbe mégse kérdezhetem meg. A szőnyeg és a fürdőszoba boltok ilyenekkel biztosan nem foglalkoznak. Sőt, a patika is kizárva. Olyan papírbolt, vagy más ami legalább egy picit hasonlít, olyat nem találtam.

Már azon gondolkodom, hogy megkérdezem az autó alkatrész árust, van-e színes motor olajuk, amikor találtam egy supermarketet. Persze ott se volt. Viszont találtam mikuláscsokit!!! :D :D :D :D

Így máris éreztem, hogy nem reménytelen a vállalkozásom. Ahol mikulás van, ott előbb-utóbb nyulak is lesznek. És volt!

És tényleg. Öt utcával odébb már tényleg volt festék a supermarketben. Szembe pedig a virágárusnál egész komoly húsvéti felszerelés volt. Festékek orosz és görög felirattal. Porcelán csibék is voltak (ez mondjuk meredek volt, remélem, tudok majd aludni...). És a biztonság kedvéért csoki tojást is vettem. Majd valahogy kibogarásszuk.

Harisnya:

Mind közül a legkönnyebb a harisnya, amibe lehet majd lógatni a tojást. A lányok holnap hozzák raklapra valónyit. Harisnyában nem lesz hiány. Azt nem tudom, a színes harisnya mennyiben befolyásolja majd a végleges színt. És mi van akkor, ha gyöngyökből kicsi pillangó van kirakva? Csupa kaland. :)

Levelek:

Ugyebár arra kellene, hogy kitakarja a festéket.

No, ez megint egy olyan akadály, amin meglepődtem. Azt gondolná az ember, hogy lemegy a parkba, és keres szép leveleket mintának. Mi itt a partra mehetünk. És még fa is van, ami nem túl sok Isztambulban. De akkora levelek vannak, hogy akár 3-4 tojás is elfér. Pedig nem a pálmát céloztam meg. Így erőteljes levévadászási kommandó kezdődött. Ha más nem lesz, akkor majd letöltjük őket a netről, kinyomtattjuk, és körbevágjuk.

Más:

Más mi kell még? Gyertya van, fazék is lesz. Talán nem hagyunk ki semmit. Bár sok részlet még homályos, hogyan is lesz, de majd meglátjuk. :)

Linkek:

Térkép:

2009-04-11

Ma összefutottunk új barátainkkal, mégpedig Bélával, Gézával, Ottóval és Jocóval.

Nemnem, ők nem Isztambulban élő magyarok, hanem eredeti fából és textilből készült könyvjelző.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Macskajelző"]

Isztambulban nemcsak hogy sok a kézműves és sok a macska, de a kézműves iheletet kap a macskától, a macska meg ennivalót a kézművestől. :)

Sőt, vannak kifejezetten macskás boltok is. Egyikbe egyszer elmegyünk majd :)

Addig viszont itt vannak az új barátaink, akik majd végignyávojják a regényeket velünk együtt.

[caption id="" align="aligncenter" width="319" caption="Béla, aki egy kicsit neveletlen."]

[caption id="" align="aligncenter" width="448" caption="Géza, aki szeret mindent összefirkálni"]

[caption id="" align="aligncenter" width="329" caption="Ottó az álomszuszék"]

[caption id="" align="aligncenter" width="448" caption="Jocó, ki minden rossznak kitervelője"]

Jocó és Géza valójában ceruza, de nem szeretnék elkoptatni grafit körmeiket, így maradnak könyvjelzőnek. :)

Nyakunkon a Húsvét, és ideje nekikezdeni a tojásfestésnek. , nem olyan egyszerű egy olyan országban, ahol ezt nem sokan művelik.

Azaz mégiscsak ismert erre felé.

Nem is olyan régen még divatos volt, bár most se felejtették el mindenhol. Mégpedig a hagymás festési módszer. Nem akarok olyan lenni, mint sok oldalon, hogy csak hivatkozok rá, de nem árulom el, melyik az a hagymás festés. Semmi kedvem így szívatni azokat, akik nem ismerik. A hagymás módszer az, amikor a tojás köré vöröshagyma leveleket karunk, majd felöntjük hideg vízzel és lassan (nagyon lassan) melegítjük. Majd amikor a víz már forr, 15 percig főzzük benne a tojást, ügyelve, hogy ne törjön el.

Ez az, amit sok helyen használnak. Ugyan úgy tavasszal, hiszen a kereszténység előtt is már a termékenység szimbóluma volt. Itt is elsősorban jókívánságként adják ismerősöknek, és persze, hogy elüldözzék a gonosz szellemeket, a rontást, stb...

No, legutóbb eljutottunk oda, hogy festék már van. Levél kevésbé. Én is arra gondoltam, mint a Kata, hogy petrezselyem, kapor meg spenót leveleket fogunk használni. Szerencsére az utolsó pillanatban sikerült pár bokrot megkopasztani, így más levelünk is lett.

Bár festés közben rá kellett jönni, hogy a vékony levél alá besompolyog a festék...

Három irányba próbálkoztunk, mivel rendes felszerelést nem vettünk. Szerencsére itt tényleg olcsón lehet olyan edényeket kapni, amelyeknek több közülük van az atomfizikához, mint a minőséghez. Így nem kell őket sajnálni. De kezdjük az elején.

Mivel biztos volt, hogy mindenki azonnal ráveti magát, ha meglátja (olyan török szokás, mindent imádnak, ami színes, tiritarka, villog, világít, stb... függetlenül, hogy annak mi a jelentése). Ezért nagyobb mennyiségben gondolkodtunk. Aztán végül is csak 30 tojást vettünk a közértben (az volt akció, és ha itt akció van, akkor a 30 darab olcsóbb, mint a 10). Ebből 3-at eltörtünk mosás közben (holott a csiszológépet nem használtuk), majd még 6-ot főzés közben, és egyet utána. Azt hiszem, van még mit javítani a munka hatásfokán. :D

Szép fehér tojást vettünk, ha már lehet választani a kb. 20 fajta közül. A pöttyös persze eleve ki volt zárva. No meg persze ez volt akció. :)

Mindezt először megfőztük, mert féltünk, hogy a festékben ha sokáig ücsörög,

akkor az túl intenzív lesz.

Egyik tojáson megpróbálkoztunk a hagyományos festéssel. Gyertyával lelkesen összefirkáltuk, majd körbe raktuk török teával, és jöhetett a forró víz. Ebben lubickolt a tojás addig, hogy végül olyan szép barna lett, mintha eleve barna tojást vettünk volna. A viasznak nyoma sincs, és nem lett fekete. Ezt még nem tudom, hogy ajándékozzuk el...

- Nézd csak, festettünk színes tojást. Ez valaha fehér volt, de mi gondoltuk, poénból olyannak festjük meg őket, mint a barna tojást.

Talán bejön ez a mese... meglátjuk. :)

A többenél is próbálkoztunk a viasszal. Gyufaszállal vittük fel a tojáshéjra az olvasztott viaszt. Persze tökre bénáztunk, mert se fogpiszkáló, se mécses nem volt, így az égő gyertyával hadonásztunk úgy, hogy a házat mégse gyújtsuk fel. Azt sütés közben szeretnénk.

Ezzel két dolgot értünk el: valami borzasztó csodálatosan absztrakt mintákat hoztunk létre, cserébe a viasz többsége a színes fazékban összekeveredett a festékkel. Úgyhogy ezt a viaszos dolgot még gyakorolni kell.

A harisnya annál jobban működött. Persze csak miután megtanultuk, hogyan is kell használni. Addig nem volt probléma, ameddig az ollóval cafatokra vagdostuk Sema nővérenek (Seda) harisnyáját.

A leírások szerint bevizeztem a leveleket és szépen elhelyeztem a tojáson. Majd jött a harisnya, ami ezt összeturta, és még a nehezen gyűjtött leveleket is szétmorzsolta. Egy darabig egy levelet fogunk használni, mert azt már sikerült. Kettővel nem bírunk.

A színesítés viszont szépen haladt. A port, amit találtunk, nagyon egyszerű. Forró víz, kis ecet, aztán jöhetnek a tojások. Persze itt se mindegy, hogyan, mennyi ideig meg ilyenek, de az sikerült. A szép tojásokat persze összefogdosztuk a festékes kezünkkel így segítve azt, hogy pl. a kék tojáson minden más szín is megtalálható legyen. :)

Mindeközben még egy kísérlet is volt. A festékes fazékba gyufaszállal nyúlkalva egészen jól sikerült a tojásra mintát festeni. Persze ezzel nem fogjuk a tojásfestő versenyt megnyerni, de teljesen mindegy. Itt mindenki teljesen odáig van meg

vissza. Én mondtam, hogy a levél tökre béna lett, de nekik tetszik. Én meg nem akarom senki örömét elrontani. Nem az a lényeg, hogyan néz ki, hanem, hogy együtt pancsoltuk tele a konyhát.

Nem elfelejteni, hogy végül még be kell kenni a kész tojásokat, hogy szép legyen. Az irodalom a szalonnabőrt ajánlja. Naja, majd ilyet fogok keresni Isztambulban. :D Máshol viszont találtam olajos rongyot. Gondolom, nem gépolajra gondoltak, nekünk meg rengeteg olíva olajunk van, így azzal kenegettük.

És hűűűűűűűűűűűűűűűű de jól néz ki. Már csak azt kell megvárni, hogy megszáradjon.

Egyik-másiknál próbálkoztunk a többszöri festéssel, és az is jó lett. Sőt, kiderült, hogy a főzés közben eltört tojások sem vesznek el feltétlenül. A vízbe só és ecetet rakva ha nem is forrt össze, de egyben maradt a tojás, és a rés is kisebb lett. Persze a repedések is jól néznek ki.

Mindezek után jövőre is belevágunk. :)

Képek:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Levelek pakolása a tojásra"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Harisnyakommandó"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az eredmény"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt még száradnak a harisnyás betyárok"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Harisnyások lefegyverzése"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egy vidám tojás"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tiszta kéz, tiszta munka"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ezek már le vannak zsírozva :D"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A barna-fehér tojás"][/caption]

2009-04-12

Isztambulban nem egyszerű a . Főleg a történelmi városnegyedben, ahol szűkek az utcák.

Valójában nem csak ott, hanem onnan még 20km-e kifelé is. Viszont a belső részeken még a szokottnál is szűkebbek az utcák.

Az európai oldalon, az Aranyszarv-öböl másik túlsó partján levő városrész már nagyon régi. A ma látható részt még a bizánci időben ott élő genovaiak építették. És nem a mai autó volt a mértékegység, amikor az utcák készültek.

Persze azóta eltelt sok év, és sok nemzet megfordult ott. Ezért mára tele van nagyon kacskaringós utcákkal, meredek lejtőkkel. Sose lehet tudni, hogy a kanyar után utca lesz, vagy lépcső. Esetleg udvar vagy ház.

Ez a városrész Isztambul legkanyargósabb, legsűrűbb, legkaotikusabb része. No nem mintha ezért a címért a többi rész nem küzdene lelkesen...

De a Galata városrésznek van még egy sajátossága is. Mivel az Oszmán birodalom már kezdetektől fogva (kb. kr.u. 1000) engedélyezte a szabad vallásgyakorlást, és ez a terület mindig is vegyes lakosságú volt, ezért a mecsetek mellett rengeteg templom és zsinagóga is van. Nem ritka, hogy egy-egy rövidebb utcában mindhármát megtaláljuk.

Korunk kedvelt hétfégi kulturális és társadalmi programja pedig a tüntetések. Ami érthető is, ha ennyire pocsék filmek vannak a TV-ben és a mozikban. Na persze itt nem az a jellemző, mint Pesten, hogy fitness klub helyet az utcán emelgetik az autókat és a rendőrökkel birkóznak, bár sajnos az is előfordul. De általában csak békés felvonulásról van szó, amit a kb. 3x annyi rendőr biztosít (az emberek pedig ügyet sem vetve az egészre, keresztben sétálva vásárolgatnak). Az ilyen felvonulásokon a legvadabb események általában a hangszóróból jönnek, ha a popzene átmegy metálba. Azért meg kell hagyni, rendesek a tüntetőktől, hogy a rendőröket minden hétfégén utcai diszkóba invitálják...

De biztonsági okokból ilyenkor a kényes, feszültségnövelő pontokat lezárják, nehogy valakinek kedve legyen betörni a zsinagóga ablakát, ha már úgymint arra jár. Néha a lezárás pedig ott felejtődik pár hétre.

Templomból és zsinagógából pedig sok van. Ezért nehéz megtalálni, hogy éppen

merre lehet átjutni.

A szűk utcákat viszont mind egyirányúak, hogy ne kelljen egymást kerülgetni. De valószínűleg ez senkit nem érdekelt, mert a táblán kívül sokkal hatásosabb egyenirányítók vannak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kocsicsapda"][/caption]

Ez az ügyes szerkezet úgy van beállítva, hogy az egyik irányból át lehet menni (jó nagy zajjal). Olyankor a tüskét lecsukódnak. Ha viszont a rossz irányból próbálkozunk, akkor a tüskéken fennakad a kocsi, és még a kereket is kiszúrja.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Vigyázz, túske!"][/caption]

Persze jó kérdés, hogy a kidurrant kerekű kocsi mennyire fogja zavarni a forgalmat, hiszen legalább 1 óráig biztosan ott lesz. Nem tudom, de úgy tűnik, hogy ez elég ijesztő ahhoz, hogy mégse próbálkozzon senki.

Vagy talán mégsem? Ez a terület kiskereskedelmi ipari terület. Ami azt jelenti, hogy rengeteg kábel, csap, vas, fűró, cső, drót, lámpa, kapcsoló, és bizgentyűt itt árulnak, amiért rengeteg kisteherautó érkezik percenként. És bármennyire is gyorsan pakolják tele, az sok idő. Ilyenkor az autósok más utakat keresnek. Igen ám, de rengeteg utca le van zárva a tüntetések miatt.

Mi marad akkor? A túske.

Éppen ezért feltalálták a túske ellenszerét.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A túske ellenszere"][/caption]

A tüskékre egy deszkát vagy hullámpapírt fektetnek, és mindjárt két irányba lesz járható az utca.

Egyes helyeken pedig deszka helyett szőnyeg várja az arra járó ügyfeleket.

Térkép:

Valami összekavaradott itt a posztok sorrendjében. Akárhogyisvan, ennek kellene a legfrissebbnek lennie:

Sose tudom, ilyenkor hogyan illik húsvétot, új évet vagy akár karácsonyt kívánni.

Mert ha azt mondom, hogy Boldog Húsvétot, akkor azt jelenti, hogy sokkal jobban tellik, minthogy a blogomat olvasod. Így úgyse látod. Ha mégis látod, akkor meg hova lesz a boldogság? Inkább szerezz egy tűzoltó autót holnapra :D Vagy menekülj el.

Meg ez olyan fura, hogy belekiáltjuk a nagyvilágva.

Úgyhogy nemtudom... a nyuszi rágja meg a zoknidat holnap! Ez talán jó kívánság lesz. :D

2009-04-13

Isztambulban mindig van valami meglepetés. Sose tudod, hogyha benézel egy kapualjba, egy szűk sikátorba, mit fogsz látni.

Talán egy másik utcán? Talán egy furcsa sehova se vezető lépcsőt? Talán csak szemetet? 200 darab macskát? Egy bevásárló központot? A tengert? Vagy talán egy várat?

Tegnap, újra kisütött nap, így a hajó után (ami azért tud még hideg lenni) gondoltunk, nem siklóval (itteni nevén Tunel) megyünk fel a cégbe, hanem inkább felsétálunk. Jó kis meredek emelkedő, 100 m-es szintkülönbség, mint általában, így vigyázni kell, nehogy a nyelvünkre lépjünk.

Ahogy haladtunk felfele, benézek az egyik kis sikátorba, és azt látom, hogy pár ház után van egy hatalmas tér. És a tér túloldalán az ősi, bizánci fal. És egy bástya!

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Régi bástya"][/caption]

Valaha ezen a részen volt a városhatár (ma olyan 60 km-el távolabb). Amikor a törökök elfoglalták Isztambult, akkor az Aranyzarv-öböl lánccal volt lezárva. A szultán viszont egyetlen éjszaka alatt megkerülte a Galata városrészt a hajókkal együtt, melyeket rönkökön görgettek végig a szárazföldön. Így hiába állt itt ez a bástya, a csatából kimaradt...

Ilyen, és ehhez hasonló múltbéli emlékeket sokszor lehet látni. Sajnos az idők során nem ügyeltek rájuk, így teljesen összekeveredtek a modern épületekkel. Láthatunk olyat is, ahol a ház falának fele a régi városfal, másik régi épületmaradvány, elsüllyed és elfelejtett fürdő vagy más, ki tudja milyen régi rom.

Térkép:

2009-04-14

Azért ennyivel nem adjuk fel a tojásfestést! Csak azért is lesz rajta minta, hiába ette meg a festék az összes viaszt!

Bár a levelek is jól mutatna, de ha lenne rajuk valami kis ábra, mindjárt jobban nézne ki.

Nosza rajta, interneten keressünk mintákat.

Persze a google-be beírva megint kétféle találatot kaptunk: nagyon profi és nagyon gagyi. Mi úgy gondoltuk, ne a nagyon gagyi legyen a cél, így tovább keresgélünk. Szerencsénkre találtunk minta katalógusokat. És úgy tűnt, könnyen fog menni.

Legjobb lenne, ha valami hegyes eszközzel le tudnánk kaparni a festéket, és akkor szép fehér rajtot kapunk, ami jó kontrasztos.

Az ötlet idáig volt jó. Kerestünk varrótűt, de hamar kiderült, hiába ezzel lehet a legfinomabb mintákat karcolni, a következő húsvétra se fog elkészülni. Így én megpróbáltam egy kiskanál nyelével, ami hegyes is, meg nagyobb is. Egészen jól haladtam fele. Kiderült, hogy a festék réteg vastagabb, mint gondoltam. Én meg erőszakosabb vagyok, mint gondoltam. A tojáshéj meg lágyabb, mint gondoltam. A tojás meg kilyukadt a kanáltól, na ezt se gondoltam. Így még egy tojás felkerült a veszteséglistára...

A lányoknak eszükbe jutott, hogy itt remek tollakat lehet venni, amit a kalligráfiára (vagy caligraph) használnak. Bármire lehet velel rajzolni, elfedi a festéket, jól látszik, stb... Így vettünk ezüst és arany színűt. Ezzel kezdtünk rajzolni a tojásokra, most már óvatosabban.

Míg én próbáltam a magyar motívumokat átmásolni (inkább kevesebb, mint több sikerrel), addig Sema virágokat meg csillagokat rajzolgatott. Érdekes, hogy Húsvétkor virágmintákat, Karácsonykor pedig csillagokat használunk, és a kettőt sose keverjük. Eddig legalábbis.

Az eredmény nagyon jó lett. Főleg a sötétkéken és a feketén az ezüst rajzolás. Az én romantikus tavaszon kisfiu virágot nyújt a kislánynak című művel azért valószínűleg nem lesz világhírű, hiába rajzoltam macskát is hozzá. Talán lesz olyan, aki valamit felismer belőle...

A tojásokat a nap végén elosztogattuk. A hagyományokkal eltérően Sema és én osztogattuk mindenkinek nemtől függetlenül, a szódás szifonról pedig nem szóltunk...

Este azért Sema-e meglocsoltam. Neki nagyon tetszik ez a hagyomány. Kár, hogy Magyarországon kezd elhalni.

Képek:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Balról jobbra: romantikus tavaszi műalkotás, virágmintás-hímes fekete, Sema csillagos tojása, kékhímes."/>
"/>

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ugyan az a másik oldalról. Az előtérben látható narancssárga akár az ufók tengerre szállnak címet is kaphatná, de az nem az. Az is magyar minta :D"/>
"/>

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A csokrot megmutatjuk innen is..."/>
"/>

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="...meg a másik irányból is."/>
"/>

2009-04-15

Ugyebár mindenkinek vannak kacatjai, amiket már nem használ, de azért a kukába nem dobjuk ki, hiszen nem rossz?

Ezeket el lehet vinni valami olyan helyre, ahol eme haszontalan dolgok hasznossá lesznek. Pl. ruhát a segélyszervezeteknek.

Isztambulban nem kell vinni, mert a kacatos ember fog hozzánk jönni.

Az utcákon láthatunk furcsa embereket, akik kicsi kocsin még furcsább dolgokat visznek. Ők azok, akik nagy hanggal járkálnak, és akiknek a felesleges kacatjainkat adhatjuk oda (vagy titokban a ház úrnője fogja ezt megtenni a cuccunkkal).

A kicsi kocsi lassan megtelik, és az emberke elmegy azokra a helyekre, ahol mindezt pénzé teheti. Aki olvasta az Aladdin és a csodalámpa (eredetileg Al Addin) meséjét, abban is egy ilyen árus cseréli be a lámpát.

A kocsin levő tárgyak meglepően érdekesek lehetnek. Darab vízvezeték cső, fémdarabok és egyéb ketyerék. De ha jobban megnézzük, kiderül, hogy ez akár a város fejlettségi szintjét is gazdagságát jobban megmutatja, mint a közgazdászok használhatatlan színes grafikonjai. Ugyanis a kocsi tartalma jól tükrözi, mi az, amiből sok van, és már elégünk van belőle. Modern korunkban ez a megunt és haszontalan holmi akár egy számítógép is lehet...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Így végzi minden gép, amely nem teljesíti gazdája utasításait..."][/caption]

2009-04-16

Nem vagyok egy nagy zacskós leves rajongó, de azért be kell látnunk, hogy este 8-9-kor hazaértve a legjobb. Finom és forró, és persze percek alatt kész van.

Amikor legutóbb Magyarországon voltunk, akkor jó előre bevásároltunk olyan cuccokból, amit Isztambulban nem lehet kapni. Ilyen volt az Erős Pista (1 üveg 0,5 kg üveggel, és 2 hét alatt elfogy. Sema annyira szereti, hogy néha reggelire a kenyérre keni. Így ennek cipelése a legnagyobb gond), a fűszeres mustárok, a fűszerkeverékek, a páckekeverékek, és leginkább a zacskós levesek. Ebből is elsősorban a csigatészta húslevest szeretjük. Át kellett böngészni mindegyiknek a tartalmát, mert sokban malacka is megbújik, néha álnéven, mint ipari szalonna :P

De most ez is elfogyott. Lassan minden hazai cucc elfogy, kivéve persze a csipkés terítő. De talán annyira nem lesz honvágyam, hogy azt is megegyem :D

Persze az lenne az igazi, ha mi magunk főznénk a levest. Nem lenne jó, ha a gyerkőcök majd zacskós levesen nőnek fel, mert megijednek majd az igazitól. Egyenlőre viszont kevés időnk van. Még sok a tennivaló a lakásban is. Meg persze egyenlőre gyakoroljuk a főzést is. :D

De ha valaki erre jár, léci hozzon Erős Pistát! :)

Komolyan egyszer majd nyitunk itt egy ilyen boltot, ahol csak magyar csípős dolgokat lehet kapni. Valami ilyesmit, mint ami Tihanyban van.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Paprikaház"][/caption]

2009-04-17

Már többször gondolkoztam, hogy az éttermekről is kellene írnom. Főleg, hogy a nyár közeledtével talán lesznek, akik úgy döntenek, a hőgután Isztambulban szeretnék megkapni.

Erre éppen keresek valami receptet amivel a lakásban felgyülemlett paprikamennyiséget lehetne csökkenteni, mikor belebotlok egy isztambuli leírásba. Ez egyébként a receptes blogban volt. Kivételesen ez az a kategória, ahol tényleg jó dolgok vannak leírva.

A Ciya (Csija) étteremben már többször jártunk. Kellemes a hangulat, nagyon jók az árak, és az ennivaló pedig különlegesen finom. Na persze ne úgy gondoljuk a különlegest, mint mondjuk Budapesten, hogy teljesen ismeretlen összetevőkből valami furcsát összeraknak. Itt inkább az elfeledett török ételekről van szó.

Az étterem az ázsiai oldalon van, Kadıköy városrészben. Nekünk pont útba esik hazafele, így a leírást olvasva ismét inkább ott töltöttük a vacsorát. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="397" caption="Ízelítő (Gülbahar Kebabı)"][/caption]

Valójában 3 étteremből áll egymás mellett. Az egyik pl. a kebabra specializálta magát. Bár lehet mást is venni, de a kebabok töltik ki a többoldalas étlap kb. 90%-át. És ezek nem általános kebabok, hanem igazi ritkaságok. Természetesen nagyon finom mind, bár még nem sikerült az étlapot végig enni. :)

Ha megéhezel Isztambulban, csak gyere át az ázsiai oldalra. Minden kikötőből megy hajó Kadıköy-be, és így az ebéd mellé jár egy-egy hajózás. Bár a tenger miatt a visszaúttal érdemes lehet kicsit várni. :)

Nem is írok többet, mert én nem tudom olyan szépen leírni, mint a kolléga, aki nálam otthonosabban mozog, ha ennivalóról van szó (klikk az első linkre). :) Majd nézzél képeket az étterem oldalán (3. link)! :)

Linkek:

Mindig is szerettem azokat a reklámokat, melyek nem beszéltek félre, nem sok salátából áll, és nem akarnak mindenféle kerülő úton meggyőzni, hogy a terméket megvegyem.

Itt, Isztambulba, találtam egy reklámot, ami röviden és tömören válaszol arra a kérdésre, miért is kellene, hogy én is vásárló legyek.

[caption id="attachment_456" align="aligncenter" width="500" caption="Mert"][/caption]

2009-04-18

Szegény kicsi macsekot elkerülte a szerencse. mint kiderült, testvéreit egy másik macska ette meg, ezért volt egyedül. Ma pedig az anyukáját kivasalta egy teherautó :((((

Így teljesen egyedül maradt. És nem is hagyhatjuk a lépcsőházban, mert a többi macska állandó veszélyt jelent. Még nem érkezett el az az idő, amikor a kismacskák előbújnak. Őt csak hamarabb hozták össze a szülei. Ezért nem engedhetjük, hogy egyedül kóboroljon. Szegény így is állandóan reszket. Jobb ötlet híján egyelőre az irodában lakik. Ott adtunk neki macskaját (azt, amire a :D), meg vizet.

Szegény folyamatosan nyávog, és reszket. A farka időnként olyan, mint a trolibusz áramszedője Pesten, ha macskaköves úton halad... Egyelőre bebújt a szekrény alá. Ez hasonlít legjobban a lépcső alatti fészekhez, és ott vannak porcicák is bőven.

Van az irodában egy lézeres távmérő, amivel a macskák perzsa génjeit szoktuk tesztelni, ha találunk egyet a terepen. Amelyik macskában sok a perzsa gén, az nem reagál a futkosó piros lámpafényre. Majd megpróbáljuk ezzel kicsalogatni. Jön a hétvége és estére be kell riasztani az irodát is. A macsek pedig mégsem maradhat a fürdőszobában 2 napig. Valamit ki kell találni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Szőrösomó"]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Szőrösomó"]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Szőrösomó"]

Végül nem maradt a macsek az irodában. Mindenképpen be kellett riasztani, és a hétvége túl hosszú lett volna.

Elsőnek Sema nővére, Seda vitte haza éjszakára. Persze otthon azt mondta, hogy a mi ötletünk volt. Hát nem rendes? :D

De előtte még elvitte az állatorvoshoz, hogy megkapja a szokásos injekciókat. És ha már ott járt, akkor vett neki egy rakás kacatot, mint alom, macskafészek, játék, stb...

Aztán gondolt egyet és áthozta hozzánk. Így most nálunk van, ameddig nem találunk neki egy gazdit. Van néhány ügyfelünk, aki biztosan szívesen befogadná, és vigyázna is rá. Mi egyelőre a virággal küzdünk, hogy ne száradjon ki. Majd ha az túléli, akkor lehet macskán is gondolkodni.

De most itt van. :)

Elején persze félt, de hamar megszokta. Aludt is egy kicsit, majd felderítette a lakást. Aztán rájött, hogy vannak ám karmai, amivel fel lehet mászni mindenre. :)

Persze ennek annyira nem lelkesedtünk, így inkább kapott egy plüss halat, hogy azt vadássza le a karmaival. Bár azt hiszem, a gombolyagnak jobban örül. Vagy inkább Sema hajának, mert azzal nagyon szeret játszani. :)

Most éppen úgy döntött, hogy megpróbál engem felfalni. :D Ha ezek után nem

írnék több bejegyzést, akkor sikerült neki. :D

[caption id="attachment_518" align="aligncenter" width="500"
caption="Szórcsomó"][/caption]

2009-04-20

Neve most már Yumoş (Jumos). Ami kb. olyasmit jelent, hogy puhácska, pamacska. Talán magyarul a Pamacska a legjobb. :)

Hétfvégét a macskával töltöttük. És miután elmúlt a félelem, rá kellett döbbernünk, hogy ő nem egy egyszerű házi macska. Sőt! Nem is vadmacska. Ez az élőnyél genetikailag úgy lett összerakva, hogy Isztambul ragadozója legyen.

Az egész hétfvégét a kismacskával töltöttük. Persze, amikor megérkezett, akkor nagyon félt, és az első dolga az volt, hogy berobogott a szekrény alá, és onnan nyávogott ki.

Majd szépen lassan megnyugodott. Az ennivalót hamar megtanulta, hol találja. Ha nehezen is, de végül a homokozóládát is sikerült megmutatni neki. De valahogy a vizet az sose lelte. Azért mindig oda kellett vinni, különben megissza a teánkat. :)

Mikor felengedett, akkor előjöttek a genetikailag kódolt ösztönök: először mindent jó alaposan megszagolt a lakásban, majd kategorizálta őket: veszélyes, közömbös, vadászható.

A legtöbb dolog az utolsó kategóriába került. Ez elől nem sok minden tudott megmenekülni. Még a kanapé is a le vadászható, sőt, a le vadászandó tárgyak listájára került. Egyedül annyival járt jobban a szék a plüssmackónál, hogy azt nem sikerült feldönteni, viszont fel lehetett rá mászni. Fent pedig ott várta a következő vadászható dolog: Sema haja. Abból pedig van bőven.

Majd bepróbálkozott azzal, hogy minket esz meg. Engem megpróbált az ujjaimnál, de mikor nem jött össze, a fülemet és az orromat is bepróbálta. Persze mindeközben gondoskodott arról, hogy a nevét belekarmolja a kezünkbe. Így most mind tele vagyunk fehér és vörös csíkokkal. De hát ha egyszer olyan cucci. :)

Kedvence végül a plüss macska és a plüss kutya lett. No és a függöny. Azokkal tud a legtöbbet játszani.

A hétfvének vége lett, így most visszajött az irodába. Úgy néz ki, hogy itt fog maradni.

A szállítás nem volt egyszerű. A ketrecebe elég nehéz volt belerakni, majd rácsukni az ajtót. De nem adta fel, mert a rács résein keresztül kidugta a mancsát megpróbált elkapni minket, mint ahogy a horrorfilmekben szokás. Gondolom be akart rántani minket és felfalni.

Az irodában is először mindent megszagolt, majd neki kezdett a vadászatnak. Most is itt ugrál. Nagyon cuki. Bár kitartóan ijedős, ezért gyakran elkezd futni, hogy valamit megtámadjon, majd közben megijed, összehúzza magát, és elfut a másik irányba.

Már megtalálta a padló réseit is, és arra is rájött, hogyan lehet onnan kipiszkálni mindent.

Mivel mégiscsak utcai macska, méghozzá Isztambul utcájáról, ezért vannak dolgok, amik sose fognak működni. Pl. az már biztos, hogy átvette a cég vezetését, és ő a nagyfőnök. Természetesen se a nevére, se a "cicc" hívószóra nem reagál. Szerencsére nekünk viszont van lézeres távmérőnk, amivel nagyon könnyen abba a szobába tudjuk irányítani, amelyikbe szeretnénk. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoş megérkezés után, kezdődhet a vadászat"]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Palack vadászat"]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az igazi macska legyűrte a plüss macskát"]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A kamera se menekülhet"]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Két vadászat között"]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Délutáni közös szieszta"]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoş"]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt olyan cuki ártatlannak

túnik"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoş"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Visszatérés az irodába"][/caption]

(klick a képre, hogy lásd nagyobbban)

2009-04-21

Törökországban rengetegféle sajt van. Nemcsak azért, mert hatalmas, hanem azért is mert rengetegen gyártanak sajtot. És persze mindenki más fajtát. Igaz, vannak a nagy vállalatok, akik ISO szerint legeltetik a tehenet, amelyek ISO szerint möööznek pontban 9:42-kor. De sokkal izgalmasabbak a piaci sajtárusok. A sajtoknak vannak fajtáig, amelyeknek egy jól leírható receptje van. Viszont minden árus kicsit-nagyon másképpen csinálja. És ugyebár az se mindegy, mit evett a tehén előző nap, milyen levegőn van, és mi a kedvenc sorozata. Itt a blogban most már a sajtokról is fogok írni, amit törökül peynir-nek hírnak.. Így ha valaki errefelé jár, akkor tudja, mit kell a piacon keresni. :) Első sajtunk a hellim sajt, ami mindjárt kilóg a sorból, mert nem igazán török, hanem ciprusi sajt. Abba nem megyünk bele, hogy kié Ciprus. Az ott élő ember készítik ezt a sajtot, ami elég kedvelt Törökországban. Azt nem tudni, hogy mindet Ciprusról hozzák, vagy pedig esetleg gyárak is vannak a szárazföldön. A hellim sajt puha, lágy sajt. Leginkább az olasz mozzarella-hoz hasonlít. Azzal a különbséggel, hogy a Holt-tenger minden sóját belegyúrták. [caption id="" align="aligncenter" width="663" caption="Hellim sajt - kép a wikipediáról van."][caption]A sajtokat azért szokták sózni, hogy sokáig elálljon. Persze a kemény sajtot nem kell, mert az, ha jól van megcsinálva, képtelen megromlani. És száradni se tud, mert már eleve olyan kemény, hogyha rádobunk ey sziklát, akkor a sajt lesz az erősebb. A puha sajtokat viszont sózni kell. Úgy szokták ehető állapotba hozni, hogy belerakják egy mély tányérba, majd felöntik vízzel. Így mossák ki a sót. Én próbáltam ezt a hellim sajttal is, mielőtt mozzarella helyett rárakom a pizzára, de sok változás nem történt (de a pizzán végül jó lett). Ugyanis ezt a sajtot nem nyersen kell enni, hanem sütve. Nem kell bunda, se más. Elég csak berakni a kontakt grillbe, vagy szendvicssütőbe, vagy bánom is én mi a neve. Talán nyárson, vagy rendes grillen is jó lesz. Ezt majd még kipróbáljuk. Sütés után pedig nagyon finom sajt lesz. :) [caption id="" align="aligncenter" width="200" caption="Hellim sajt sütés után. Forrás: Süt ünleri"] [caption]Copyright - CyberMacs

2009-04-23

Isztambul világváros, ahol bármi megtörténhet.

Ennyi elég bevezetőnek, tovább a more után...

Bár a sikátor nem is sétét, és nem is keskeny. Olyan apró terecske, ahol pár száz busz áll meg óránként, néhány hajó és még ki tudja mi jár erre.

A személyi viszont...

A török személyi egy lapos papír igazolvány. Műnyaggal laminálva, hogy azért ne kopjon el. Természetesen fénykép van rajta. Itt minden adminisztrációs anyaghoz legalább 8 fénykép kell. Még akkor is, ha csak az elveszett kutyát szeretnénk megtalálni.

Érdekesség még a személyiben, hogy a szülőknek a családneve nincs feltüntetve. Csak a személyneve. Sőt, az adminisztrációban szinte sose kérdezik az anya nevét. Csak az apa neve a fontos. Nálam az legalább jó kis kavarodást okoz mindig, amit tovább segít, hogy ugye mi magyarok azon kevés országok egyike vagyunk, ahol jól írják a nevet, és nem helytelenül fordítva. :D

Viszont van olyan rovat, hogy származási hely. Bár Sema Isztambulban született, és olyannyira isztambuli lakos, amennyire csak lehet, mégis a személyiben a származási helynek egy kis falu (Salman köy, 64 lakos) van feltüntetve, ahonnan a szülők származnak. A falu olyan kicsi, hogy zárójelben a legközelebbi kisváros is fel van tüntve.

Elvileg házasság után a leányzó származása megváltozik, és a felveszi a férj származását (ez persze nem jelenti azt, hogy ilyenkor a lány szülei átköltöznek a fiu szüleinek városába, bár sose lehet tudni...), de az nálunk nem történt meg.

Sema nem lett budapesti leányzó. :(

Ezen extrákat leszámítva viszont egy elég egyszerű kis lapocska. Olyannyira, hogy nemcsak az önkormányzati irodákban lehet beszerezni, hanem kis és nagyobb utcákban is.

Ezen becsületes árusok, kik valójában a személyi igazolványhoz megtévesztésig hasonlító kulcstartót, könyvjelzőt, plakátot és más ártatlan dolgot árulnak, kicsi négykerekű kocsival járnak. Gondolom azért, hogy ha az ügyfél úgy kívánja, akkor gyorsabban tudjanak közlekedni. Ez elsősorban villogó jelzésű járművekre ellentétes irányba történik.

A kicsi kocsiban megtalálható a fényképezőgép, a printer, a vágógép, laminológép, és még a dombor pecsét is. Sőt, egy ilyen modern mobil vállalkozásból a megfelelő marketing sem hiányozhat.

A kicsi kocsik hangos reklámmal is fel lettek szerelve. Míg a termék előállítás menedzsere az egészséges cigiszünetét tartja, addig egy női hang felvételtől ismerteti a cég kínálatát.

2009-04-24

Kevesen tudják, hogy a Nemzetközi Gyermeknap (nekem mindig is gyerek is lesz a gyerek, a gyermeknek már a hangzása is borzalmas...szerintem) Törökországból ered. És itt nem csak egy aprócska ki hétvégi családi séta az erdőben, hanem itt nagy buli van. Jah, és természetesen munkaszüneti nap. Vagyis nincs iskola, és a szülők is el tudnak menni a gyerekekkel szórakozni. Ha a gyerekek engednek, mert ezen a napon még a parlament is az övék. :)

Persze erről megint nem lehet találni semmit a magyar és az európai hírekben. A média gondosan ügyel arra, hogy ami nem Nyugat-Európa, arról csak olyan hír legyen, ami barbárnak, és erőszakosnak mutatja ezen országokat. A végén még kiderülne, hogy egyik-másik kultúrától lehetne is valamit tanulni, aztán lenne ám nagy izgulás... Na mindegy, a média feladata, hogy inkább B.S. új csipkés bugyijáról adjon hírt, ne pedig mondjuk a magyar diákok nemzetközi matekversenyének sikereiről. Persze ez azért is lehetetlen, mert ahhoz olyan magasan képzett írók szükségesek, akik tudják, mi csuda a matematika. Meg olyanok, akik legalább le tudnák írni helyesen a matematika szót. De, hogy egy újságnak még nálam is rosszabb helyesírása legyen...

Remélem ezzel megsértettem egy rakat "írót" vagy hasonlót! :D úgy kell nekik, tessék normálisan dolgozni.

Nade vissza a gyereknapi.

Eredetileg 1920-ra nyúlik vissza a történet. Ekkor volt, hogy Atatürk és csapata megalapította a török parlamentet, amely a későbbi Török köztársaság alapjait adta. Ebben az időben még nem volt köztársaság, azt csak 1923-ban érte el az ország.

1935.-ig ez a nap volt a parlament megalapításának a napja, mígnem Atatürk azt mondta, hogy Törökország jövője a gyerekeké. Így ezt a napot odaadta nekik.

Kezdetben Magyarországon is ekkor ünnepelték a gyereknapot, majd a kommunista hatalmak is átvették a szokást, míg végül az ENSZ 1954-ben tette nemzetközivé.

Sajnos a többi országban csak egy kellemes hévégi szórakozás lett belőle, míg Törökországban egy igazán nagy buli. Főleg persze a gyerekeknek. :)

Idén a központ Izmirben volt, de más városokban is voltak mókák. Pl. Ankarában

minden évben a gyerekek lepik el a parlamentet. Ilyen gyerek a miniszterelnök, a gyerek a külügyminiszter, és mindenki más is. Aztán ha akarják, megszavazzák, hogy az iskolában pettyes labda legyen csíkos helyett. :)

De az ünnepség nem áll meg a határokon. Számtalan más országból érkeztek gyerekek, köztük Magyarországról is (erről sehol se találtam magyar infót. Aki mégis lel valamit, léci küldjön linket!). És nagyszerű közös programok voltak. Mindez azzal indult, hogy minden ország bemutatta magát valami műsorral. Este pedig közös konceretzés volt. Jó látni, ahogy a különböző nációk egyszerre éneklk ugyan azokat a dalokat. Ők még fiatalok ahhoz, hogy elhülyítsék őket.

[caption id="" align="aligncenter" width="560" caption="Magyar gyerekek"][/caption]

Ezt a képet a Sema találta. Szerintünk magyar gyerekek. Erősen kalocsai mintának tűnik a szoknyájuk. Reméljük, nem tévedünk. Sema mindenesetre berakta háttérképnek. :)

Kattintsatok a képre, mert ott vannak további képek!

[caption id="" align="aligncenter" width="560" caption="Keringő dervisek"][/caption]

Ez is egy jó kép. Fiuk és lányok együtt táncolják a szertartást. Sokan gondolják, hogy az Iszlámban a férfiak és a nők nem egyenrangúak. Ez a kép éppen ellent mond ennek.

2009-04-26

Egyik reggel arra ébredtünk, hogy a szomszéd nincs már itt.

Najó, ez azért nem így volt, de mi a fenét lehet erről írni? :)

Reggel arra keltünk, hogy az a kedves vekker csilingel. És a dög úgy lett beállítva, hogy ne hagyja magát. 5 percenként újra kezd. Persze ősi magyar szokás szerint a papuccsal meg lett simogatva a buksija minden alkalommal, amikor csipog, így biztatgatva, hogy 5 perc múlva is megtegye eme nemes cselekedetet.

Szóval nem a szomszéd ébresztett minket.

Sőt, mindezt csak akkor vettük észre, amikor a kapuból visszaneztünk a házra. Na, ezt se mindig csináljuk, és szerintem te se szoktad. Onnan jöttél, minek nézel vissza? :) Hátha visszafogad az az ágy, ami rusnya módon kidobott magadból? Hát arra egyikünk se számít.

Tehát visszaneztünk, és ott lobogott a hatalmas molinó, hogy kiadó.

Elment, ennyi. Előtte se láttuk, és most már eztán se. Bár még nagyba pakolnak, így talán összefutunk velünk. Jó lenne, mert egyszer azért mégiscsak benézett valaki, és adott egy tál sütit. A tálát vissza kellene már adni, és nem illik üresen.

De eddig nem sikerült, mert vagy a süti nem ütötte meg az odaadható mércét, vagy pedig megütötte a mércét, sőt, le is fejelte, de akkor meg a hasunknál tovább nem jutott... Mindegy, a tálát viszont eddig legalább 12x elmostuk. Az szép tiszta. :)

2009-04-27

Hétfvégén amikor takarítottunk, úgy döntöttük, hogy talán mégsem olyan jó a korábbi beállítása a bútoroknak. Elsősorban az ülőgarnitúra. Így átrendeztük az egészet.

No persze ne gondolja senki, hogy elkezdtek cipelni a foteleket, majd megálltunk a sarokban, nézettük, hümmögtünk egy sort, majd megint odébbbraktunk mindent.

Ugyan már.

Berajzoltuk az egészet a gépbe. Mégiscsak építész-grafikus páros vagyunk. Aztán ott pakolgattuk virtuálisan a bútorokat, míg a nekünk éppen tetsző állapotot összehoztuk.

Utána már sokkal egyszerűbb volt mindezt a valóságban is megalkotni. Végülis a gépben azt is ki lehetett próbálni, hogyan mozgassuk az egészet úgy, hogy ne akadjanak össze a bútorok, ne szoruljon be sehova, stb... :)

Mint ígértem, lefotóztam a nagyszobánkat, így most már erről is van kép.

[gallery columns="2"]

Egy darabig biztos marad ez a felállás. De azért már kezdtem 3D-be szerkeszteni a szobát, mert úgy mégiscsak egyszerűbb lesz. :)

2009-04-28

Már pár napja az irodában lakik Yumoş, a mi kis kabala macskánk. Azóta igencsak berendezkedett magának. Átláiban két tevékenysége van: magát simogatattja, vagy pedig vadászik. Néha pedig a kettőt egyszerre.

Lehet, hogy már most az elején elkényeztettük. De az is lehet, hogy egyszerűen csak Isztambul utcáira berendezett genetikai kóddal rendelkezik. Azaz uralkodj mindenem, nem baj ha az kamion...

Persze simogatni mindenki szereti, mert olyan aranyosan dorombol. Még az is elviselhető, hogy a billentyűzetre fekszik, és el akarja kapni a monitoron futó kurzort.

Az viszont már kevésbé vicces, amikor valakinek a lábát hasznáva mászik fel az asztalra. Neki mindegy, hogy egy fadarabba, vagy egy lábba mélyeszi a karmai. Az az igazság, hogy a lábba könnyebben belemegy, így inkább azt értékeli.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoş"][/caption]

Szeret még játszani. Kedvence a szalvéta, amiből korlátlan mennyiséget tud korlátlan darabra tépni, majd korlátlanul szétszorni a cég minden zugába. Ha pedig elfogy, akkor panaszosan követeli a következő dolgot, amit meg lehet támadni. Ez elsősorban az én kezem. Persze aki macskát tart, az felkészült arra, hogy össze és vissza lesz karmolva (még a füle is). De míg a macskák általában akkor dorombolnak, ha simogatjuk őket, ez akkor teszi, hogyha éppen karmol valakit.

Valami miatt mindig hozzám jön. Leül a székem mellé, majd nyávog kettőt. Harmadikat nem szabad várnom, mert akkor már mászik felfele a lábamon. Így én lettem a Lift uraság, aki felveszi a macsekot az ölébe. Általában már felvételkor elkezd dorombolni annak öröme, hogy engem majd milyen jól összekarmol. Ami általában nem is marad el. Majd, mint aki jól végezte a dolgát, elalszik az ölemben.

Ugye az alvó oroszlánt nem ajánlatos felébreszteni. Ez sokszorosan igaz az isztambuli utca macskákra. Így inkább maradok ülve, és reményteljesen pislogok a mellékhelyiség felé.

A mászás mánia azért megmaradt. Továbbra is szeret magasra mászni, főleg, ha a hegy tetején hajlat is talál, amivel megint jókat lehet játszani. Mivel a végben én vagyok a legmagasabb, ez a feladat is rám hárult. Komolyan nem én rakom

oda, hanem ő mászik fel.Hát nem aranyos? :)
Csak a körmei ne lennének akkorák...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Én lettem a
kilátótorony"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Valahol lesz itt egy távcső
is..."][/caption]

2009-04-29

A tengerek a világ minden táján hatalmas szeméttárolók, köszönhetően az embereknek. Hiszen azt gondoljuk, ami oda bekerül, azt nem látjuk viszont.

Pedig ez nem így van.

Vagy a National Geographicon, vagy a Discovery-n volt is erről egy érdekes műsor. A Csendes-Óceán kis szigeteiről volt szó, ahol a szemét lerakódik. Egyszerre volt érdekes, és ijesztő. Minden fajta szemétnek más-más a tulajdonsága, és ezért másképpen sodródik a tengeren. Majd szépen lassan az egyfajta egy helyre kerülnek. Mégpedig azokra a kicsi kis szigetre, amelyek egyébként teljesen békés, tiszta érintetlen helyek lennének. Egyik szigetre pl. a halászhálók kötöttek ki. Amiket elvesztettek, vagy eldobta. Másikra az öngyújtók. Valaki Dél-Amerika partjainál a vízbe dobott egyet, majd 2 év, 4 év, 10 év, kitudja mennyi után erre a szigetre jutott, ahol a társai már várták. Olyan pár százezer lehetett már belőle. Szép nagy domb.

Sajnos Isztambul sem az a város, ahol óvnák a tenger tisztaságát (bár ma láttam egy takarító hajót, amivel próbálták legalább az úszó műanyag palackokat kihálászni), és ugye a nagy cégek sem törekednek arra, hogy legalább lebomló palackban árulják a terméküket. Vagy legalább visszavegyék az üreset. :P

Viszont mindig elgondolkodom azon, hogyha nem lenne ennyi hulladék, vajon mennyivel lenne másabb az élővilág? Tény, hogy a macskák, kutyák az utcai hulladék, vagy az abból élő más állatok nélkül sokkal kevesebben lennének. A sirályokat nem csak az emberek etetik, hanem pl. a part menti büfékből is rengeteg ennivalót kapnak, szemét formában. A medúzák meg mintha gerjednének műanyag zacskókért.

A másik érdekesség pedig az, hogy a sok szemét miatt az utcákat gyakrabban takarítják. Ha nem is mindet, de azért rengeteg helyen naponta többször is van takarítás. Tudom, hogy Budapesten is van, még ha nem is látjuk, de az eredményt se mindig látni. Itt viszont mindkettővel találkozhatunk.

Azt hiszem az ember most már örökké együtt fog élni a maga szemetével.

A minap viszont vaalami kifejezetten izgalmasat láttunk az Aranyszarv-öböl partján (Kata, asszem most már sikerült jól leírnom a nevet :D).

Mintha valaki évekkkel ezelőtt gondolt volna egyet, és bedobta a padot a

tengerbe. Talán ült is rajta valaki, akit nem szeretett. Ki tudja. Most pedig valaki hasonlóan ismeretlen megfontolásból kihalászta a padot.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez az igazi kagylófotel"][/caption]

Bárki is tette, jó erőben volt.

Egyik kedvencemről még semmit sem írtam, holott, ha Isztambulba jössz, és nem túrázás közben nem akarsz étterembe beülni, akkor a sarki pék lesz a te barátod.

Ha megéheztél, és mégsem akarsz étteremben ücsörögni, akkor is számtalan hely van, ahol tudsz egyet enni. Nemcsak a kis büfékre gondolok, vagy a hal és kagylóárusokra. Vannak itt kifejezetten süteményesek. Pl. az Aslı Börek, Simit Saray, hogy csak a legismertebbeket említsem. Ezeken a helyeken olcsón jól lehet lakni, és nem kell várakozni sem. Miközben hatalmas a választék, és tényleg finom. Erről még fogok bővebben írni.

Ha ilyen nincs a közelben, akkor biztosan fogsz találni Simit árust.

A Simit jelentése az úszógumi vagy tórusz alak. Ez a süti egy üres kenyér, magokkal a tetején. Olcsó és finom, és mindenhol megtalálható. A forgalmas területeken egész hegyekben szokott állni, míg máshol kis kocsiból árulják.

[caption id="" align="aligncenter" width="512" caption="Simit (Wikipédia)"][/caption]

Érdeemes még benézni a pékekhez is. Szerencsére a lakásuknál a sarkon van egy, így reggelente friss kenyeret hetünk. :)

A választék hatalmas. Külön érdekesség, hogy bizonyos régiók kenyerét is árulják. Mint Kasztamonu, Trabzon, Fekete-tenger, stb...

Persze a kenyér nem 800 km-ről jön frissen reggelente, csak a liszt és a recept. :)

A többi, saját receptes kenyereket is érdemes kipróbálni. Azok természetesen minden péknél mások.

Amennyiben speciálisan kukoricalisztes kenyeret szeretnénk, akkor mısırlı ekmek-t kérjünk. A korpás kenyérnek pedig kepekli ekmek a neve.

Sajnos kifli, zsömlé, és ehhez hasonlókat nem találtam, vannak viszont sütemények. Azt is érdemes kipróbálni. :)

Az áru mindig friss. Így már messziről érezhető, hol van a pék. Ha nem találjuk, akkor a helyiektől a fűrű-t kérdezzük, és elvezetnek hozzá.

2009-05-01

Sajtós utazásunk tovább folytatódik. Ezúttal a Kaşar sajtot mutatom meg nektek, melyik az egyik legnépszerűbb sajt Törökországban.

A Kaşar leginkább a Trappista sajtra hasonlít. Mind tulajdonságára, mind elterjedtségére. Leginkább a nagy sajtgyárak készítik, mert olyan nagy mennyiségben van rá igény. A Kaşar-t nem is szokták sajtnak nevezni. Van a Kaşar, a Beyaz peynir (fehér sajt, majd erről is lesz bejegyzés), és az összes többi. Az emberek nem sajtós szendvicset kérnek, hanem Kaşaros szendvicset. Ez alól egyedül a sütemények a kivételek, amelyekben más, lágyabb és sósabb sajtot használnak. De ott is megkülönböztetik a sajtós (peynirli) és a Kaşaros sütit.

Tehát a Kaşar olyan, mint a Trappista. Csak kicsit intenzívebb az íze, és kicsit joghurtosabb. Persze ez is gyártótól függ. Ennek köszönhetően nagyon jól helyettesíti a Trappista sajtot a főzésnél, és a sajtós pogácsánál. :) És még rántott sajtnak is jó, amit erre felé nem ismernek. Pedig ez tényleg gyors, és könnyű vacsora. Ha majd egyszer a tartármártást sem rontjuk el, akkor igazán finom vacsoránk lesz. :)

Ha majd erre jársz, és szendvicset akarsz enni, akkor tényleg jó a Kaşar sajt, ha boltban veszed. Hajón pedig egy Kaşarlı Toast és egy tea igazán kellemes tud lenni.

[caption id="" align="aligncenter" width="588" caption="Kaşar Peynir"][/caption]

2009-05-02

A május 1-ei ünnepséget legjobban úgy lehetne összefoglalni, hogy kaotikus. Nem tudom, hogy sikerül-e mindent leírnom ebben a témában, mert eléggé össze van kavarva minden.

Addig mindannyian tudjuk, hogy a Május 1. a munkások napja. És bár mi vidáman lobogtattuk a sarlókalapácsos zászlót gyerekkorban, ez az ünnep mégsem a Nagy testvértől ered.

Így a nem-kommunista országokban is ünneplik. De nem úgy, mint Törökországban.

1977 előtt ez ugyan olyan békés felvonulás volt, mint bármely más országban. Csak a zászlón volt más, amit lobogtattak az emberek.

Viszont ami akkor történt, felborított mindent.

A közeli hotel egyik ablakából valaki belelőtt a tömegbe. Erre kitört a pánik, és az emberek egymást taposva menekültek. Ráadásul akkor a politikai légkör is olyannyira válságos volt, hogy 1980-ban a hadsereg mindenkit kihajított a parlamentből, majd a reformok után új választást írt ki.

A reformokban benne volt az is, hogy a május 1-es mulatságot mindentől felszámolták. Tehát se szabadnap, se felvonulás.

És azt se találták meg, aki a tömegbe lőtt. Sokak szerint nem is akarták, és az egész kavalkád, valójában az amerikai-szovjet vetélkedés része volt.

Azóta eltelt 31 év.

A felvonulás most már nem csak május 1, hanem az áldozatok emlékének is a vonulása. A kormány változóan engedélyezi, vagy tiltja. Idén úgy esett, hogy minimálisan engedélyezte a felvonulást, és még szabadnapot is adott.

Mi viszont úgy készültünk, hogy úgyse tudunk bemenni a cégbe. Tavaly a rendőrök túlbuzgók voltak, és ez egész kerület úszott a könnygázban. Úgyhogy nem is próbálkoztunk bejutni.

Idén engedélyezve voltak kisebb csoportok gyűlése. Ezért többségében nyugodt nap volt. Bár reggel egyesek azzal indítottak, hogy nekitámadtak a rendőröknek, majd a kavalkádban megpróbálták a sarki ATM-eket elvinni. De hát ezek a szokásos dolgok. És ahogy elnéztem a híreket, itt még relatív békés is volt. Inkább írok azokról, amit máshol nem látni.

Miután a rendőrök felmosták az egész utcát, és vele a garázdálkodókat, viszonylag nyugalom lett. Volt 1-2 érdekesebb mozzanat, mint amikor a felvonulók bevonultak a lezárt utcába. De mivel a politikusok mentek elől, ezért a rendőrdök nem piszkálták őket. Erre a környező épületekben (amik éttermek voltak, és persze, hogy nyitva volt mind) mindenki az ablakokhoz volult szúrkolni. Majd lett zene is, így az üres részeken tánc kezdődött. Hamar lett mulatság a tüntetésből. Amikor a zenének vége lett, folytatódott a tüntetés.

Ahol sok ember van, ott sok éhes ember is van, nem hiányozhattak a simit árusok sem.

2009-05-03

A végén még kiderül, hogy ebből rendszer lesz, hogy a hét utolsó napján összefoglaló lesz a kis macsek történetéből.

Egyelőre úgy néz ki, hogy van bőven miről írni. Nem szeretném, ha a blog átmenne kényszerírásba, mert akkor nem lesz poén. Poén nélkül meg ki akarná olvasni...

Nade szerencsére a macsek gondoskodik mókás eseményekről.

A hét úgy kezdődött, hogy még a hétvégén meg lett fürdetve a macsek. Már nagyon ideje volt, mert hihetetlen mennyiségű mocskot összeszedett. Gondolom a macskák tisztaságáról szóló mondásoknak az a lényege, hogy az összes piszkot (ez is rokon szó, törökül pisk) összeszedi, majd valakinek a nadrágjába törli. Így lesz a lakás szép tiszta.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Miután minden piszkot összeszedet, jólesően alszik."][caption]

Tehát már annyi mocskok volt a macsekon, hogy alig lehetett megtalálni. Ebből lett a fürdés. És hétfőn egy szép tiszta aranyos cica érkezett a cégbe. Ez kb. 20 percig tartott.

Utána már ismét egy koszos vadmacskával volt dolgunk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A vadmacska."][caption]

A lábön mászás kitartóan a kedvenc játékaik közé tartozik, a billentyűzetre-fekvéssel együtt. Tanul a drága, mert már tudja, hol lehet kikapcsolni a gépet.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Windows kikapcs."][caption]

Vettünk neki játékokat is. Nemtudom, van-e garancia arra, hogyha a macska esetleg nem érdeklődne, akkor visszacserélik, vagy valami. Jó lenne, mert a legtöbb amit elértünk, hogy félreugrott a játék elől.

Helyette egy sokkal egyszerűbbet találtunk: a papírt.

Valamiért teljesen rá van kattantva a friss, ropogós A4-es lapokra. Néha még az

A3 is bejön, de más, pl. szalvéta, már nem igazán. Viszont ha csak meghallja a papír hangját, már rohan is. Semmivel nem játszik annyit, mint a papírral. Egyetlen papír galacsinnal is órákig tud kergetőzni. Persze jó nagy zajjal. Jah, és nem írtam, persze, hogy az iroda tele van papírral. :D

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A papír..."][/caption]

Talán genetikailag úgy lett kódolva (tudjátok, az Isztambul gén), hogy ami kisebb nála, azt fel kell falni, ami nagyobb nála azt előbb szét kell tépni, majd aztán felfalni. Eme nemes, bár számunkra kicsit fájdalmas sportot sűrűn gyakorolja, így kész áldás, amikor alszik.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Fel ne ébreszd az alvó oroszlánt!"][/caption]

Bezzeg amikor felébred, akkor minden veszélyben van. Kénytelenek voltunk egy figyelmeztető táblát is kirakni az ajtóra.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Vigyázat, macskánk van!"][/caption]

További képek:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt nagyon cuki."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Vadászat közben."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Csókolom, harminc deka macskát kérek."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Alszik."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="...de azért figyel..."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A vadász."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Asztalrend: dosszié, macska, dosszié, kávé ha a macska nem issza meg."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ide még nem másztunk fel."[/caption]

2009-05-04

A cserepes virágunk sikeresen túlélte a kezdeti megpróbálásokat, így most már egy fokkal nehezebb feladatunk volt.

Virágot locsolni végül is nem nagy kaland, átültetni már sokkal bonyolultabb.

Legalábbis, ha még sose csináltuk.

Úgy látszik, mi már ilyenek vagyunk, hogy szeretünk olyan dolgokba fogni, amit előtte max. filmen láttunk (ott pedig a főhősnek sosem pusztulnak el a páfrányai, bármennyire is óvja őket a víztől). Így viszont sokkal izgalmasabb.

A dologra igazándiból készültünk, mert a lakás erkélyén volt pár virágtartó. Benne valami régi virág emléke, és mindenféle új gyomnövény. Sema persze minden élőlényt szeret, így többségében próbáltuk megóvni, amit lehetett.

Tehát ebbe a tartóba már régóta szerettünk volna virágot rakni. Mikor Magyarországon voltunk, vettünk is magokat. Bár lehet, kicsit kicsúsztunk az ültetési határidőből, de remélem, az időzóna meg a légkör kellően összezavarta a virág belső biológiai óráját ahhoz, hogy még most is ki fog kelni. (Tényleg, ha mondjuk egy almafát fénysebességgel megutaztatunk fél évet, akkor észre veszi a különbséget, vagy tavasszal fog az alma pirulni?).

Amikor Magyarországon vettük a virágokat, igazándiból nem figyeltük, mi van a hátoldalára írva. Csak azt néztük, hogyan fog kinézni, ha sikerül. Azt már ültetés után találtuk, hogy vannak bizonyos hónapok, amikor a földbe kell rakni, van várható magasság (180 cm), vagy esetleg reggelente egy tehenet kell odahajítani neki, amit el tud rágcsálni. És persze számos más nemzetközileg egyértelmű piktogram, amit egyikünk sem ért.

Így aztán maradt az a megközelítés, hogy a természet talán ember nélkül is működik, így a magokat beszórtuk a friss, szaftos földbe, beterítettük, majd meglocsoltuk.

Ja igen. Friss lakásunkban semmi olyan nincs, amivel virágot lehet ültetni, vagy mozgatni. Cserepet is most vettünk (egyiket hazaékezéskor azonnal összetörtük). Locsolókanna helyett teás kannát használunk. Reggel mindig megkérdem a rózsát, hogy feketén kéri-e a teát, vagy inkább zölden...

Tehát a feladat egyszerű volt. Vannak a cserepes virágok, amiket nagyobb kell

tenni. És vannak a magok. És van a nap, ami biztosan el fog tűnni a tenger mögött, ha nem sietünk.

Szépen leterítettük az újságpapírokat az erkélyre, amit az első szél mindjárt át is rendezett. Igazándiból nem tudom, hogy kellene ezt csinálni. Nekem korábban kertem volt, és ott lehetett piszkos dolgokat, meg futótüzeket okozni. Ott könnyű volt takarítani. De egy kis erkélyen, ahol slag sincsen, és a vizet is úgy kell kihordani. Nem tudom, hogy lehet könnyen takarítani. De azt igen, hogy lehet könnyen hatalmas mocskot csinálni. Pl. virágültetéssel.

A cserepekből a virág kiszedése azzal járt, hogy sikerült mindent jól beborítani földdel. Majd amikor beraktuk az új cserépbe, ez tovább folytatódott. Kiegészítettük az új üres helyet virágfölddel (ebben még kukoricalevél is volt, így biztosan valami ultra-szuper föld), amiből persze mindenhova jutott, csak az újságpapírra nem.

Ez még könnyen ment. A virágtartó átrendezése már nehezebb volt. Először lepszikálni az erkély korátjáról úgy, hogy a tartalma senki fejére ne essen rá. Majd valahogy és valahova kiszedni a benne levő földet. Azt gondosan szétválogatni, mi az, ami szemét, mi az, ami marad. Ebben sokat segített a helyi bevásárlóközpont, akitől olyan négyszáz zacskót sikerült eddig összegyűjteni. A zacskókat nem csak mi szeretjük, hanem a szél is, ami belekapva addig játszott vele, míg az erkély beterítette a tartalmával.

Figyelni kellett még arra, hogy bizonyos nyomnövényeknek a gyökere se maradjon benne, mert akkor olyan lesz, mint a terminátor: állandóan visszatér. Persze a legkisebb gyomnak volt a leghosszabb gyökere. Ha nem vagyunk magasföldszinten, akkor a gyökér tuti lemegy a földig és átnyúlik Európába. Egyszerű lett volna, ha kicseréljük az összes földet, de annyi friss földünk pedig nem volt.

Így maradt a gondos válogatás, és izgulás, hogy naplemente előtt befejezzük.

A válogatás után már minden egyszerű volt. Elmosni a virágtartót, ami kitudja, mi mindent szedett össze az évek alatt. Majd visszarakni a jó földet, felkeverve a friss földdel. És persze a tartóba rakni, nem pedig mellé, ahogyan nekem sikerült.

Az első doboz (a legkönnyebb) cseréje 1 óráig tartott, míg az utolsó már csak 20 perc volt. Az elültetett magok mellé gondosan a zacskót is beástuk, így láthatjuk,

minek kellene kibújni a földből. Ha nem egyezik a fényképen levővel, akkor majd lehet a középkori módszerekhez folyamodni: hozni a folyékony ólmot és az izzó vasat.

Végül, végül sikerült naplemente előtt befejezni és eltakarítani mindent. A legtöbb szemetünk persze az újságpapír lett, amiből rengeteget felhasználtunk.

Most már valóban izgulhatunk, mi fog a föld alól kimászni (tisztára, mint egy horror filmben). :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Rózsa"][/caption]

2009-05-05

Mint minden horror mese, ez is úgy kezdődik, hogy valami könnyű és gyors vacsorát akartunk.

De most már készültünk, volt egy halom rizs, amit már napok óta eszünk, így csak melegíteni kellett. A fagyasztóban pedig volt rántott sajt.

Mit lehet ezen elrontani?

Talán, hogy a rántott sajtot nem szabad lefagyasztani? Fene tudja, de ötletem sincs, hogy lehet normálisan kiolvasztani. Pláne gyorsan. Mert ugyebár a mikroba téve primán szétfolyik.

A korgó gyomor nagy úr, így az egész be lett hajítva a forró olajba. Erről sajnos nincs kép, mert éppen küzdeni kellett.

Biztos senki nem látott még 5 vastag sajtot egymáson sülni. De hát ha egyszer nem akart szétjönni. A forró olajban kifejezetten izgalmas úgy forgatni a sajt-lakótelepet, hogy ne égjen meg, de azért a közepében is felolvadjon a jéghegy valamikor.

Ha valakinek sikerül ezt jól megcsinálnia, akkor írjon! :)

Mert nekünk nem jött össze. Elég hamar eljutottunk oda, hogy a bunda és a sajt külön életet élt. Az elválasztási kísérleteknek köszönhetően mindenhol sajt-úszkált, amit úgy kellett összehalászni. A halászat eredményeképpen lett pár sajtgolyó, ami végül is ehető lett.

A bundából pedig asszem pirítós kenyér lett. Vagy valami más, ami nagyban hasonlít az égetett téglához. Lehet, hogy meg kellene próbálni szabadalmaztatni. Asszem Bio-tégla lesz a neve. Vagy Tehén-tégla. Vagy Gyilkos-tégla, ha netalán valakinek a fejére esik, ne tudjon perelni. Vagy ha olyan hülye, hogy meg akarja enni.

Vajon, hogy mondját törökül, hogy kérek egy kiló bilagítot?

2009-05-06

Mielőtt minden újságnak becézett lükeség átvinné a hírt, gyorsan leírom, hogy nem a globális, teljes internetet állítottuk meg, hanem magunkat sikerült a külvilágtól elvágni egy pár napra. De nekünk ez is bőven elég volt.

Történt pedig, hogy a végbe vettünk egy szerveret. És azt terveztük, hogy ezt majd kívülről is elérjük. Legyen ügyfeleknek feltöltési lehetőség, meg ilyenek. Ehhez persze az kell, hogy az IP címünk ne változzon meg minden alkalommal, ha bekapcsoljuk a modemet, vagy elmegy az áram. Vagyis nem dinamikus, hanem statikus IP cím kell nekünk.

A beállítások, tesztelések, és védelem után felhívtuk a szolgáltatót, hogy nosza rajta, kell nekünk egy statikus IP. Azt mondták, semmi akadálya, csak be kell menni a helyi központi épületbe (ezt elbontották, mint kiderült, amikor kerestük), aláírni egy papírt és már működik is.

A varázsszó a bemenni volt. Azért, hogy értsétek, itt az ilyet nem szokás. A kormányzati szórakozóhelyeket (értsd: önkormányzat, hivatal) leszámítva az emberek nem járnak bankokba, szolgáltatókhoz. Mindent telefonon, interneten lehet intézni. Ha gubanc van, akkor pedig a szolgáltató jön az ügyfélhez.

Tehát ha be kell menni, eleve valami nem oké. Későbbi elméletem szerint azért választották eme praktikus megoldást, hogy senki ne akarjon statikus IP címet. Hiszen nem csak a központ megtalálása, oda eljutása volt sok idő, hanem az ottani várakozás is. Holott maga a tényleges IP cím kérése kevesebb, mint 5 perc volt és még nem is álltak előttünk (ilyenkor szoktam magamat otthon érezni).

No tehát kaptunk egy szép papírt tele felesleges adatokkal és annyi vonalkódnak szánt fekete-fehér csíkkal, amit egy zebra csorda is megirigyelhetne.

Nagy örömmel tértünk vissza a cégbe, hogy akkor majd most hűdejő lesz nekünk. Modem restart, és várjuk, hogy most már az új IP címmel kapcsolódjon a szolgáltatóhoz.

Persze nem történt semmi, csak megszakadt a kapcsolat a külvilággal.

Elején gondoltam, hogy a modemen át kell állítani valamit. Szerencsére a használati utasítást már korábban letöltöttem, így legalább ez volt. Vagyis volt valami, amit használni azért nem lehetett.

A modem a szokással ellentétben nem Kínában készült, hanem Koreában. Kifejezetten a Fekete-tenger környéki országoknak lett gyártva. Így volt egy szép török leírásom, egy orosz, egy örmény és egy görögök. Ehhez mellékeltek az eredeti koreait, és egy angolt is. Az angol verziót úgy tűnik, hogy akkor írták, amikor az eszközt csomagolták, mert nem sokkal a kezdeti bemutató és figyelmeztetések után (az eszközt ne együk meg, ne létesítsünk vele szexuális kapcsolatot, a szomszédot ne ezzel verjük fejbe, mert az eszköz megsérülhet, fürdés esetén húzzuk ki a konnektorból, meg a szokásos) egyszerűen

megszakad, és nem folytatódik.

Persze ennyi török biztosan segít lefordítani a legfontosabb mondatokat. Igen ám, ha hiába kérdezem azt, merre van a Port Forwarding, vagy az SLL beállítás, vagy bármi más technikait, akkor mindenki értetlenül pislog, és azon gondolkodik, talán ha követ kötnének a lábamra és beledobnának a Boszporuszba, akkor az mennyit segítene.

Az a mókás, hogy mi már megszoktuk, hogyan fordítják az angol szakszavakat magyarra (backup - viszonycsizma; boot - bőrcsizma, stb...). Ahogy a magyarban is inkább elfogadtuk a magyar változatot, akkor is, ha nincs köze az angolhoz (folder - könyvtár), ugyan ez meg van a törökben is. Vagyis hiába van ott nekünk az angol, mint kommunikációs csatorna, ha valaki nem járatos a szakszavakban, akkor csak nézünk nagy boci szemekkel. Néha mööööözünk is (errefelé a tehén nem múúúú-t mond, hanem möööö-t).

Mindennek eredményeképpen a modem piszkálása nagyon nehezen haladt. De mint kiderült, nem is kellett azon ügyködni. A hiba a szolgáltatónál van.

Nocsak nocsak.

Ha a sejtésem igaz, akkor arról van szó, hogy a bemenni varázszó tényleg működött. Vagyis rajtunk kívül mindenki inkább kábelt fektetett a Boszporusz alá, kihúzta az üvegszálat hazáig, de nem ment be a központba statikus IP címet kérni. A program pedig nem volt készen, vagy az IP-t nem vették meg, vagy még azt az embert sem vették fel, aki tudja mi a különbség a statikus és a dinamikus IP között. Csak benne volt a számlázó rendszerben.

Négy napig tartott eme csendes, de rém borzasztó állapot. Hihetetlen, hogy 5 évvel ezelőtt egy cég milyen könnyen tudott élni internet nélkül, ma meg akár 1 órás kimaradás is mennyi problémát okoz. A hihetetlen az eltelt 5 évben van.

És mi még nem is használunk netes adatbázisokat, internetes terminál szervereket, meg más futurisztikus technológiát.

Internetünk végül úgy lett, hogy miután meguntunk az óránkénti telefont (már dolgozunk az ügyön, hamarosan működik = már szóltunk Alinak, akinek van a Mehemed ismerőse, akinek a Musztafa barátja mindig fent lóg a neten, hogy töltsön már le egy ilyen programot), kértük, hogy rakják vissza a dinamikus IP-t. Legyen valami.

És megkaptuk azonnal, és működik.

Nem tudom, mi történt a háttérben, de azóta is azt az 1 IP címet kapjuk állandóan. Tehát olyan, mintha statikus IP lenne. De ez nem az, amiről papírunk van.

Mindegy, ez senkinek nem zavar. Majd a CIA másik házhogy megy ki, ha gubanc van. Nekünk papírunk van, hogy nem mi voltunk. :)

2009-05-07

Az éjszaka kellős közepén egy csörömpölésre ébredtünk. Mintha egy pohár esett volna le a földre...

Ugye a poharak általában a helyükön maradnak. Ha mégis kacérkodnak a gravitációval, akkor ezt nem az éjszaka közepén teszi, hanem nemsokkal azután, hogy leraktuk. Vagy legalább hadonászunk a közelében. No de semmiképpen sem akkor, amikor alszunk.

Valaki lenne a lakásban?

Na persze, hogy totál frászban voltunk, és azt csináltuk, amit nem volna szabad: felkeltünk, hogy elkeressük azt, aki bemerészkedett a lakásba.

Fegyverzetünk nem volt komoly, mégis a világ legveszélyesebbjei közé tartozik: sokat gyötört kínai strandpapucs. Nemcsak csíp, de az ENSZ betiltotta biológiai hadviselés miatt.

Így jártunk szobáról szobára, amiből nem volt túl sok. De sehol semmi nem moccant, és nem is találtunk semmit.

Mígnem a nagyszobába belépve megláttuk a zaj forrását: a csillár kezdett el hullani, mint a levellek a fáról. Az egyik csepp pottyant le az éjszaka közepén.

2009-05-08

Az Osztrák Kulturális Intézetben egy magyar beszélt angolul a rendszerváltásról a töröknek. Jól indul...

A követségtől jött a meghívó, hogy ebben az évben (2009) a rendszerváltás több fontos eseményének lesz kerek évfordulója. A Köztársaság kikiáltásának 20., a NATO tagságnak 10., az EU tagságnak pedig az 5.

Ez mindenképpen elgondolkoztat, hogy át kellene nézmem a könyvtári tagságomat, a Garfield előfizetésemet és a Macskasimogató-klub bérletének érvényességét.

Ezen alkalomból az Osztrák Kulturális Intézetben volt egy kiállítás, és előadás a rendszerváltásról.

Gondoltam, Semával elmegyünk megnézni. Mert bár voltunk a Terror Házában, de az sajnos bármennyire is látványos, nehezen érthető annak, aki nem volt részese a rendszernek. Így reméltem, hogy ez majd segíteni fog. Ebben nem kellett csalódnom.

Itt, Törökországban két dolgot szinte mindenki megkérdez tőlem: milyen volt a kommunizmus, és hogy jó lett-e nekünk az EU.

Ugyanis Oroszország közel van, Kelet-Európa viszont messze. A kommunizmus többször is megpróbált betörni, és még ma is sokan gondolják azt, hogy jobb rendszer lenne. Persze úgy könnyű, ha a dolognak csak a jó oldalait nézzük. De amikor elkezdek olyanokat mesélni, hogy csak egy fajta cipőt lehetett kapni (mert ugye mindenki egyenlő); vagy amikor határon bérbe adták a nagymamát, mert mindenki csak 100 dollárt vihetett ki, és a plusz nagymamák plusz 100 dollár költőpénzt jelentettek, akkor persze mindenkinek a haja égnek áll.

De mindezt nem olyan könnyű pár mondatban összefoglalni. Sőt, Semának már többször meséltem különböző történeteket, de még most is tudom, hogy nem állt benne össze a kép. Talán mi se értjük teljesen. A most felnövő generáció pedig semmiképpen. Pedig erre is emlékezni kellene, hogy ne történjen meg még egyszer. Nem csak a holokausztra. A kommunizmusnak legalább annyi áldozata volt.

Így bár sokszor mesélek mindenkinek, mégis meglepő, mennyire nem tud senki semmit arról, ami itt történt, és hogy miért olyan nagy dolog a határok felnyitása.

Sem arról, hogy ennek ellenére miért van sok emberben az ez érzés, hogy mégse ezt vártuk, vagy miért estünk át a ló túloldalára, miért keverjük a demokráciát az anarchiával, és miért nem tudjuk levetkőzni a múltat, stb...

Az egyik legmegdöbbentőbb az volt, hogy bár a vasfüggönyről sokan hallottak, de senki se képzelte, hogy az valóban egy létező dolog volt, nem csak szimbolikus. Vagy az, hogy a Német Demokratikus Köztársaság volt a kommunista ország, és nem fordítva. Ugyan így az is elképzelhetetlen számukra, hogy a határon el kellett számolni az elköltött pénzzel.

Mindezért kifejezetten örültem, hogy egy ilyen jellegű rendezvény volt. Kifejezetten mókás volt, hogy a magyar történelemről szóló előadás pont az osztrákok épületében volt. Jah, és az előadó mégse magyarul beszélt, hanem angolul, és azt fordították törökre. Most egy helyen volt mind a négy nyelv, amelyiket beszélek. :)

Jah igen, és amikor egy magyar összefutott egy osztrákkal, és beszélni akartak valamit, akkor a közös a nyelv a török volt. :D Ha ezt a német tanárom megtudja, sírógörcsök fog kapni... :)

No tehát az előadás jó volt, meg a zene is. Sőt még brosúrát is szereztünk, melyben az elmúlt 50 év volt összefoglalva. Érdekes volt újra végignézni.

2009-05-09

Egyszer volt, hol nem volt...

Volt egyszer egy halom macskaja, amit .

De eddig sehogy sem sikerült . A csigák mindig kicsúsztak a kezünk közül, és elszaladtak.

De most végre sikerült megtalálnunk őket.

[caption id="attachment_613" align="aligncenter" width="500" caption="A csigák támadása"][/caption]

A képen jól látható, hogy a felderítő már bejutott a fészekbe, és leadta a drótot a többieknek, akik bekerítő hadműveletet alkalmazva közelítenek a célpont fele.

Megfigyelhetjük, hogy a házaikat otthon hagyták, ezért tudtak mindig elszelteni.

2009-05-10

Yumoşban levő elemek garanciája kezd lejárni. Mostanában néha megáll. Sőt, még alszik is. Ez sokat segített abban, hogy le lehessen fotózni.

A kismacsek most már nem a cégben éjszakázik, hanem Seda hazaviszi. Valószínűleg ott is megpróbál mindent megenni, vagy széttépni. Így a cégre kevesebb energiája marad. Persze attól még úgy kezdi a napit, hogy mindenkibe beleharap, meg összekarmol. Majd alszik egy jó. Ha felkel, akkor újra bepróbálkozik azzal, hogy mindenkit felfaljon.

Kedvence a lábak (a papírgalacsin után persze). A rejtekhelyéről előugorva támadja meg a gyanútlan lábakat és harisnyákat. Abban az esetben, ha valakin nincs zokni, se cipő (pl. csak papucs), akkor nem is éri be sima ráijesztős támadással, hanem többször is megpróbálja leteríteni az ellenfelét.

Ez eddig nem sikerült, de ha így növekszik, akkor nemsokára még ez is előfordulhat.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sema és Yumoş"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A félelmetes karmok most éppen a fegyvertárban vannak."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Yumoş és a Professzor"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ezt a képet imádom :)"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoş a profi AutoCAD felhasználó"][/caption]

[caption id="" align="alignnone" width="500" caption="Az alvó oroszlán"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Alvó macsek"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ahogy Garfield is mondja: a macskák az alvás művészei"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ha nem adsz enni, megnyomom az ESC gombot."][
/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az alvás és a vadászat közötti fél másodperces időtartalom"]
/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt nemrég még aludt, de már nyílnak a szemei"]
/caption]

Az össze képet megtaláljátok a oldalon.

2009-05-11

Míg a másik oldalon mindenki a macskát dögönyözi, aközben a virágok is megindultak.

Elsőnek Kata tanácsát megfogadtuk. Úgyis a rózsza átültetésében kis hiba csúszott, és kevés földet kapott. A hiányt most kitöltöttük fekete teával. :)

Álmaimban már hallom is, amikor a rózsza azt mondja, hogy két cukorral kéri.

Valami rémlik, mintha a muskátlinak pedig a kávé adták. Vagy talán más okból öntötték a tövébe a zaccot?

Közben van egy futó babunk is. Nagyon készen van arra, hogy rohangáljon. Még januárban kaptuk ajándékba. Jópofa dolog, egy színes agyagtojásban volt egy mag. Fel kellett törni (na, ez nem volt egyszerű, eltartott pár napig), majd naponta kis vizet adni. Persze hetekig nem történt semmi. Aztán kibújt egy kicsi szár. Pár nap múlva már 40 cm-es volt a szár. Tisztára, mint valami jó kis horrorfilmben, ahol a szörny kidugja a tapogató csápjait. Majd barátságossá válik, és megjelennek a levelek is.

De azóta is rohamosan nő, és keresi az áldozatot, amire rátekeredhet. Így külön helyre raktuk.

Akitől kaptuk, azt mondta, hogy ők kénytelenek voltak kivinni falura, hogy ott nőhessen kedvére. Most már a ház tetejénél tart.

Úgyhogy ez még kérdéses, mi lesz vele. Talán megtanítjuk ugatni. :)

No, és igen, a lényeg. A frissen ültetett virágokat minden reggel meglocsoljuk. Persze nem vártuk, hogy pár nap múlva lesz is valami (a hiperaktív babnak is hetek kellettek), de azért reménykedtünk. És lám, már van is levél.

[caption id="attachment_622" align="aligncenter" width="490" caption="Az első levelek"][/caption]

Azt nemtudom, hogy melyik virág, mert pont ennek az egynek elvitték a macskák a zacskóját. De azért reméljük, hogy nem a gyomnövény kezdett kikelni. Ha mégis a gyom hajt ki, én az utcából hajtom ki.

2009-05-12

Emlékszem, nagymamámat elvittük a Titanic filmre (igen arra, amiben több a szaftos anyag, mint a tenger). Nagymamának próbáltuk elmondani, hogy nem árvíz volt a faluban, hanem egy nagy hajó süllyed el. Nagymama nem hitt el, mert szerinte ekkora hajó nincs. Nagymama az alföld közepén élt több, mint 80 évig, és ha nem visszük el egyszer a Dunára hajókázni, a legnagyobb víz, amivel találkozik egy halastó.

Persze a Tiszáról is hallott. A Tiszát mindenki ismeri, azt is, hogy ki szokott önteni, és akkor mindenhol víz van. A filmben is ez történhetett, mert akkora hajó nincs. Hát leérne az alja.

Annak idején én is beszóltam a tanárnak, hogy annyi víz nincs, aminek nem látni a túloldalát. Pedig mondta, hogy a világ felületének 71%-át a tengerek alkotják. Na persze...

Hiába no, régen volt, hogy Magyarországnak tengere is volt.

Nekem azért több szerencsém volt, mert elég sok forrásból végül megismertem, hogy tényleg van akkora víz, azon meg tényleg vannak akkora hajók.

Persze mindez a TV-ben, monitoron olyan jól néz ki. Hihető meg minden, de amikor lemegyünk a tengerpartra fürdeni, homokvárat építeni, és akkor látunk nagy hajókat, azok még mindig nem az igazán nagy dögök.

Mióta tenger mellett lakunk, rá kellett jönnöm, hogy mindig van nagyobb hajó. Állítólag van egy tanker, amelyik 17 emeletnyit lóg ki a vízből. És megérkezése előtt 4 napig csak fékez.

Na, azt még nem láttam, de sok minden más már megfordult itt.

Ezek azok a mókás pillanatok, amikor hajóval megyünk át a Boszporuszon, ami egyszer csak megáll. Jobbára nézünk, semmi. Balra nézünk, és ott van egy batár nagy dög alig pár tíz méterre. Ez kb. olyan, mintha egy panelház húzna el mellettünk.

És néha tényleg panelházak úszkálnak a tengeren. Vagy még annál nagyobbak is. Nemrég az egyik kikötött, és eltakarja a fél partot.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ami kilátszik mögüle, az

már hegyen van"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A mellette levő emeletes ház akár a lángosárús bódéja"][/caption]

Persze, mire megírtam a blogot, meg aktivizáltam, addigra jött egy csomó másik nagyhajó. És persze mind nagyobb volt, mint ez itt. Aztán egyszercsak elment mind... Most újra látszik a part.

2009-05-13

Az utcában zajló macskaélet teljesen kifürkészhetetlen. A macskatápot se tudjuk ki eszi meg, csak elfogy. Nem tudom, a mienkben mi van, de már a környékről az összes csiga idejár. Reggel, ahogy süt a nap, jól látszanak a nyomok, ahogy csikorogva bekanyarodtak a csigák. Róluk már lassan mindent tudunk, de a macskák továbbra is rejtélyesek maradnak. Volt itt az a cuki fekete maffia, a Cartmen, de eltűnt. Aztán jött a szürke, aki olyan szelíd volt, és közelben aludt. De ő is eltűnt.

Úgy tűnik, a macskák forognak, vagy csak másik irányba haladnak, mint a bolygó. Kitudja. Mostanában sárga macskák vannak.

Egyedül a kutyák nem mozognak, de azok sose mozdulnak meg. Van egy betonszikla a tengerparton. Na az többet mozog, mint a kutyák.

Bezzeg a macskák. Főleg, hogy itt a jó idő. A mellettünk levő ház üresen áll. Valami szobanövény egyszer elszabadult, és mostanra a ház ki se látszik alóla. Azt mondják, itt készül az Indiana Johnes IV. része, de a forgatócsoport már hónapok óta nem kerül elő a házból. Onnan semmi nem jön elő, csak a macskák hangja. Odabent vagy macskahotel van, vagy pedig kifőzde...

Tehát a macskák mozgásban vannak. És éppen most, úgy tűnik, újabb bérlője van az erkélynek. Egy kis fekete-fehér foltos macsek. Szegényben a félelem és az intelligencia nincs valami jó arányba, mert reggelente, amikor kimegyünk az erkélyre virágot locsolni, akkor kettőt nyávog, majd leveti magát a szédítő (talán ha van 2 méter) mélységbe. Hiába zörgetem neki a macskatápot, akkor is leugrik.

Bezzeg a csigák! Olyan hallásuk van, hogy még az európai oldalon is begerjednek, amikor megcsörgetem. És most igazán különleges keveréket sikerült venni. Van benne csirke, hal, vitamin, zöldség, meg még valami amit elfelejtettem.

Nem tudom, ki merjem-e tenni az ajtó elé, vagy inkább attól félek, hogy a csigák bedöntik a falat.

Zűrös itt minden... Ha gazdag leszek, a környék minden állatára teszek egy mikró kamerát, és egy mikró GPS-t.

2009-05-14

Törökországban ez Eurovision mindig is egy nagy buli.

Nekünk pedig egy érdekes közös emlék. Hiszen minden évben ez egy olyan műsor volt, amint Semával úgy tudtunk közösen nézni, hogy kettőnk fotelét 1000 km választotta el.

Idén még 2 centi rést se hagytunk. :)

Korábban egyidőben ültünk a TV előtt, és közben a chaten beszéltek meg egymással a véleményünket a számokról és írtuk a listát, kire fogunk szavazni. Persze egymás országára is szavaztunk, ha már sajátira nem lehetett. :)

A két ország versenyhez hozzáállása nagyon eltérő. Magyarországon azt szoktam meg, hogy a verseny előtt semmi jót nem mond senki. Utána meg aztán végkép nem. Amiket a magyar fórumokon olvasni, azok mind nagyon viccesek, de semmi pozitív nincs benne. Sőt, a legoptimálisabb hozzáállás is csak annyi, hogy a döntőbe bejutunk...

Bezzeg a törökök azt mondják, meg se állnak az első helyig.

Pedig sokan nem szereti az idej számot. Nagyon műanyag, az énekesnek sincs hangja, és ráadásul belga. Ettől független minden török támogatja, és szurkol neki. Mert mindenki büszke lesz, ha jó szerepel.

A dal egyébként már hónapok óta a csapból folyik. Minden csatorna tele van vele (a kanális is), és nincs nap, amikor ne lehetne hallani valami autóból.

Persze többnyire nem szeretik, de mégiscsak ez indul az Eurovision-on. És persze be is jutott a döntőbe. Meglepő lenne, ha nem jutna be, mert Európában már annyi török van mindenféle. Izland bejutása viszont tényleg meglepetés. Ők nincsenek szétszórva, hacsak a válság miatt nem lepték el Nyugat-Európát az izlandi vendégmunkások. Ez ezért ellent mond azoknak a híreszteléseknek, hogy az Eurovision-on csak az számít, hogy kinek hány rokona van...

No tehát az esti programunk az volt, hogy izgatottan néztük az elődöntőt, majd szavaztunk, és tovább izgultunk, vajon ki fog bejutni. Legjobban a portugálok stílusa tetszett a virágos-szivárványos-rétes stílussal, így örülünk, hogy ők is bejutottak. Persze a törököknek is örülünk. Tele rádió és TV azzal, hogy továbbjutottak, és mindenki nagyon boldog. Várjuk kíváncsian, a magyarok mit

alkotnak.

A törököknek az igazán nagy kiugrásuk akkor volt, amikor 2003-ban Sertab Erener volt a színpadon. Az nagyon jól sikerült dal volt. Törökös volt, látványos volt. Ajánlom az alábbi videókat (ha nem működik, akkor Youtube: Sertab Erener Every Way That I Can).

Eurovision felvétel:

[youtube=]

Videoklipp.

[youtube=]

2009-05-15

Ismét minden úgy kezdődött, ahogy szokott: gyors és egyszerű vacsorát akartunk főzni.

Most kivételesen nem palacsintát, és nem fél hűtőt összefagyva.

A vacsora tényleg gyors és könnyű volt. Alig kezdtük el, már rohantam is pakolni a tányérokat. Amikor is hirtelen minden megakadt, és több, mint egy óráig, csak pislogtunk...

Történt ugyanis, hogy már minden a legjobban haladt, amikor Sema elővette a csoda paradicsomszószt. A vacsora tényleg egyszerű volt: mindenféle zöldséget meg pirosat megsütöttünk. És a végén jött volna az igazi, házi készítésű paradicsompüré, amit anyukától kaptunk. A püré tényleg remek volt, de mire hozzáfértünk...

Mert az a nyamvadt kupak nem akart lejönni, sehogy se.

Először megpróbáltuk hagyományos módon: erővel.

Ekkor kiderült, hogy ez így nem megy. Sebaj, akkor majd ésszel. Úgy sem sikerült. Biztos mindenkinek vannak apró trükkjei, mit lehet csinálni, mielőtt a balta előkerül. Nekünk is voltak, de egyik se működött. Az interneten is néztünk már tippeket, de az volt jó.

Enni pedig kellett, mert éhesek voltunk, és az Eurovision is kezdődik. Még jó, hogy az időeltolódás miatt nekünk egyel több óránk volt bekészülni a fotelbe (majd ennyivel kevesebb volt, amikor reggel próbáltunk időben felkelni... nem sikerült).

Végül drasztikusabb megoldáshoz kellett folyamodni: Ha nem jön le a kupak, akkor a kupakon keresztül fogjuk a paradicsomot kipiszkálni.

Persze ebben a lakásban még vajmi kevés durva eszköz van azokra az esetekre, amikor a diplomácia becsődöl. Bár a falfestésből és parkettázásból ugyan itt maradt pár ecset, néhány vödör festék, egy létra, de kalapács vagy más praktikus szerszám nem. Az utcákon pedig van téglák (esetleg valami mutáns macskát lehetett volna még megkérni, hogy a karmaival nyissa fel az üveget). Szerencsére a kések élezéséhez kaptunk egy vasreszelőt (brutálisan hangzik, mi? vasreszelővel fenjük a késeket :D). Az primán alkalmas volt arra, hogy a

simogatásnak egyáltalán nem nevezhető kézlegyintésekkel lukat üssünk az egyébként igencsak ellenálló kupakon. Amit hallottunk az nem dorombolás volt.

Így, hogy az üveg belső nyomása kiegyenlítődött a külső, kissé ideges környezetű nyomással, már sokkal pozitívabban álltunk a dologhoz. Most már biztosan könnyedén letekerjük a néhai kupakot.

Meg se mozdult.

Most már nem vacakoltunk finomságokkal. Ha már megizzadtunk, akkor folytassuk a dolgokat ezen az úton.

Szerencsére még annak idején otthon vettem egy számítógépes elsősegélycsomagot. Eredetileg csak csavarhúzókat akartam venni, de ebben a csomagban voltak bizonyos komolyabb hatást kiváltó eszközök arra az esetre, ha a Windows nem megfelelően működne, és a helyi ipari áramot szeretnénk bevezetni a processzorba így ítélve őt azonnali máglyahalálra.

Ebben a csomagban van egy csípőfogó. Vele már könnyedén fel lehetett vágni a kupakot, mint valami szép tavaszi virágot.

Az absztrakt művészeti hajlamok kiélése után már vígan folytathattuk a gyors és egyszerű vacsoránk készítését. Az Eurovision-ről nem maradtunk le. :)

[caption id="attachment_634" align="aligncenter" width="490" caption="A befőttes virág."]/caption]

2009-05-16

Annyit gondolkoztam, annyit kerestem, hogy tudjak legalább egyetlen egyvalamit írni a magyar csapatról, ami jó volt az Eurovision-on de sehogy sem sikerül.

Kezd olyan érzésem lenni, hogy mindössze az a gond, hogy félünk, egyszer megnyerjük a versenyt, aztán Budapesten kell megrendezni a következő döntőt. Ha ebbe jobban belegondolunk, az nagyon kellemetlen lehet...

Eurovision 2011. - Budapest

...Miután Lakatosék énekescsapat a Csiga biga gyere ki technódallal megnyerték az Eurovision 2010-es versenyét, Budapest kapta a jogok, hogy 2011-ben, azaz ma, a dalverseny helyszíne legyen.

Az épület közvetlenül a Parlament mellett van. Alig pár perc van vissza a döntő kezdetéig, és a közönség már forrong az izgalmaktól. A közös énekbe harmonikusan keveredik bele a parlamenti tüntetők és a rendőrautók, vízágyuk zaja, így adva egyedi hangulatot a versenynek. A hátralevő kis időt használjuk ki arra, hogy visszaemlékezzünk, hogyan is jutottunk el idáig.

Miután 2009-ben súlyosan felsült a magyar csapat, az MTV elgondolkozott, és úgy döntött, hogy 2010-ben valami igazán magyaros stílussal fog előrukkolni. Ekkor nézett körbe az ország keleti régiójában, új tehetségeket kutatva. Az eredményt már mindannyian ismerjük. Lakatosék mára már világhíresek, és nincs az az amerikai kiskocsmába, ahol a magyar dalt dúdolná

édzs a hazad dzsere ki, dzimmel dzumm, dzillem dzumm..

Sőt, már kínai verzió is született Csimmelcsumm néven.

Sajnos a győzelmi vigasságnak hamar vége szakadt, amikor az Eurovision elnöke bejelentette, hogy 2011-ben Budapesten lesz a verseny.

Még aznap éjjel összeült a válságstáb, de sajnos hónapok teltek el, mire sikerült megegyezni. Ugyanis a csoport egyik fele, ragaszkodott, hogy ha már Eurovisont rendezünk, akkor egy menetben tudjuk le az olimpiát és a világkiállítást is. Mivel minderre egy fillér sincs, kérjük az EU-tól, meg mindenkitől. És ha már pénzt kérünk, akkor kalkuláljunk bele egy részecskegyorsítót is, de nagyobb, mint ami a CERN-ben van.

Mit már tudjuk, a fentiekből csak az Eurovision valósult meg, a többiről nem sikerült Brüsszelben megállapodni. Így is szükség volt a költségek csökkentésére. Ezért is tervezte az elején az Eurovision válságcsapat, hogy vagy a Nemzeti Színházkor keletkezett Nemzeti Gödörben, vagy a 4-es metró fúrásakor keletkezett hangulatos Duna alatti Nemzeti Lukban, vagy a Kossuth-téren félbemaradt világítótoronyban tartsák a versenyt.

Végül az EU támogatás átjutott a határon, de Budapestre már nem érkezett meg, így jutottak arra a döntésre, hogy a Parlament közelében található kiskocsmá a leggazdaságosabb helyszín. Az épület felmérése közben kiderült, hogy van egy rejtett folyosó az egykori óvóhelyre, így rengeteg helyet találtak, ahova a közönséget e lehet ültetni.

Természetesen ez nem lett volna elég mindenkinek, de szerencsére a szokásos nyári útfelbontások miatt háromszázezer vendég eltévedt a városban, további kétszázezer Pozsonyban várakozik a fapados repülőgépre, és még nyolcvanezren benragadtak a Kombinóban az énekesekkel együtt. Így elődöntőre nem is volt szükség, mert csak négy csapatnak sikerült bejutnia a Döntőbe. A Döntő nem más, mint a kocsmá varázslatos hangulatú, vörös lámpákkal felszerelt hátsó szobája...

Sajnos a költségek további szűkítése miatt a szokásos látványos animációk is elmaradnak. Helyette a kínai piacon összeszedett Chang Ma Hun fog árnyjátékokat bemutatni. Most is az ő művét látjuk a háttérben.

És már kezdődik is! Az este sztármestere megjelent a színpaddá átalakított billiárdasztalon. Mondanivalóját a hely sajátos akusztikája és a felszolgálólányok juttatják el a távoli sarkokba, mert sajnos tegnap éjjel a fémtolvajok bejutottak és elvitték a hangfalakat is. Senki sem érti, hogyan sikerült átjutniuk a 4000 kg-os speciális, NASA által fejlesztett alumíniumajtón, de tény, hogy reggelre az ajtónak is nyoma veszett.

Sajnos a hangfalakkal együtt a teljes felszerelés odalett, így idén először nem telefonos szavazással fog eldőlni a nyertes, hanem Jucika néni fogja megsaccolni a korábbi eredmények alapján, ki lehetne az, akit a nézők választanak. A számítógépes rendszer eltűnése az Eurovision problémái mellett a most érettségiző diákoknak is súlyos veszteség, mert mint utólag megtudtuk, az tételek is ezen a gépen voltak. Bár ÁrnyékEmber nevezetű hacker jelezte nekünk, hogy nála megtalálható az összes tétel 2005-től 2420-ig bezárólag.

És már itt is van az első zenekar, akik....

... a francba, az utcai tüntetés miatt elszakadt az elektromos kábel, így megszakadt a közvetítés.

2009-05-17

Véget ért az Eurovision 2009. És mint minden ilyen, azért jó, ha vége van, mert végre csend van. Vagyis majdcsak csend lesz...

Itt még tart az ünneplés, még akkor is, ha nem a törökök nyertek. Mert végül is kit érdekel, ki lett a nyertes. Legalábbis a TV-t dögre nem érdekli. Kb. 80x ismételték meg a Düm-tek-tek előadást. Bár egy pillanatra láttam a norvégokat is, és ha jól értem, akkor megemlítették, hogy Izland lett a második.

Na igen, micsoda meglepetés. Ugrott az elmélet, miszerint mindenki a rokonokra szavaz. Persze az is közrejátszik, mint látszik, nem ezen múlik a győzelem. Úgyhogy ha valaki nekem ezt még egyszer felhossa, tuti, hogy hozzávágok egy nosztalgiavillamost, ami itt jár a ház előtt...

Mi mondjuk nem szavaztunk a norvégokra, mert annyira biztos volt a győzelmük, hogy inkább nem pazaroltuk az SMS-t. Igazándiból Izraelnek szurkoltunk, hogy valami komoly eredményt elérjen. Végre volt onnan egy jó megmozdulással azzal, hogy az izraeliek és a palesztinok együtt énekeltek arról, hogy van más megoldás. De úgy tűnik Európát ez nem érdekli. Talán már megunták a dolgot...

Mi még szurkoltunk az azerieknek is. Van itt egy kis politikai hajtépés a törökök és az azeriek között, mert a törökök kezdenek túlságosan jóban lenni az örményekkel. Ez pedig nem tetszik az azerieknek, akik szintén a török népcsaládba tartoznak. Mind1, zavaros az, ami ott az örmény-török-azeri oldalon zajlik. Talán egyszer erről is írok. De a lényeg úgyis az, hogy láthatóan erre a politikai villongásra mindenki nagyívben tojt. Talán ez Eurovision tényleg összehozza a kultúrákat.

Tehát itt most mindenki örül, és megállás nélkül düm-tek-tek van.

Jajdejónekünk!

2009-05-18

Lassan körvonalazódnak a főszereplők: macska, csigák, és a virágok. Aztán a többit majd meglátjuk.

Az erkélyre elvetett magok kezdenek kihajtani. Eddig a jó jel, hogy minden cserépben valami kidugta a buksiját. Azt persze egyelőre nem tudjuk, hogy valóban az fog kibukkanni, ami a papíron van. Lehet izgulni... :)

Az egyik cserépnél komoly harc dúlt. Alighogy a virágkezdemények kidugták a fejüket, a sarki fa a lelkes bólogatásával visszaütötte a földbe. De ennek most már vége. Szerencsére volt egy kidobásra váró öv. Najó, a szerencse inkább az volt benne, hogy eddig sikerült megvédeni a kidobástól, vagy a rituális elégetéstől. Így most fel tudtuk használni arra, hogy szépen megkérjük a fát, másféle bólogasson: kikötöttem a szomszéd ablakához. A szomszéd ház lakatlan, így max. a macskákat zavarhatja.

Azóta a virág lelkesen növekszik. Azt hiszem ez az, amelyiknek a papírján a 80cm-es várható méret volt feltüntetve...

De ne feledjük el a többi játékost sem! Legrégebbi barátunk, a fenyőfa, vígan fürdik minden reggel a locsolásban. A tövében kezd egy komplett erdő kialakulni. Már csak a csalán hiányzik. Tegnap egy 10-cm-es gombát találtam a cserépben. Azt az igazi kalaposat. Sajnos mára eltűnt, így nincs róla fotó. Az, hogy hova lett (macskák, csigák, szomszéd), azt nem tudni. Talán jobb is...

További kalandok, hogy az egyik vándormacska nekilátott a salátázásnak. Elkezdte megrágni a hiparaktív babunkat, amelyik így elvesztett fél métert a hosszából. Egy másik cserepes virágunkban meg a kukacok rendeztek pizsama-partyt... Ne mondja senki, hogy a virágok unalmasak...

2009-05-19

Nem vacakolok a bevezetéssel, rátérek a lényegre, Amúgy is ha sokat írok, féltékeny lesz a macska és megharap.

Heti macskabeszámolóban inkább a képek lesznek többségben az írás helyett. A macsek kezd felnőni. Ami azt jelenti, hogy többet alszik, mint mozog. Amikor mozog, akkor pedig kitartóan mindent megpróbál felfalni, és mindenre felmászni.

Néha persze talál új helyeket. Mint nemrég, a fénymásoló/nyomtatót. A lapkiadó része a gép közepén van, ami jó meleg. Hát beköltözött oda. Erről sajnos nincs kép... :(

Van helyette sok másik.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A lányok játszanak"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Itt még ébren van, éppen szekrényt mászik"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ezt a pillanatot könnyű fotózni, mert olyan 4-5 óra hosszú"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Persze Yumoş az egerek réme. Bár nem azoknak az egereknek és nem is abban az értelemben. Most éppen béke idő van, ahol a legnagyobb konfliktus az lehet, ha macsekunk ráfekszik az egérre."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="..vagy a billentyűzetre"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="De ha alszik, nagyon cuki"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az aluljáróban a sok lökötség mellett felhúzható csibét is árulnak (Húsvét még nincs messze), amelyekből néha egy egész hadsereget elenged az árus, így alig lehet átjutni. Kedvenc macsekunknak vettünk is egyet-kettőt, amit kedvére cafatokra szedhet."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nehéz lefotózni azt, amikor játszik, hiszen nagyon gyors. Pár száz felvételtől sikerül néha egy-egy jó is."[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nem tudom, miért szeretik a papírt ennyire a macskák. Bárhol képes meghallani, hogyha összegyűrünk egy papírt és már rohan is, hogy játsszon vele. Néha olyan, mint egy focista. Nem eszi meg, csak a szájába veszi, és átrakja olyan helyre, ahol többet tud vele szaladni. Aztán cselez, ugrik, majd gól!"[/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Végére egy póz. Azt akartam fotózni, ahogy az egér kábelét eszi (tudja, hogy a dolgokat, a györekeknél kell kiírtani), de a fényképezőgépre mindig felnéz. Az is valami, amit biztos jó lehet megenni. A kábeleket is imádja, meg a lukakat."[/caption]

2009-05-21

Hála az internetnek, lassacskán mindegyik előadást megnézzük HD minőségben. Bár a narrátor minden esetben más nyelven beszél, de ettől csak izgalmasabb lesz :) Na, tényleg ez az utolsó az Eurovision-ról, aztán egy évig nem szórakozunk vele.

Nekünk egyelőre egy ősrégi TV-nek van. Szegény eléggé beteges már, és sokszor nehéz kivenni, hogy a képernyőn levő melyik nembe tartozik, vagy hogy egyáltalán élőlény-e... Ezért az Eurovision bár szép volt, mégis keveset láttunk bele. Ez persze csak akkor derül ki, hogyha HD minőségben leszedjük az internetről. (Külön extra, hogy bármikor megállítható így nem kell izgulni a WC miatt :D).

Így végre láttuk azt is, amit eddig nem. Láttuk, micsoda profizmus van a színpadok mögött. Főleg az tetszett, ahogy a kamerákat kezelték. Mennyire pontosan mindig ott volt azon a helyen, ahol kellett. És micsoda színek voltak.

Ezek után kifejezetten szomorú, hogy a magyar produkció ennyire gyenge volt... Szerintem azért engedték színpadra őket, mert megsajnálták. Ha már ilyen messzire elmentek...

Komolyan nem értem, hogy miért mindig így kell nekiállni a dolgoknak. Ennyire komoly agymosást kaptunk az évszázadok alatt, hogy ami magyar az csak vacak lehet? Hogy mi nem vagyunk képesek profi munkára? Láttam elég nyugati céget belülről. Komoly nagy cégeket is, akik látszólag profik. Pedig nem azok. Semmivel sem többek, mint a magyarok, hacsak nem azzal, hogy nem tömték tele a fejüket olyan hülyeségekkel, hogy mindig csak vesztes lehet. Nemegyszer láttam magyar ötleteket, és munkákat, amiken az amerikai "profik" csak hümmögtek, és amikor évek múlva hasonlóval sikeresek lettek, az csak egy gyenge utánzat volt.

Kéne néha bátorság is ahhoz, hogy jól alkossunk...

2009-05-24

Talán nem ezer éves, de rettentően öreg, mert valamikor 1200 körül született.

Kicsit elmaradtak az írások, mert sok volt a munka. Éppen ezért kihasználtuk a jó időt, és elmentünk egyet sétálni a Boszporusz partjára.

Persze a város hatalmas. Ez az az egyetlen város a világon, ahol szinte korlátlan ideig lehet menni padlógázzal anélkül, hogy elérnénk a város határát, vagy megállítanának a rendőrök. Így a Boszporusz sétát úgy kezdtük, hogy elmentünk egy kellemes teázóba, és megnéztük az ezeréves fákat.

No persze, Isztambulban az utazás mindig izgalmakkal jár. Kedvencünket, a dolmuş-t használtuk. Miközben éppen kapaszkodtunk, hogy a kanyar végén is a kocsiban maradjunk (a sofőr ilyenkor szoktak a menetjegy visszajárót számolgatni), közölte, hogy baromi nagy dugó van, így ha nincs leszálló a végállomás előtt, akkor esetleg egy rövidebb úton menne. Mindezt felettébb barátságosan kérdezte meg:

- Van, aki előbb akar leszállni? - heves fejrázás.
- Öreganyám, maga meddig megy?
- (a hely, amit mondott, az nagyon messze volt).
- Jó van, akkor te is aludjál még, itt balra megyünk.

Majd befordult ott, ahol nem lehetett, meg amúgy is éppen hogy csak befért oda, ami biztosan nem utcának hívnak. Majd ott tekeregtünk egy darabig, kerülgettük a macskákat, míg valóban megérkeztünk a célállomásra.

Ahova végül ki akartuk lukadni, és sikeresen megérkeztük, az az ázsiai oldalon volt, nem messze az első hídtól. Valaha egy békés kis falu lehetett, ameddig bele nem került egy húszmilliós város közepébe. Többségében most is csendes és békés, éppenséggel csak az ázsiai oldal Boszporusz parti főforgalmi út is arra kunkorodik...

A parti teázó nagyon szép, és kellemes, és olcsó. Egy különlegessége is van, mégpedig, hogy itt van néhány nagyon öreg fa. A tábla szerint valamikor 1200-ban születhetett.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ezeréves fa"][/caption]

A hely mindenképpen kellemes, jó a kilátás, és még enni is tudtunk.

Ha már idáig eljöttünk, akkor már csak olyan 5 km, és van egy másik, csendesebb hely, ahol kevesebben vannak.

Egy sétával és egy busszal már ott is voltunk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A kép jobb szélén van a teázó/étterem. Ez a kép télen készült, nyáron mindez sokkal jobb. :)"]

Itt is ittunk egy teát. A hely mégis inkább a joghurtól híres. nyumnyumnyumnyum. Abból kicsit többet ettünk. :)

A teázóban még az a jó, hogy közel van a kikötő, így elvileg hajóval hamar hazaérhettünk volna, ha nem egy órával később érkezünk, mint a hajó. Így maradt a buszozás vissza (40 perc, ami nem több, mint egy nyári felbontáskor Budapesten buszozni)

Térkép:

2009-05-25

A történet most is a konyhában játszódik, de ezúttal nem horror mese lesz. :)

A pác.

Erről rengeteget lehet olvasni a magyar neten és a szakácskönyvekben. Meglepő módon viszont Törökországban úgy tűnik, nem ismerik. Éppen ezért és jó előre betankoltam vele, mikor Magyarországon jártunk.

Egyszer megpróbálkoztam vele. Azt írta a recept, hogy 3-4 kanál olajban keverjük fel a fűszert. Hát legyen...

Sema érdeklődve figyelte, mit kotyvasztok, egészen addig, amíg az olajra nem került a sor. Attól teljesen frászt kapott, mert minek még több olajat rakni, a húsból van elég... Ilyenkor szoktam elmesélni, régen miként lapátoltuk a disznósírt az ételhez, és most mennyire egészséges életünk van a telítetlen szénhidrogénes olajokkal...

A történethez még hozzátartozik, hogy a török nyelv nem tesz különbséget az olaj, zsír és vaj között. A zsír és az olaj is yağ, míg a vaj tereyağ. Ezért mindegy, hogy zsírt vagy olajat adunk a húshoz, mert így is, úgyis van benne elég yağ.

No tehát, ez így nem lehet. Más utat kellett keresni.

Az ötlet végül Semától jött, amikor az olajat joghurttal akarta semlegesíteni.

Második próbálkozásnál már eleve messze elkerültem az olajat, és a húst inkább joghurtba raktam úszkálni a fűszerekkel együtt. Ezek után a használati utasításból már semmit sem követtünk, de leginkább a várakozási időt.

Valami rémlett, hogy a tejes pácnak három napig kellene állnia, vagy hasonló. No, mi annyit nem fogunk, főleg, mert az itteni joghurt sokkal erősebb. Ez egyébként is érdekes, hogy a tejtermékeket névben minden országban megtaláljuk (sajt, túró, tejföl, tejszín, joghurt), de csak annyiban hasonlít a magyar testvérehez, hogy mindkettő möööööööözött pár nappal korábban... PI. túró van Törökországban is, de a sajtok között kell keresni. Egyenlőre nem találtam meg, pedig van...

A török joghurt nem olyan, mint Pesten a közértben, pláne nem a kék címkes festékes víz, amit a nemtúlkedvelt cég gyárt. Az itteninek olyan nagy a viszkozitása, hogy kidobja a kanalat magából, ha nem teszünk rá vasmacskát.

A hússal 5 órát vártunk. Nem azért mert ez valami mágikus szám, hanem mert ekkor éhezünk meg. :)

Miként süssük meg úgy, hogy a joghurt se vesszen kárba. Azt nem lehet simán teflonban. Fogtuk inkább a sütőt, és oda beraktuk egy üvegtálba (a tálnak biztos van valami szakneve, de korábban egyedül kotyvasztottam, így sose volt szükség annál pontosabb meghatározásra, hogy randa formájú üvegmiccsoda.). A tetejére pedig rátettük azt a csípős paprikát, amit reggel nem sikerült megenni, mert hm... picit erős volt... Pedig Sema reggelire simán megeszik egy üveg Erős Pistát csak úgy magában...

No tehát, alul a joghurtos hús, felette az erős paprika, oszt be a sütőbe, majd sok sok várakozás. Az eredmény pedig nagyon finom lett. Semának nagyon tetszik, így az olajos pácolás mehet a kukába, most már joghutozni fogunk. Amúgyis itt nehéz olyan joghurtot venni, ami egy kg-nál kisebb, így legalább elfogy. :)

2009-05-27

Yumoş nő, mint egy állat.. de hát ez a dolga...

Ahhoz pedig, hogy nőjön, jó sokat kell ennie. No meg persze a mozgáshoz is, a mivel megpróbál mindent felfalni, hogy még nagyobbra nőjön.

Lassan viszont átmegy binárisba ez a macska. Vagy alszik, vagy rohangál. Átmenet nem nagyon van, hacsak azt nem számoljuk, amikor megáll, hogy valakit felfaljon.

Sema azt mondja, hogyha kicsit nagyobb lesz, úgyis kisorsran az utcára (3. emeleten vagyunk) pasizni. Ez pedig Isztambul, ahol egy macskának szüksége van arra, hogy bármit darabokra tudjon szagatni, még ha az éppen a radiátor. Így tehát, ameddig nem kell rettegnünk, addig nem piszkáljuk miatta.

A kedvence kitartóan a papír, amiből rengeteg mozog az irodában. Minél nagyobb, minél hangosabb, annál jobb. Két szobával odébb is meghallja, ha érkezett egy friss vad amit le lehet támadni.

Így nemcsoda, hogy többször megpróbált beköltözni a vadak fészkébe, vagyis a fénymásolóba.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoş a fénymásolóban"][/caption]

Éber állapotában továbbra is nehéz lefényképezni, de sikerült elkapni, amint az egérrel harcol.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoş leharcolja az egér kábelét"][/caption]

Persze nem csak a valós egér, de a virtuális egér is veszélyben van. Yumoş többször megpróbálta elkapni az AutoCAD-ben mozgó egeret. Egyenlőre nem adta fel.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoş és az AutoCAD"][/caption]

Apropó egerek. Macskekunk a papír után a lukakra gerjed a legjobban. Ezekben döbbenetes módon talál is valamit. Nagyon lelkesen kotorászik bennünk. Van,

hogy alszik, majd hirtelen felkel, odarohan az egyik lukhoz, és húsz percig csak turkál benne.

Sajnos a lukak többsége a konnektor, így elkezdtük gyerekzárral ellátni őket. Van, ahol pedig a konnektor mellett a falban van a luk. Azt le kellett ragasztani. Nemhiszem, hogy valaha is meg fog bocsájtani nekem e miatt. Reggelente mindig megnézi, hátha szabad a luk. Ha nem, akkor panaszosan nyávog egy sort...

No és akkor végezetül jöjjenek az alvós képek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ezt direkt háttérképnek"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Így próbálj meg dolgozni"][/caption]

2009-05-28

A macska hírek után szokás szerint megérkezett a zöldek híre, abban a reményben hogy talán egyesek izgulnak a virágok sorsa miatt is.

Itt már nem olyan egyszerű, mint a macskánál. No nem csak azért, mert nem nyávoznak, ha valami baj van, hanem mert többfrontossá alakult a küzdelem.

Frissen ültetett virágok.

Mostanra már minden cserépből kidugta valami a fejét. Az, hogy mi is az, most már végképpen nem tudjuk, mert a szél elfújta az összes papírt, amit a virág mellé raktunk a földbe. Az egyik, ami jó sűrűn volt, az most kicsit megritkult. Talán még el kellett volna olvasni az ajánlott távolságot, de hát nem volt akkora cserepünk... Egy másik viszont besűrűsödött. Egy harmadik pedig nagyon vegyes. Mintha onnan sok minden akarna kimászni... reméljük nem lesz belőle Alien 5...

Tehát itt nem állnak rosszul a dolgok, még ha nem is tudjuk, hogy mi fog az egészből kisülni.

Átültetett virágok

Az átültetés többnyire sikeresen zajlott. Bár egyik virágot a kukacok megtámadták, de úgy tűnik, sikerült őket leszoktatni a virágevésről. A hiperaktív babot pedig egy arra járó macska megrágta, így fél métert veszített a hosszából. Szerencsére a babot különösebben nem zavarja, és elkezdett egy új szálát növeszteni.

Viszont a rózsának nagyon rosszul áll a szénája, levele, mindene.. Azt hiszem, sikerült túlloccsolni, így már egy hete csak szárítom. A mocsár azóta eltűnt az aljáról, és a szag is elviselhető lett. Viszont mostanra csak egy vézna szál maradt az egész virágból. Izgatottan várom, hogy ez vajon megmarad, vagy teljesen kipusztul szegény... :(

Legjobban a fenyőfa bírja. Ő vidáman nem csinál semmit. A tövében egyszer nőtt egy kalapos gomba, de azt megette egy macska. A rendszeres fürdetés miatt pedig eddig nem költözött be senki.

Úgyhogy az izgalmak folytatódnak tovább...

2009-05-29

Van egy robot porszívónk. Ezt még Magyarországon vettem, de Anyu jobban szereti a hagyományos megoldásokat, ezért kijött utánunk Törökországba. Így legalább további nehézségek voltak a szállítással. Viszont mindenki kezdi megkedvelni. :)[caption id="" align="aligncenter" width="200" caption="Robot porszívó"]/caption]Ez a porszívó egy jópofa szerkezet. Elég csak bekapcsolni, aztán elkezdi rohángálni, és közben összeszedi a koszt, kifésüli a szőnyegből a porcicákat (ez egyik szőnyegünk úgy vedlik, hogy bármely macska megirigyelhetné), majd amikor végzett, visszamegy a helyére feltöltődni. Sőt, kiemelten izgalmas, hogy programozható. Az internet tele van érdekes és lökött megoldásokkal. Pl. bluetooth-on keresztül hogyan lehet vezérelni. Erre pedig rá lehet kötni egy telefont. Mielőtt hazamegy az illető, küld egy SMS-t a robotnak, így a hősünk már a tiszta lakásba érkezik. Egyetlen problémája az, hogy nagyon zajos. Bár szerintem nem jobban, mint a normál porszívó, viszont Semát és a lányokat nagyon zavarja. Ezért eddig csak korlátozottan tudtam használni. Viszont mióta a szőnyeg hetente fél kiló szórt vedlik, Sema nagyon megkedvelte. Naponta nem kell takarítani a szőnyeg miatt. Elég csak a robotot elindítani, az meg majd mindenbe jól beleüti az orrát, de közben legalább összetakarít. A robot ugyanis nem túl bonyolultan működik: megy addig, amíg valaminek neki nem ütközik. Akkor aztán elfordul. A sok cikk-cakk eredményeképpen pedig végül tiszta lesz a szoba. Eközben viszont néha olyan, mint az éhes macska, amit bezártak a fészerben, és éppen próbálja kinyitni...Copyright - CyberMacs

2009-05-30

Isztambul két földrészen fekszi: Európa és Ázsia. Azt viszont kevesen tudják, hogy a kettő között ott vannak a Szigetek.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Szigetek"][/caption]

Az mondjuk kicsit túlzás, hogy közepén, mert bőven az ázsiai oldalon vannak, éppen ezért tartozik Európához. De az ilyen apróságokon itt amúgy sem akad ki senki. Mert az nem érdekel senkit, hogy Európa vagy Ázsia, hanem, hogy jó hely legyen, jókat lehessen enni, és könnyen oda lehessen jutni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Viszlát Isztambul"][/caption]

A Szigetekre éppen ezért hajóval lehet eljutni, ami mondjuk logikus is. Szigetből nem egy van, ezért is Szigetek a neve. Elvileg van rendes nevük is, mint Herceg Szigetek, és hasonló, de mindenki csak Szigeteknek nevezi. Persze a szigetnek külön-külön van saját nevük is. A legnagyobbat pl. úgy hívják, hogy Nagy Sziget (Büyük Ada).

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Így lehet száraz lábbal átjutni a Szigetekre"][/caption]

A Szigeteket általában a nem török lakosság leszármazottai lakják. Sok közöttük a görög és az örmény. Ez leginkább az épületeken látszik.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Görög templom az egyik szigeten"][/caption]

Ha van ideje valakinek, akkor érdemes fél napot rászánni arra, hogy hajóval elmenjen a Büyük Ada-ra. Jó másfél órás hajózás után egy kellemesen csendes és nyugodt helyre juthatunk. Itt nincsenek benzines autók (sem benzinkutak), csak biciklik és lovaskocsik.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tengerészeti iskola"][/caption]

A házak, melyek szinte már paloták, nagyon látványosak, és aprólékosan vannak

kidolgozva. Bár itt is jellemző, mint a világon lassan mindenhol, hogy az igényes és szép épületek között megjelentek a bénák és a randák is. :P

A Szigeteken csak az keressen éttermet, aki imádja a halakat. Más nem lehet találni. Viszont halakban utolérhetetlenek. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Ezt a hatalmas halat úgy szolgálták fel, hogy először a fehér tokot (sót?) felgyújtották, majd vésővel szabadították ki a halat belőle"][/caption]

Büyük Ada:

2009-05-31

Isztambulban három olyan hely van, a mit mindenképpen ajánlott felkeresnie azoknak, akik a imádják a könyveket:

Egyik legismertebb a Könyvbazár, holott az Istiklal sétálóutcában sokkal jobb könyveket találunk, és kedvezőbb az áruk. De ha igazán bele akarunk mélyedni a könyvek rengetegébe, akkor egyenesen Kadıköy-be menjünk, ahol rengeteg könyvet találhatunk. Köztük Szabó Magda könyveit is, törökül.

[caption id="" align="aligncenter" width="414" caption="Szabó Magda - Wikipédia"][/caption]

Mi is jó helyre költözünk. :) Alig pár percre a lakástól legalább 80 könyvesboltot találni. Sőt, egész könyváruházat is, benne könyvutcát. Rengeteg apró bolt van, ahol más-más típusú könyveket találni. Persze van némi átfedés, de mégiscsak minden boltnak megvan a saját témaköre, és hangulata. Olyannyira, hogy olyan bolt is van, aminek a tetőterén kellemes kávézóba ülhetünk, és nézhetjük, miként balettoznak a kikötésre készülő hajók.

A törökök, elmondásuk szerint, nem olyan nép, amelyik sokat olvas (szerencsére Sema családja könyvrádjongó). Bár így is a 70-80 milliós lakosságból van bőven annyi olvasó, akiért érdemes könyvet nyomtatni.

Azt hiszem, ez örök probléma lesz Magyarországon, hogy a tízmilliós lakos (és a további határon túl (nekem azok már határon innen) élők) sose lesznek annyian, hogy a könyvnyomtatás gazdaságos legyen. És persze, 1-2 kivételtől eltekintve, akik benne vannak a könyvüzletben, azok gondoskodnak, hogy se az íróknak, se az olvasóknak ne legyen jó, az elektronikus könyvek pedig sose legyenek legálisak...

Törökországban minden jel szerint van elég olvasó, hogy olyan könyvek is nyomtatásra kerüljenek, amiről Magyarországon még álmodozni sem lehet. Ilyenek pl. a számítógépes szakkönyvek. Hihetetlen mértékű választék van, és még a kevésbé ismert programokról is elég vastag könyveket találni.

Legnagyobb öröömömre, kedvenc írom, Terry Pratchett könyveiből is találtam pár

polcra valót. Olyanokat is, amiket még nem adtak ki Magyarországon. Ideje lesz jó alaposan megtanulni törökül... :)

Kíváncsiságképpen rákérdeztünk az eladónál, hogy Szabó Magda könyvet találunk-e. Azt mondta, hogy persze, majd levett kettőt a polcról (Pilátus, Az ajtó). Megvettük mindkettőt.

Térkép:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A könyvbazár"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez is a Könyvbazárban van. :)"][/caption]

2009-06-01

Yumoş már tud pacsit adni, bár erre sose tanítottuk meg. Egyszer csak kipróbáltuk, és működik. Tulajdonképpen ez az egyetlen dolog, amire hallgat (néha).

Najó, a játszik és az alszik parancsszavakat is ismeri, de ezek automatikusan jönnek elő. Az állj, fekszik, ül pedig olyas valami, ami túl van a hallásküszöbén. Bár néha ha magyarul beszélek hozzá, akkor megteszi, amit kérek. Néha... ha nem olyasmit mondok, hogy ne egyél meg vagy hasonló...

Heti képes beszámoló:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mint egy hercegnő, pózol. Majd bealszik (nem mint egy hercegnő)"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="... mondjuk így"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Aztán ha felébred, lesz belőle sapka. Hiszen mászni szeret."] [/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoş és a papír"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az emberek plüsmacskákkal alszanak, a macskák pedig papírral. :)"][/caption]

2009-06-02

A csigák kitartóan kommandóznak. Sőt, még egy csigasztrádát is találtunk.

Hiába próbálnak a csigák elbújni, a nyomuk megmarad. És ez a reggeli napsütésben nagyon jól látszik. És egyúttal megdöbbentő, hogy mennyien lehetnek. Az etetőtálka mellett már egybefüggő nyálkató van.

Ha jól emlékszem a biológiára, akkor ezt a csigák azért csinálják, hogy gyorsabban tudjanak haladni. Nade ahol ennyi nyálka van, az már versenypálya.

Ezt az elméletet támasztja alá az is, hogy a közeli eresz kivezető nyílásánál számtalan további nyomokat találunk. Olyan, mintha a csigák a lefolyóban gravitációs lendületet szerezvén deszantos kilövőnek használnák...

2009-06-03

Tegnap becsöngetett a postás egy szép nagy sárga borítékkal. Megérkezett a macskavédelmi program. :)

Yumoş drága, mint minden macska, legjobban a billentyűzeten érzi magát. Néha rááll pár gombra, és figyeli a képernyőn, ahogy jelleek meg a betűk. Néha megpróbálja elkapni őket, így még jobban ugrál a billentyűn.

Bár mindez rettentően aranyos, de nem olyan vicces, ha közben törli a fájlokat, átrendezi a rajzokat, beleír a levelekbe, stb...

És persze Yumoş az a macska, amelyiket ha ilyenkor megfogjuk és odébb rakuk, akkor hatalmas dorombolások közeppe szalad vissza. Amúgyis a tiltások nem igazán működnek nála.

De ennek most már vége, mert megérkezett a macskabiztos program, a

A program rettentően egyszerű, de mégis zseniális. Felismeri azt, amikor a macska rohangál a billentyűzeten. Hiszen annak teljesen más lenyomata van, mint amikor az ember gépel, legyen az bármennyire örült/elszánt/ostoba. Így könnyen megkülönbözteti, és míg az embert engedi gépelni, a macska esetében már letiltja a billentyűzetet (bár globális összefüggésben nézve ha fordítva működne, azaz a macskát engedé írni, nem az embert (lásd politikus, index, origo, stb...), akkor talán egy szebb világban élnénk).

A billentyűzet egészen addig zárva van, ameddig be nem gépeljük: HUMAN, vagyis én lenni ember.

Erre mondjuk kicsi az esély, de azért lehet, hogy Yumoş egyszer csak eltanulja ezt is... (Utána megtanul crackelni, ellopja az atomrakéták kódját, és ő fogja uralni a világot, miután végre kedvére bármit szétszaggathat és felfalhat.)

A program extra funkciója, hogyha a macska békésen üldögél a billentyűzeten, és esze ágában sincs elmenni, akkor megpróbálja hangjelzéssel elzavarni.

Yumoş kíváncsian figyelte, honnan jönnek a furcsa hangok. Majd miután

megtalálta a beépített hangszórókat, megpróbálta elcsendesíteni őket azzal, hogy megeszi.

Inkább a hangot kikapcsoltuk.

2009-06-04

Törökországban, ha kalandra vágysz (ez alatt most nem a gyomormosást értem), akkor próbáld ki minden különleges és kevésbé különleges ételt. Csak a fagyit és a pizzát ne!

Az a kettő ugyanis borzasztó...

A kebab és gyros (dönner) ismert ételeken kívül még számtalan populáris és finom nyalánkság van. És még kifejezetten extrák is, amik máshol nem igazán kaphatóak, mint a kokoreç (sült bél) vagy a bárány agyvelő. Bátrabbak ezt is ajánlom, sőt a pacal kedvelőknek ott van a pacal leves is (azt hiszem iskember çorbası a neve).

De viszont semmi estre se próbálkozzunk meg a pizzával. A fagyit talán még belefér az egzotikumok közé, ami olyan, mint a rágó, és rémes íze van. Viszont a pizzát művészi tudják rosszul készíteni.

Holott itt van a pide (török pizza) és a lahmanca. Ezek mind nagyon hasonlítanak a pizzához, így kérdés, miért lesz a pizza ennyire rossz?

Állítólag azért, mert abban senki nem lát semmi fantáziát, hogy az egyébként is népszerű és tradicionális pide-t kör alakban már pizza néven fogyasszák. Így olyan komolyabb átalakításokon esett keresztül, hogy alig hasonlít az olasz elődjére.

Nagy kár érte...

Én pedig nem élhetek pizza nélkül, és már idejövetelem előtt fejembe vettem, hogy biza én fogok pizzát sütni.

Igen ám, de Magyarországon a házi pizza nagyon egyszerű: van pizza talp, meg pizza szósz, aztán dobáljunk rá mozzarellát, meg mindent, amit a hűtőben találunk és nem fut el előlünk. Nos, itt csak a hűtő az, ami hasonlít.

Sajnos a kedvenc pizzaszószom, az Univer, az tartalmaz ipari szalonnát. De hogy minek, azt nem tudom... Így viszont nem tudunk lelkes vásárlók lenni, akik az Erős Pista mellett a pizzaszószot is nagy tételben vásárolják (így is oltári nagy fekete pont az Univernek, hogy nem, és nem is tervezi a szállítást Törökországba és egyéb csípős helyekre... úgyhogy a cég fokozatosan csúszik a fekete listámra).

A pizza talp miatt nem izgultam, mert azt össze lehet kutyulni itt is, és akkor még jobb lesz. A szósz viszont aggasztott.

Még Magyarországon próbáltam alternatívokat, és az olasz paradicsomos tésztaszószok nagyon jól bejöttek. Persze kellett belerakni fűszert, hogy jobb legyen. :) De itt nincs olyan.

Van a sima paradicsomszósz, de mi olyat nem veszünk, mert hegyekben áll a nyers paradicsom a hűtőben. És van a paradicsomsűrítmény.

Ebből egyszer már próbáltam szószot csinálni, mert nem tudtam, hogy ez ennyire intenzív... Sema az 1 kiskanálnyi mennyiséget hígította fel egy egész tésztára valónak... :)

Úgyhogy a móka a paradicsommal kezdődött. Azért jó, ha itt van a piac 5 percre, mert így ha pizzát akarunk enni, hamar be tudunk vásárolni. Sikerült azt is megtalálni, hogyan lesz jó a paradicsomszósz. Hoho, a titok a hagyma, fokhagyma és a cukor mennyiségében van. :) Ezt kell addig pakolni, hogy jó legyen. A só és a fűszerek csak mellékesek. Ha pedig nem elég sűrű, akkor ott a sűrítmény. Jah és főzni is kell közben. :)

Mivel ez kisebb-nagyobb panccsal, de megoldódott, akkor jöhetett a sajt kérdés. Mozzarella csak olasz gyártmányban kapható, és nem éppen olcsó (Magyarországon se mondjuk, de van magyar gyártó). A leginkább hasonlító a hellim sajt, amiről már írtam, viszont nagyon sós. Legnagyobb örömömre a piacon ezt is találtunk. És az ára is emberi :)

Nos, mivel mindent sikerült beszerezni, és nem is volt nagy kaland, eljött hát az idő, hogy összegyűrjük a pizzát. Legyen zsúri is felkiáltással, a cégben tettem. No meg azért, mert sose sikerül azt a mennyiséget összerakni, ami nem lesz sok még egy hadseregnek is...

A céges kutyulásnak meglett az az eredménye is, hogy megtudtam, az élesztőt nem csak úgy bele kell hajítani a lisztbe, mint a cukrot és a sót, hanem vannak ilyen varázsszavak, mint felfuttatás (ezt a magyar nevet is utólag tudtam meg). Aha. Bár a különbséget nem igazán vettem észre.

A másik titok, hogy teszünk bele egy tojást is. Ez anyu tippje volt. Jó tett neki. :)

A tésztát, és majd a pizzát is sikerült megsütni, úgy, hogy tényleg jó legyen. A tőköknek nagyon tetszett. És mindenki elkérte a receptet. :)

Lassan már nyitok egy magyar receptes oldalt törökül. Nagyon rágerjedtek a magyar sütikre is. :)

Ha kéri valaki, itt a recept:

Tészta - 5 embernek (1 embernek öttel osztva)

1 kg liszt

0,6 L víz (extra 5:6 arányban víz-sör)

fél élesztő

1 dl olaj (extra fűszeres olaj)

1 evőkanál cukor

1 evőkanál só

Extrák

1 tojás

Oreganó

paradicsom fűszer (szárított, por, vagy hasonló)

30 dk sajt (mozzarella) apróra reszelve

bazsalikom

szárított hagyma por

paradicsommag

Pizza szósz

Egyszerű

Sűrített paradicsom

olivaolaj

bazsalikom

só

cukor

Közepes

Sűrített paradicsom

olivaolaj

bazsalikom

fokhagyma (2 db)

oregano

só

cukor

Vad
Sűrített paradicsom
olívaolaj
bazsalikom
fokhagyma (3-4 db)
oregano
vöröshagyma
majoranna
ecet/citromlé
csípős paprika
cukor
só

Tészta készítése

Az alapanyagokat öntsünk össze.

A vizet lassan adagoljuk.

Ha sok a víz, több lisztet adhatunk.

Gyúrjuk össze, félkemény, félpuha állag eléréséhez.

Addig gyúrjuk, ameddig már nem ragad.

Tetejére tegyük lisztet, takarjuk le, és tegyük meleg helyre (ágyba takaró alá).

Várjunk 1 órát.

Húzzuk szét a tésztát kézzel vékonyra (ne használjunk deszkát).

Tegyük rá a szószt és a feltéteket.

Előmelegített sütőbe rakjuk (200-220 celsius fokos)

Aranybarnára sütjük.

Ellenőrizzük a tésztát, hogy jól átsüljön.

Szósz elkészítése

Egyes paradicsomszószókat melegítve vagy főzve kell használni.

A szószba tegyük bele az összetevőket, és olajjal, vízzel keverjük össze.

Ne legyen túl híg

2009-06-05

Törökország sok érdekességéről írtam már, de eddig kimaradtak az igazi finomságok: a csokik és sütik. :)

Persze eddig se írtam senkinek, hogy Törökországba diétázni jöjjön. Sőt, inkább előtte fogyjon mindenki 5-10 kg-t, mert az itteni dönnerek, kebababok hatására ennyit simán össze lehet szedni.

És akkor még a sütiket ki se próbáltuk.

Holott a török csokik nagyon finomak.

Kedvenc márkánk az Eti, ami az ősi (törökül hitit) utal mind a nevével, mind a szimbólummal (bár nem lenné az az öt éves gyerek, aki megpróbálja lerajzolni kedvenc csokijának jelét. :))

No, tehát, ha erre jársz, bármely boltba is jutsz, ezt keresd. Bármit megvehetsz tőlük, de legjobb, ha mindet, mert mind nagyon finom. :)

Sema kedvence az Eti Cin (dzsinn magyarul) és az Eti Puf

Nekem meg a csokik :)

Átnéztem a disztribúciós hálózatot, és sajnos Magyarországra nem szállítanak (még), így a legközelebbi az Németországban, Horvátországban, Romániában és Szlovéniában van.

2009-06-09

Ez esküvőnk december 6-án volt. Most pedig június 6. volt. Hmm.. ez már fél év. :)

No erre ünnepeljünk. Meg arra is, de merre is?

Az ünnepség mégse 6-án lett, mert kicsit feltorlódtak a házimunkák. Leginkább a ruhák terén, így először azokat kellett egy kicsit helyre rázni, helyre rakni, meg helyre vasalni.

[caption id="attachment_742" align="aligncenter" width="500" caption="Ne ez fogadjon, ha hazaérsz..."][/caption]

Így aztán vasárnap lett az ünnepelésből.

Úgy gondoltuk, hogy egy emlékezetes napot idézünk fel, mégpedig az első teljes napos együttlétünket. 5 évvel ezelőtt egyszer már végighajóztunk a Boszporuszon, bár rossz helyen szálltunk ki, és egy kis faluban, a hegyoldalon üldögéltünk és vártuk a hajót, ami majd visszavisz minket a városba. Közben nagyokat beszélgettünk és néztük a Fekete-tengert.

Isztambulban a város fogalma kicsit más. Meg úgy az egész kaotikus. Míg egyik irányba simán lehet padlógázzal órákig is menni anélkül, hogy bármi jele is lenne a város végének, addig keresztben, a Boszporusz mentén, másfél óra alatt ki lehet hajózáni. Sőt, a város nem is ér el a Fekete-tengerig. Persze a hivatalosan a város addig tart, de a házak nem. A hajó se megy el a tengerik. De mindezt majd jobban megértjük...

Van egy hajó, amelyik a turistaközpontból, a történelmi részről, Eminönüből indul. Teljesen turistáknak van fejlesztve. Fél 11-kor indul (nem kell korán kelni), délre ér a Boszporusz másik végére, ahol egy aprócska faluban lehet ebédelni, fagyizni (itt tényleg jó a fagyi), és felmászni egy erődbe, ahonnan láthatjuk a Világ végét. Majd 3-kor visszaülve a hajóba (vagy visszafeküdve, ki miként bírta a ringatózást) 5-re vissza is ér. Így a turistának marad ideje még sétálni, vásárolni.

A hajó olyannyira turistás, hogy a személyzet angolul akart beszélni velünk is. Bár a legmókásabb mégsem ez volt.

A hajókon van egy büfé, ahol teát, melegszendvicset és édességet vehetünk. Az

üdítők pedig úgy működnek, hogy a hűtőszekrény a pulton kívül van. Így mindenki saját maga veszi ki az üdítőt, majd odamegy a büféhez és fizet. Igen, itt ez valóban működik. Viszont a turistahajón a hűtő szigorúan a pult mögött volt. És mintha rácsot is láttam volna...

No tehát, elmentünk a kikötőbe, ahol a Boszporusz hajózás kezdődik. Vagyis mi hajóval mentünk, mert az ázsiai oldalról át kellett jutni Európába. Így azért minden más, mintha csak most szállnánk először hajóra Isztambulban... :D De legalább annyi kalandunk volt, hogy a hajó csiga lassúsággal haladt. Néha gondolkodtam, hogy kiszállok, és megtolom, de Sema lebeszélte erről... Végül is a turistahajót nem késtük le.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A hajó, és a kikötő"][/caption]

A hajót megtalálni nem volt nehéz. Meglátni viszont annál inkább. Hihetetlen mekkora tömeg volt ott. Így már most mindenkinek javaslom, hogy nyáron eszébe ne jusson Isztambulba jönni... Persze mindenki legfelülre akarta menni. Nem tudják ők, hogy a legjobb hely nem fent van, hanem a hajó oldalán, ahol a lábunkat felrakjuk a korlátra, hátradőlünk, és élvezzük, ahogy a tenger pár méterre suhan el alattunk...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A legjobb módja a hajós utazásnak"][/caption]

Mindig vicces, hogy az emberek többsége mennyi érdekesen tud felöltözni, ha nyaralásról van szó. Érdekes látvány volt, amint a turisták strandpapucsban egymást eltaposva küzdenek a hajó tetejére feljutásért és közben rendszeresen eltévedtek... Az egész jobban hasonlított egy álarcos mulatságra, ahol bejelentik, hogy ingyen van a sör...

Na de végül a hajó mégiscsak elindult, nem borult fel, nem süllyed el, és már száguldott is kifelé Isztambul központjából.

Ezt az utat mindenkinek ajánlom, mert csodás a látvány a Boszporuszról, ahogyan az is, hogy elsiklik a hajó a hatalmas hidak alatt, majd egy egészen más környezet fogad: a parton tradicionális faházak sorakoznak. 5 évvel ezelőtt azt hittem, hogy ez már a város széle, és a házak mögött csak a végtelen erdő van...

A házak mögött valójában végtelen hosszan sorakoznak a házak és a

városközpontok.

Azóta persze megtanultam, hogy ez nem a város vége, hanem a közepe. Főleg a második híd és környéke.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A Boszporusz mentén"][/caption]

Bár a második híd után már egy sokkal inkább kertvárosi rész következik, kellemes teázókkal mielőtt a hajó ráfordul arra az ösvényre, ami a Világ végére vezet.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Balra Európa, jobbra Ázsia, közte pedig a Világ vége (Fekete-tenger)"][/caption]

Ez az egyik kedvenc helyem Isztambulban. Bal oldalon Európa látható, jobbra pedig Ázsia. A kettőt összeköti az a nagyfeszültségű vezeték, ami szépen belelóg a panoráma közepére, és amin a kezdők gyakorolhatják a Photoshop használatát. Az út pedig látszólag a semmibe vezet. Lassan elfogynak a házak, majd a fák is, és nincs más csak kékség alul és felül. A hatalmas hajók pedig úgy mennek arrafelé, mint a régi vicces rajfilmekben, ahol elérvén a Világ végét a peremen lefordulnak és beesnek a végtelen szakadékba.

De a hajó előtte még megáll pár helyen. Ebből Kanlıca az érdekes. Nem csak azért mert szép hely, és itt van az a , hanem mert ha szerencsénk van, akkor jó néhány kiló joghurtot is behoznak a hajóra, ami igazi helyi specialitás. Nem érdemes kihagyni. Sajnos a turistákat nem tájékoztatják, így ha nincs a hajon egyetlen török se, aki azonnal rávetné magát a finomságra, akkor senki nem próbálná ki.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Na, így néz ki az a remek teázó és étterem nyáron. Ilyenkor már annyira üres és fagyos... :)"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez pedig a másik. Ott van mindjárt az előző mellett, csak a kikötő másik oldalán."] [/caption]

Általában a joghurtok kicsit savanykásak. Ez is, de adnak hozzá két merőkanál porcukrot, így téve édessé és egyben diétássá. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Oda lehet

felmászni"]]/caption]

Amint a hajó elér az utolsó faluba, aminek Anadolu kavağı a neve (anatóliai, azaz kis-ázsiai nyárfa, míg vele szemben az európai nyárfa nevű falu van). De ha nem tudjuk megjegyezni, nem baj, mert itt bizony mindenki le fog szállni, és bő 3 óránk van, hogy megmásszuk a várat majd beüljünk enni. És még utána is marad időnk végigenni a fagyis és más édességeket. Akárhogy is nézzük, ez az út nem egy fogyókúra, hacsak nem úszva megyünk vissza... Bátorabbak persze megpróbálkozhatnak a busszal is. Sőt, a busz kifejezetten jó ha tájékozási versenyt akarunk rendezni. Van pár ezer négyzetkilométer, hol kedvünkre bolyonghatunk..hetekig..hónapokig...

Így aki nem fogyózik, és nem is eltévedős versenyt szeretne, annak mégis talán a hajó lesz a legjobb megoldás, ami visszavisz a központba. A falu pedig fellélegzik, hogy végre megint csend van és elmentek a hangoskodó túristák...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Egy kép a szokásos túristafotókból visszafele"]]/caption]

Térkép:

(a kikötő melletti főútnak egyébként a neve Macar Tabya Cadessi ami kb. azt jelenti, hogy az az út, amit a magyarok védenek, így ha arra járatokban azt veszitek észre, hogy valaki rongálja, akkor csapjatok oda neki egy nagyot. :D)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Magyar gémeskút a magyar utcából"]]/caption]

2009-06-10

Egyszer még elkapjuk ezt a macskát és megnyírjuk kopaszra... :D

Yumoş igencsak megnőtt az elmúlt az elmúlt 4 hónapban. De a macskánál jobban a szőre nőtt. Hiába no, mégiscsak van benne perzsa macska vér. Mi sem bizonyítja mindezt jobban, minthogy genetikailag professzionális az alvásban... :D

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az alvásprofesszor"][/caption]

Még az is lehet, hogy nyitunk egy iskolát macskáknak, ahol továbbfejleszthetik az alvási technikát... :D

Viszont akkora szőre van már. Ami egyfelől jó, mert jobban kitakarítja a szekrények alját (majd utána a bundáját beletörli mindenkinek a nadrágjába ha eléri, ha nem, akkor inkább megpróbálja átharapni az illető lábát...). Csakhogy amerre szalad, utána egy hatalmas szőr-, és koszfelhő jár a nyomában.

Úgy néz ki, mint egy főcica, akit követ a porcica sereg...

A múltor is a billentyűzetből annyi szőrt ráztunk ki, amiből már egy újabb macskát lehetne összegyűrni. Pedig nincs is szőrhullajtási időszak... :D

Közben viszony rántámadt a nyár. Jóesetben csak olyan 35 fok lehet. Így mindenképpen ráfér, hogy elkapjuk, és megnyírjuk :D

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoşnak is nagy céljai vannak"][/caption]

2009-06-11

Kutyákról eddig nem írtam, pedig ők is jó fejek errefelé.

És néha motoroznak is.

Isztambulban nemcsak macskából van rengeteg, hanem kutyából is. Ők is bent vannak a közösből, vagyis kint élnek az utcán, és mindenki eteti őket.

Éppen ezért jóformán semmit sem csinálnak, csak alszanak a napon. Ebből is látszik, hogy kutyák és a macskák rokon állatok (ellentétben az emberrel, aki egész nap csak hülyeséget csinál). Legnagyobb veszély általában akkor jelentenek, ha a Galata toronynál átesünk valamelyik nagy kupac szőrösön...

Na, a tegnapi kutyus nem ilyen volt, mert az motorozott.

A gazdája, azaz a sofőrje volt elöl. A kutya pedig mögött a hátsó két lábán ült, míg a mellső lábakkal a sofőr vállában kapaszkodott. Így egy fejjel magasabb lett nála, és kilátott előre. A nyelve pedig, ahogy egy kutyának illik, ott lobogott mellette.

A kutyuli elég bevállalós lehetett, mert nem volt rajta bukósisak. :)

2009-06-12

Reggelente, munkába menet mindig nézem, micsoda úthálózat keletkezett az éjszaka. A nap pont úgy süt, hogy a fél utcában csillog a csigáknak a nyoma.

A csigák viszont csak késő este jönnek és reggelre eltűnik a macskaja. Ma este viszont hozták a nehéztüzérséget is.

[caption id="attachment_763" align="aligncenter" width="326" caption="Páncélos csigák"][/caption]

Először azt hittük, hogy valamelyik macska tojt oda, hogy megjelelölje a etető tálat. Csakhogy a barna izék mozogtak, meg antennájuk is van. Sőt, az egyik még a kamrát is magával hozta, hogy közvetlenül oda pakolja be az elemőzsiát...

2009-06-13

Isztambul és a macskák.

Eme kettő elég, hogy mindig meglepetést okozzon.

Az európai sétálóutcában érdemes minden sikátorba bekukkantani, mert sokkal érdekesebb és kalandosabb, mint a sétálóutca.

A minap egy könyvesboltot találtuk. De eladó sehol, csak egy macska, aki békésen alszik a könyves kupac tetején...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="...és milyen jól tud alkudni..."][/caption]

2009-06-14

Sosem titkoltam, mennyire mélységesen lenézem a médiát, ami leginkább egy rakat elkényeztette hisztis öregasszonyra hasonlít, akik minden pletykát továbbadnak anélkül, hogy egy picit is elgondolkodnának. Bár szerintem a pletykás öregasszonyoknak több eszük van...

Kár, hogy nincs egy olyan szervezet, ami időnként jól fenébe rúgja őket, amikor megy az ostoba pánikkeltés.

És most mindez visszavág. Nem is olyan régen még az idióta riogatások voltak a madárinfluzával, és most jön a sertésinfluenza. Csak míg az előbbi keletről, a másik nyugatról jön. Még erősen él bennem az emlék, mekkora hisztit volt Magyarországon, amikor 2006-ban a törökországi napfogyatkozásra készültünk. Csak akkor nyugatról mentünk keletre. Most, mikor keletről nyugatra mennénk, akkor ugyan azok a hírek jönnek. Így azért mindez már sokkal viccesebb.

Félre ne értse senki. A vírus nem vicces, és komolyan kell venni. Bárcsak a média is komolyan venné, nemcsak kitörő sikoltozásokba kezdene néha, és akkor az emberek is jobban megértenék a dolgokat.

Álljon itt erre egy jó példa. Először azt írom le, miket hallottunk, miket mondtak nekünk akkor, amikor a keletről jövő madárinfluenza volt, és mi keletre, azaz Törökországba mentünk. Majd ezzel hasonlítom össze azt, amiket ma hallani figyelmeztetésképpen azon utazóknak, akik EU-ba mennek.

Annyit még előtte hozzáteszek, hogy a magyar és a török média nem különbözik, ha a hülyeségről van szó. De a többi se. Annak idején biztos egy homokozóba járt mind.

Magyar (2006 - madárinfluenza időszak):

- Ne menjetek keletre, mert ott a vírus.

Török (2009 - sertésinfluenza időszak)

- Ne menjetek nyugatra, mert ott a vírus.

De mi nem oda megy.

Magyar

- De Törökország az már Ázsia, és ott a vírus

Török

-De Magyarország az EU része, és a vírus szabadon megy a határon

Majd nem eszük csirkét/disznót

Magyar

- De a vírus a levegőben van, már egy csomóan meghaltak

Török

- De a vírus a levegőben van, már egy csomóan meghaltak

...és ezt így lehetne tovább folytatni...

Nos kedves média, meg mindenki. Itt, Törökországban pontosan ugyan azt hallani, mint annak idején a madárinfluenza idején. Ezért kérem kedves magyar olvasóinkat, hogy ne nyissanak ablakot, ne vegyenek levegőt, ne egyenek semmit, és leginkább ne igyanak semmit, és senkivel ne találkozzanak.

Vagy pedig ha úgy érzi bárki, hogy hülyeség az egész, akkor jusson eszünkbe, hogy mi pont ugyan ezeket a baromságokat mondtuk olyan országokról, amilyen most Magyarország. Legközelebb jó lenne inkább csak hivatalos (nem média) forrásból tájékozódni.

Mert ugye milyen rossz is, amikor azt mondják, hogy ne menjen senki Magyarországra. Vagy csak a régi klasszikus, nem iható a víz (Magyarországon az egyik legjobb a víz Európában), vagy a mindenki jártában lakik hírekre gondolunk.

2009-06-15

A zöldek területén szokás szerint nem sok változás van. Még EU képviselőt sem szavaztak, így egyelőre nem várható, hogy a zöldek elárasztják a világot...

Azaz egyvalami mégiscsak történt...A virágok az erkélyen egyre inkább kavarnak. Hiába, ők sem bírják a szelekciót, és éjszakánként titokban átjárnak egymáshoz. De leginkább az idegen eredetűek a legfeltűnőbbek.

Elég sok olyan jelent meg, ami leginkább a petrezselyemre hasonlít. Ez szinte minden cserépben megtalálható. Nem is lenne baj, ha kiderülne, valóban petrezselyem növekszik az erkélyen. Sema nagyon szereti. Persze nem mint fűszert, hanem mint salátát, meg csak úgy magában. Igaz, annakidején én is végiglegettem a kertet, ha petrezselyem meg hagyma vagy más volt, de azt sose hittem volna, hogy egyes helyeken ez már népszokás...

Tehát reménykedünk, hogy az a vad idegen mégiscsak petrezselyem lesz. :)

Ellentétben a madársóskával, amiből ha nem lehet levest főzni, akkor irtani fogjuk. Kis sunyi, mert alig dugja ki a fejét a földből, de máris a fél cserép tele van a gyökereivel...

No tehát, van kaválás bőven. Így végkép nem tudjuk, ki kicsoda ameddig ki nem virágzott. Utána meg úgyis mindegy... :D

Nos, úgy tűnik, megvan az első. Bár ez nem úgy néz ki, mint a körülette levők, bár talán mégis. De ez az első saját virágunk (vagy a szél fújta ide, vagy a macskák hozták be a cserépbe), ami szirmot fog bontani (ha addig valami meg nem eszi).

[caption id="attachment_746" align="aligncenter" width="500" caption="Első szirmok"][/caption]

2009-06-16

Bár lassan feledésbe merül, de sokan még tudják, hogy a kávé Európába a törökök hozták be. Az oszmán hadsereg egyféle katonai doppingnak használta. Amikor a katonák meneteltek, akkor kávé adtak nekik, így jobban bírták a gyaloglást.

E miatt, és mert "csúnya" fekete volt, a pápa az ördög művének nyilvánította. Persze ez nem akadályozta meg, hogy elterjedjen. Sőt!

Bár a törökök Bécsset nem tudták bevenni, de a kávé mégis meghódította a várost...

Talán van, ki emlékszik a "Hátra van a fekete leves" mondatra, ami azt jelenti, hogy a rossz még csak most kezdődik.

Ismereteim szerint (a törököknek az ilyen mondatokra külön nyelvtani szerkezetük van, így könnyebb) amikor a kávé Magyarországra behozták magukkal az oszmán hadsereg, akkor fekete levesnek hívták. Valószínűleg, mivel a sátorban iszogatták, és igencsak leves formája volt. Ugyebár akkoriban a tea is ismeretlen volt, így a kor embere nehezen tudta elképzelni, hogy a boron kívül mást is lehet iszogatni.

A törökök pedig előszeretettel invitálták a magyarokat, hadurakat a sátrukba. Persze katonai egyezség céllal. Ma inkább a bazárba invitálnak egy fekete levesre, szintén egyezkedés céllal, hogy az egész boltot eladják nekünk.

Nem tudom, akkoriban mennyire tudtak a magyarok alkudozni, de az biztos, hogy a törököknek a vérükben volt. Így az ilyen egyezkedések után joggal érezhette a sátorba betévedő, hogy mindenki jól járt, csak ő nem. Ez velünk is könnyen előfordulhat, ha a bazárban járunk... :)

Nesze neked fekete leves!

Természetesen nem mindig alku céllal invitálták az embereket, hanem azért is, hogy utána jól megkötözzék őket, majd az isztambuli Héttornyba (Yedikule) zárják őket. A kevésbé szerencsésekből esetleg nyeregtáska lett...

A Yedikule olyannyira népszerű magyar szállás volt, hogy a jövő héten a Magyar Konzulátus emléktáblát fog avatni. Lesz zene, tánc meg koktélozás.

A kávéról.

A kávé ide is Afrikából, pontosabban Etiópiából, Damaszkuszon keresztül. İbrahim Peçevi azt írja, hogy 962-ben (a mi időszámításunk szerint 1554-55.) érkezett egy szekér Damaszkuszból megrakva kávéval, majd nyitottak egy kávéházat. És ez volt az első kávéház Isztambulban. Neve Tahtelkal'e.

Azóta a kávé a mindennapi élet része lett, mígnem az I. Világháborúval megszűnt az Oszmán birodalom, az ország a kávétermelő területeit elvesztette, így a török tea átvette a vezetést.

Ez persze nem jelenti azt, hogy ma nem lenne kávézást. Sőt! Ebéd után kötelező a kávéfogyasztás.

Hogyan készül?

A török kávé hagyományosan, főzve készítik. Előtte mindig megkérdezik, mennyire kérjük édesen, mert a cukorral együtt lehet igazán finomra főzni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt láthatsz pár pár kávéfőzőt"][/caption]

A kávéfőzők tradicionálisan rézből készülnek, és nem szabad fémkanalat használni a főzés közben. Szigorúan csak jobbra szabad keverni, különben a gonosz dzsinnek nem távoznak el belőle.

A kávéfőzőbe berakjuk a kávéét majd a cukrot, és felöntjük vízzel. Folyamatos keverés mellett megfőzzük. A kis csészék (findzsák, ez is török szó) már elő kell, hogy legyenek készítve. Azokba érdemes előtte kis forró vizet rakni, hogy felmelegedjenek. Amint a kávé elkezd habzani, a habot szétosztjuk a csészékbe, hogy a finomjából mindenkinek jusson. Majd kiöntjük a kávéét.

Ebbe már kell se cukor, se tej, se semmi más. Lehet inni, majd utána jósolni.

A kávézaccból jóslás komoly művészet, vagy pedig egy jó móka. Attól függ, hogy szeretnénk.

Miután megittuk a kávéét (a zaccot nem), fordítsuk fel a csészét, és rakjuk a tányérra. Várjuk meg, amíg kihűl a findzsa, és akkor lehet megfordítani. Magunknak nem ér jósolni, mert nem szabad a jövőt ilyen formában befolyásolni.

:)

Fő szempontok, hogyan rajzolódnak ki a formák a csésze falán. A csésze alján maradó zacc mennyisége mondja meg, mennyire sötét a szívünk, vagyis mennyire vagyunk rosszkedvűek. Az oldalsó rajzokból amatőrként is sok mindent ki lehet olvasni. Azt kell csak tudni, hogy minek mi a jelentése, vagyis ha delfint látunk, az mit takar. Ha csak a móka kedvéért csináljuk, akkor mint a politikus a költségvetésről, mondjuk valami hihetőt, ami a hallgatónak is tetszeni fog.

A jóslás utolsó fázisa, hogy a tányér tartalmát visszaöntjük a csészébe, majd amikor már majdnem minden átjutott, a tányért megfordítjuk, hogy a kávé maradéka a tányér alján folyjon. A csíkok száma jelenti azt, hogy hány kívánságunk lehet, ami a közeljövőben teljesülni fog.

Legjobb, ha kívánunk még egy kávé! :)

2009-06-17

Míg a török kávé Európa szerte ismert, a török tea már kevésbe.

Pedig, ha Törökországba járunk, biztos, hogy valaki meghív minket egy teára. Mára más a teának nagyobb kultúrája van, mint a kávénak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A török tea"][/caption]

A tea akkor lett népszerű, mikor az I. Világháborúban az Oszmán birodalom elvesztette a kávétermelő vidékeket. Az újonnan megszülető köztársaságban viszont bőven akadt hely, ahol teát lehet termesztetni, így a törökök atyja, Atatürk, is a teát népszerűsítette. A háború miatt a kávé beszerzése nagyon drága lett, ellentétben a teával, amit olcsón lehetett beszerezni hazai földről.

A tea az észak-keleti Törökországból származik. A tartomány neve: Rize.

[caption id="" align="alignnone" width="579" caption="Rize tartomány (Wikipédia link)"][/caption]

Ez a hely nem olyan, mint amilyennek Törökországot képzeljük a médiának köszönhetően (poros, hőség van, de semmi más nincs). A terület inkább Skóciához hasonlít. Magas, feldölds, és mindig esik az eső. Ha nem, akkor pedig felhőbe burkolózik az egész. Igazán ideális hely a teának.

Nemcsak a vidék olyan, mint Skócia, hanem az emberek is. A férfiak népviseletként szoknyát hordanak, és ugyan úgy van skót duda (valójában iráni duda, mert onnan ered). Sőt, még a nyelvük is kicsit eltér a környékbeli (200-300 km) törökökétől. Az utóbbi időben sokan kezdtek foglalkozni, hogy e két nép eredetét együtt vizsgálják.

Tehát itt mindig esik az eső, a tea pedig vidáman tud növekedni. A tea fajtája fekete. Ha az általunk ismert kínai fekete teához hasonlítjuk akkor ez inkább fekete luk.

A tea annyira erős, hogy vízzel kell hígítani, hogy egyáltalán ne szaladjon el. Általában 2 rész tea, 1 rész vízzel szokták, de ez függ a helytől. Pl. éttermekben, ahol a samovárba egy szekényi füvet belegyömöszölnek, ott ippeg csak belecseppentenek a csésze aljára.

Én mindebből semmit se tudtam, mikor először jártam Isztambulban. A szállodában pedig a reggeli önkiszolgáló volt. Bár Sema megmutatta, hogy kell, hiszen ő már az első cseppre felismerte, hogy olyan sötét, amiben jó néhány galaxis elfér, de én félreértettem. Talán álmos volt, de azt hittem azért önt hozzá vizet, mert különben túl meleg lesz. Én viszont fáztam, így az apró poharat (lásd első kép) teletöltöttem a fekete masszával. És még morogtam is, miért ilyen kicsi a pohár.

Olyan sötét teám lett, amibe ha kávént öntök akkor az világítani fog.

Node, mit tudtam akkor még a török teáról... Gondoltam, mielőtt elrontom cukorral, megkóstolom. Nem tudom, van magyar szó, ami a keserű fokozására szolgál, mert ha igen, akkor azt szeretném használni! :D

Normál esetben 2 kanál/kocka cukrot teszek egy normál méretű bögrébe. Ebbe a pohárba egy járt volna, de annyira keserű volt, hogy kapásból hatot raktam bele. Megkóstoltam, de nem volt elég. Még raktam bele hatot, és már ki is lógott a pohárból, de az se volt elég. Egy idő után már nem számoltam a cukrok számát, csak pakoltam bele. Semának meg lehetett a véleménye a magyar turistákról... Valahol a tizennyolcadik kocka után kezdett bele a féktelen nevetésbe.

Viszont egy pillanat alatt felébredtem. És ez így ment minden reggel, mígnem valahol láttam, hogy csak pár cseppet kell belerakni. Jaaaaaaaaaah, hát így túl is lehet élni...

Viszont addig megvolt a reggeli bootlolás. Hiába volt a szállás a kikötő és a pályaudvar találkozásánál. Hiába próbálkozott a mozdony is és a hajó is, csak a tea volt az, ami sikeresen felébresztett. De ahhoz kevesebb idő is elég volt, mint egy másodperc.

Török tea főzése.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kérsz pár liter teát? :D"][/caption]

A bazárban hegyekben állnak a teafőzők. Ami mégis furcsa, hogy párosával vannak. Egy alul, egy pedig felül. Bizony, ez nem egyszerű filteres tea, ezt főzni kell.

A főzés a kávéhoz hasonlóan egy ceremónia. Sajnos mindkettőnél túl macerás (ez is török szó) a mai rohanó világnak, így az instant kávé és a filteres tea gyorsan hódít. :(

De ha van időnk, mindenképpen érdemes így főzni, mert ettől lesz igazán finom. Utána meg napokig úgyse tudunk aludni. Néha még pislogni sem.

Az első teafőző lesz a vizes, a felső pedig a teás. Elsőnek az alsót öntsük fel vízzel. A tetejére pedig tuszkoljunk be annyi teát, amennyi jólesik. Használhatjuk a korabeli ágyútömkődő célszerszámot is, ha egy egész városrészt akarunk leitatni, vagy ha karácsonyok közötti időt nem szeretnénk alvásokkal megszakítani.

A teásat tegyük a vizes tetejére, és mint az oszmánok a magyar várnak, gyűjtsünk ennek is alája.

Várjuk meg, míg felforr a víz! Utána a felső, teásat ezzel a forró vízzel öntsük fel. A vizesben így rengeteg üres helyünk lett, de ne aggódjunk, mert ez feltöltjük hideg vízzel, és folytatjuk a forralást, újraforralás. Ismét alul legyen a vizes, felül pedig a teás kanna. Míg az alsó vígan elkezd bugyorászni, a felső részben a tea szépen megfő. Remélhetőleg hagyunk annyi helyet, hogy a teafű mellett a víz is belefér. Ameddig a víz felforr, készítsük elő a teáscsészéket.

Amint ismét felforrt a víz a teás poharak aljába tegyünk bele egy kis forró vizet, hogy felmelegedjen a pohár. Majd öntsük ki belőle. Ez az a művelet, amit nem tudom, hogy csinálnak másodfokú égési sérülések nélkül. Ugyanis a teás pohár nem felmelegszik, hanem teljesen átforrósodik. Így viszont a belekerülő tea nem érintkezik a hideg felülettel, vagyis nem ijed meg, és a finom íz nem menekül el belőle.

Normális esetben a pohár kétharmadát töltjük fel teával, a többi vízzel. Valójában viszont figyeljük, mikor éri el a tea azt a sötétséget, hogy a szobában is lámpát kell gyújtani, majd akkor kezdhethetjük el a vizet önteni.

Senki ne keseredjen el, ha elsőre nem sikerül. Akkor se, ha századszorra se.

Magyarországon nem könnyű igazi török teát venni. Csak a török boltokban, de néha azok Németországból jönnek és azok már németesítve vannak, nem biztos, hogy annyira erősek. Vagyis ha kicsöppentjük a betonra, akkor

valószínűleg a beton nyerne. Teaházakban viszont kis/nagy szerencsével találhatunk grúz teát, amit hasonlóképpen termesztnek.

2009-06-18

A rózsza egy szép virág, amit bárhol megvehetünk. De nem mindig ebben a státuszban volt. A rózsza néha ipari anyag, néha pedig lekvár.

Az oszmán birodalomban két fontos, és nagyon értékes virág volt: a rózsza és a tulipán. Török nevükön gül és lale. A holland tulipán nem más, mint a szultán ajándéka. A magyar rózsza pedig egy ipari kellékanyag, amit Gül Baba, a rózsák atya hozott be Magyarországra. Innen ered a Rózsadomb neve is.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Gül Baba síremléke Budán, van még két másik sírja Törökországban."][caption]

A rózsza korábban hatalmas érték volt. Ezért is gyakran ábrázolták a szultánokat, amint kezében egy rózsza volt (ilyen képet most pont nem találtam).

A rózsza ugyanis nagyon fontos alapanyaga a rózszaolajnak. Rengeteg szírom kell egyetlen csepp rózszaolajért. Ezért ez még ma is relatíve drága.

A rózsának számtalan fajtája létezik, és nem mindegyik alkalmas rózszaolaj készítésére. Az igazán jó olajoknak nagyon intenzív az illata. Egyetlen papírlap pár csepp olajtól évekig tud illatozni. Éppen ezért gazdag urak előszeretettel küldtek olyan levelet, aminek rózsza illata volt, hiszen már messziről lehetett érezni. Ezzel is jelezték, hogy fontos levelet küldenek.

Az enyhébb változata, ami nem ennyire intenzív, remekül használható masszázsnak. Hmm.. erről asszem nem kell többet írnom. :) Mindkét változata kapható a fűszerbazárban.

Van egy másik felhasználási módja is, mégpedig a rózsalekvár. Ez is speciális rózsát igényel, nem lehet bármelyikből készíteni. Az élelmiszerboltokban nagyon finom, mézszerű rózsalekvárt lehet venni. Ha Törökországban jársz, mindenképpen ajánlom, mert neked is jó, és közben nagyon egzotikus ajándék tud lenni. ;)

Így keresd: Gül recel

De ha nem tudod megjegyezni, akkor a képek alapján felismered. :)

A magyarországi rózsza története is érdekes. Erről az 50-es években még filmet is forgattak Gül Baba néven.

A rózsza Szulejmán Szultánnal együtt érkezett Magyarországra. A hadseregben volt egy bektási szerzetesrend vallási vezetője, aki rózsák termesztésével, kereskedésével foglalkozott, új illatokat és rózsákat kutatott.

A feladata az volt, hogy a budai vár melletti dombon (mai rózsadomb) szerzetesrendet alapítson. Mellette pedig (mint hobbi) rózsakertet építtetett. A kert fallal volt körülvéve, amire minden olyat felraktak, ami elijesztheti a betolakodókat. Sőt, aki kertbe lép, halál fia volt a törvény szerint. A szultán így akarta védeni Gül Baba kertjét, hiszen a rózsaoilaj értékes árucikk volt.

Csakhogy, amit nem tudtak, hogy Magyarországra érkeztek. És a magyarok szótárában ami tilos az kötelező, míg ami kötelező az tilos. Így szegény törökök minél jobban próbálták elriasztani a magyar legényeket, annál többen jöttek.

A korabeli lányok sem voltak restek. A leánykérőknek azt mondták, hogy azt választják férjül, aki rózsát tud hozni Gül Baba kerjéből.

2009-06-19

Bár főhősünkkel semmi különös nem történik, mégse maradhat ez a hét se Yumoş nélkül.

Yumoş macskánk kitartóan vagy alszik, vagy randalírozik. Így most nincs is fénykép róla, mert az alvásról már annyit készítettünk, hogy akár kiállítást is nyithatnánk. Mikor pedig ébren van, nagysebességű kamera kell, mert annyira gyors.

Lassan tényleg csak két állapota lesz: alszik vagy maximális sebességgel rohangál. Néha lassít, hogy valamit szétmarcangoljon. Minap egész szép kis papírkupacot gyártott az asztal alá.

Közben a cégben bevett szokás lett, hogyha kibontunk valamit, a csomagolás repül Yumoşnak, aki kb. 1 óráig játszik vele, majd nem érdekli többé.

Kipróbáltuk a porszívózást is. Egyenlőre fél tőle, de közben kíváncsi is. Nagyon. Jön a közelébe, majd ha túl közel kerül, megijed és hátraszaltózik. A porszívó egyébként nem veszélyes, mert kicsi USB-re köthető. Nagyon jó, hogy kiszedjük a macskaszőrt a billentyűzetből.

Tényleg nagyon kíváncsi. Most, hogy ránk szakadt a hőség az ablakok állandóan nyitva vannak. Szeret odamászni, és szagolgatni, mi történik a városban. Ugyebár az ember az információinak kb. 70-75-80%-át a látással gyűjti be. A kutyák és macskák viszont legalább 60%-át a szagokkal, és 20%-át az ízléssel. Yumoş ezért is mindent először megszagol, utána megpróbál megenni, ha nem megy, akkor cafatokra tépi. Na, utána nézi meg, hogy mi is volt az. Így biztosan a karmok is komoly információforrások.

Ha igazak azok a kísérletek, miszerint a kutyák-macskák akár egy kilométerről is megérik a szagokat, akkor Yumoşnak az ablak jelenti az internetet. A kikötő pl. nincs 1 km-e, ahol nemcsak rengeteg ember megfordul minden órában (különböző szagokkal), de rengeteg a különféle árus. és könnyen lehet, hogy megérzi, ha kifogtak egy halat és megsütötték. És akkor még ez az igencsak zsúfolt környéken rengeteg a macskák. Ugyebár szeretik számon tartani, hogy ki éppen merre jár, mit csinál. Ezek után csodálom, hogy Yumoşnak nem nőtt még akkorára a feje, hogy beszoruljon az ablakba. E helyett a farkincája (lánymacska, nem ér félreérteni!) lett nagyon hosszú.

Persze, amikor az ablakban van, mindenki frászban van, nehogy leessen. Én

inkább azon aggódom, hogy kíváncsiságból elindul az ablakpárkányon. Azon viszont, mivel a házak egymáson vannak, ki tudja, meddig el tud menni... Lehet, meg se áll Moszkváig.

Közben a doki küldött SMS-t Sedanak, hogy itt az ideje a következő oltásnak. Yumoşnak volt egy stresszen napja. Nem elég, hogy a kocsiban majdnem főtt macska lett belőle, utána még jött a doki is, aki az injekció után valamilyen megfontolásból (valószínűleg elfogyott a sebtapasz) a karmait is megnyirbálta. Én nem félttem, mert biztos vagyok benne, hogyha újra szép hosszú karmai lesznek bepótolja a kimaradt cafatozásokat.

A környékbeli macskák sem tétlenkednek. Úgy látszik, télen túl sok macskáját adtunk nekik (és a csigák sem ettél el előlük), mert most éjjel nappal egymással verekednek, annyi macska lett. Alig lehet miattuk aludni.

Aztán ha kapnak egy kis macskatápot reggel, akkor már jönnek oda, és egymással ordibálnak. Szép kis társaság. Olyan hangjuk van, mint a veszekedős öregasszonyoknak. Persze ha kapnak egy kis vizet, akkor máris szaladnak minden fele. Aztán másnap reggel meg nyolc macska ült az ajtóban várva a macskatápot. Lassan kezdhünk rettegni...

A szomszéd ház üresen áll. Egy egész macska birodalom kezd benne kialakulni. Tovább javítja a közérzetüket, hogy valamikor régen ott elszabadulhatott egy szobanövény, ami benőtte az egész házat. Sőt, a kertet is. Akkora dszungel van, hogy Tarzant se merném beengedni.

Múlt héten egy kismacska nekiindult valamelyik ágon a 2. emeleti erkélyről. Ott bonyolngott 2 napig kitudja merre. mindig csak azt hallottuk, hogy máshonnan nyávog.

2009-06-20

Programokról és technikáról keveset akartam írni, bármennyire is szeretem őket, de most mégis úgy gondoltam, érdemes veletek megosztanom ezt, mert ti is hasznát vehetitek, meg egyébként is jó a cucc. :)

A titok neve: (log me in, azaz engedjél már be)

Ma már kevesen vagyunk úgy, hogy csak egy számítógépet használunk. Ha másképpen nem, akkor is van egy gép otthon egy pedig a munkahelyen. Szegény munkahelyi gép pedig este és hétvégén csak unatkozik és unatkozik...

Szóval mi lenne ha, az otthoni gépet nem terheljük túl letöltéssel és torrentel 3D rendereléssel és videó számolással, amikor éppen ott ülünk előtte és weboldalt nézegetünk, Photoshoppozunk meg minden mást csinálunk. És nem akarjuk, hogy bezavarjon az extra erőforrás foglalása?

No, legjobb megoldás, hogyha ezt a ki programot felrakjuk mindkét gépre. Bár arra, ahonnan a másikat akarjuk vezérelni, oda nem kell telepíteni. Mindezt csak azért tesszük, hogy mondjuk a munkahelyről is elérjük az otthoni gépet (azon pedig elindítsuk a farkasordítás.mp3 nevű fájlt és frászt hozunk a szomszédra...).

Így tehát, ha feltelepítettük, akkor távolról elérhető a gép, és elindíthatjuk a letöltést renderelést. Majd ha befejezte a gép, akkor ki is lehet kapcsolni.

A technika tényleg jó, és ingyenes az alapszolgáltatás (extra az, ha a hangkártyát és a nyomtatót is össze akarjuk kapcsolni, vagyis a farkasordítás.mp3-al a munkahelyen a portásra is frászt tudunk hozni, de akkor már sokkal jobb, ha a nyomtatót berregettjük...).

Mindezt nem reklám miatt írtam le, hanem mert én már napi szinten használom. Főleg a letöltésnél a 3D renderelésnél. Elég mókás, hogy Európából vezérlem a gépet, ami Ázsiában van, körbenézhetek a webkamerán, és persze valóban munkára tudom fogni a gépet.

Ajánlom nektek is :)

ui: telepítés előtt érdemes a videokártyát frissíteni

2009-06-21

Ki hitte volna, hogy a legtöbb kaland mégiscsak a konyhában lesz.

Isztambulban az egy igazán komoly probléma van, hogy a finom magyar sütitet nem lehet beszerezni. Ha megkívánok egy kis sajtos tallért, akkor nem elég, hogy lemegyek a közértbe és veszek pár zacskóval.

Ha enni akarok, akkor magamnak kell csinálni.

És persze az ilyenek mindig azzal járnak, hogy közben Sema nagy szemekkel figyel a fedezék mögül, hogy ebből mi a bánat lesz.

Néha persze azért belekérdez, hogy biztos nem kell cukor az édes sütibe? Persze, hogy kellett, de ha egyszer kifelejtettem a recept közepét...

Na de azért eddig mindegyik sikerült. Olyannyira, hogy a receptet is kértél. Még a cukorhiányos is sikeres lett, mert miután az első adag kisült (vagy inkább kiégett, mert ekkor még nem ismertük a sütőt eléggé) és kiderült, hogy hiányzik a cukor, akkor azért belegyúrtuk.

Persze a receptet nem adom. :) Inkább nyitunk majd egy süteményes boltot. :D

Nos, most a a sajtos tallérral próbálkoztunk.

Az persze már az elején nyilvánvaló volt, hogy nem lesz olyan, mint a boltban. Bármely receptet is néztem, tallérsütőről írtak. Na, ilyen hol fogunk találni.

Elkezdtem szemezgetni a szendvicssütővel. Annak kivehető a lapja, és van gofrisütős lapunk is. Egy darabig nézegettem, hogy mennyire lehet összenyomni őket, majd mikor láttam az interneten, hogy más is próbálkozott gofrisütővel, megnyugodtam. Abból indultam ki, hogyha le tudta írni, hogy sikerült, akkor valószínűleg túl is élte a kísérletet.

Persze nekünk nem volt annyira könnyű, mert mi nem a hagyományos gofrisütőt használtuk, amit berakunk addig a tűzbe, míg vörösen izzik. A szendvicssütő ultra-modern, hőmérséklet-szabályzós, ami persze nem véd meg attól, hogy időnként ne égessen meg az ujjamat, de annyit már akadályoz, hogy rendszeren felforrósítsuk.

Node sebaj, akkor is megcsináljuk. :)

A recepttel nagyobb szerencsénk volt, mint a többivel. A palacsintánál nagyon nagy a szórás. Csak a tojásnál 1 és 8 között van valahol az ajánlott darabszám.

Itt nem volt ilyen gond. Egyedül az egyik helyen azt írták, hogy fél kg lisztből olyan 200 darab lesz. Nah, jól fogok én kinézni, ha 200 darabot itt fogok sütögetni az gofrisütővel.. utána meg tényleg nyithatjuk a boltot.

Végül negyed kg lisztből lett olyan 25 db. Persze a mi méretünk nem vehető alapnak. Először is azért, mert a nagymama receptjéből mi kihagytuk a 20 dkg disznózsírt. Sőt a margarint is, végül csak kevéske olívaolajat öntöttük bele.

Majd odaültem egy könyvvel a szendvicssütő mellé. Mert mire az felforrósodik...

Bő másfél óra múlva (közben a robot is kiporszívózott) már kész is lett. Persze a sütő nem ám úgy sütötte, ahogy az nekünk jó. Az első darabok még kétszer mentek sütésre, mert olyan vastag lett, hogy a közepe nem sült meg.

Így viszont a széle lett nagyon kemény. Úgyhogy most leginkább dobócsillagra hasonlít. Mind méretben, mind alakban, de leginkább keménységben.

Ha viszont sikerül eltörni, akkor viszont finom. :)

Az biztos, hogy a kísérlet még folytatódik...

Meg persze veszek egy húsklopfolót.. :D

(ilyenkor jó a beépített szótár, különben sose találom meg, hogy kell a klopfolót rendesen leírni)

2009-06-22

Annyiszor írtam már nektek török szavakat, de még eszembe sem jutott, hogy nem írtam le, hogyan kell kiejteni őket.

Pedig itt a nyár, és egyre többen jönnek a blogra ama nemes szándékkal, hogy eme országba jöjjenek nyaralni.

Az abc egy vicces szó. Ez azon kevés magyar szavak közé tartozik, amit nem úgy ejtünk, mint írunk. De még azt se lehetne mondani, hogy rövidítés, mert akkor abécé-t mondanánk. De a legjobb, hogy nem is fedi a valóságot, mert a magyar abc valójában aabc lehetne... persze úgy meg hülyén nézne ki.

De még viccesebb az, amikor a közért (ez is derossz egy szó) oldalán van, inkább volt felírva, hogy abc (ebből lett a fantáziadús cba elnevezés). Állítólag ez viszont tényleg rövidítés, mint általános bevásárlási centrum, vagy hasonló. Persze lehet, hogy ez már később alakult ki és tényleg azt jelenti, hogy minden benne van. De az is lehet, hogy ki a nevét adta, éppen hallotta, amint a gyerekek a másik szobában az abc-t gyakorolják...

Nade, vissza a törökökhöz.

A török nyelv egy jó nyelv. Mert ők mindent úgy írnak, ahogy mondanak. És ez szó szerint így van. Amikor Atatürkek a korábbi arab (oszmán) írásmódot leváltották, akkor fő cél volt, hogy az írás és a szóbeli használat megegyezzen. Hiába, Atatürknek volt szerencséje mindkét végletet tanulnia: nyugati írás, ahol többet írunk, mint mondunk, és keleti írás, ahol pedig többet mondunk, mint írunk. De valójában mindkettőnél a kiejtés és az írás messze jár egymástól.

Szerencsére Atatürk már járt Magyarországon, és örömmel látta, hogy van még nép, aki nem örült meg, és úgy ír, ahogy beszél...

Nemtudni, ebből mennyi igaz, mint ahogy azt sem, hogy az ö és az ü betűket valóban a magyar mintára vették be az írásba, mert a németben is megtalálható (az angol wikipédia szerint az ö svéd, míg az ü német). Erre minden alapunk megvan, hiszen a két nyelvnek rokon a hangzása, és az I. Világháború után a török-magyar kapcsolatok igencsak jók voltak. Állítólag még a mainál is szorosabb kapcsolatban voltunk.

Ismét vissza a nyelvhez és az abc-hez. Atatürk és nyelvújító csapata szerette volna az írást könnyebbé tenni. Ehhez az akkor már Európában elterjedt és

megszokott írást vezették be. A munka nem volt könnyű, mert a magyarhoz hasonlóan, a török hangok sem igazán akartak illeszkedni az európai abc-hez. De míg a magyarban ezek a hangok fokozatosan eltűntek (pl. ly, vagy az u a kapu szó végén, ami azért rövid u, mert eredetileg nem u volt. a törökben ugyan ezt a szót kapı-nak írják és a jelentése is majdnem ugyan az. Hasonló a tanu - tani is. Érdeemes lenne utánanézni a többinek is), a török nyelv - ha lehet így mondani - még friss.

Végeredményben sikerült nekik egy olyan írásreform, amire a történelemben azóta sem volt példa. Alig néhány év alatt az arab írásmódról teljesen áttértek az európaira. Mivel pedig az új írás sokkal könnyebb volt, a lakosságban az írástudatlanok száma nagyon alacsonyra csökkent. Ebben rengeteg ember munkája benne volt. Gondoljuk arra mindez az 1930-as évek környékén történt, mikor még Európa szerte is magas volt az írástudatlanok száma.

[caption id="" align="aligncenter" width="400" caption="Atatürk az új írásmódot tanítja a falvakban (Wikipedia)"]

Atatürk úgy látta, hogy a jövő mindenképpen az új írásban van. Neki fontos volt, hogy az emberek műveltek legyenek. Éppen ezért minden évben November 24-én megünneplik a Tanárok Napját (Magyarországon Pedagógusok Napja, 1952-óta június első vasárnapja).

Az új abc-ben tehát fontos volt, hogy egy hang egy betű legyen, és fordítva. Nincs olyan, hogy egy hangot több betűvel fejezzünk ki vagy több hangot egyetlen betűvel. Éppen ezért sem q, sem w, sem pedig x nincsen a török írásban. A taxi pl. taksi-ként van leírva. Ugyan így járt más idegen eredetű szó is, mint pl. a t-shirt törökül tişört.

Sajnos az új - elsősorban számítógépes - szavaknál már ez a varázs kezd megtörni. A CD (cédé) már náluk is szídi lett. De bár az egérből nem lett fare hanem mauz, viszont az írás követi a kiejtést. Rekordot mégis az mp3 viszi. Inglisül ugyebár empisztrı, magyarul empéhárom, törökül ezen szabályt folytatva, empeüç lett.

És akkor lássuk végre az abc-t: (táblázatfunkció hiányában randa lesz)

Török írás, török kiejtés, magyar hang - a sorrend

a - a - magyar a, de mivel az a és á között jóformán csak mi teszünk

különbséget, így egyszerre a és á és minden, ami között van. A valódi á-t sapkásan â írják (nem ér turbános á-nak nevezni :)).

b - be - b

c - dzse - dzs. Míg a magyarban jóformán csak a findzsa és lándzsa klasszikus szavakban találkozunk vele, addig a törököknél percenként 5x összefutunk vele. Persze a findzsa és lándzsa is török szó... érdekes, hogy bár a kiejtése nem okoz nekünk gondot, mégse találkozni magyar szavakkal.

ç - cse - cs. Ez az első nyelv, aminek van rendes cs hangja és még használni is tudják, tesóm, Csaba legnagyobb örömére. A törökök elsöre és századszorra is gond nélkül ki tudják mondani a nevét. Ellentétben mondjuk az olaszokkal, akiknek nem gond napjában negyvenezerszer csáózni, de mégse sikerült a Csaba-t vagy legalább a Csáááábáááát kimondani. Pedig szerintem ez már majdnem olyan, mint a csáááááó. Lett helyette Shaba, Dzsabba, Jabba, Habba, stb...

d - de - d.

e - e - erős e. Nincs é hang, csak e.

f - fe -f

g - ge -g

ğ - yumuşak ge - nincs tényleges hang, de mégis van. Nekünk elég, ha a német h-hoz hasonlóan megnyújtjuk az előző hangot és nem ejtünk semmit. Valójában ez egy arab hangzás, amit fogalmam sincs, hogyan írhatnék le... Talán, mint a raccsolás...

h - he -h

i - i - i. Na, itt jön az első igazán mókás. Ugyanis a pontozott i, ami egy magas hang, ha nagybetűvel írjuk, akkor is pontozott marad: İ - İstanbul. Na ettől diliznek be a szoftverek...

ı - ı - A pont nélküli i, ami valójában nem i. Egy mély hangnak kell lennie.

Mindenki mást mond, milyen is valójában, mert a magyarban nincs ilyen. Egyese az orosz jerihez hasonlítják, nekem inkább olyan öu-nak tűnik. A törökök, hogy amikor a wc-n nem mennek a dolgok, akkor szoktuk ezt a hangot gyakorolni.

Nagybetűs írásnál is pont nélküli lesz: I

j - zse - zs. Elég ritkán találkozni vele, főleg francia eredetű szavaknál.

k - ke - k.

l - le - l.

m - me - m

n - ne -n

o - o - o

ö - ö - ö

p - pe - p

r - re - r

s -sze - sz, mint ahogy bármely más nyelvben. Csak a magyar tudja, hogy kell pontosan leírni... :P

ş - se - s. Ez is farkincás betű. Érdeemes megnézni a török újságokban, hogy mennyire igényesek. A jó kiadványok szép, kacifántos farkincát használnak, míg ahol nem fontos, csak egy randa pontot.

t - te - t

u - u - u

ü - ü - ü. Az angoloknak szóló török nyelvkönyvben oldalakat foglal el, hogyan tudják szegények kiejteni eme nemes hangot. Mi csak jeleztük a tanárnak, hogy ez nekünk nem probléma. Az ö és az ü gyakori használata miatt szeretik a nyugat-európaiak összekeverni a magyar és a török nyelvet. Nem szét tőlük... Egyszer majd leolaszozok egy angolt és fordítva, mert egyik sem használ ü betűt...

v - ve -v

y - je -j

z - ze - z

Különleges betűk. A török abc-hez tartozik még három betű, a sapkás gárda: â, î, és az û. Ők nem tartoznak hivatalosan az abc-hez. Csak akkor használják, ha két szó nagyon hasonló, de mégis más a jelentése, akkor így meg lehet őket különböztetni. Pl. a kar havat jelent. Viszont a kâr jelentése a profit. Ezek a sapkások abban különböznek a "kopaszoktól", hogy lágyabbak, hosszabbak. Ez hasonlít legjobban a magyar ékezetes hangokra. Vagyis a sapkátlan a a magyar a-nak felel meg legjobban, míg a sapkás â már inkább az á hang lesz.

Mint láthatjuk, igazán nem nagy kaland megtanulni a török írást. Kb. 10 perc gyakorlás után már bármilyen szöveget fel tudunk olvasni nekik. Ha Törökországban járunk éppen ezért érdemes a nevezetességek török nevét összeírogatni, így bárkitől könnyen meg tudjuk kérdezni, merre is van.

Bár mindegy, mert úgyis egy szőnyegboltban fogunk kikötni...

2009-06-24

Nemcsak a fekete tea létezik Törökországban, hanem vannak más ismertebb és egzotikus teák is. Sőt, még fokhagyma tea is van. :D

Najó, fokhagyma tea nincs, csak nekem sikerült véletlenül, amikor álmosan bedöntöttem a fokhagymát a teafőzőbe... Ez így nem jó, hogy fel kell ébredni a teafőzéshez, holott azért iszunk teát, hogy felébredjünk...

Tehát a teák. A fekete teát már megismertük. , a mai ismert teázási kultúra igencsak fiatal még. Ennek ellenére persze nagyon elterjedt, és ki mikor teheti, iszik egy teát. Sokkal inkább, mint a magyarok. Persze, mert a magyar laposüvegben tartja a csodaszert így ott is ihat, ahol messze van a kocsmá. :)

Ez a teázási szokás viszont elsősorban a török fekete teára épül. A többi fajtát csak elvétve isszák. Ilyen pl. a zöld tea, amit alig-alig lehet a boltokban találni, és teázókban is csak ritkán.

Sokkal elterjedtebbek viszont a gyümölcssteák. Legismertebb a török almatea (elma çay), ami nagyon finom. Nemcsak akkor ajánlott már pislogni sem tudunk a fekete tea koffeinmennyiségétől, hanem úgy általában is jó beülni valahova és meginni egy almateaát. Sajnos nem mindenhol tudunk ilyet inni. De a turistaövezetben azért nagyon gyakori.

Magunknak is vihetünk haza, ha a fűszerbazárba ellátogatunk (máshol is árulják, de a legjobb és legfrissebb a fűszerbazár), ahol ha nem figyelünk, máris 2-3 zsákkal bepakolunk a teákból.

Ha már a fűszerbazárban járunk, akkor a többi gyümölcssteákat is érdemes átnézni. Leggyakoribb a narancstea (portakal çay), és a csipkebogyó tea (kuşburnu çay). De találkozhatunk még hibiszkusszal (hibiskus çay). Tudom, a hibiszkusz nem gyümölcs, viszont itt a gyümölcssteákkal van egy kategóriában. Természetesen, ha jól feltúrjuk a bazárt, akkor citrom, és más gyümölcsökkel is fogunk találkozni.

De előbb fogunk a gyógynövényteákba belefutni, amiből hatalmas mennyiség és választék található a bazárban. Bár mindet lehetetlen felsorolni, de mégis kiemelek néhányat közülük. Bátrabbaknak ajánlom, hogy bátran próbálgassák. Nem nagy kaland 1-2 éjszakát a mellékhelyiségben ülni, ha esetleg rosszul választunk. :)

Kedvencünk a rózsatea (gül çay). A már láttuk, hogy itt bizony a rózsát nemcsak szagolják, és nézegetik, hanem akár meg is eszik. Vagy éppen finom tea lesz belőle. Fekete teába 1-2 rózsafejet berakva nagyon finom lesz, és jó illat lesz a lakásban is (bár a macskák ilyenkor kiszaladnak). Vagányabbak simán is főzhetik a rózsát, de 20 fejnél többet tényleg ne tegyünk, mert akkor már mi is rügyezni fogunk. AZ ajánlott a 3-6 darab. Rózsateából is több fajta van. Általában az árán látszik, hogy milyen a minőség. A jó rózsatea nagyon drága is tud lenni, mert eleve a speciálisnál is egyedibb fajtából készül, válogatottan nagy a feje, éppen jó időben van szedve, stb... De mindez nem jelenti azt, hogy az olcsóbb rossz lenne. Inkább úgy fogalmazok, hogy az olcsó az az általános rózsatea, míg a drága inkább a különleges alkalmakra ajánlott. Néha akár 5x drágább is lehet.

Rózsateához hasonló a gránátalmavirág tea (nar çiçeği), amit az élénk sötétvörös színéről ismerünk fel. Sajnos fogalmam sincs, hogyan írjam le az ízét... Próbáljátok ki!

További érdekes teák. Találunk vegyes virág teákat is, de a gyógynövényekben szinte korlátlan a választék. És a mennyiség is.

Ha ilyet szeretnénk, készüljünk fel, hogy teafőzés előtt nekünk is kell dolgoznunk vele. Pl. legutóbb, mikor Semát kértük, hozzon egy kis teát megfázásra, akkor egy olyan nagyobbacska zacskót hozott, amiben a fahéj, a gyömbér és még valamilyen más gyökér egyben volt. Jót játszottunk vele, mire sikerült feltörni. És persze a tea is olyan erős lett, hogy begyúrta a fazekat. De legalább abban a hónapban nem volt szúnyog a kerületben...

Gyógynövényekből ajánlom a citromfű teát (a török neve most nem jut eszembe, majd megnézem, és beírom a kommentbe), és a hársfavirág teát. Bár mindkettő kapható Magyarországon is (elsősorban csúnya és egészségtelen filteres változatban), de mégiscsak mókás, ha teafőzés előtt előkotrunk egy hatalmas zacskót, kinyitjuk, és jól belemarkolunk. :)

Képek most nincsenek, mert lusta vagyok nincs időm. . :)

2009-06-27

2009-06-28

Láttuk már a vagány , és láttuk az .

Viszont az extrém tea kedvelőinek javasolt instant tea eddig kimaradt. No persze nem véletlenül, mert igazándiból senkinek sem ajánlott, kivéve a fent említett extrém gasztronómiát kedvelőknek.

Az instant tea roppant egyszerű: színes por + forró víz = színes forró víz.

Rengeteg félélet lehet kapni, és ha nem figyelünk, akkor még büfékben is összefuthatunk vele. Az étlapból nagyon nehéz kiszűrni, mert hasonló, mint a valódi teák.

Legismertebb változata a narancs, alma, citrom és csipkebogyó.

Onnan lehet őket felismerni, hogy elkészültük után átlátszatlan narancssárga, zöld, citromsárga, vagy piros folyadékot kapunk.

Valójában az instant teák nem annyira rémesek, mint a nevéből gondolnánk. Persze a valódi tea nyomába sem érhet. De ki szereti az extrém gasztronómiát, mindenképpen próbálja ki. Legjobb szerintem a zöldalma és a csipkebogyó.

2009-06-29

Ki Törökországban jár, jól teszi, ha nem marad ki a legnagyobb buliból, a török fürdőből (más néven hamam, vagy hámmám).

De mi is az a hamam, és hogyan is kell "használni"?

Az Iszlám világban a tisztaság egy nagyon fontos előírás. Még a mecsetekbe se szabad bemenni tisztálkodás nélkül, és nem szabad úgy imádkozni, hogy legalább kezet, lábat és arcot nem mostak a hívők.

E mellett a fürdőzés a kultúra és a higiénának is fontos része volt, és a mai napig is az. Bár amióta a vizet minden házba bevezették, már inkább csak szórakozásnak számít.

Láttuk, hogy a vallásnak egy fontos része. Ezért hamamot a legkönnyebben mecsetek közelében érdemes keresni. Korábban a dzsámik komplexusban épültek, ami azt jelentette, hogy nemcsak a dzsámit építették fel, hanem a körülötte levő épületeket is, mint iskola, szegények háza, kórház, temető, és természetesen a hamam. Persze nem lehetett minden dzsámi közelében, de lehetőség adott volt, akkor építettek.

Mivel akkoriban otthon nem lehetett fürdeni, így az emberek a közfürdőkbe, a hamamokba jártak, hasonlóan, mint a Római Birodalomban. És hasonlóan a birodalomhoz, ott zajlott aztán az élet.

Hiszen egy fél napot, vagy egész napot is fürdéssel és beszélgetéssel, pletykálkodással töltöttek.

Olyannyira, hogy a török nyelvben van egy külön nyelvtani szerkezet, amit arra használnak, hogy úgy hallottam. Ráadásul ennek eléggé pus-mus-mus hangzása is van, mert a képző az ige után helyezett -muş, -mis, -miş, -müş.

A hamamok külön férfi és női részlegre vannak osztva, Egyes hamamokban erre külön terem van, másoknál adott időpontban járnak a férfiak és a nők.

Természetesen a szállodákban már uniszex hamamok vannak, de azoknak a hangulata nem hasonlítható össze az eredetivel, hacsak nincs nagyon jól megépítve.

A férfi részlegben természetesen a napi politika volt a fő téma, miközben az emberek ültek vagy feküdtek a gőzben és élvezték a meleget.

A női oldal ennél sokkal változatosabb volt. A hamam volt a kozmetikumok központja. Itt próbálták ki és cserélték az új szerzeményeket. És persze a

legújabb pletykákat is.

A legnagyobb cselszövések is itt zajlottak. A ködben megbújva ki tudja, ki kivel miről társalgott.

Mindamellett a házasság szempontjából is fontos szerepet játszott. Nemcsak azért, mert az esküvő előtt elvitték a lányt a fürdőbe, hogy szépem megmossák, kicicomázzák, hanem azért is, mert a jövődő anyósok itt szemelték ki fiuk jövődő feleségeit. Hiszen az öltözék miatt máshol aligha lehetett volna megpillantani a lány valódi alakját, és a hamam tökéletes volt arra is, hogy a lánnyal nyugodtan lehessen beszélgetni, így felderíteni az intelligenciáját és más képességeit is. Utána pedig a jövődő anyósok elrendezték úgy a dolgokat, hogy férjük biztosan úgy érezze, mindent ők csináltak. :)

Hogy is néz ki a hamam?

Amikor bemegyünk az épületbe, az öltöző helyekre jutunk. Itt mindenki kap egy kabint, ahol egy szekrényre teheti a ruháját, majd egy ágyat, ahol fürdés után pihenhetünk, vagy akár masszázst is kérhetünk.

Átöltözni itt kell. Mégpedig fürdőruha nélkül! Rajtunk csak egy törölköző lesz, kezünkben egy szappan, és a bizonytalan botorkálást elősegítve egy fapapucs. Innen jutunk a következő szobába, ahol van maga a fürdő.

Első meglepetésünk az lesz, hogy medencét nem fogunk találni. Így ne is keressük. Ha mégis lenne, akkor viszont az ritkaság, ne habozzunk, ugorjunk bele :)

Az általános hamamokban a fürdő közepén van egy hatalmas márványtábla, ami felett van a kupola, ahol a napfény beszűrődik. A falon pedig kis kutakat találunk, két csapot. Egyikből forró, másiktól jéghideg víz folyik. Ennek a kettőnek a segítségével magunknak összekutyulhatunk valami kellemes hőmérsékletet, majd egy tállal magunkra önthetjük.

Ne feledjük el a szappant is használni, mert egy idő után úgyis szétmállik a sok pancsolásban, így legalább hasznosan tűnjön el.

A forróvizet öblögetések között kifeküdhetünk a kőre egyet pihenni.

De a hamam igazi élvezete még csak itt kezdődik. Kérhetünk, és kérjünk teljes szolgáltatást, ami általában 10-20 líra szokott lenni (10 a mosdatás - keselemek és 10 a masszázs - massage). Ezzel együtt pedig megtanuljuk a hamam használatát is.

A fürdőmester szépen megkér minket, hogy feküdjünk a kőre. Ha ezt megtettük, akkor már nincs menekülés, mert biztos kezek között ragadunk. Bár a lányok azt mondják, őket nagyon nem döngölik meg, a fiú oldalon rendszeres ordítások vannak. A legrosszabb mégis az, ahogy a masszőr vigyorog közben... Pedig amikor kijövünk, úgy érezzük, hogy újjászülettünk. És már alig várjuk, hogy ismét csomót kössenek ránk, vagy hogy a lábujjunkkal megvakarjuk a fülünket...

Első alkalommal, mikor voltam, éppen egy testesebb német turistát döngölt be a fürdőmester a márvány apró repedéseibe. A német közben folyamatosan mondogatta, hogy milyen jó... naja, próbált volna meg ellenkezni. :)

A masszázs és a fürdetés együtt igazi felfrissülés, és megtisztulás. Tényleg minden piszkot ledörzsölnek rólunk. Nagyon ajánlott egy fárasztó túrázás végén beülni egy-két órára egy közeli hamamba.

Ajánlott linkek:

Blogged with the

2009-07-01

Elnézve az otthoni híreket, ti biztos másképpen érzetek, ha meglátjátok az esőfelhőket. Bizonyára csónakot ragadtok.

Itt viszont már hónapok óta nem volt eső, bár amikor volt akkor szó szerint tele volt vele a hócipőnk...

Isztambulnak nagyon egyedi az éghajlata. Bár sokkal délebbre van, mint Budapest, azért mégse mondható az, hogy sokkal melegebb lenne. Az ok a Boszporusz.

A Márvány-tenger (még inkább az Égei-tenger) és a Fekete-tenger összekötése valódi csatater az időjárási elemeknek. Bármely meteorológus simán meg tudja írni a doktoriját, ha kiül pár napra a Boszporusz partjára. Egy igazi csomópont a nyugati, keleti és az afrikai áramlatoknak. Ehhez hozzájönnek az isztambuli dombok, amik jól megkavarják az amúgy is kevert levegőt, és még a város sem elhanyagolható.

Leginkább azért nem, mert hatalmas (tegnap megint sikerült 5 órát utazni és még mindig nem értük el a város szélét...). Ez nemcsak azt jelenti, hogy igencsak jelentős befolyással van az időjárásra, hanem azt is, hogy amikor bemondják a TV-ben, hogy Isztambulban 28 fok van, akkor azért jó lenne tudni, hogy azt hol mérték. Legalább annyit, hogy az európai vagy az ázsiai oldalon. Sokszor néztük már az európai esőt az ázsiai partról és fordítva. De persze az se meglepő, ha a metróval egy megállót megyünk, és a hóesésből átjutunk a napsütésbe. És ez csak egy kis szeglete annak a városnak, ami akkora, mintha Budapest és Szeged egy lenne...

Mindennek köszönhetően az időjárás itt nem úgy működik, mint máshol. Néha a felhők csak átszaladnak. Vagyis legtöbbször, mert a szél azért itt mindig tud fújni. E miatt az esőnek igazándiból nincs ideje feleszmélni, mert mire elkezdene esni már ki is jutott a városból. A kivétel az a tél, mert akkor valahogy jut ide annyi felhő (vagy csak itt köröznek), hogy az hónapokig el tudja árasztani a várost.

A többi időszak viszont száraz. Már amennyire a tűző napsütés egy tengerparti városban száraz tud lenni. A só már rég egy hatalmas kristály a sótartóban, akkora a páratartalom. Néha alig látni át a túlpartra a párából. Ilyenkor pedig felhő sehol. Vagy ha van, akkor az turista: csak beszalad, fényképez, majd elszalad.

Tehát ilyenkor eső nincs, csak meleg. Abból viszont annyi van, hogy érdemes

lenne exportálni.

Éppen ezért teljesen meglepő volt, amikor egyik nap gondolt egyet az ég, beorúlt, majd elkezdett esni. Aztán úgy döntött, ez nem elég, és akkor jöttek a villámok is. Hoh, de hűvös lett mindjárt. A virágok is vidultak bőven. mi pedig szedhettük elő újra a csónakokat...

2009-07-02

Isztambul hídjai egyedülállóak a világon. És csak az egyik érdekesség, hogy két földrészt köt össze és ezzel a kelet-nyugat közötti híd szimbóluma lett. Ebből a hídból pedig nem is egy, hanem kettő van. Sőt, már tervezik a harmadikat.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nem lehet ezt a képet kihagyni. :) Annyira ott van minden útikönyv borítóján: Boszporusz híd és dzsámi... A dzsámi egyébként az Ortaköy (Középfalva) városrészhez tartozik, ami bár kicsi, de nagyon látványos (a mecset és a városrész is)"]

A törököknek egyszerre áldás és átok, hogy két kultúra találkozásánál vannak, és hogy ennek a kettőnek a keverékében élnek. Talán ők az egyetlenek, akik valóban meg tudják érteni a nyugati és a keleti gondolkodást is.

Az érdekes ebben, hogy ezen már (I. Törvényhozó) Szulejmán is sokat gondolkodott. Persze abban a korban ez a gondolkodás azt vonta maga után, hogy akkor nekik kellene uralni a világot. Így aztán Szulejmán lóra ült, és nekivágott Magyarországnak. Aztán, hogy valóban a távolság, vagy a pálinka, vagy a fürdők, vagy a magyar vendégszeretet, esetleg az volt a továbbjutás valódi oka, hogy kilopták alóluk a lovakat és a kardokat, az talán már sose fog kiderülni.

Isztambul korábban csak az európai oldalon, ott is egy félszigeten volt. A mai Galata városrész is külön város volt.

[caption id="" align="aligncenter" width="600" caption="Isztambul térkép (Piri Reis - 1526) - wikipedia. Bal oldalt az ázsiai rész (Kadıköy), középen a történelmi rész, míg alul Galata."]

Persze az ázsiai rész nem volt üres. Sőt, a történelmi forrásokból az derül ki, hogy ott korábban volt település, amit csak Vakok szigetének csúfoltak amiért nem láttok, hogy az európai oldal sokkal jobb városnak.

Sajnos eddig nem találtam meg, mikor egyesült egyetlen várossá a két oldal. Ennek nincs olyan ünnepe, mint Budapestnek. Az is lehet, hogy egyszer csak arra ébredtek az ázsiai oldalon levők, hogy már Isztambulhoz tartoznak. Bár akkoriban még nem volt a növekedés ennyire felgyorsulva...

Annyi bizonyos, hogy nem volt olyan régen az egyesülés. Az európai és az ázsiai oldal telefonszáma még ma is különböző, és távolsági hívást kell kérni, ha át

akarunk csörögni a Boszporusz túloldalára.

Otthon találtam egy régi iskolás atlaszt, amiben Kadıköy még külön városként szerepelt...

Viszont az élet a két városrész között már a kezdetektől fogva megvolt. De hogy úgy mondjam, az igazi kapcsolat a két part között a római birodalom bukása után teremtődött meg. A bizánci császárok szó szerint összeláncolták a két oldalt, így megakadályozva, hogy bárki csak úgy átsurranjon a szoroson...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A lánc"][/caption]

Így végülis az ötlet nem volt újszerű, amikor kitalálták, hogy híddal is összekötik az európai és az ázsiai oldalt. Csak azzal a különbséggel, hogy a hajók átférjenek alatta.

A híd valóban hatalmas. 1510 m hosszú és 105 m magas. Ami alatt egy 16 emeletes ház vígan elfér. És szerencsére a hajók is.

Az első híd 1973. október 30-án lett készen. És bár már akkor számoltak azzal, hogy Isztambul közlekedése a két part közötti átjárhatóságtól függ és ezért jó szélesre építették, mégis hamar kellett építeni egy második hidat is. Ez utóbbi 1988-ban lett kész.

A hidak mára már nemcsak szimbólumok lettek, hanem valóban a közlekedés meghatározó részei. Hiába van egyiken 2x3 sáv, másikon 2x4 sáv, ha a híd bedugul, akkor az egész város bedugul. Főleg péntek este lehet látni a sort...akár 10 km-el a hídtól is. Mi sem mutatja jobban a híd szűk keresztmetszetét, mint amikor a második híd európai oldalán megyünk fel és 4 sáv fogadja a tülekedő autókat, akik akár 16 sorban is állnak...

A híd már akkor is dugót okoz, ha minden simán megy rajta. Sőt, a gyorsítás érdekében csúcsidőbe a szembejövők sávját is átadják a nagyobb forgalomnak. De mindenki aggódik, mi van akkor, ha ott beleset van, vagy csak lerobban egy autó. Éppen ezért minden, ami balesetveszélyes, azt tilos a hidon. Nem szabad pl. sávot váltani. Talán Törökország egyetlen helye, ahol betartják a közlekedési szabályokat (nájó, a sebességkorlátozást azért nem) a Boszporusz hidak. Helikopterrel ellenőrzik, hogy valaki nem próbálkozik-e. Mertha igen, akkor súlyos euróezreket kell fizetnie. Ha pedig a kocsit leragad, mert kifogy a benzine az illető büntetéséből simán lehetne venni egy tartálykocsit tele üzemanyaggal.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Üdv Ásziában! Ilyen táblát ritkát látni."[/caption]

A híd egyéb iránt turistáknak is érdekes lehet. Nemcsak alatta állni lenyűgöző, amint döbbsente pislogunk felfele, hanem busszal átmenni rajta. Mindenképpen nagy élmény. Ajánlott a Taksim térről emeletes busszal átmenni, majd hajóval vissza.

Gyalog sajnos nem elhet rá felmenni. Mint minden magas építmény, ez is kedvelt helye volt az öngyilkosoknak. Míg nem az egyik eltalálta a turistahajót. Akkor döntött úgy a város vezetése, hogy nem bizza a dolgokat a véletlenre, és lezárta a gyalogos feljratot, amit örök vigyáznak. Nem lehet feljutni, ne próbáljátok! Az örök lezavarnak mindenkit, mint engem is... Bár legalább van mit mesélnie otthon.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Az utolsó kép a gyalogos átkelésről. Az út egy fehér dobozhoz vezet, ahol a vidám, de kötelességtudó ör visszaparancsol."[/caption]

Ha mindenképpen elengedhetetlen vágyat érzünk arra, hogy a Boszporusz-hídon sétáljunk, akkor a Miniaturk kiállításon ezt megtehetjük.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mini Boszpousz-híd Semával"[/caption]

Mókás, de talán pont ezen a maketten lehet legjobban érezni mennyire hatalmasak is a hidak, mert még a kicsinyített változat is igencsak nagy.

A hidaknak egyébként nevük is, mint minden jólnevelt hídnak. Az első, azt Boszporusz-hídnak hívják. És bár a második is az, mégsem. Annak a teljes neve Fatih Szultán Mehmed-híd, aki annakidején bevette Konstantinápolyt. De mivel ez túl hosszú, gyakran csak F. S. M. hídnak írják.

Mint írtam, bár a hidak hatalmasok, és rengeteg autó jut át rajta percenként, mégis kevés. Már épül a metro a Boszporusz alatt, és tervezik a harmadik hidat is. Sajnos a metró építése nem egyszerű egy olyan városban, ahol már 6000 éve is volt civilizáció. Ahogy fúrnak, balra is, jobbra is, előre is, mindig valamibe beleütköznek. Nemrég hajókat találtak, így az építés megint áll...

Közben eszembe jutott, hogy van még egy lehetőség, hogy gyalog feljussunk a hídra. Vagyis pontosabban felfussunk: Minden év októberében megrendezik az Eurázsiai maratont, amikor át lehet futni Európából Ázsiába (és nem úgy, hogy a hajón helybenfutunk). Ilyenkor az egyik híd szabad, és fel lehet rá menni.

Na, majd októberben kipróbáljuk. :)

Térképek:

2009-07-07

Yumoşról és a macskákról az utóbbi időben nem sokat írtam, holott ők gondoskodtak róla, hogy ne unatkozzunk csak éppen megírni nem volt idő. Yumoş elsősorban azzal, hogy kitartóan fel akar falni mindenkit. Jah, és a papírral továbbra is hadilábon van, míg apróra nem tépi..

Az a szőrösömó, ami pár hónapja még cuki kismacska volt, mára igencsak megnőtt. Leginkább szőrben, de hosszában se semmi. Mégis, ami mindenen túlmutat, hogy mennyire rosszcsont lett. Mi pedig csak tovább rontunk rajta.

A lányok mára teljesen elkényeztették. Yumoş embernek gondolja magát, ami nem csoda, mert azokkal van körbevétel. Így már eltanulta az asztalról tányérból evést, és a pohárból ivást is. A pohárdöntögetéssel is jól halad, de még nem az igazi.

Olyannyira szeret pohárból inni, hogy a tálat hiába tesszük elé, abból nem kér. Veszek majd neki egy egeres bögrét...

A vizet nagyon szereti. Naponta legalább 4 litert megiszik. De nem ám akármelyet. Jön és kéri, hogy neki tiszta vizet adjunk, ne olyat, ami már fél órája áll, és tele van papírgalacsinokkal.

Persze érthető a víz, hiszen dög meleg van. Éppen ezért két helyen szokott aludni: ablakban vagy pedig a légkondi kijáratánál. Félő, hogy fagyott macska lesz...

Ugyan így van az étellel is. Persze, hogy azt szeretné enni, amit mi is. Bár a paradicsomért és a kenyérért rajong, de a sült krumpli már nem jön be neki. Az marad a szagolgotós kategóriába.

De egyébként jó macska. Ebéd közben felmászik az asztalra és olyan közel ül le az ételhez, hogy amikor nem figyelünk oda, azért csak el tudjon csenni belőle valamit. Persze mondhatjuk neki, hogy másszon le az asztalról, de törökül nem tud. A magyar szavakra sokkal jobban hallgat. Ha pedig valaki mégis lerakja az asztalról, talál új helyet, ahol felmászhat.

Szerintem hamarosan már beszélni is fog. Már most is szól, ha kimegy a szobából, vagy megérkezik.

Csak akkor nem szól, ha lesből támadja a lábakat. Nyáron remekül lehet jó nagyokat harapni a csupasz lábakba, majd körömmel megkapaszzkodni. Jó lenne

tudni, hogy ezt azért kitől tanulta. Főleg éjjel 4-kor kellemes arra felébredni, hogy egy macska takaróstól fel akar minket falni...

A többi macska se nyugszik így nyáron. Rendszeresen egymást tépik. Főleg a szomszéd lakatlan házban, ami mára egy egész takarékos kis dzsungel lett. A futónövény (remélem szőlő) teljesen belepte a kertet. Olyan, mint a mesében, mindenféle lehet rajta haladni. Néha 1-1 macska órákig bolyong benne, majd eltéved, és nyávog egész éjszaka. Tegnap pedig a Ki álljon félre című birkózást láttuk. Két macska ugyanis szembetalálkozott a labirintus egyik igencsak vékony ágán. Majd összevesztek, hogy ki lesz az, aki félreáll, és elengedi a másikat. Szerencsére volt mit odahajítani, így hamar döntetlen lett az eredmény.

Közben pedig elkezdtek beköltözni a lakásba. Elején még csak az erkélyen aludtak, most viszont már komolyan vigyázni kell, hogy ne másszanak be az ablakokon, ajtókon. Pedig az ablakon nem egyszerű bejönni, mégis az egyik befeküdt az ágyunkba. A másik pedig a fotelbe ült be, a távirányító mellé. Ha később érek oda, akkor már TV-t néznek...

Ilyenkor persze nem az a zavaró, hogy beülnek megnézni a kedvenc sorozatukat, hanem amikor kitessekeljük őket. Nem úgy futnak, mint az ijedt macskák, hanem szépen kísétnak, és közben még morognak is. mintha azt mondanák, jóvan, jóvan, megyünk már, csak az Ali Babat akartuk megnézni, de látom, itt se fogadnak minket szívesen...

2009-07-08

Tegnap bejegyzésbe már nem kerültek be képek. Így azokat itt láthatjátok.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ezzel meg mit kell kezdeni?"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Valaki tudna segíteni, hogyan kell ezt használni?"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Talán ha leharapom a fejét..."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Itt már pohárból iszik. hiába teszünk neki tálat, csak pohárból iszik"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nemcsak azért szeretjük, ha alszik, mert olyankor cuki és könnyű lefotózni, hanem mert ilyenkor biztosan nem támad ránk a sarok mögül"][/caption]

Yumoş ma, mikor az ablakban üdögélt, meglátott egy sirályt, ami a szemközti ház tetejére szállt le. Nem volt messze, talán 3-4 m. És bár az utca ott volt alatta, úgy nézte, mint aki mindjárt megtámadja. Szerencsére nem próbált meg átugrani. No nem az utca miatt, hanem mert itt a sirályok is utcához vannak szokva. Ez pedig hatalmas példány volt. Könnyen lehet, hogy macskákat eszik...

A tengerpart fele menetben gyakran láthatunk dobozokat, amikben 1-1 macska lakik. Kivéve azt, ami az utolsó a tenger fele...abban sirály lakik...

És akkor lássuk a többi macskát is:

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Tőlünk nem messze találtuk ezt a cicacsaládot. Éppen ebédelnek.."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ő egy sima erkélylakó. Minden reggel ott fekszik. Legnagyobb veszélyt az jelenti, hogy átesünk rajta."] [/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez az egyik..."][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="...ez meg a másik,
amelyik bejár a lakásba"][/caption]

2009-07-09

Bár már írtam egyszer a minibuszokról, de ők egy olyan jellemző jelenségei mind Isztambulnak, mind Törökországnak (bár az isztambuliak inkább), amiről érdemes néha írni. No meg persze tegnap Örült Ali vezetett, így jó fél órával hamarabb értünk a kikötőbe...

Ebbe a családba két fajta közlekedési eszköz tartozik: a dolmuş és a minibusz. A dolmuş is egy érdekes, leginkább közösségi jármű, hiszen csomó új emberrel lehet megismerkedni. Egy nagyobb személykocsi, ahol a sofőrön (vagy inkább pilótán) kívül még 8 ember fér be. Ezzel szemben a minibusz egy igazi száguldó szardíniásdoboz.

Mindkettőnek jellemzője, hogy bár van egy meghatározott útvonala, de konkrét megállóhelyei nincsenek. Ott áll meg, ahol kéri. Sőt, ha a mindenki úgy kívánja, akkor másik úton megy. A rövidítések, és levágások viszont nem igényelnek közvélemény-kutatást, azt a sofőr automatikusan megteszi.

Isztambul térképkészítői és navigációs szoftverfejlesztői csapatban állítólag tömegével vannak minibusz és dolmuş sofőrök...

Eme járművek bevétele az utaslétszámtól függ. Vagyis minél több kört tud megtenni, annál több utast tud elvinni. Sőt, ha a menetrend szerinti busz elől is összeszedik az utasokat, akkor még többet. Vagy ha annak a szupermarketnek az irányába kanyarodik, ahol most van leértékelés. Igazi nagyvárosi utcai kalózkodás, ahol a tét az utaslétszám.

Fontos megjegyezni, hogy Isztambulban számos egysávos út van. Persze ezeket már úgy építik, hogy 3-4 kocsi kényelmesen elférjen egymás mellett. De ha olyan sok kocsi áll egymás mellett, hogy egy papírlap sem fér bele, akkor biztosak lehetünk benne, hogy egy minibusz még el fog száguldani közöttük.

A lámpáknál is van egy külön, láthatatlan sáv, amit senki nem használ, nem is létezik mégis néhány minibusz mindig ott van.

A dolmuşon és a minibuszokon nem tudunk jegyet használni, Késszpenzzel fizetünk.

Egyszerűen felszállunk, leülünk, majd előre küldjük a pénzt. A meglepő nemcsak az, hogy eljut a sofőrig, hanem a visszajárót is megkapjuk.

A minibuszokon mindez igen érdekesen zajlik. A végállomáson mindenki felszáll, és kényelmesen elhelyezkedik. Itt a buszok nem szoktak perceket várni, mint a dolmuş, ami megvárja míg tele lesz és így van idő az anyagiakat elrendezni. A minibuszba inkább beugrálunk és már száguld is. Majd pedig, mintha csak licitálnánk. mindenki elkezd bementani a célállomást, ahova szeretne eljutni, és már indulnak is előre a lírák és kuruşok (forintok és fillérek). A sofőr pedig fél kézzel fogja a kormányt, fél kézzel telefonál, fél kézzel a pénzt számolja, fél kézzel adja a visszajárót, fél kézzel dudál, és két lábbal nyomja a gázpedált. Közben pedig kerülgeti a lassabb (értsd csak 80-90-el menő) kocsikat és kóbor macskákat.

2009-07-10

Tegnap bementünk a számítógépnegyedbe, hogy beadjunk egy laptopot javításra. No, ami az ajtó mögött volt, az nem volt semmi. Sőt, ha Terabyte-okban mérném, akkor is sok lenne. A szerviz elég egyszerűen, de annál praktikusabban nézett ki: Tele volt gépekkel és alkatrészekkel.

Fotó sajnos nincs, de bízom a fantáziátokban.

Képzeltetek egy egy kisebb könyvtárat. Csak éppen könyvek helyett a laptopok vannak élére állítva a polcokon...

Persze nem mind laptop, mert volt hálókártya, és a többi alkatrész is. Szépen külön-külön szekrényen. Doboz nélkül persze, mert így több fér a polcra.

A szekrény valószínűleg erre a méretre lett készítve, mert minden lukba pont belefért az adott alkatrész. Aztán ilyen lukból volt sok.

Nagyon sok.

2009-07-11

Eljött hozzánk a Vodafone, hogy rábeszéljen minket az előfizetésre. Azt mondták, voda hálón belül belül ingyen van a beszélgetés és az internet is. Jah, és adnak hozzá Blackberry-t is.

Törököknek korlátlan beszélgetés? Ezek meg vannak örülve. Kibeszéljük őket az összes pénzükből...

A lányok azóta folyamatosan egymást hívogatják, le sem teszik a telefont. Én pedig a neten lógok állandóan. Kezdem úgy érezni, hogy valóban igazak a pletykák, és tényleg Törökországban van Európa legfejlettebb hálózata. Persze amennyit a törökök beszélnek, el kell bírnia a rendszernek. De így is meglepő, hogy tényleg nem találni olyan helyet, ahol ne száguldana a mobil net. Najó, egyszer az egyik kórházban a föld alatti -6. szinten már egy vonással csökkent a jelerősség...

Nem rossz ez a Blackberry, bár kitartóan nem értem a gyártókat... Ezek sose próbálják meg a készüléket használni? A címlista importálása egy horror... Sokat segítn, ha az ember a fél internetre fel van regisztrálva, de így is... Na de a telefon ezen részéről nem akarok többet írni. Van elég oldal, ahol jobban (meg főleg rosszabbul) le van írva.

Sokkal izgalmasabb az a meglepetés, amit az akumlátor behelyezésekkor ért minket.

[caption id="attachment_860" align="aligncenter" width="340" caption="Made in Hungary"][/caption]

Azt mondja a címke, hogy Made in Hungary. Nohát! Ez az első magyar termék, amivel itt találkoztam. Ez egyébként iszonyatosan nagy szégyen, hogy Magyarországot, történelmét és híres termékeiket alig ismerik külföldön. Miért van az, hogy a vikingeke mindenki ismeri, de a kalandozó magyarokat senki? Holott a vikingek jóval kisebb területet jártak be Európában, mint a magyarok. Sőt! A hazai táborból is kevesen tudják, hogy az Ibériai-félszigetet is fosztogatták az ősök, vagy hogy Isztambulban (akkoriban Konstantinápolyba) is gyakori túristák voltak. Bár jobban kedvelték a hagyományos nemzetközi valutát: a buzogányt.

De ugyan így nem ismertek a magyar borok. Pedig aki eddig nálunk járt, mind azt mondta, sose ivott még ilyen finomat még nem ittak. Nem is beszélve a

szilvapálinkáról... Kár, hogy hamar kifogyunk a készletből... Kellene itt egy magyar kocsmát nyitni.

És még az Univer is azt mondja, hogy nem akarnak Törökországba csípős paprikát exportálni...

Ezek után itt egy csúcsmobil, aminek a belsejében van elrejtve a magyarországi felirat. Ilyenkor sok minden jut eszembe. De talán azt a gondolatot írom le, hogy ezek szerint megelőztük a kínaiakat?

Ezt mobilról írtam, nincs remény helyesírás-ellenőrzésre... Bocsi

2009-07-13

Biztos sokan megélték, mennyire jó móka volt Velencébe busszal lemenni. Péntek este indultunk így megspóroltuk a szállást, hiszen szombat reggel érkeztünk és este már indultunk is haza. Meg se álltunk, csak a benzinkút mellékhelységénél, ahol aztán legalább fél óráig sorban álltunk. De néha csak erdőnél álltunk meg (robbantunk le) és akkor nem volt sorban állás...

Törökország akkora, hogy busszal legalább két nap kell, míg Isztambulból eljutunk a keleti határig. Repülővel viszont csak pár óra, de nincs mindenhol reptér. A hegyek miatt pedig a vasúti közlekedés nincs annyira kiépítve, hogy bárhova könnyedén eljussunk.

Törökország közlekedési lelke a távolsági busz.

20 évvel ezelőtt még messze nem úgy nézett ki, mint. Ma viszont, mikor a buszok és a repülők egymással versenyeznek mind árban, mind szolgáltatásban, igencsak kényelmes és jól használható lett. És persze megbízható.

De kezdjük az elején. Törökországban rengeteg busztársaság van. Ennek köszönhetően valóba mindenhova eljuthatunk.

A buszpályaudvarok éppen ezért hatalmasabbak. Némelyik nagyobb, mint egy reptér. És akár több emeletes terminál is lehet. Ahol persze rengeteg ember van. Nem olyan kevesen, mint egy reptéren...

A busz terminálokat ritkán építik a városba. Inkább a szélén, vagy pedig a városon kívülre. Így megspórolják, hogy a buszok órákat balettozzanak a város szűk utcáiban. A városból pedig minibusszal szállítják az utasokat a pályaudvarra.

A buszok nagyon jól fel vannak szerelve. Természetesen utaskísérő is van, aki időnként süttivel, teával, szendviccsel jár körbe.

Ekkora utakat persze nem lehet megtenni megállás nélkül. A buszok időnként megállnak az erre kiépített buszparkolóban. A nagyobb társaságoknak külön parkolójuk van, ahova csak az ő buszuk mehet be. Ezek a helyen kifejezetten úgy lettek tervezve, hogy 30-40 busz is megáll, mégse legyen torlódás. Leginkább a mellékhelységben érezhető a különbség, ha össze akarjuk hasonlítani azzal, mikor a Velencébe menő busz a benzinkútnál állt meg. Itt akár több emeletes is lehet a toalett, de a "kisebb" parkolóban is száz embernél több tudja a dolgát egyszerre végezni.

A buszok általában fél órát állnak a parkolóban, ahol számos étterem termékei közül választhatunk, vagy akár a helyi mini bazárban vásárolhatunk. A legutóbb, ahol megállt a busz, a sajtárus volt a legnépszerűbb.

És természetesen ezek az üzletek akkor vannak nyitva, ha a busz érkezik, még ha az hajnali 3-kor is van. Persze, ha tudják a menetrendet, akkor az sokat segít. :)

Még egy érdekesség a buszokkal kapcsolatban.

Amikor a jegyet megvesszük (többnyire persze interneten), akkor mindenképpen helyjegyet veszünk. A vásárláskor megadjuk, melyik nembe tartozunk, és az alapján jeleníti meg a rendszer a rendelkezésre álló üres helyeket. Ez azt jelenti, hogy láthatjuk, melyik székeket foglalt nő, és melyiket férfi. A férfiként jelentkezünk be, akkor nem tudunk olyan helyet választani, ahol az ülőtársunk nő. Sajnálom srácok, a buszon nem lehet barátnőt szerezni.

2009-07-14

A statisztika szerint minden hatodik ember kínai, így jó eséllyel néhány olvassa az írásomat.

Először nekik szeretném írni, hogy a mostani írásomban nem akarom kritizálni a Kínából származó termékeket. Valószínűleg ők pontosan tisztában vannak vele hogy komoly anyagi befektetések nélkül nem lehet komoly dolgokat jó minőségben készíteni. Jó lenne, ha ezzel a megrendelő cégek is tisztában lennének, és a hasznot nem csak zsebre vágnák, hanem minőségi termékek gyártásába fektetnék.

(csak egy megjegyzés, számos világmárkát látni, melynek valaha jó minősége volt, ma pedig nagyon, de nagyon pocsek)

A mi történetünk egy minőségi konyhafelszerelést áruló cégnél kezdődik, ahol az esküvő alkalmával a szülők vettek nekünk étkészletet. A porcelán tálakra szépen rá van írva, hogy made in Poland vagy Made in Germany. Valahogy itt nagy hagyománya van a német porcelánnak, holott jó eséllyel már azokat is törökök gyártják. Persze magyar porcelán nincs...

No, gondoltuk, hogy ez azért mégiscsak minőségi bolt, minőségi termékekkel.

Egészen addig, míg egyik reggel az egyik kés el nem tört. Ezen jót neveltünk, mert a sajtba tört bele. A sajt pedig nem az a skandináv típusú volt, amivel követ lehet törni, hanem jó ki puha sajt. Olyannyira puha, hogy kenyérrre lehet kenni. Már ha éppen nem törik el a kés.

Azóta teltek múltak a hetek, és teltek múltak a kések és a villák is.

Mára már a tizenkét késből csupán négy darab, a villából pedig kettő van. A többi esetben a sajt győzött.

Ja igen, a késen megtaláltuk a feliratot: made in China

Ennyit a minőségi boltról...

utóirat:

A kínai boltban vett 1 eurós papucsom viszont 8 évig bírta, pedig nem kíméltem.

2009-07-15

A törökök imádják a színes dolgokat és a dekorációkat. Ez leginkább az öltözetükben látszik meg. És persze minden másban.

Bármi, ami kicsit is feldobja a lakást, annak ott a helye. Akkor is ha már van pár ezer másik apróság, ami feldobja. Úgymond, a lakás fel van dobva egészen a Holdig... vagy még tovább...

Nincs ez másképp az éjszakában sem. Bár errefelé nincs karácsony, karácsonyfaéggőket viszont annál többet látni. Néha még feldíszített fa is van. Vagy tuja. És persze nem maradhatnak ki a mozgó fényjátékok.

Nagyon népszerű a forgó lámpa, ami a földre több, körkörös rohangáló fényfoltot világít. Ezt akár macskacsapdának is nevezhetnénk, mivel ilyenkor az utcában erre járó macskák ellenállhatatlan kényszert éreznek arra hogy a futkározó fényfoltokat megkergessék. Majd addig kőröznek, míg a valaki megsajnálja őket, és leoltja a lámpákat.

Ekkor a macskák megállnak és várják a fényfoltok visszatérését. Közben elég morcosan nézik azt, ki a lámpát le merte oltani.

A dudát általában Skóciával szokták párosítani. Úgy is hívjuk sokszor, hogy a skót duda. Ami nem más, mint egy tömlőből és sípokból álló szerkezet, melyből egyedi hangokat, dallamokat lehet kihozni. Persze ehhez tüdő is kell.

Ma ha ilyen hangszert látunk, akkor egyértelműen a skót duda jut eszünkbe. Holott az asszír Kalhuban (ma Nimrud - Irak) találtak olyan Kr. e. 800 körüli domborművet, ami dudát ábrázol. Törökország észak-keleti tartományaiban pedig ma is élő hagyomány dudán játszani. Sőt, még a magyaroknak is volt saját dudájuk.

Érdeemes a átolvasni az ehhez kapcsolódó írást, ahol rengeteg érdekességet megtudhatunk a dudáról. A törökországi dudának Tulum a neve.

Kelet-Törökország északi része, a Fekete-tenger környéke egyébként is érdekes terület. Az itt élő török népeket láz-nak hívják, és hasonló mókás viccek vannak róluk, mint amiket mi mondunk a székeleyekről. Még az is lehet, hogy innen ered az elkap a láz és hasonló kifejezések. :) Najó, ez talán túlzás, bár érdekes lenne.

Törökország ezen vidéke messze nem olyan, mint amilyennek elképzeljük általában az országot. Nem sivatagos, lapos terület. Hanem hegyes és igencsak

csapadékos vidék. Nem véletlen, hogy itt van Törökország fő teatermelő vidéke is.

A hegyek meredek, és szinte minden nap van eső. Amikor nem, akkor pedig teljesen ködbe burkolózik a táj. Teljesen olyan, mint Skócia.

Még az emberek is nagyon hasonlóak. Nemcsak a duda, hanem a ruházatuk. Pl. errefelé is tradíció a férfiaknak, hogy szoknyában járjanak.

A láz emberek eredetét és nyelvét, bár a törökök, homály fedi. Pont úgy, mint a skótokét. A számos hasonlóság miatt már több kutató, történész, de még maga Atatürk is kapcsolatot keresett, és keres ma is a két nép között.

Ha Isztambulban járunk, és szerencsénk van (általában hétvégén), akkor Kadıköy kikötőnél láthatunk láz táncosokat és énekeseket. Legutóbb éppen dudával együtt énekeltek.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A török dudás"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A dudás és a táncosok"][/caption]

Térkép:

2009-07-16

Tavaly nyáron, mikor elkezdtük szervezni az esküvőt, befizettem egy web-oldalra, ahol rengeteg jó grafikai anyagot lehet letölteni, ha éppen esküvői meghívót készítünk.

Hmm... nem tudom mit mondjak nektek... mondanám, hogy ajánlom az oldalt mindenkinek. De ez ugye nem olyan dolog, amire mindennap szükségünk van. Legalábbis mi nem olyan országban élünk, ahol az a divat, hogy 20-30 esküvőn is túl legyünk, mielőtt elérjük a 30 éves kort...

Az oldal neve . És nagyon jó. És hát...hm... ajánlom... :)

Annak idején letöltöttem a fél weboldalt, és bár alig 1-2 dolgot használtunk belőle, mégis megérte.

A képeket vektorosan is le tudjuk tölteni, ha befizetünk, utána pedig már tényleg rendesen tudunk velük dolgozni bármely jó kis kiadványszerkesztő programmal. Igazán profi.

De gondoltak azokra is, akiket a sors azzal vert meg, hogy órákat szenvedjenek a Word-el. Ők is kapnak egy használható formátumot.

Ha pedig nagyon nem vagyunk járatosak a grafikai dolgokban, akkor kész meghívókat is letölthetünk, amit csak át kell írni és máris küldhetjük nyomtatásra. Tehát tényleg remek egy oldal, még ha... hmm... nem egy olyan, amint mindennap használunk.

Tegnap jött az e-mail, hogy az egy éves előfizetésem hamarosan lejár. Ők is tudják, hogy nem fogok ismét befizetni. Sok sikert kívántak, de azért reménykednek, hátha mégis... adnak 30% kedvezményt.

Furcsa érzések ezek. Valami tényleg végképpen lezárult.

Még van pár napom, amikor letölthetem a legújabb grafikákat. Talán elteszek néhányat emlékebe.

Már a nyár közepén járunk, így biztosan sokan vannak, aki jönnek Isztambulba. Én leginkább a szeptembert ajánlom azoknak, kik még csak gondolkoznak, mert akkor nem sül oda az ember az aszfaltra. Augusztusban pedig lesz a Ramadán, így inkább utána érdemes jönni.

Nade, ha már túl vagyunk a nagy bazáron, és még nem beszélték i a zsebünkben az összes pénzt, és szeretnénk venni valami mást, mint ami turistás dolog, pl. könyvet, teafőzöt, sajtot, kétméteres fahéjat, harminc kilós dinnyét, 15 kg csavart, baltát vagy esetleg fenyőfát (az utóbbi három kifejezetten azoknak ajánlott, kik repülőgéppel utaznak), akkor hol lehet ilyet beszerezni? A Nagybazárról már van egy jó kis térkép, mégha picit rég, jól használható, és persze jól is néz ki.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nagybazár térkép.
Forrás: www.istanbultrails.com"]

Ha szerencsénk van, akkor valamelyik könyvesboltban meg tudjuk venni, és otthon kirakhatjuk a falra. A bazárban közlekedésre egyébként a legjobb recept nem a térkép, hanem ha sok időt töltünk benne. Ha már 15x eltévedtünk, akkor jó úton haladunk ahhoz, hogy legközelebb is ugyan annál a sarkon tévedjünk el.

Viszont Isztambul igazi vásárlási területe nem a bazár. Már kezdő turistaként is érdemes a bazár környékét felderíteni, ahol rengeteg nem turista dolgot találunk, hanem mindennapi használatra valókat. Ettől még persze lehet egzotikus, érdekes, és leginkább hasznos.

Ha mondjuk éppen utazásunk előtt tört el a parabola antennánk, mert ráült egy kövér madár, és a nyaralásból visszatérve nem akarunk a szerelőre várni, mert kezdődik a kedvenc sorozatunk, akkor vehetünk egyet a bazárban. Ha szépen megkérjük őket, akkor nemcsak becsomagolják, hanem masnit is kötnek rá.

Éppen ezért elkezdtem egy térképet rajzolni, amin látható, hogy körülbelül mi hol található. Isztambulban a hasonló üzletek egymás mellett vannak. Így csak végig kell járni az utcát, és biztosan megtaláljuk, amit keresünk.

Bevallom, a térkép még nagyon kezdetleges és még nem egészen pontos. Remélhetőleg idővel majd jobb lesz. De talán már most is tudjátok használni.

A térképen egyelőre nem szerepelnek a bevásárló központok, sem pedig a bútor városrész. Ha valaki mégis úgy érzi, hogy szeretné a családját egy 80 kg-os ólomüveg asztallal, fürdőkáddal, vagy franciaággal meglepni, akkor írjon, és megmutatom a térképen. Egyelőre legyen elég annyi, hogy messze van.

2009-07-18

Egy kis móka :)

Kipróbáltam egy új szolgáltatást. Persze kellett hozzá egy rendes GPS, meg egy program, ami összerakja a fotókat az útvonallal.

De az eredmény nem rossz.

Ti is sétálhattok egyet Isztambul ismert és kevésbé ismert részén.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Turistaút"][/caption]

2009-07-20

Na, jól nézünk ki a macskákkal.

Szépen odajárnak a lakásunkhoz, néha bejárnak, körbenéznek, beülnek a fotelbe.

Máskor meg csak simán az erkélyen henyélnek.

De ennek most már vége.

Azt még elnézzük, hogy a erkélyen időnként bulit rendeznek. Meg a fél kerület ide jár. És nem csak a macskák, hanem a csigák is. Mindez még rendben lenne.

Van egy élő szőnyegünk, milyen mókás.

Csakhogy, míg ők az ablakban henyélnek, addig a lépcsőházban az egerek rohángálnak. Szóltak is a szomszédok, hogy vigyázzunk, ne hagyjuk a macskatápot a lépcsőházban, mert megeszik az egerek.

Ha a macskáink ennyire lusták, akkor egyék csak meg az egerek a tápot előlük. Akkor aztán talán majd dolgozni fogni.

Addig viszont nincs újabb kaja.

2009-07-23

Megpróbálok néhány jó tanácsot adni azoknak, akik az isztambuli nagybazárba jönnek vásárolni.

Persze mindezt nem könnyű, főleg nekem, aki nem elég agresszív ahhoz, hogy igazán tudjon alkudni.

De még előtte.

Az isztambuli nagybazár különleges hely. Már maga az épület is lenyűgöző és hatalmas. Érdeemes megnézni a Google maps-ban, hogy tényleg milyen nagy. Persze ha benne barangolunk, akkor nem így érezzük, hanem hogy sose jutunk ki belőle. Éppen ezért érdemes a bazárra jól felkészülni.

A legtöbb utazási iroda 1 napot szán a bazárra. Én inkább 3 napot javaslok. Nem kell izgulni, ez nem azt jelenti, hogy mondjuk az 1 hetes nyaralás felét a bazárban töltjük. Inkább úgy számoljunk, hogy az első nap 10 perc után úgyis sikoltozva elrohanunk onnan.

No persze nem azért mert bármi ijesztő is lenne, hanem az áruk mennyisége, a tömeg és a forgatag lehet, hogy elsőre kicsit sok lesz. Diszkósok előnyben. :)

Érdeemes egyik nap csak benézni és menni egy kört, nem túl mélyen, hogy tudjuk, mi vár ránk a következő nap.

Második nap az ismerkedés. Ilyenkor ne vegyünk semmit. Csak szokjunk hozzá, ismerkedjünk meg az árusokkal. Legjobb ha pénzt se viszünk.

A bazárba betérve hirtelen mindenki a barátunk lesz. Minden árus ránk fog köszönni egy Hello my friend-el.

Ha megállunk, és visszaköszönünk, akkor máris elvesztünk. Ezért jó, ha nem hoztunk magunkkal pénzt.

Legyünk határozottak, és céltudatos szerűen menjünk. Ha valamire kíváncsiak vagyunk, akkor inkább tegyünk pár kört és nézzünk meg több hasonló boltot is.

Amennyiben viszont tényleg tetszik valami, akkor a következőt tegyük: jegyezzük meg, hol a bolt. Majd keringjünk egy kicsit, hátha találunk hozzá hasonló nagyobb boltot. Ha megvan, akkor oda menjünk be, vagy pedig vissza a korábbihoz. Menjünk be a boltba, vagy kívül állva jelezzük, hogy mi bizony megérkeztünk.

A sas pár másodperc múlva le fog csapni, de minket se kell féltetni. Először is legyünk rendkívül udvariasak. Azonnal kívánjunk kellemes munkát (iyi günler - iyi günler - vagy kolay gelsin - kolay gelsin). A törökök elolvadnak akkor ha megszólalunk a nyelvükön, főleg ha az átlagnál udvariasabbak vagyunk. Ne lepődjünk meg, ha erre törökül fog válaszolni és azt mondja: hoş geldiniz (hos geldiniz). Erre mi mondjuk azt, hogy hoş bulduk (hos bulduk). Ez nagyjából azt jelenti, hogy isten hozott. Ha még azt is mondja, hogy buyrun akkor az azt jelenti, hogy tessék (választani).

Legyünk roppant kedvesek. A törökök szerint egyébként is a magyarok nagyon kedvesek, holott a legtöbb magyar legjobban a magyar turistát tartja kifejezetten ellenszenvesnek. Szerencsére a törökök nem így gondolják, ezért biztosítsuk róla az eladót, hogy mi a szokottnál is jobb fejek vagyunk.

Kezdjünk el barátkozni vele. Nyugodtan kérdezzünk akár családról is és mindenképpen mondjuk el, hogy magyarok vagyunk. Mindez nagyon kedvező alapot ad a későbbi alkudozáshoz.

Ha már haverkodunk (kérdesszünk nevet is, majd próbáljuk megjegyezni), mindenképpen mondjuk azt, hogy ma még nem akarunk vásárolni, pénzünk is a hotelban (mutassuk meg a pénztárcánkat, amiben csak pár apró van), és azt is mondjuk el, hogy ma csak megnézzük, melyek a legjobb helyek. Kérjünk is azonnal névjegykártyát, hogy holnap is idetaláljunk. Mondjuk el, hogy feltétlen eljövünk holnap és még a barátainknak is szólunk.

Erre nagyon nagy valószínűséggel az lesz a válasza, hogy ha holnap eljövünk, akkor rendkívüli kedvezményt fog adni.

Ezzel még ne búcsúzzunk el. Érdeklődjünk tovább az áruk között, mindent jól nézzünk meg, kérdezzünk meg. Sugározzon rólunk az, hogy egész Isztambulból ez a bolt tetszik nekünk a legjobban. Ne csodálkozzunk, ha az egész boltot megmutatja nekünk és olyan árukat is, amihez a lottó 5-s is kevés. Ez nem jelenti azt, hogy meg kell venni, egyszerűen csak szeretne eldicsekedni vele.

Ha komoly vevőt néz ki belőlünk, akkor teával is megkínál, amit érdemes elfogadni.

Bár mindez nem kötelez minket arra, hogy másnap vásároljunk, ennyi után már illik. De ne aggódjunk, mert ez a bevezető után már tényleg nagyon kedvező árat kapunk, és garantáltan a legjobb árukat fogja adni.

Ha mindezt több helyen is megtettük, akkor azzal a nap is jócskán eltelik. Közben ha nagyon nem bírjuk a nyüzsgést, akkor rengeteg kijáraton

távozzunk. Leülhetünk egy kicsit teázni.

Használjuk ki, hogy úgyszincs pénzünk, és nézzük a bazárt más szemmel, nézzük az épületet, kukkantsunk be minden kis lukba, másszunk fel minden lépcsőre (max azt mondjuk, hogy pardon), és persze fényképezzünk annyit, hogy azt bármely japán turista megirigyelhetné. A fényképeket este átnézve ismét gondolkodhatunk, kinek mit veszünk.

Másnap pedig mehetünk vissza az új barátunkhoz. Próbáljuk a nevén szólítani. Mindenképpen örülni fog nekünk, hiszen nem bízott benne, hogy visszatérünk, hát még ha a nevére is emlékszünk!
Mindjárt előkerül a tea...

Alkudozási tippek.

Törökországban általában 25%-ot tudunk az árakból lefaragni. De nem mindenre lehet. Nem tudunk alkudni arany, ezüst, drágakő, fűszer, dohány és hasonló termékekre. Isztambulban a bazáron kívül kevés helyen lehet alkudni, de azért próbáljuk meg! A két varázsszó: indirim és a pazarlik. Az országban kelet fele haladva ez a két szó egyre több helyen nyit kaput a kedvezőbb árak felé.

Legjobb alkudozás a kegyetlen alkudozás. Ehhez kő szív kell, de nem kell félteni a kereskedőt, az nagyon jól tudja a határt és azt is, hogyan tud felette maradni.

A fiatalok hivatkozhatnak arra, hogy tanulók, és csak ellógtak a suliból. A tanár elől bebújtak egy ponyva alá, nem tudván, hogy az vonat, és itt kötöttek ki. Ha már itt vannak, körbenéznek egy kicsit.
Legalább mesének szép...

Mondjuk azt, hogy mindig is szerettük a törököket, és még internetes barátaink is vannak Ankarában. Ali és Ayşel. Az utóbbi nagyon helyes török lány.

Ha picit tudunk törökül, az mindenképpen jó pont.

Vannak olyan eladók, akik szívükön viselik a vallást. Ha szóba kerül a vallás, mindenképpen említsük meg, hogy nagyon szimpatikusnak tartjuk az iszlámot, és nagyon sajnáljuk, hogy a nyugat ennyire rosszat gondol, de mi tudjuk az igazságot, hogy nagyon jó emberek.

Alkudozásnál vegyük figyelembe az árat. Magasabb árból nagyobbat lehet

alkudni. Ha valamiből többet vettünk, kérjük mennyiségi kedvezményt, és erre hivatkozva a többi áruból is. Ha szükséges, mondjuk azt, hogy veszünk még valamit, ha lejjebb megy az árral.

A törököknél Anyu mindig ott van a szív közepén. Mondjuk meg, hogy Anyunak vesszük (ezt a magyarokon kívül kevesen szokták), így nagy megbecsülésben részesülünk és persze további kedvezményben. De ugyan így mesélhetünk romantikus kalandról egy lányról vagy annak gonosz apukájáról, aki nem akarja odaadni ezért meg kell puhítani.

Azért ügyeljünk arra, hogy ne legyen nagyon átlátszó a történetünk. A törökök nem szoktak láncfűrészelt venni Anyunak.

Mégis, semmi sem jobb alku alap, mint Magyarország.

- Honnan jössz?

- Magyarországról.

- Jaj tesó, akkor neked nincs pénzed. Az nagyon szegény ország, már hónapok óta nincs gazdasága se. Neked minden féláron van...

2009-07-24

Biztos mindenkivel előfordult már, hogy olyan ismerőse van, akinek sehogy sem tud jó ajándékot venni. A megszokott turistás dolgok unalmasok, mit tegyünk akkor?

Mindenek előtt térjünk le a megszokott turistaösvényekről. Merüljünk el a bazár rejtett, ismeretlen részeiben. Pl. a Galata oldalon rengetek tekergős utca van, ahol csupa ingyencséget lehet venni. De ne álljunk meg az első útvefűrónál és motoros fűrésznél! Mennyünk beljebb, azaz kifele, az Aranyszarv-öböl fele. Itt igazi egzotikumokat találhatunk.

Szerintem egyik olvasó sem részesült ama örömben, hogy 60 kg-os vasmacskát kapjon ajándékba, nem is beszélve a hozzátartozó láncról. Így legkedveltebb ismerősünket ne fosszuk meg eme lehetőségtől!

Közel a parthoz dorombolnak a vasmacskák. De jól nézzük meg őket, ne valami modern, könnyített változatot, esetleg összecsucskhatót vegyünk! Ragaszkodjunk a klasszikushoz, a tradicionális mosolygós cicushoz.

Ilyet is találni, könnyedén. Bátran válogathatunk a különböző fajták között. Emelgessük meg őket, próbálgassuk a súlyelosztást. És ha valamelyik megtetszik, akkor alkudjunk is.

Természetesen egyetlen vasmacska sem lehet igazi ajándék a lánc nélkül. Abból is mindenképpen vegyünk. A nagybazárban levő aranylánccal ellentétben a vasmacska láncot nem grammra árulják, nem is értem miért... Először válasszunk megfelelő vastagságot, de figyeljünk oda arra, hogy komtabilis legyen a vasmacskával, különben kedves barátunknak problémái lehetnek, amikor a lakásban akarja használni. Ezt pedig ugyebár szeretnénk elkerülni.

Tehát válasszunk egy jó láncot, és kérjünk belőle legalább 25m-t. Mindenképpen kérjük meg az eladót, hogy az utcában hosszában kitétekerve megzemlélhessük az eredményt. Eközben ne zavarjanak meg a dudáló autók. Fontos, hogy lássuk, mit is veszünk. Ha bizonytalanok vagyunk, akkor kössünk hozzá egy hajót is.

Ha mindezzel megvagyunk, ne feledkezzünk meg a díszcsomagolásról, mégiscsak egy ajándékról van szó. Egy piros masni nagyon sokat tud dobni az összhangon.

És készen is vagyunk!

Lehetséges, hogy a reptéren megpróbálnak minket lebeszélni arról, hogy 60 kg-os vasmacskával+25 m láncsal a gépresz szálljunk, de ilyenkor határozottan hivatkozzunk arra, hogy a vasmacska nincs rajta a tiltólistán. Ilyenkor biztosan azt próbálják majd elmagyarázni, hogy szúrófegyvernek használható, de mi ne hagyjuk magunkat! Esetleg kérjünk bemutatót, hogyan is gondolják...

2009-07-25

Elmegyünk nyaralni. Mégpedig Magyarországra. Igen, ez így elég furcsa. De már megtaláltam a régi magyar mobilomat. Valahol a PIN-kódom is meglesz. Jah, és fél éve nem volt benne energia se. Remélem, működik...

Tehát megyünk nyaralni. A blog nem zár be addig, csak takarékon van 2 hétig. :)

2009-07-28

Amikor Sema először járt Buadapesten, az egyik első benyomása az volt, hogy milyen szép csendes kisváros.

Most, hogy én is huzamosabb ideje kint vagyok, hazaérkezvén nekem is feltűnt, hogy mennyire kicsi a forgalom, és milyen hamar el lehet jutni a város másik végére.

Persze tudom, nyár van, és hiába próbálnak meg minden utat felbontani (akár még a légifolyosót is), még így is viszonylag dugómentesen lehet közlekedni. Mi se bizonyítja jobban, minthogy ittlétem alatt minden hülye papírt sikerült 2 nap alatt lerendezni, pedig a VI., XI., XII, és még más kerületek között elég sokat ingáztam...

Ehhez még annyi megjegyzés, hogy természetesen nem a papír a hülye, hanem aki kitalálta, majd azok kik tovább bonyolították. Ezért elnézést kérek az ártaanul meghalt fától, ki nem tudván, hogy az kivágásával további fák tucatjai kerülneknek legyilkolásra. Ezt a tömegmészárlást ma egyszerűen adminisztrációnak hívjuk...

Nade vissza az eredeti témához.

Mindenképpen érdekes, miként is látja egy külföldi azt a várost, amiben mi élünk. A turistának hatalmas előnye van, mert nem csak a cipőjét nézi, így észreveszi azokat a szép és érdekes dolgokat, amik mellett mi naponta megyünk és fogalmunk sincs róla, hogy ott van. Neki van ideje megcsodálni az Erzsébet-hidat, nemcsak átszáguld rajta. És bemegy abba a múzeumba, ahol mi óvodásként voltunk utoljára...

Aztán irigykedik a városlakókra, akik ezekkel a csodákkal együtt élhetnek, nemtudván, hogy azok inkább eljárnak másik országba, mintsem néha otthon is körbenéznének.

Persze a turista mást is észrevesz, amit mi nem. Gondoltam, sikerül megcáfolni azt, miszerint Budapesten ugyan akkora a szemét, mint Isztambulban. De aztán voltam aluljárókban, és inkább nem erőlködöm...

Mit láthat egy török turista, ha Budapestre jön? Természetesen azt, hogy mennyi minden milyen olcsó. Leginkább a kozmetikumok.

Aztán azt, hogy rengeteg ember úgy rohangál az utcákon, mintha reggel elfelejtett volna felöltözni. Tévedés ne legyen, a törököknél sem jár mindenki

csadorban (ennek a jelentése egyébként sátor, ők a csadort turbánnak hívják). Ott is járnak lenge öltözetű lányok. A különbség inkább az, hogy a polón a kivágás még a térd felett, vagy alatt van.

Persze ez nem rossz, ha a tartalom olyan. Sőt, még olyat is láttam, akin mindez jól állt. A furcsa, hogy korábban nem volt olyan feltűnő.

Azért nem mindent érzek úgy, hogy más lenne. Sok minden nem változott. Pl. a 4-es metró megállója kifejezetten ugyan olyan, mint 1 éve. A munkagép is ugyan ott áll. A buszsoffőrök kitartóan nem várják meg az utasokat, és még a TV-reklámok is ugyan ott tartanak, mint régen. Mintha el se mentem volna. :)

Nade ne gondolja senki, hogy negatívumokat akarok írni szép fővárosunkról. Ellenkezőleg. 1 év kihagyása után én turista tudok lenni, és ugyan úgy tudom élvezni a várost, mint a látogatók. Talán még jobban.

Így biztatnék mindenkit, hogyha még nem tette, szánjon rá néha-néha egy hétvégét, és járja be azt a várost, amiért emberek százezrei, milliói fizetnek, hogy lássák.

Egyedül Ali bácsi buszsofför dinamikus és célorientált vezetése az, ami nagyon hiányzik...

2009-08-10

Két hét kihagyása után újra itt, vagy talán ott... izé, akárhogy is, de újra Isztambulban és újra gép előtt.

Persze van még rengeteg dolog, amit meg kell tenni, ilyen a fényképek bemásolása, internetre feltöltése és hasonló vidámnak nem mondható munkák.

Nem is beszélve, hogy az e-maileket is át kell válogatni. Ez a fele még nem lenne nehéz (mert ott a törlés mindent gomb), csak válaszolgatni is illene. Éppen most jött egy kihagyhatatlan ajánlat egy budapesti pizzériából. Ingyenes házhoz szállítás, 50 percen belül...hmm.. ezt még kipróbáljuk...remélem az ázsiai oldalra is átviszik, mert pizzát otthon szeretek enni. :)

Tehát túl vagyunk két kalandjain, amelyekről be is számolok. Legalább nem kell unalmas írásokat olvasni mindenféle nagy hajókról, amelyek hatalmas iksszel és karikákkal rohangálnak mintha csak valami óriási amőbajáték részesei lennének...

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Világméretű amőba"][/caption]

Úgyhogy most sokkal izgalmasabb részek következnek, lám Magyarországon is lehet kalandozni. :)

A bonyolítás kedvéért kezdjük a végén. Hazajöttünk.

Ez koránt sem volt olyan egyszerű, mint odafele gondoltuk (bár én már odafele is aggódtam, hogy visszafele mekkora káoszt okozunk majd, de kiderült, hogy nálunk sokkal profibbak is vannak).

A mi csomagunk nem volt semmi. Pontosabban több, mint 180 kg cuccunk volt. Szerencsére ez eloszlott 6 ember között, nagy csomagokkal és kézipoggyászokkal. De azért így is jól meg voltunk pakolva.

Még otthon pontosan lemértünk mindent, ügyelve, hogy az előírt 23 kg alatt maradjunk. Ez be is jött (22.8 kg volt a legnehezebb csomag). Persze eddig még semmi extra nincsen. Mindig így utazunk.

Talán majd mi is eljátszuk azt, hogy viszünk magunkkal extra nagymamákat, csakhogy több lehessen a csomagunk. :)

Viszont a repterekről kevés pozitívat tudok mondani. Máig nem értem azt a kapubál álló csomagolós emberkét. Mármint az oké, hogy azért csomagol, hogy senki ne nyissa ki a bőröndömet, meg biztosítást is ad, stb... De azért ez elég durva. Minden úgy érzem, mintha valaki a lakásom előszobájában azzal keresné a pénzét, hogy a vendégek értékes cuccait széfbe rakja, ameddig nálam tartózkodnak, nehogy kiraboljam őket. Azt hiszem, én az ilyennek a buksiját megsimogatnám egy baltácskával... A reptéren pedig semmi. Sőt! Mintha csak azt mondanák, hogy vigyázat, mert ami tetszik, azt eltesszük, a többit pedig összetörjük.

Egyébként is az egész nevetséges, hogy olyan, mintha én tennék szívességet azzal, hogy repülök. Annyira kellemes a kiszolgálás. A kerítések között sorban állva pedig Spielberg nagysikerű filmje jut eszembe...

Senki ne értse félre, nem a ferihegyieket akarom bántani, hanem mindegyiket. Nem érdekel, melyikük szakított el a 6 bőröndből 3-at. Ezt intézzék el egymás között. Egyiknél az egész modul leszakadt amivel a bőröndöt húzni lehet. Persze értem én, hogy beleakadt valamibe... biztosan... biztosan egy buldózerben...

Azért illik valami pozitívat is írni: a sajtót felengedték a kézipoggyászban. Jó tudni, hogy ez nem okoz akkorai riadalmat, mint az Erős Pista.

Reptéri kalandjaink nem érnek véget. Ugyanis amikor leszállt a gép, nemsokkal kiszállás után az egyik ajtó szép elegánsan bezáródott mögöttünk. Semával mi még átmentünk rajta, de a többiek már beszorultak. Eltelt húsz perc, mire végre találtunk egy embert, aki kiszabadította őket.

Ezután viszont következett a kellemes rész. Legalábbis a lányok számára, akik az útlevél-ellenőrzés után megrohmozták a Freeshoppokat. Míg ők a parfümöket válogatták, addig Apukával összeszedtük a csomagokat.

Majd beültünk három kocsiba. Saadet ment haza, meg a szülők és Seda is. Sőt, mi is, csak mindenki másfele. Mígnem kiderült, hogy a mi kulcsunk nincs nálunk. Hanem a másik kocsiban van. Azt azért túlzás lenne leírni, hogy a város két átellenes pontja felé mentünk, mert csak 30 km a különbség. De azért így is mókás volt éjjel 3-kor a városban egymást keresgélni, hogy megszerezzük a kulcsot.

Persze a lakásba ezzel sem jutottunk be, mert a szülők lakáskulcsát kaptuk meg.

Totális patthelyzet alakult ki, így ismét megfordultunk, és kerestünk egy találkozóponzt valahol a kihalt városban.

Már hajnali 4 óra lett, mire bejutottunk a lakásba. Csak annyit akartunk, hogy ablakot nyitunk, és lefekszünk aludni. Lett is 5 óra, mire sikerült lefeküdni. Mégpedig azért, mert az egyik rokon megszerelte az erkélyajtót. Mégpedig úgy, hogy jól odacsavarozta a kerethez.

Csakhogy nekünk rengeteg fontos dolgunk van kint az erkélye, közte a meleg víz kapcsolónak. Az erkélyajtónk pedig nem az igazi. Vagy lehet, hogy az ajtókeret nem az. Bárhogysis, a kettőnek nem sok köze van egymáshoz. Az ajtót éppenhogy csak be lehet zárni. Vagyis most már nem, mert a rokon megszerelte még a múlt héten.

Úgy kezdte, hogy a kilincset megszereli. Bár annak akkor még nem volt baja. Most már persze az is használhatatlan. És az ajtót sehogy sem lehet bezárni. Ekkor jött az az ötlete, hogy egy irdatlan hosszú facsavart fog betekerni az ajtóba, ami a kerethez rögzíti. De a csavar olyan hosszú, hogy még a falon is átment. A kedves rokon pedig biztosra akart menni, ezért addig csavarta, míg a csavar feje teljesen tönkrement.

Így mi hajnali fél négykor is azzal játszottunk, hogyan tudjuk kinyitni az ajtót...

A hazautazás tehát nem volt unalmas, de hamarosan írok még magyarországi élményeket, érdekességeket is. Nézzétek meg ti is Magyarországot turista szemmel! :)

[caption id="attachment_940" align="aligncenter" width="500" caption="Mint valami brazil sorozat főcíme: csoportkép indulás előtt."][caption]

2009-08-11

Alig érkezett meg a török rokonság Budapestre, máris találtak honfitársat. Mondhatnák, hogy könnyű, mert egy gépen érkeztek, de később is állandóan szereztek újabbat.

Az igazán profi gyűjtő az Apuka volt.

A törökök állandóan beszélnek, így már messziről megismerik egymást. De a biztonság kedvéért az Apuka néha kikiáltott a kocs ablakából, hogy na'ber (ne haber - mi újság). Nagyon sokan válaszoltak.

Az ember nem is gondolná, hogy mennyi török van. De olyan is sok, aki tud törökül.

Tehát az elsőt még a reptéren szedtük össze, amikor éppen a parkoló automatával próbált szerencsét (egy kaszinóban még ha kicsi is az esélye, de legalább lehet nyerni is). Ő Ankarából való.

Második már viccesebb volt. Szentendrén az egyik magyar ajándékokat áruló bolt volt tiszta török. Annyira, nem is minden eladó tudott magyarul. Hozták magukkal a nagypapát is, akivel Apuka kényelmesen teázott a kertben, míg mi vásároltunk. Végül még se vettünk semmit, mert annyira nem voltak jófejek. Persze elmondták, hogy mi extra olcsó kedvezményt kapunk, és máris pakolták a fél boltot a kosárba. Csak éppen a matematikát értelmezték kicsit másképpen, mint mi. Az se volt kedves dolog, hogy az áruk a kedvezménnyel együtt is jóval drágábbak voltak, mint a többi boltba, de amikor összeadták, akkor sehogy sem akart kijönni a rendes ár. Végül Apuka nekiállt papíron elmagyarázni a matematikát mint hülye gyereknek, és levezette, hogy $1000 + 1000$ sehogy sem lesz 3000, pláne 4000 vagy 5000. Hiába, neki ebben már nagy rutinja van.

Apuka még sokszor talált török beszélgetőtársat. Még a Citadella büféjében is. Bár az eladó nem török volt, de a fociról mégis sokat tudtak csevegni. Apuka nagy bánatára mégsem kapott Fenerbahçe rajongói kedvezményt.

És tényleg, bárhol megálltunk, mindig pár perc múlva szerzett valakit. Néha még azeriek is.

Aztán átmentünk Bécsbe. A törökök aránya ott már sokkal magasabb volt. A metróon alig találtunk osztrákokot, és alig tudtunk beszélgetni a török hangzavarban...

Molnár Ferenc könyvét, a Pál utcai fiukat nemcsak Magyarországon, de világon máshol is ismerik. Törökországban is nagyon népszerű.

Ezek után nem meglepetés, hogy a török vendégekkel mi is elmentünk az utcába, és megnéztük a szobrokat.

Igen, már van nekik szobruk, 2007.-óta (Szanyi Péter alkotása). Aki nem tud róla, ne lepődjön meg. Ilyen a média. A sztárokról mindent tudunk, de az igazi csillagokról szinte semmit (bár nem is tudom, miért hívjuk őket sztároknak amikor inkább illene hozzájuk a fekete luk, szőke luk és ehhez hasonló csillagászati megnevezés). A szobrot nem volt olyan könnyű megtalálni, és a helyiek sem tudták pontosan hol van. A szobor nem a Pál utcában van, hanem attól kicsit odébb, a Práter utcában, egy iskola bejáratánál. A szobor (szoborcsoport) egy beugróban van, így az utcába benézve sem lehet látni.

Leginkább Saadet örült, akinek nemcsak egy kisebb könyvtára van otthon, hanem a könyvet az összes nyelven elolvasta, amiket csak ismer. Vagyis törökül, angolul, franciául és spanyolul. Most szeretne magyarul is tanulni, hogy eredetiben is elolvassa.

2009-08-13

A visszaérkezésünk hangulata kitartóan nem akar elmúlni.

Legerősebb jele az a néhány hatalmas bőrönd és rengeteg zacskó, ami tele van ruhákkal, ajándékokkal, kacatokkal, és amikkel a lakás még mindig tele van. Egyszer még eljutunk oda is, hogy elrakjuk mindet.

És persze a lakásban is van valahol egy zacskó keksz, amit két héttel ezelőtt ott felejtettünk, és gyökeret meg szagot eresztett. Egyszer még az is meglesz.

Mivel ma is sikerült annyi ruhát összevadászni a csomagokban, hogy ki mertem lépni az utcára, így a blog ma is tud folytatódni. Ma már nem vagyok annyira zsibbadt, mi előző napokba, így talán sikerül normálisabban írnom.

Na de mi van Yumoş-al?

Kismacsekunk már régen szerepelt a blogban. Holott nem mondhatni, hogy unalmas személyiség lenne. Pláne most, amikor már rendesen megy neki a pohárból ivás, és már-már beszélgetni is lehet vele.

Sőt, a kalácsból ő is kér mindig. Ez a macsek több vegetáriánus dolgot eszik, mint hústartalmút.

Persze ha nem látjuk, akkor mindig elcsen valamit. Okos lény. Tudja, hogy amikor eszünk meddig jöhet az asztalra. Szépen lefekszik a határon, és békésen szunyókál, mintha csak a társaság kedvéért feküdne oda. Aztán ha nem figyelünk, akkor máris eltűnik ez-az... :)

Hősünk idő közben szerelembe esett. Szó szerint. Addig nézett egy fiú macskát, míg leesett az erkélyről. Szerencsére nem lett semmi baja. Talán kicsit megijedt, de nagyon biztos nem, mert azóta már újra az ablakban fekszik.

Egyre inkább kezd beszállni a cég életébe is. Részt vesz az ügyfelekkel való megbeszéléseken. Segít a munkában azzal, hogy a felesleges terveket cafatokra tépi, és eljuttatja az iroda minden pontjára. És persze gondosan kikapcsolgatja a gépeket azzal, hogy ráfekszik a billentyűzetre.

Éppen az enyém felé tart és mindjárt azt is kikap

2009-08-14

Ez elég érdekes fordulat volt...

Történt ugyanis, hogy Isztambulban nagyon meleg volt. Persze ez így nem pontos megfogalmazás egy olyan város esetében, ami akkora, mint Budapest-Szeged távolság. Nem mindegy, hol beszélünk melegegről. A belvárosi betondzsungelben, vagy a tengerparton? És persze a város tele van 100-300 m-es dombokkal. Vagyis Isztambul időjárása nem olyan egyszerű, minthogy azt mondjuk 35 fok volt.

De ettől még nagyon meleg volt. Mindenhol. Talán a Boszporusz közepén nem annyira.

Ezek után persze mindenki lelkesen ment Magyarországra, hiszen az északra van, és biztos nincs olyan meleg.

Pedig volt. Sőt! Nagyon is forró volt. A törökök azzal küzdöttek, nehogy elolvadjanak.

Láthatóan a magyarok sem örültek éppen a napfénynek. Bárkivel is találkoztunk, mindenki inkább az árnyékba akart menni. A mókás mégsem ez volt.

Szinte minden beszélgetésben (amikor a magyar ismerősöket összehoztam a török ismerősökkel) előjött az a kérdés, hogy bírják a kedves törökök a meleget? Majd azonnal mindenki legyintett, hogy ja, buta kérdés, hiszen ők délről jöttek, és biztosan megszokták.

Pedig nem. Mióta visszatértünk Isztambulba egészen kellemesnek érezzük a korábbi hőséget. Persze meleg van, de nem izzadunk annyit, mint Budapesten. Szerencsés esetben a szél a tenger felől fúj, és akkor már hűvös van.

Így eset meg, hogy Isztambulba visszatérve hűsölünk, és visszagondolunk arra, milyen meleg is volt Magyarországon.

Annyit még hozzátennék, hogy nem volt minden napunk hőség. Pl. amikor Bécsbe átmentünk, akkor fáztunk is, mert szakadt az eső. Persze Bécsben mindig ilyen idő van, bármikor is mentem...

2009-08-15

A történet már a jól ismert módon kezdődik: valami gyors és könnyűt akartunk sütni vacsorára...

Már lassan egy hete hazaértünk, de a csomagok még mindig a szoba közepén figyeltek minket fenyegetően, hogy mikor is tudnának minket lenyelni.

De mostanra már minden hazakerült, ami nem a mi csomagunkban volt. Amikor is pakoltunk, kicsit nagy volt a kavarodás... Ez persze nem jelenti azt, hogy minden meg van, amit keresünk, de most már legalább ki lehet mosni, és akkor holnap már ki is mehetünk az utcára, mert lesz ruha. :)

Persze ma is sikerült bevásárolni, mert az alap dolgokért nem kell kimenni. A közért jön ide.

Ezt ajánlom mindenkinek, aki sarki kisboltot akar nyitni, mert nagyon jó, és szerintem egy rakat ügyfelet össze lehet vele szedni.

Na tehát a csomagok kipakolása csak elvitte a fél napot (másik felét pedig az alvás :)), így estére nem akartunk sokat vacakolni. Hívtuk a közértet, hogy hozzon tojást és tejet, és máris kezdődhetett a palacsintasütés.

Persze a recept megint nem volt meg. Még jó, hogy internetes receptkönyvünk is van. Így aztán a kockázat csökkentése érdekében a Horváth Ilona szakácskönyvet használtuk.

Ez eddig is megvolt, de úgy éreztük, nem poén, ha elsőre minden gond nélkül jó lesz a vacsora.

Lám, most gond nélkül sülték a palacsinták, és ez azért kicsit unalmas volt. Mi szeretjük a kalandot, legfőképpen én. Így amíg Sema helyre igazította a rendetlen száradó ruhákat, addig én elkezdtem kutyulni a vacsorával.

Hó, és milyen mókás lett. És még nem is bonyolult, megúszhatjuk házégés nélkül is. A gyerekek pedig majd imádni fogják. :)

A lényeg az, hogy a forró palacsintasütőbe nem nagykanállal belerakjuk a masszát, hogy kitöltse. Hanem egy kisebb kanállal keveset rakunk. Ezzel rajzoljuk a mintát.

Majd egy kicsit várunk, hogy a minta megsüljön, és utána, a hagyományos módon, felöntjük a rendes masszával. Így amit először raktunk, az kicsit sötétebb lesz, éles határral.

Innen már lehet továbblépni. Talán két különböző masszát lehetne kikeverni. Egyiket a mintának (mondjuk sűrűbb), míg a másik lehetne hígabb. Esetleg valamit bele is lehetne keverni, hogy jobban eltérjenek a színek is. :)

[caption id="attachment_364" align="alignnone" width="640" caption="Mosoly palacsinta :)"][/caption]

2009-08-17

Ez a téma még messze nincs kész, de mindenképpen érdekes lesz...majd egyszer... :)

Persze semmi meglepő nincs abban, hogy a magyar szólások és mondások teljesen másképpen működnek, hangzanak egy másik országban. Inkább az a meglepő, amikor hasonlóságra bukkanunk.

Így, hogy kezd a török nyelvhasználatom olyan szintre jutni, hogy tudok vele viccelődni, néha bepróbálok magyar szólásokat. Ennek eredménye általában nagyon meresztett szemet és sűrű pislogások.

Pl. a lapos lesz, mint a palacsinta nem igazán olyan, ami izgalmasan hangzik, de legalább megértik.

Ha viszont azt mondom, hogy iszol egy kis pálinkát, és két hétig csak dalolva tudsz beszélni, akkor annak nagy derűtség az eredménye. Bár ez a figyelmeztetés inkább felkérés keringőre (ezt a szólást viszont már erősen magyarázni kell) és mindenki ki akarja próbálni. Legközelebb több pálinkát veszünk, az tuti. :)

Azok a szólások viszont kifejezetten zavaróak, amit utána órákig kell magyarázni, és még úgy sem sikerül. Néha a fél történelmet és kultúrát el kell hozzá magyarázni. Sőt, a több is veszett Mohácsnál kifejezetten olyan, ami ellenkezőleg hat, hiszen Mohács az Oszmán Birodalom egyik legnagyobb sikere volt.

Úgyhogy ezekkel igencsak vigyázni kell. Nem azért, mert bárki is megsértődne, hanem az órákig tartó magyarázkodások miatt. Bár már így is úgy gondolnak rám, mint a dilis külföldi. :D Szóval mindegy...

Viszont érdekes, hogy vannak nagyon hasonló kifejezések. Remélhetőleg egyszer sikerül összerakni egy török szólások gyűjteményt, és egy hasonló szólások listát is.

Egyenlőre csak a kétszínűt emelném ki, ami itt kétarcú és ahhoz hasonló értelemben előforduló kifejezés.

Ugyanígy érdekes az Egyszer volt, hol nem volt... is. Az angol és a német

nyelvben csak annyi van, hogy Egyszer volt, néha pedig az nagyon régen volt. A törökben viszont Egyszer volt, egyszer nem volt (bir varmiş, bir yokmuş).

Az ilyeneken mindig jókat lehet mulatni. :)

Interneten szeretnek jönni csúnya levelek. A spam szó ma már olyan, amit mindenki ismer. Sokkal kalandosabb viszont a fishing, ami adathalászatnak fordítottak. Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy jön egy e-mail, amiben arra próbálnak rávenni minket, hogy adjuk meg az e-mail címünket, jelszavunkat, PIN-kódunkat, stb... és még lépünk is be a hamis web-oldalra.

Bár a trükk rettentő gyenge, és nem kell sok ész, hogy észrevegyük (főleg ha az xybank.hu cím helyett a van megadva). Mégis évente rengeteg ember esik áldozatul eme csalásnak, így mindenképpen érdemes a rosszfiuknak a próbálkozás. A nagy számok törvénye az interneten igencsak jól működik.

Olyannyira nem kell vacakolniuk a rosszfiuknak, hogy ma már magyar nyelven is jönnek ezek a levelek, csakhogy robot fordítóval. Azaz teljesen hülyeség ami van benne. Ellenben jókat lehet rajta szórakozni.

Egyébként a rosszfiuk valószínűleg tényleg mindent a programra bíznak, hiszen mást se hallani mindenhol, minthogy mennyire rossz a magyar gazdaság. Tehát a rosszfiuk nem számíthatnak komoly összegre. Részemről talán egy second-hand buszjegyre. :)

A rekodot egyébként nem ez viszi.

Kedvencem volt az a mű-levél, ami elvileg a Líbia védelmi minisztertől jött. Benne ecsetelte, mennyire elégedett a korábbi szolgálataimmal, amit érte tettem (lehet, hogy én vagyok James Bond?). Majd elkezdett mesélni az olajkútjairól és azok bevételeiről, majd pedig hogyan osztozunk rajta, ha segíték megvédeni őt...persze ehhez pénz is kell, stbstb. Aztán rá 1 évvel jött egy újabb levél az új minisztertől, ki "lesegítette a trónról" a korábbi, és szeretné felvenni a kapcsolatot az elődje barátaival. És megint jöttek az olajkutak...

Minden idők legjobbjá pedig az albán vírus:

"Szia én egy albán vírus vagyok.

Sajnos a programozom még nagyon kezdő, ezért kérem a segítségedet. Légy szíves töröld le a géped összes fájlját, majd küld el ezt a levelet az összes barátodnak, ismerősödnek.

Köszí."

Majd pár nap múlva jött a 2.0-ás verzió:

"Szia, én az albán vírus javított változata vagyok.

Mondtam, hogy a programozóm nagyon béna, ezért újra itt vagyok, kijavítva.

Léci előbb küldjél el minden ismerősödnek, majd utána töröld le az össze fájlt a gépedről.

Köszí."

2009-08-18

Írtam már, hogy én miként éltem meg, hogy. Most viszont azt írom le, hogy a törökök miként élték meg.

Nagy volt az izgalom, hogy Apuka és Anyuka is eljött. Nekik ez volt az első alkalom, hogy külföldön voltak. Így minden nagyon érdekelte őket.

A repülőgép késő délután érkezett, így aznap már nem sok mindent tudtunk csinálni. De azért este elmentünk a Lánchídhöz. Apukát nagyon érdekelte a híd szerkezete, így másnapra a Szabadság-híd is bekerült a programba. Persze a Lánchíd mindenképpen lenyűgöző. A törököknek mindig tetszik, mint ahogy az is, hogy milyen sok híd van Budapesten, és milyen szépek. A hidakkal kapcsolatban az is érdekes, hogy bár azt könnyen meg tudják jegyezni, melyik oldal a Pest és melyik a Buda, de utána folyamatosan összekeverik, és sose tudják melyik oldalon vannak. Egyszerűen a Boszporusz után a Duna olyan kicsi, hogy nem érzik, átjutottak a túloldalra.

Az Apukát legjobban a kommunista dolgok érdekelték, mert az nagyon más, mint ami otthon van. Törökországban egyébként is elég sokan eléggé sok ökörséget tudnak összehozni a kommunizmusról, mint ami egy szép és jó dolog. Persze ezen rajongóknak elég pár mondatban elmesélni, hogyha mindenki egyenlő, akkor az azt is jelenti, hogy mindenki egyforma ronda cipőt, kabátot és sapkát hordja. Ilyenkor mindig elmegy a kedvük tőle...

Ezért aztán elvittük őket a Terror Házába és a Szoborparkba is. Az Osztyapenkó szobornál voltak problémák. A szüleimmel együtt voltunk, és kiderült, hogy mindhárman más verziót tanultunk róla. Ráadásul én pont a rendszerváltáskor tanultam a történelmet, ezért én eleve két verziót ismeret, így összesen négy verziónk lett. Elmondtuk mindet Apukának, hogy válassza ki azt, amelyik neki legjobban tetszik. Apuka közben itt is talált törököt.

Megnéztük a Sziklatemplomot, és átsétáltunk a Szabadsághídon. Nemrég lett átadva, így még kevés graffiti volt. Bár szerintem a graffiti ott kezdődik, hogy az illető tud is valamit, nemcsak kacskaringós vonalakat firkálgat. Olyanból találni sokat a szülészetén.

Apukának nagyon tetszett a Szabadsághíd. Utána pedig bementünk a Nagycsarnokba, a magyar Fedett Bazárba. Ez pedig Anyukának tetszett nagyon. Persze, mint építmény, a lányok is teljesen odáig voltak érte.

Még a Parlamentbe is be akartunk menni, de aznapra már csak magyar jegy volt. Angol, vagyis külföldi már elfogyott. Bár próbáltuk mondani, hogy úgyse tudnak angolul, így mindegy, milyen nyelven beszélnek, de nem tudtuk meggyőzni őket. Így ha lesz majd a hírekben, hogy mekkora az államháztartás hiánya, akkor abból 18.000 forint az az, amit mi nem adtunk, mert nem engedtek be a Parlamentbe. Úgyhogy majd így tessék sírni... A belépőjegy árát félretettük, és Isztambulban költöttük el, hogy ezek után még véletlenül se kerüljön magyar földre.

Másik dolog, amit nagyon furcsálltak, az az, hogy hétvégén mennyire nem lehet vásárolni. Az utcai üzletek hamar bezártak, már amelyik nyitva volt, míg a plázákkal vasárnap délután gyűlt meg a bajunk. Apuka mondta is, hogy persze, így tényleg nem mehet a gazdaság, ha nem tudja elkölteni a pénzét.

Következő hétfőn mentünk Bécsbe. Törökország akkora, hogy legalább két nap átmenni a túlsó végére. Mi ezek után 3 óra alatt Bécsben lehetünk. Naná, hogy ez nagyon izgalmas volt. Mindenképpen kíváncsiak voltak rá. Sőt, igazándiból határt sem láttak még. Így legközelebb Esztergomba is elmegyünk, onnan még látványosabb.

De, hogy jobban értsék, elmentünk a vasfüggöny múzeumba, ahol megnézhatték, micsoda védelmi rendszer volt valaha. Közben meséltem arról, hogy mennyire átnézték a kocsit, kikérdeztek mindenkit. Mennyire el kellett számolni azzal, mit vettünk külföldön. Hüledezett mindenki, mert már miért is kellene megmondani a rendőrnek, hogy mit vett külföldön? Mi így szerettük. Vagy nem szerettük.

A múzeum a határon van. Át is nézhettünk Ausztriába, vagy ha akartunk, át is sétálhattunk volna. Ez teljesen ellentétes volt a múzeumban látatokkal. Bizony, sok minden megváltozott. Ezen felbuzdulva, gondoltam egyet, a soproni szállásra nem is magyar oldalon mentünk, hanem az osztrákon. Lássák, milyen lett a határ. Csak egy tábla.

Az magyar és az osztrák falvak nagyon tetszettek nekik. Azt mondták, jó lehet ott élni. Talán egyszer vesznek majd egy házat valami szép ki magyar faluban. Az osztrákoknál nem, mert ott az emberek túl hidegek.

Bécs viszont egyáltalán nem tetszett nekik. Piszkos és az emberek egyáltalán nem kedvesek. És még fránya eső is volt. Fél napos séta után visszamenekültünk Budapestre.

Gondoltam, a szlovák oldalon megyünk az érdekesség kedvéért, de a kocsin magyar rendszám van, ezért nem kockáztattunk. Így a szlovákokat innen üdvözljük csak. Ott sem vettünk semmit, hiába van euró.

Másnap Apuka mondta, hogy szeretne disznót látni, így elmentünk egy ismerős falujába disznónézésre. De minderről, és a Skanzenről majd a következő alkalommal. :)

2009-08-19

Apuka mindig is szerette az extrém dolgokat. No nem az extrém sportot, hanem azt, ami más, mint ami otthon van.

Otthon viszont nincs malac.

Így aztán felkerekedtünk, hogy keressünk malacot Apukának. Egyik ismerősünk falun lakik. Egy nagyon rendes család, így megkérdeztük, hogyan is állnak (fekszenek) az állatok mostanában. Esetleg van-e olyan, ami röfög.

Persze van, hogyne. Sőt, az egyiknek éppen most lett 6 kicsinye. Az éppen most az azt jelentette, hogy alig pár órája.

Máris beültünk a kocsiba, és irány a vidék.

Nemcsak a malacokat és a kis röfiket néztük meg, hanem a többi állatok, meg úgy általában, milyen is az igazi falusi élet. Ez nagyon tetszett nekik. Főleg, ahogy az egész család, kisebb rokonság együtt él egy nagy házban. Nagypóval is összebarátkoztak és megismerték a pálinka titkait.

Hoztunk is Isztambulba pár üveggel. Apuka kapott házi készítésű díjnyertes pálinkát. De figyelmeztettük, hogy ez nem olyan híg, mint a raki, pedig az is felöntik vízzel. Ebből elég egy kicsit inni, és máris a következő két hetet dalolva tölti az, ki nincs hozzászokva.

A törököknek Budapest nagyon tetszett, de a falvak és a csendes kisvárosok még jobban. Sopronban nagyon jól érezték magukat. Ott is találtak törököt.

Mivel a falvakat és az épületeket ennyire szeretik, elmentünk Szentendrére, és a Skanzenbe is. Szentendre egyébként is remek hely ajándékvásárlásra (ott találták a törököket, akik magyar népművészeti dolgokat árultak, de azok nem voltak éppen rendesek), és szép kisváros. A Skanzen pedig....

Persze megszokhattuk volna, hogy az ilyen dolgok mindig a turista kifosztására specializálódnak, de azért mégiscsak horror árak voltak. Főleg a benti pék. Oké, finom volt, de semmi különleges, házi jellege nem volt az egésznek. Vehettük volna a sarki közértben is, csak az éppen messze volt.

A házak viszont nagyon tetszettek mindenkinek. És ha nincs dög meleg, biztosan bejárjuk az egészet. Ez egyébként nagyon jó ötlet, hogy úgy meg lehet nézni

Magyarország tradicionális falusi épületeit, hogy nem kell az egész országot beutazni, és még bele is lehet menni. Talán egyik tavasszal visszanezünk.

Visszatérve Budapestre ellátogattunk a Gül Baba Síremlékhez.

Persze a vár sem maradhatott ki. Elsősorban a Mátyás-templom. Apukát még beraktuk a Hadtörténeti Múzeumba, mi pedig elmentünk vásárolni.

Igen, amit a törökök nagyon szeretnek Budapesten, az a vásárlás. Leginkább a lányok, legjobban a női dolgokat szeretik. Azok Magyarországon jóval olcsóbbak, mint Törökországban. Így a többi napunk leginkább vásárlásból állt.

Apuka viszont nem rajongott annyira a plázákért, ő inkább saját maga szeretett volna sétálgatni. El is indult a belvárosba. Egészen jól megtanulta a közlekedést, és még török újságot is szerzett.

Eleinte persze gondok voltak a metrójeggyel, de Apukának van két előnye az ellenőrrel szemben: nem tud angolul, és elég nagy darab ahhoz, hogy nem egyszerű megállítani. Így az elején nem is tudta, hogy azok a koldusok, akik a metró bejáratánál kéregettek, azok valójában ellenőrök. Aztán elmondtuk neki, hogy mennek a dolgok, és akkor már vett jegyet.

2009-08-21

Isztambulban mindig lehet valami érdekeset találni. Néha akár egy egész hajót, néha csak egy felet. Néha meg olyat, ami el van süllyedve.

Persze egy olyan helyen, mint a Boszporusz, ahol rengeteg hajó halad át naponta, nem csoda, ha néha egy-kettő benéz a víz alá.

Van egy terület, ahol 4-5 darabot is lehet látni a part mellett. Bár talán előbb lettek oda rakva aztán elfelejtve elsüllyedtek.

Vannak a partra került hajók. Egyik egészen sokáig ott volt az AyaSofya közelében. Több filmben szerepelt is, csak úgy, háttérként. Mára már eltűnt.

Most pedig mi találunk egy hajót. Najó, nem csak mi, hanem néhány ezer másik ember is. Elég közel van a parthoz, annyira, hogy könnyedén be lehetne úszni hozzá. Persze megfelelő felszerelés és felkészülés nélkül ez azért elég veszélyes lenne. Kérdés viszont, hogy került ide, mert errefelé hajók nem járnak. És hogy süllyedt el, mert annyira azért mély a víz, hiszen alig látszik ki belőle valami...

A mai nappal, azaz augusztus 21-vel kezdődik a törökök, és a muszlimok legnagyobb ünnepe, a Ramadán.

Ha össze akarjuk hasonlítani a keresztény ünnepekkel, akkor legjobban a Húsvéthoz hasonlít, bár a családi összejövetelek szempontjából pedig a Karácsonyhoz áll közel.

A mostani leírásom közel sem lesz teljes, előfordulhat, hogy sok elemet kifelejttek belőle. De remélem, így is elérem azt, hogy kicsit jobban lássátok, hogyan is zajlik itt a Ramadán.

A Ramadán az iszlám holdnaptár 9. hónapjának a neve. Mivel ez a naptár nem egyezik a csillagászati naptárral, ezért az ünnep minden évben előrébb kerül 10 nappal. Vagyis itt a gyerekeknek nem 365 napot kell aludni a következő "karácsonyig", hanem csak 355-t.

Persze a Ramadán több, mint ünnep. És nem is csak néhány napig tart, hanem egy teljes hónapig. Az ünnepség fő része az emlékezés arra, hogy Allah kinyilatkoztatta Mohamednek akarátát. Éppen ezért ilyenkor a hívők sokkal többet imádkoznak, és gyakrabban járnak a dzsámikba is.

A Ramadán másik fontos eleme pedig a nagyböjt. Ilyenkor napkeltétől napnyugtáig nem szabad enni, inni, házas életet élni, és dohányozni. Ezzel az emberek egy időre megtapasztalják, milyen azoknak az élete, akiknek nincs semmijük.

A böjt minden hívőnek kötelező, aki egészséges, és nincs úton. Ha valaki

átmenetileg beteg, vagy utazik, akkor ő később is megtarthatja. Természetesen az öregek, a fiatalok, és akiknek komolyabb problémájuk van, azoknak nem kell megtartani. A Ramadánban fontos, hogy ez nem egy önkínzás, nem cél, hogy az ember beteg legyen. Hanem egy emlékezés, egy elmélyülés. Ha bárki úgy érzi, hogy nem bírja, akkor szünetet tarthat, megszakíthatja, majd később pótolja. Aki pedig szándékosan megszakítja (vagyis fizikailag bírhatja), az pedig a szegényeknek ad adományt.

A Ramadán 30 napig tart. Pontosabban:

2009 (1430): Aug 21 - Szept 19

2010 (1431): Aug 11 - Szept 9

2011 (1432): Aug 1 - Aug 29

Ebből az utolsó 10 vallási szempontból fontos, mert olyankor a hívők jobban elmélyednek önmagukban és a vallásban.

Majd pedig az ünnep végén 3 nap következik, amit a gyerekek Cukor Ünnepségnek (Şeker Bayramı) neveznek, mert ilyenkor mindenki elhalmozza őket édességgel.

Hogyan is zajlik ez a mindennapokban?

Ezt igazándiból most fogom meglátni. Bár eddig már néhányszor voltam Törökországban Ramadán idején, de a teljeset még nem éltem végig. Itt mindenki tartja, a cégben és a rokonságok között is. Ezért is írtam, hogy olyan, mint a Húsvét és a Karácsony, mert ha máskor nem is, más ünnepek és események ha háttérbe is szorulnak, ezt azért mindenki megtartja. Ahogy Magyarországon is: kevés ember jár templomba, és kevesen aktív hívők, de a Karácsony az mégiscsak Karácsony.

Éppen azért, hogy ne lógjak ki a sorból, én is beszállok. Különben is elég furcsa lenne az üres ebédlőben ebédelni, és ezzel a többieket zavarni.

Éppen nyár van, és igencsak meleg. A nap pedig nagyon korán fel kell, vagyis nekünk még előtte kell reggelizni.

Ilyenkor a reggeli sem szokásos. Igazándiból most minden reggeli és minden vacsora egy kisebb ünnep. Ilyenkor a családok is jobban összejönnek, rokonok is egymáshoz sűrűbben átjárnak. Az asztalok nagyon meg vannak pakolva.

Tehát úgy kell hajnali 3-kor felkelni, hogy még a napkelte előtt teljesen tele együk magunkat, mert a következő étkezés csak este 8 fele lesz. A reggeli után viszont lehet folytatni az alvást. A reggelit ilyenkor szuhúrnak hívják.

Ennél is nagyobb ünnep és összejövétel a vacsora, ami naplemente után van. A naplementét egy ágyúlövés jelzi, majd elhangzik az ejzán (a hívőket a mecsetekbe hívó ének). A dzsámikban rövid imát tartanak és mindenki megy enni.

Általában hatalmas összejövetelek vannak. A fiatalabbak látogatják az idősebbeket. Nekünk Apukával szerencsénk van, mert mindenki hozzá érkezik. Így nekünk nem kell sokat utazni.

A vacsora, aminek a neve ilyenkor iftár, hatalmas. Tényleg olyan, mint egy ünnepi vacsora, és ez 30 napig tart.

Aki ilyenkor jön Törökországba, pláne Isztambulba, egy teljesen más világot fog látni. A legfurcsábbak az utolsó napok.

Ilyenkor a mecsetek tele vannak emberekkel. A kiemelt dzsámikat meg se lehet közelíteni.

Az emberek igyekeznek még naplemente előtt hazaérni, hogy mihamarabb egyenek. A dugók ilyenkor a szokásosnál is nagyobbak. A taxik is gyorsabban le akarják tudni az utast, így előfordulhat, hogy nem fog elvinni minket a célállomásra, hanem valahol útközben kirak és hazamegy.

Ahogy közeledik a naplemente, az éttermek úgy telnek meg. A mecsetek környékén dönnér árusok tömege van, és a kis asztaloknál már legalább fél órával előtte leültek az emberek. Mindenki előtt egy pohár víz van.

Amint elhangzik az ágyúlövés és az ejzán az egész város egy pillanat alatt megváltozik. Ahol az előbb még hemzsegett a tömeg hirtelen üres utcákat látunk.

Ha a történelmi negyedben vagyunk, az is teljesen üres. Az év egyetlen másik napján sem lehet ennyire kihaltnak látni. Csak 1-2 turista bóklászik döbbsentet, akik nem értik, hova tűnt el húszmillió ember egy pillanat alatt. Még a villamos is ott áll üresen: a sofőr és az utasok is berohantak valahova enni és inni.

2009-08-22

Reggel, 03:30

Még alig feküdtünk le, máris kelünk? Nem volt sok alvás, de majd folytatjuk, reggeli után.

Mint valami titkos földalatti mozgalom, úgy kel fel az egész lakás. Nincs sok időnk, így a formalitások elmaradnak, mindenki pizsamában siet a konyhába. Ott Anyuka az egyik rokonnal már majdnem mindent előkészített.

Az asztal tényleg roskadásig van megrakva. Nemcsak "hagyományos" reggeli ételek, hanem leves, sült krumpli és még dinnye is van. Persze nem maradhat el a frissen sült kenyér jellegű étel sem. Azt hiszem a legjobban a lepény felel meg neki. Bár abból már este is jól bepakoltunk.

Legjobban Yumoş, a macskánk örül nekünk. Ő ilyenkor a legaktívabb. Bár a lábaink legnagyobb bánatára "vadász üzemmódban" van, ami azt jelenti, hogy mindent letámad, szétszaggat és megpróbál felfalni. Így mindig látszik kinél is jár az asztal alatt. Vagyis inkább hallani.

Bár nincs sok időnk, senki sem kapkod. Ez egy kellemes családi reggeli, annyi különbséggel, hogy a nap még nem kelt fel. Majd csak két óra múlva. Nekünk a napkeltét megelőző Ezanig kell befejeznünk. Fogmosással együtt. Azt mondják, az nem ér, ha az ember elrejt némi tartalékot a szájában és később eszi meg. Ezért kell fogat is mosni.

- Igyál még! - önti belém a rokon a sokadik pohár vizet. - sokára lesz még este. Igaz, majd 16 óra múlva lehet enni és inni. Annyi szerencsénk van, hogy a nappalok már rövidülnek, kb. 2 perccel minden nap. Így a Ramadán végére nagyból 15 órára csökken a várakozási idő.

Már csak perc van az Ezanig. A reggelinek vége, esetleg még csipegetünk. És persze a víz. Kezdem úgy érezni magam, mint egy krumplis zsák. Testemen eddig soha nem látott dudorok jelentek meg. Ott lötyögnek, tele vízzel. De nem csak én nézek úgy ki, mint a vizes lufi. Ez persze megint mindenkinek derültséget ad. Mindenki elkezdi a másiknak mutogatni, ki hol mennyire dudorodik. Nagyon jó a hangulat. Senki nem úgy készül, mintha valami kellemetlen hónapnak néznénk elébe. Inkább, mint egy kihívás. Naja, nekik nem ez az első. Azt mondják, csak az első 3 nap a nehéz, míg a szervezet átszokik. Naja, eddig óránként ittuk a teát, most meg semmi.

Megszólal az Ezan. A vicceknek vége, mindenki ráveti magát a vizespohárra,

hogy még egy utolsót valahova begyömöszöljön. Utána, mint a zsákok, elballagunk az ágyba. Persze előtte még letakarítjuk az asztalokat.

7:20

Hiába társalogtam a szervezettel órákat, csak nem értette meg, hogy nem lesz felkelés után fél liter víz, mint eddig, és napközben sem lesz 5 liter tea. Mégis reggelre kiadta a megivott 4 liter víznek legalább a 90%-t.

Így arra ébredek, hogy kiszáradt a szám, és szomjas vagyok. Megnézem az órát, még 12 óra és 40 perc... kicsit sok.

A többiek azt javasolják, fürödjek le. No nem a szagom miatt, hanem mert az mégiscsak segít. És ha már úgysem kell reggelizni, belefér egy gyors zuhany. És tényleg jobb. Felcsillan a szemem, hogy akkor napközben majd folyamatosan mosom az arcomat, és akkor milyen jó lesz. Persze akkor még nem tudtam, hogy viszont a mellettem zubogó víz már nem annyira kellemes.

9:00

Már bent vagyunk a cégben, ahol ma nincs ebéd, se tea, se kávé. Cserébe hamarabb hazamehetünk. Nekünk az esti program egy közös étterem lesz. Már csak 11 óra.

12:00

Ilyenkor szoktunk ebédelni. Az étel nem hiányzik, de a víz nagyon. És a nap még csak most fog ráfordulni az ablakra, hogy elkezdje a grillsütést.

Közben kimegyek az utcára venni egy bigyót, ami kell a nyomtatóhoz. Kint az emberek vidámak, megvannak víz és étel nélkül. Persze aki teheti, az inkább az árnyékban van. És vannak apró változások, mint pl. kevesebb a vízárus, és csendesebbek az éttermek. De turista az mindig akad, így azért nem üres egyik sem.

13:00

A percek elég lassan vánszorognak. Így, hogy nincs ebéd, valahogy hiányzik az, ami elválasztja a napot délelőttre, és délutánra. Közben szemeim előtt a Balaton jelenik meg. A képzeletbeli tavak mérete egyre nagyobb...

13:30

Egyre nehezebb koncentrálni. Lassan már mindent kéken látok. Szerencsére van légkondi, így mégsem lett grillsütő a cégből.

14:00

Megnézem már a neten, hogyan is vannak az időpontok. Kiderül, hogy a csillagászati naptár és az Ezan naptár között legalább 10 perc különbség van. A várakozás javára. Hé, ez nem ér!

15:00

Mivel nincs tea meg ivászat, azért a mellékhelységet is elég ritkán keresem fel. De azért a víz még így is távozik.

16:00

Már csak 1 óra a munka végéig. És akkor...akkor sem lesz víz. Addig még 4 óra van. Jajaj...

A többiek azt mondják, nem ér a körmöt rágni...

17:00

A munka vége. Irány haza, hogy egy kis alvással elüssük az időt.

Persze előtte át kell vágni a fél városon, és mindenki most megy haza. De szerencsére a dugó nem olyan nagy. Amikor hazaérünk marad 10 perc, és máris fordulunk, hogy időben odaérjünk az étterembe.

20:00

Már csak 4 perc. Ülünk az asztalnál. Előttünk mindenhol víz, és étel. Én a biztonság kedvéért még egy extra pohárral félre tettem. Mögöttünk a szökőkút. Én mindjárt beleugrom...

20:05

Elhangzik az Ezan. Lehet enni és inni. Persze nem úgy, mint a hajótöröttek. Ennek is vannak megfelelő sorrendjei. Próbálok megjegyezni. A víz azért az elején van. Szerencsére jó hideg, így nem tudom az egészet egyben meginni, nem fog minden azonnal kijönni. Bár elkezdek azért izzadni.

Ó, és van ayran meg tea is. Super, mindenből iszunk.

Van egy kenyér, kifejezetten ezekre a napokra. Majd eszembe jut a neve, és leírom. Ebből is eszünk sokat. Meg mindenből. Kebabból is.

Csak megfájdult a hasam, sikerült annyit enni, de nem gond. Bár most reggelig bármikor lehet enni, azért jó biztosra menni. Ismét alig bírok menni, annyit ettem

és ittam.

Nem könnyű így hazamenni.

Itt vannak a Ramadán időpontok. Az Ímsaktól az Akşamig nem ehetünk, ihatunk.

2009-08-24

Mindjárt az első nap után jött a hétvége. Oh, hát hétvégén lehet aludni. :) De a legjobb mégis az, hogy sokkal kevesebbet kellett a főzéssel és a mosogatással foglalkozni.

Ramadán második és harmadik napja a hétvégére esett. Azt mondták, hogy csak az első 3 nap a rossz, utána már jobb lesz. Remélem, mert ez így annyira nem jó, ha mindig szomjosan ébredek...

De ezt az egyet leszámítva egyáltalán nem vészes.

Ne feledjük el, hogy az iszlám szabályok több, mint 1400 évvel ezelőtt születtek, egy igencsak meleg és sivatagos környezetbe. Ott biztosan nem volt vezetékes víz, így az emberek jobban megszokták, hogy csak akkor igyanak, ha van mit. Mi azért jócskán el vagyunk kényelmesedve...

Kelés változatosság kedvéért 02:30-kor. Most nincs a "még 5 percet", mert ha kifutunk az időből, akkor nem lesz evészet és ivászat. Majd alszunk utána tele hassal. A korai kelés oka, hogy mindenképpen lefürdünk még az evés előtt. Ez is része a ceremóniának, vagyis, hogy teljesen tisztán ülünk le enni. Ez azért sokat segít a felébredésben is.

A reggeli összeállítása azért nem olyan nagy kaland. Általában elég rendszeren megterített asztalnál szoktunk reggelizni. Ennek oka, hogy annyi finomság van, hogy nem tudunk dönteni, így inkább mindent kipakolunk az asztalra. Az meg jó nagy, van hely bőven. :) Ami extra, hogy levessel indítunk, amit még este főztünk, így ezzel sem kell vacakolni.

Lehetne még sültkrumpli vagy más meleg étel is, és persze dinnye. De dinnyét inkább este eszünk majd, ha marad neki hely.

Így tehát az asztal terítése sem volt nagyobb kaland, mint bármely másik reggelen. Azt hittem, sokáig fogunk készülni, de pár perc múlva már ehettünk is. A Ramadán tényleg olyan, mint a Karácsony. Megvannak a szokásos szabvány filmek, amik vagy kapcsolódnak az ünnephez, vagy egyáltalán nem, de minden alkalommal vetítik. És persze a fele annyira csöpög, hogy lavór kell a TV alá. Úgyhogy a TV-ről ennyit. De muszáj nézni, mert a lakásunkhoz az Ezán nagyon halkan ér el, így keresni kell egy nem_túl_borzasztó csatornát, ahol láthatjuk, hány percünk van még.

Törökország elég nagy. De még Magyarországon is Sopron és Záhony között 24 perc különbséggel kell fel a nap. Persze odahaza ez nem zavar senkit. Itt viszont az Ezán szorosan a napkeltéhez és a napnyugtához kötődik. Ami pedig minden városban más-más időpontban van. Szerencsére ma már elég sok forrásból meg lehet tudni a pontos időpontokat. Mindenképpen érdekes, ahogy a TV-ben látszik, mely városoknál köszöntött be a vacsora, vagy ért véget a reggeli. És ugyebár a Föld tengelyének ferdesége miatt egy észak-keletre levő városban

később is lehet a napkelte, mint a tőle dél-nyugatra levőben.

4:37

A TV-ben megszólal az Ezán. De hé! Még lett volna egy percünk... tessék, most meg sietnek, este meg késnek egy percet... Hiába, a TV pontossága sokat romlott az elmúlt húsz évben... Pedig ma már igazán nem nagy kaland a szinkronizáció.

Na mindegy, iszunk gyorsan. Még lehet, a következő meg úgyis majd csak este lesz.

Amikor az Ezánnak vége, indulunk vissza aludni. Előtte már mindent belapátoltunk a mosogatógépbe, így azzal sem kell majd foglalkozni. A hálósobába behallatszik a közeli Ezán. Vagyis a TV tényleg sietett. Sema megvonja a vállát. Őt nem érdekli az egy-két perces különbség. Ő gyakorlatiasabban közelíti meg a problémát: ha még tart az Ezán, akkor lehet még inni, és legurít még egy pohár vizet. Najó, akkor tényleg alvás.

10 óra valamennyi.

Van egy nagy előnye a Ramadánnak: nem kell reggelihez felkelni. Sem ebédhez. Csak bedobáljuk a szennyest a mosógépbe, aztán alvás tovább.

12 fele

Ennyit az ebédről. Nincs főzés, sem mosogatás. A mosógép meg kész. Lehet teregetni, majd könyvet olvasni és folytatni az alvást. Persze azért a víz nem lenne rossz. De már nem annyira vészes, mint előző nap.

14 óra nemtudommennyi

Sema úgy dönt, hogy ahhoz fáradtak vagyunk, hogy csináljunk valami értelmeset, így felrak valami húst lassú süléssel. A húsnak majdnem 6 órája van, így nagyon lassú lesz a sülés. Ramadánkor egyébként nem szabad megkóstolni az ételt. Így lesz, amilyen lesz. Sema egyébként is jól főz, így nem aggódom. A hús alatt nagyon apró tűz van. Szerintem legközelebb mécseszt rakunk alá, hogy még kisebb legyen. Így már váltásokban aludhatunk.

16 óra után.

Kezdenek felgyorsulni az események. Semának és nekem ez az első közös Ramadánunk. Ahogy nekem a közös Karácsony volt fontos, úgy Semának a közös Ramadán. És nagyon örül, hogy vele együtt végigcsinálom.

Éppen ezért a vacsora sem a megszokott lesz, hanem olyan ünnepi jellegű. Persze azért mértékkel, mert mindet meg is kell enni. A salátánál ez a mérték nem igazán sikerül, abból mindig 3 napi adag készül.

Én elmegyek a közértbe bevásárolni. De dög meleg van kint...

18 óra

Most már konkrétan készülünk a vacsorára. A hús vígan sül, mint már pár órája. Ehhez jön a fűszeres krumplicsuszka és a saláta. Itt a saláta olyan, amivel simán jól lehet lakni. Sema éhes, azért mindenből dupla adagot rak bele. Csak úgy, a biztonság

kedvéért. Nekem mindegy, csak víz is legyen.

Természetesen nem maradhat el a leves sem. Ó, és vettem pudingot, meg dinnyét is. És csipszet meg csokit. Csakhogy reggelig kihúzzuk valahogy. Ha már úgysem alszunk túl sokat.

19:30

Már nagyban terítünk, minden készen van. Még fél óra, és lehet enni. És inni. Az ünnepi jellegű vacsorához pakolok gyertyákat is. Ezt már a szomszédok is kíváncsian figyelik. Náluk nem megszokott.

Az asztal közepén van a különleges ünnepi kenyér, a Ramadán pide (azóta megtanultam a nevét). Az nagyon finom. Örülök, hogy a nagyméretűt vettem. Ha nem enném magam tele a rendes vacsorával, akkor tutira az egész pidét befalnám. Így viszont marad másnapra is.

20:04

Natessék, megint nem pontos a TV. Na mindegy. Szép magyar kristálypoharakból isszuk a vizet, majd nekikezdünk a levesnek.

21:00

A vacsorával végeztünk, és még el is pakoltunk. Erőnk visszatért, csak éppen mozdulni alig tudunk.

Az este folyamán azért többször visszatérünk a pudinghoz, a csipszhez, és még a pidéhez is.

A vasárnap (Ramadán 3. napja) csak annyiban különbözött, hogy az előző napról megmaradt vacsora bőven elég volt. Így a főzési időt is alvással lehetett tölteni. Jah, és a ruhákat sem kellett kimosni. Super. :)

2009-08-25

Túljutottunk a negyedik napon is. Sőt, amikor ezt írom, már bőven az ötödik napnál tartunk.

A dolgok egyre kevésbé nehezebbek.

Azért megnyugtatók mindenkit, hogy nem csak ez lesz a téma. Amikor már átálltunk a Ramadán életmódra, akkor már éppolyan, mint egy átlagos nap. Csak éppen korábban kelünk, viszont kevesebbet kell mosogatni. :)

Mostanra már tényleg nem vészes. Reggel sok vizet iszunk, meg eszünk dinnyét is. A napközbeni ebéd nem hiányzik. Már a víz se nagyon. Najó, azért még nézegetek szökőkutas képeket az interneten. :)

Sokkal jobban hiányzik viszont a tea. Tisztára tea-függő lettem. Az az óránkénti erőteljes tea azért nagyon jó lenne, hogy ne kelljen elálmosodnom. Néha nem egyszerű ébren maradni. Végül is éjszaka alig pár órát alszunk. Ki kell pihennünk magunkat vacsora után rendszeren. Nem jó ötlet, ha fél egykor fekszünk, majd kettőkor már kelünk is. Bár már inkább háromkor...

Pár érdekesség a Ramadánnal kapcsolatban.

Egyik ilyen, hogy a 48-as Szabadságharc elvesztése után nagyon sok magyar jött Törökországba. Ezek többsége áttért az iszlámra, és ők is tartották a Ramadánt. Bem Apó is rendszeresen elvégezte, holott ő akkor már nagyon öreg volt.

Másik, hogy a Ramadán minden évben 10 nappal kerül előbbre (3 év alatt halad 1 hónapot visszafele). Vagyis 36 év múlva kerül csak nagyjából ugyan arra az időszakra. Most van az az év, amikor átcsúszott a nyárra, így még pár évig nyáron ünnepeljük, de utána jó sokáig kellemesebb időszakban van. Vagyis több alvás, kevesebb várakozás. Télen meg még eső is lesz. :)

Azért ez a 36 év nagyon sok. Azok, akikkel együtt dolgozunk, még meg sem születtek, amikor utoljára nyáron volt. Így nekik is éppen akkora kihívás, mint nekem. Ők eddig azt mesélték, télen milyen volt. Decemberben van, hogy egyáltalán nem kell korábban felkelni, minden a megszokott időpontban van.

Mi közben rászoktunk a korai hazamenetelre. Most van idő rendszeren főzőcskézni is. Meg bevásárolni. Nem rossz ez így. A pide pedig nagyon finom. Kár, hogy csak ilyenkor kapni. De mivel még van időnk a Ramadán végéig, a környék összes pékjét kipróbáljuk, hol a legfinomabb. :)

2009-08-27

Aki már volt huzamosabb ideig nőnemű közelében, az biztosan jól tudja, hogy a számítógépet körülölelő kábeldzsungel nem éppen tartozik a kedvenceik közé.

Sőt, legjobban azt szeretik, ha ott egy baltával rendet lehetne vágni, és kidobni az egészet a fenébe.

Így mi, ki imádjuk őket is, na meg a gépünket is, minden megteszünk, hogy ne legyen tele a lakás drótokkal.

Szerencsére a technika is arrafelé fejlődik, hogy megszabaduljunk a drótoktól. Valószínűleg több fejlesztő is kinőtte a tinédzser kort, és megházasodott. :D

Legismertebb technikák a Bluetooth és a Wireless azaz a Wifi. A vezeték nélküli internetben igazándiból ma már semmi extra nincs. Főleg ha laptopunk van, akkor TV-zés közben is lehet a géppel moajolni.

De egy asztali gép mindig is több, mint egy laptop. És ha sebességet akarunk, akkor marad a kábel.

Viszont mégsem lehet bedrótózni a házat, mert az asszony ott áll a palacsintasütővel, ezért kell más technika felé is figyelni.

Szerencsére eme probléma nemcsak nálam van, ezért kifejlesztettek egy rendszert, amivel a falban levő elektromos vezetéken vihető keresztül. Az egész csak két kis doboz, és bárhova át tudjuk vinni a hálózatot. Ráadásul mindez gyorsabb is lesz, mint a wifi.

[caption id="" align="aligncenter" width="453" caption="IH200 PowerLAN Adapter - rém borszasztó név...brbrbrb"][/caption]

A cucc nagyon jó, csak nem volt egyszerű megtalálni. A web-oldalon sokáig nem volt rajta, és utána se volt egyszerű meglelni. Ezért , ha éppen működik. De ha microsoft reklámok jelennének meg, ne csodálkozz.

Legutóbbi magyarországi látogatáskor beszereztem egy párost. Azóta csak úgy repül az internet. Már mint nem kifele az ablakon, bele a Boszporuszba. :)

Remélhetőleg ez a tendencia tovább folytatódik, és további kábelmentes cuccal tudjuk a lakás nőnemű tagjait megörvendeztetni. Sőt, ebben biztos vagyok, hiszen úgy tartja a mondás, hogy "minden híres feltaláló mögött ott állt egy nő."

Ott állt a nő, kezében a sodrófával:

- Józsi, nem meg mondtam, hogy hozzál vizet a kútból?!

És így született meg a vezetékes víz.

2009-08-28

Túljutottunk az első héten, vagyis a negyedét már megcsináltuk. Persze ha meg úgy nézem, akkor még 3 hét...

A törökök úgy mondják, ha valaki a Ramadánt csinálja, hogy oruç tutmak. Én biza nagyon tutolom az orucot, és ennek itt mindenki nagyon örül is. Reméljük kibírom a végéig. Az egészben az a legfurcsább, hogy nem is azok a nehezek benne, amiket gondolnánk. Oh, és vannak előnyei is, mint pl. a kevesebb mosogatás. :)

Naja, és leadtám pár kilót. Újra beleférek abba a nadrágomba, amit siekresen kihíztam. Ennek öröme hétvégn pizzát sütök. :P

Tehát már 1 hét megvolt. Már csak három van vissza. Lássuk, miképpen is változtak a dolgok. Igazándiból a Ramadán lényege a változás, ami bennünk lezajlik.

Az enivaló: Ez az, ami legkevésbé hiányzik. Erre könnyű volt átállni. És már nem is eszünk annyit, mit az elején. Így kevesebbet költünk a vásárlásra, és persze kevesebbet kell mosogatni. CSerébe viszont rendesebben főzünk, hiszen több időnk van rá. Este igazándiból nem is annyira gond, ha kicsúszunk az időből. Akkor inkább becsúzás van, vagyis később is lehet enni. Reggel azért oda kell figyelni, mert az elég kellemetlen lenne, ha kimarad a reggeli azért, emrt a krumpli nem sült meg...

Mindezzel együtt több időnk lett egymásra. Meg a rokonokra is. Ez persze mindenki döntse el, hogy a rokonok a pozitív vagy a negatív kategóriába tartoznak.

A víz viszont kitartóan hiányzik. Na nem annyira, mint az elején. Bár amikor a tűző napon kell a hegynek felfele futni, mert az utca keskeny, az örült taxis meg csak a dudát ismeri, akkor azért nem túl kellemes, hogy vizet majd csak 3-4 óra múlva lehet inni. Éppen egy régi magyar gyerekkönyvet olvasok (mert a gondolkodás se megy annyira, így most csak gyerekkönyveket olvasok), amiből eltévednek és vizet keresnek. Nagy nehezen találnak is. Még sötétedés előtt. De irigyeltem őket...

A vízben igazándiból az a nehéz, hogy felkelünk reggel. Akkor még minden oké. Majd, mint felfújt luftballon, annyit iszunk, és visszemegyünk aludni. Mire felkelünk, addigra az összes extra víz távozik (azért a mellékhelységbe sikerül

kimenni, nem az ágy alá jut mind), és reggelre teljesen kiszárad a torkom. Ilyenkor jó lenne, legalább felkelés után inni egyet. Nekem ez hiányzik nagyon.

A tea is hiányzik. Jó lenne jobban ébren maradni. Nagyon keveset alszunk. Bár a vacsorát 9-ig befejezzük, de akkor még nem tudunk aludni. Helyette van a TV-nézés (mert agykapacitással másra nem futja) és persze közben a víz, csoki, víz, chips, víz, gyümölcs, víz, süti és a víz begyömöszölése a maradék helyre. Így persze, hogy éjfélre jtuunk ágyba. Majd kelés 3- fele, mert mégiscsak illik fürdeni. Igazándiból nem csak illik. Az iszlámban mindig is fontos szerepe volt a tisztálkodásnak, és elég részletesen meg van határozva, hogyan is kellene, hogy biztosan minden pont tiszta legyen. A törökök pedig egyébként is nagyon sokat adnak arra, hogy tiszták legyenek (ilyenkor mindig eszembe jut a középkori Spanyolország, ahol az Izabella királynő azt mondta, addig nem vált ruhát (és nem nem is fürdik), míg a barbár mórókat ki nem hajítják az országból. Ez eltartott 3 évig. Így kérdéses, ki is volt a barbár... az EU-ban nagyon sokan vannak, akik lehetőség szerint mellőzik a fürdést). A zuhany után pedig a reggeli. Az Ezán után alig marad pár óránk aludni. Ez az elején még mókás volt, de mostanra már kezd nagyon fárasztó lenni.

Jó lenen néha pihenni egyet ebben a Ramadánban. Mondjuk csak egy napig ülni, és csokit enni...

Namajd 3 hét múlva. :)

Isztambul szép és nagy város. Főként nagy. Hatalmas, de erről már annyit írtam. Egyik érdekessége, hogy sokkal több étterem, teázó, cukrászda és egyéb beülő hely van, mint általában a nagyvárosokban. Szinte nincs is olyan utca, ahova ne lehetne beülni.

Sőt, ahol nincs hely, oda is be lehet ülni. Megoldják ;)

Rengeteg jó kilátású hely van, ahova érdemes beülni vagy inkább kiülni. De olyan is rengeteg, ahova a hangulat vagy az enivaló miatt jó bemenni.

Igen ám, de mi van Ramadánkor? Hát hogy ülünk be valahova ha közben nincs evészet se ivászat?

Ez gondolom az éttermeknek is komoly problémájuk. Csak úgy, ülni egy sort, azt nem lehet.

Arra gondoltam, ha lesz egyszer egy éttermem, ebben az időszakban speciális Ramadán összeállításaim lesznek:

tea nézése: 25 kurus

tea szaglása: 20 kurus

tea nézése és szaglása: 35 kurus

15 perces film a teáról: 60 kurus

2009-08-29

Facebook, MySpace vagy iWiW. Ez talán már mindenkinek ismerős.

De van ilyen macskáknak is. :)

Yumoşról mindig is tudtuk, hogy nagyon érdeklődik a számítógépek után. Leginkább úgy, mint amire rá lehet feküdni, a kilógó kábeleket pedig meg lehet enni.

Most viszont már van neki saját weboldala, mégpedig az United Cats macshelyen. Ez egy közösségi oldal macskáknak. :)

Mi ide is feltöltjük a képeket róla. De nem csak képeket lehet, hanem bejelöltük a térképen, hol is lakik kedvenc macsekunk. Így kereshetünk neki barátot a szomszédban. Barátból pedig nincs hiány. Már az első nap megtalált minket a szomszéd, de még Kanadából is jöttek Yumoş kegyeit kérni.

Reméljük, kérő is lesz belőle. :)

Az oldalt minden macskarajongónak csak ajánlani tudom. :)

Yumoş oldala:

Ha valakinek megtetszik az oldal, akkor hivatkozhat ránk (Yumak), aki pedig inkább a kutyusát szeretné az interneten megosztani, az innen átjuthat az United Dogs oldalra is. :)

[caption id="attachment_1015" align="aligncenter" width="500" caption="Yumoş web-oldala"][/caption]

2009-08-30

Mióta a macskák csak heverésztek az erkélyen, közben pedig az egerek a lépcsőházban randalíroztak, már nincsen macskaja nekik. Meg egyébként is nyár van, sok mindenre lehet vadászni.

Persze a csigákat ez nem zavarja. Azok csak jönnek és csak jönnek és csak jönnek...

Mindez azért nem jelenti azt, hogy egyáltalán nem adunk enni a macskáknak. Sőt, a maradék nem a kukába megy, hanem az utcára, a macska etetőbe. Már amikor az megvan. Elég sok állat jár erre, így tényleg minden mindig elfogy. Úgyhogy a macskáknak igencsak iparkodniuk kell, ha nem csak tésztát akarnak enni. :)

Viszont a csigák kitartóan csak jönnek. Mintha továbbra is kint lenne a macskaeledel. És cseppet sem zavarja őket, hogy a maradék ennivaló teljesen máshova kerül (olyan helyre, ahol a kutyák a csontot is elérik).

Persze ki tudja. Lehet, hogy azok a csigák még hónapokkal ezelőtt indultak el, amikor megkapták a koordinátákat a macskatápról.

2009-08-31

A Ramadán központjában a szegénység áll. Nem csak azért, mert egy hónapig mi is megtapasztjuk, milyen is az amikor nincs víz és ennivaló, hanem mert ilyenkor mi is segíthetünk a szegényeknek. A szerepek felcserélődnek. Most mi éhezünk és ők élnek jól.

Az egyik segítség az, hogy aki nem tartja a Ramadánt, pedig fizikailag alkalmas lenne rá, az egy bizonyos pénzüsszeggel "megválthatja" a böjtöt. Ez a pénz a szegényekhez került. Ilyenkor a város több pontján találunk sátrakat asztalokat, ahova bárki bemehet és kap rendes vacsorát.

Ne úgy képzeljük el, mint a Moszkva-téri hajléktalan étkeztetést. Itt valóban nagyon kultúrált körülmények között lehet leülni és enni.

Másik lehetőség, hogy mi adunk ajándékot a szegényeknek. A nagyobb üzletekben vehetünk előrekesztett csomagokat, amiben a legfontosabb dolgokat lehet megtalálni. A liszt és tészta mellett találunk egy-két "luxuscikket" is, mint pl. tea és kávé.

A kis csomag 15 lírába kerül.

2009-09-01

Augusztus 30-án ünneplik a törökök a Győzelem napját. 1922-ben Dumlupınari csatában megfordult a török függetlenségi háború menete, minek végeredménye később a győzelemhez vezetett és a török függetlenségre.

Bár az esemény rendkívül fontos, mégsem ez a törökök legnagyobb ünnepe, hanem az október 29-ei Köztársaság ünnepe. Ettől függetlenül azért a katonaság kitett magáért és a Boszporuszon különböző műsorokat rendeztek.

Milyen jó, ha egy országnak van olyan ünnepe is, mint a győzelem napja. Visszagondolva, Magyarországon mi inkább a vesztes forradalmainkat ünnepelgetjük. Najó, volt egy felszabadulás napja, de még az se nevezhető győzelminek. Talán jó lenne egyet keresni.

2009-09-02

A ramadáni időszakban jól lehet megfigyelni, hogyan viselkednek az emberek. Ami leginkább szembetűnik az a fejkendő nők.

, mi is a jelenlegi szituáció, most pedig egyértelműen látszik ki az, aki vallási okokból, ki az aki pedig csak dísznek hordja a fejkendőt.

Az iszlámban a nőknek lehetőségük van az arcukat és a testüket eltakarni. Erre szolgál az a kendő, ami körül mostanában sok botrány van, és a magyar sajtóba is eljut 1-2 homályos információ. Persze ne várjuk a sajtó igencsak alul művelt és fogalmazástól mentes képviselőitől, hogy egy ennyire összetett témát megértsenek, ha a kén-savat és a szénsavat is összekeverik.

A fejkendő viselete egyértelműen a vallásosság szimbóluma lett. Természetesen a is lehet hívő, akin nincsen kendő. Viszont akit kendőben látunk, joggal gondolhatjuk, hogy a vallása miatt hordja.

Nos, a Ramadánkor kiderül, hogy ez közel sem így van. Hanem sokan inkább divatból, vagy magamutogatásból hordják. Mi sem bizonyítja jobban, minthogy a Ramadán böjt kellős közepén dohányoznak, esznek vagy isznak.

Persze előfordulhat, hogy valaki egészségi okokból nem tartja a böjtöt, de azért látszik rajtuk, hogy semmi bajuk. Vagy ha nem egészséges, miért füstöl annyira, amit az Iksarusz buszok is megirigyelhetnének?

A vallás nem csak abból áll, hogy felrakják a fejkendőt, hanem a mindennapokban is úgy kell élni. Különösképpen a Ramadán időszakban.

2009-09-04

A török TV néha érdekesen tud kinézni. Ugyanis van egy törvény, ami miatt a filmekben szereplő bizonyos dolgokat el kell homályosítani.

Mint tudjuk a média szereti az embereket befolyásolni, aztán széttárt karral azt mondani, hogy ő nem csinált semmi, neki nincs felelőssége. Holott az, hogy mit lát a gyerek a TV-ben a főgonosznál, vagy a jófiúnál és a szépleányzónál, azért az elég rendesen tud hatni.

Éppen ez ellen küzd a török TV egy meglepően érdekes módszerrel. Azt majd mindenki maga döntse el, hogy ez most jó, vagy nem.

A törvényt pontosan nem ismerem, eddig az alábbi kategóriákat találtam, amit ki szoktak törölni a műsorból:

dohányzás
alkohol
vér
erotika

Külön kategória pedig a reklám, de erről majd később.

A törlés azt jelenti, hogy pl. a főhős/főgonosz cigarettára gyújt, akkor a cigaretta el van homályosítva. Abból nem látszik semmi, meg néha a főhős arca sem, amikor éppen szív. A cigi végül is onnan derül ki, hogy a füstöt azért valamikor ki kell fújni.

Az alkohol törlése már sokkal izgalmasabb. Úgy tűnik, hogy egy pohár bor vígan álldogálhat az asztalon, egészen addig, míg valaki meg nem issza. Akkor átváltozik egy homályos foltta, majd amikor visszakerült az asztalra, akkor már csak fél pohár bor van. A 10 éves gyerek pedig megkérdezi a szülőktől, hova tűnt el a fél pohár kóla?

Az ilyen törléssel egyébként egyáltalán nem szoktak zavaróak lenni a modern filmekben. Egyébként is mostanában a dohányzást eléggé kerülik a filmkészítők más országokban is. Viszont egy 60-as évekbeli jó kis akciófilm már elég mókás tud lenni, amikor fél percenként valami homályos, mert mindenki dohányzik, fröcsög a művér, minden tele sörösüveggel és közben még félmeztelen nők is rohagnak a háttérben.

A reklámok terén már más a helyzet. Ha jól tudom, akkor a filmekben (sorozatokban) szereplő reklámokért a szabályok szerint le kell adózni. Tehát itt most azokról a reklámokról van szó, amik direkt vannak a filmben, nem pedig a háttérben valahol messze belóg egy benzinkút emblémája. A főhős azért iszik abból a bizonyos zöld zacskós kávéból, mert attól lesz vagány csávó.

De ugye adózni senki sem szeret (az adók kikerülésében meglepően sok hasonlóság van Törökország és Magyarország között). Így a direkt reklámok is ki vannak törölve, de közben gondosan ügyelnek arra, hogy felismerhető legyen.

Pl. a főhős és a széplányzó távolsági busszal megy a másik városba (nem Ferrárrival). Itt rengeteg busztársaság van, mindegyiknek eléggé jellemző a felfestése, hogy már 30 km-ről is látható legyen, melyik közeledik, így az utasnak van ideje kényelmesen befejezni a teázást. Ezért aztán hiába van kiradírozva a társaság neve, mert a színekből úgylis egyértelműen látszik. Sőt, a múltkori sorozatban a busz egyszerűen nyitott ajtóval ment (ami úgyszem ritka Törökországban), így az oldalán levő felirat már megtört, hiszen az ajtó 1-1 betűt eltakart, ezért nem kellett homályosítani.

A magyarországon kevésbé népszerű mindenki főzőcskézik egyet és meghívja a többi versenyzőt is játék itt nagyon sokat szeretik. Amikor a főhős (vagyis itt már főszakács) bemegy a közértbe, akkor viszont semmit sem látunk. Egyszerűen annyi mindent kell kitörölni, hogy a főhősön kívül minden csupa homály. Így csak onnan tudjuk, hogy lisztet vesz és nem cápapürét, hogy elmondja. Persze amikor a kosárba bekerül, akkor a kamera gondosan ráközelít, hogy a homályosítás után is még mindenki számára egyértelmű legyen, pontosan melyik termékről is van szó.

2009-09-05

A Ramadán 30 napig tart. Eljutottunk a feléhez, vagyis 15 napon túl vagyunk. Már csak annyi van hátra, mint eddig.

Utána él tutira elmegyek egy medencébe és ott alszom. :)

Már 2 héten vagyunk túl és már a második hétvégén vagyunk, amit elsősorban alvással töltünk. Ez a nyári Ramadán nagyon fárasztó tud lenni. Minden más megszokható, még a vízhiány is. Bár nem lennék most pék vagy sivatagi teveárus. Legrosszabb időszak 3-6-ig van. Utána egy kicsit jobb, ha másért nem, mert már közel az ivászat ideje.

Közben kiderült, hogy az Ezán ideje még Isztambulban sem egységes, vagy nem kellene egységesnek lennie, hiszen hatalmas a város. Így a két széle között több percnyi különbség van.

Ilyenkor azért lennék a Nemzetközi Űrállomáson, ahol 90 percenként tellik el egy újabb nap. Persze ott meg alapban kell a vízzel takarékoskodni.

A főzés nem egyszerű, mert nem lehet menet közben megkóstolni. Egyenlőre sikerülnek a szószok és a pizza is jó lett. Sütit meg majd az utolsó nap készíték. Egyedül a sót nem sikerül eltalálni. Szerencsére egyenlőre a jobbik irányba rontok...

Semának nagyobb tapasztalata van ebben. Valahogy itt másképpen főznek, így menet közben egyébként is nagyon ritkán kóstolják meg az ételt. Persze a többségük olyan, ha valamiből túl sok kerül, attól csak pikánsabb lesz, de nem rossz. :)

2009-09-07

Bár az esküvőnek már régen vége, az ott készült képek még messze nincsenek készen. Nagy hátránya a digitális fényképezésnek, hogy simán 3000 kép keletkezik, amivel utána hónapokig el lehet szórakozni.

Viszont a videónk már készen van. Ennek legfőbb oka az, hogy azt még az esküvőre készítettük, tehát a határidő igencsak sürgetett.

A YouTube sajnos le van tiltva Törökországban, így másikat kellett keresnem. Senki ne mondja, hogy van jobb, ezt találtam. :D Ezt viszont nem támogatja a Wordpress (mint sok minden más hasznos cuccot sem, így egyenlőre megússzátok a reklámokat), ezért a videót ne tudom beilleszteni a blogba. Helyette az előképeket láthatjátok. A képre kattintva eljuttok a videó oldalára.

[caption id="" align="aligncenter" width="200" caption="Esküvői videó - demo. Ezt készítettük egy amolyan előzetesnek. Végül elfelejtettük bemutatni."/>

[caption id="" align="aligncenter" width="200" caption="Ezt a videót az isztambuli esküvőn akartuk levetíteni. Apu rakta össze, de végül túl hosszú volt, ezért egy rövidebb változat készült."/>

[caption id="" align="aligncenter" width="200" caption="Ez az a videó, amit az isztambuli esküvőn levetítettünk."/>

[caption id="" align="aligncenter" width="200" caption="Ez pedig már a budapesti esküvőre készült videó."/>

2009-09-08

A törököknek van egy nagyon kedvelt italuk, az ayran. Nagyon egyszerű, és nagyon finom. Mondhatnánk az is, hogy ez a modern energiatalok elődje, hiszen forró időben nagyon jó, és tele van fehérjével, energiával és ásványi anyagokkal.

Az ayran nem más, mint víz, joghurt és egy kis só (ha valaki a sósat nagyon szereti, akkor esetleg egy rög só).

Az arányokat nem lehet leírni, mert a joghurt igencsak változó.

Eleve a török joghurt teljesen más, mint a magyar. Sőt a magyarországi török boltokban kaphatóak is mások, hacsak nem Törökországból érkezik. Egyszer megpróbáltam görög joghurttal is, de az sem lett az igazi.

A jó ayranhoz török joghurt kell. Abból viszont itt hatalmas a választék. A joghurt a török konyha egyik legfontosabb eleme. De ötvözve a magyar konyhát, remek dolgokat lehet főzni, lásd joghurtos pác. :)

Persze az igazán jó ayran falusi joghurtból készül. Na ott aztán viszont... Ha nagyon érett a joghurt, akkor igazán pikáns ayrant is lehet belőle készíteni. Csak vigyázzunk, mert ha nem isszuk meg időben, akkor átharapja a torkunkat. Ez nem olyan, amit érdemes hűtőben tárolni, mert kiharapja még az ajtót is.

Vállalkozó kedvűek otthon is készíthetnek joghurtot, ha sikerül egy kis darabot hazavinni. Ehhez mindössze igazi tej kell (aminek tehén szaga van, az a jó, amivel a falra is lehet festeni, az nem jó.), kicsit felforralni, majd beletenni a joghurtot és várni pár napot, egy hetet, ki mennyire vadan szereti. Ha mégse lesz joghurt akkor vagy a tej nem jó vagy a recept... :)

Ha sikerült kiválasztani a joghurtot, akkor így tudunk ayrant készíteni:

1 pohárba kb. 1/4-1/3-1/2 joghurt, többi víz és egy kávéskanál só. Majd keverni és keverni és keverni és keverni. Az ayrannak van egy bizonyos speciális állapota, amikor se nem víz ízű, se nem joghurt ízű.

Aki viszont Törökországba jön, annak könnyű, mert bármely sarkon lehet ayrant kapni. Elsőre talán nem fog ízleni, mert kicsit furcsa, de aztán könnyű függőnek lenni.

Nekünk a "gyári változatokból" a Sütas jön be a legjobban, amit minden boltban lehet venni. De mégiscsak jobb, ha beülünk valahova. Akármelyiket is választjuk, ne felejtsük el jól felrázni, majd vigyázzunk a nyitásnál, hogy ne a mi nyakunkba pattanjon ki a tartalma. Mert benne a bacik (a bifiszuszok meg a többiek) azért dolgoznak rendesen.

És végül pedig egy különleges ayran, amit egyelőre nem lehet mindenhol kapni, így ha valaki ilyet lát, akkor érdemes azonnal letámadni. Ez a susurluk ayran, ami nagyon habos, és nagyon finom. Nyumnyumnyum :P

[caption id="attachment_364" align="aligncenter" width="640" caption="Az igazi susurluk ayran"][/caption]

2009-09-09

A nyárnak hirtelen lett vége Isztambulban. Szó szerint nyakunkba szakadt az ég.

Két nappal ezelőtt még a hőséggel küzdöttünk, ami kifejezetten kellemetlen a Ramadán közepén ha nem lehet vizet inni.

Azóta viszont megjött a víz. Tegnap előtt még beérte egy kellemesebb futózáporral, de aztán tegnap este jobban rázendített. Kicsit hasonlított arra a bizonyos augusztus 20-ai tűzijátékra. Csak éppen több volt, és nagyobb és hosszabb.

Mi csak azt láttuk, hogy igencsak nagy eső van az ablak túloldalán. Az utca kisebb folyóvá változott. Aztán elmentünk aludni. Pedig az eső akkor kezdett csak belejönni. Reggel pedig igencsak belehúzott.

Legrosszabb a reptér környéke és Törökország európai része (Trákia). Ott igencsak nagy víz volt. Az emberek a buszok tetején várták, hogy valaki kimentse őket.

[caption id="" align="aligncenter" width="376" caption="Isztambul özönvíz - forrás: Hurriyet (katt a képre további fotókért)"]

2009-09-10

A Ramadán ünnep középpontjában a vallás van, és a kapcsolatok megerősítése a rokonokkal, ismerősökkel vagy ismeretlenekkel. Éppen ezért a vallási központok kiemelt fontosságúak lesznek, ahol aztán tényleg rengeteg ismeretlen ember lehet a barátunk.

Ramadán idején Isztambulba menni több, mint kaland. Közelebb kerülhetünk az emberekhez, jobban megismerhetjük a kultúrájukat is.

A Sultanahmed egyébként is egy olyan hely, ami zsúfolásig tele van. Nemcsak külföldi turistákkal, hanem törökökkel is. Sőt, isztambuliak is időnként felkeresi. Tehát ha ide jövünk, mindenképpen hatalmas tömegre számíthatunk. Persze nem akkor, ha eső van, vagy hideg téli idő. Olyankor inkább üres, Ramadánkor pedig valóban kihalt.

De most nyár van, és rengeteg ember megy oda. Az esti Ezán után pedig hatalmas piknik kezdődik. A fűvön tényleg nincs egy szabad hely sem, mert mindenhol ül valaki.

Mi egyelőre még nem mertünk odamenni, elég volt csak a TV-ből megnézni. Rengeteg az árus, akik a különféle portékákat árulják (pl. ilyenkor igencsak nagy dönnert (gyros) szoktak kiakasztani, ami pillanatok alatt el is fogy), így igazi paradicsomi hangulat van. Egyetlen nehézség, hogy ameddig nem lehet enni, el kell viselni a különböző húsok sülésének az igencsak kellemes illatát. Meg persze a hatalmas füstöt is, amit ilyenkor okoznak. Érdekes módon a kisebb húsok nagyobb füstöt okoznak.

Az árusok mellett ott vannak a különféle szórakoztató emberek is. Így aki várja a naplementét, még ha éhezik is, de biztosan nem unatkozik. Annál is inkább, mert a törökök nagyon szeretnek barátkozni. Ahol pedig minden fűszálra legalább 5 ember jut, ott tényleg lehet barátot találni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ez nem a Sultanahmed és nem is a mostani Ramadán. Ez is egy jókora dönner, de közel sem akkora, amik most vannak."][caption]

Térkép:

2009-09-11

Kedvenc kismacskánk most aztán igazán híres lehet. Az unitedcats.com fotópályázatot hirdetett, ahova természetesen azonnal beneveztünk.

Egy naptár készül azokkal a macskákkal, akik a legédesebben (vagy legdilisebben) tudnak nézni. Egy ilyen versenyen természetesen mi is indulunk arra biztatva Yumoş rajongóit, hogy szavazzanak rá.

Egyelőre három képpel indulunk. Ha esetleg szerintetek másik képpel is érdemes lenne benevezni, szívesen vesszük az ötleteiteket.

Szavazni a képekre kattintva tudtok, ahol egy oldalra kerültek. A segítséget előre is köszönjük.

[caption id="" align="aligncenter" width="580" caption="A hercegnő"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="580" caption="Én egy cuki kismacska vagyok"][/caption]

[caption id="" align="aligncenter" width="580" caption="Itt lehet jókat aludni"][/caption]

2009-09-12

Gondolom a bankkártyát senkinek sem kell bemutatni.

Amiért viszont írok, az az, hogy lássátok, mekkora különbség is lehet a használatában, ha a bankok nem csak játszótérnek használják az ügyfeleket.

Törökországban az ügyfél valóban ügyfél, nem csak valaki, aki ki van szolgáltatva a bankoknak. A dolog ott kezdődik, hogy mi kölcsön adjuk a pénzt a banknak, amiért ő hálás. Nem pedig fordítva.

Minden más már ebből következik. Pl. az ATM használat teljesen ingyenes. Persze, hát minek is fizessek, ha használni akarom a pénzemet?

Egyébként az ATM-ek nemcsak pénz kivételére alkalmasak, hanem majdnem minden banki szolgáltatást meg lehet rajta csinálni. Ezért sokszor nem is kell bankba menni, elég csak a sarki ATM-ig eljutni. És persze minden azonnal zajlik, nem 3-4 nap alatt fut le. Az utalás és a pénzberakás is.

De mégis, a legérdekesebb a bankkártyák használata.

Van egy olyan szolgáltatás, amit taksit-nak hívnak. Ez azt jelenti, hogy a kártyás fizetésnél a teljes összeget 2-4-6-8-10-12-18-20-kitudjamennyi részre vágják, és havonta, részletben történik a fizetés. Mindez további költségek és kamatok nélkül (egy bizonyos határig, mert azért a 36-hónapos részletfizetés már magasabb összegű). De olyan se ritka, hogy majd 3-4 hónap múlva kezdődik a részletfizetés. A taksit függ az üzlettől és a banktól is.

Tulajdonképpen a bankok speciális szerződést kötnek a nagyobb üzletekkel, így extra akciók is vannak. Nemcsak, hogy részletben lehet fizetni, de különleges kedvezményt (pl. 50%) is kaphatnak a vevők, ha az adott banknak a kártyáját használják. Ehhez még hozzájön a bankok extra kártyái (mert nem ám csak sima hitelkártya van ám), no meg persze az üzletek akciói, az üzletek törzsvásárlói kártyái. Mer itt bizony az akciók összevonhatóak. És nem csak a bankok, hanem a mobil szolgáltatók is adnak kedvezményt (pl. ha Türkcelles valaki kap 10% kedvezményt a ruhaboltban). Jah, és persze lehet alkudozni is. :)

A fenti okok miatt Semáéknak rengeteg bankkártyájuk van. Több, mint 10 banknak az ügyfeleik, és az aktuális akciók szerint mozog a pénz.

Itt érvényesül a kvantumfizika határozatlansági törvénye a mindennapokban:

Ugyanis vagy azt tudjuk, hogy mennyi pénzünk van, de nem tudjuk, hogy hol; vagy pedig azt tudjuk hol van, de nem ismerjük a helyét. Amennyiben mindkettőt tudjuk, akkor fog a pénz eltűnni a számláról, mert fel lesz használva. :)

Egy-egy komolyabb akciónál (hiszen láttuk, hogy akár 50+20+10+kuponok+taksit+törzsvásárlói+egyéb kedvezményekkel igencsak jól be lehet vásárolni). Semáék összeszedik a pénz a különböző bankok ATM-jeiből, amik szerencsére együtt vannak nemcsak a bevásárló központoknál, hanem a forgalmasabb helyeken, kikötőkben, buszmegállóknál is. Majd mindet berakják abba a bankba, amelyikkel éppen van a kedvezményt. Utána pedig bemennek a boltba (2 percre az ATM-től), és már be is vásárolnak.

Ilyenkor szokott eszembe jutni, hogy én interneten utaltam az OTP-ből az Unicreditbe, és vártam 5 napot, hogy tudjam használni a pénzemet, majd vártam 2 hetet, hogy megtudjam, mennyibe is került.

2009-09-13

Már csak egy hét van vissza.

A Ramadán 3. hete merőben másképp alakult, mint a korábbiak. Ennek legfőbb oka, hogy rengeteget esik az eső. Néha jobban is, mint kellene. Már kétszer is elúsztotta a várost, és ma talán meglesz a harmadik is. Három a magyar igazság, de vajon a törököknél ez hogy van. Talán itt is három... Egyre inkább tűnik úgy, hogy az ősi szavakban, közmondásokban nagy a hasonlóság.

Na de vissza a Ramadánra. Esőben persze sokkal másabb. Legfőbb különbség, hogy nincs dög meleg. Én viszont olyan vagyok, ki esőben is szomjazik. És közben nézzük, ahogy a finom esőcseppel csak úgy lehullanak az utca porába majd szép kis patakocskát alkotnak és elfolya a tenger fele... hajaj...

Viszont már csak 1 hét. Következő szombaton befejeződik, és kezdődik a 3 napos ünnep, amikor is degeszre esszük magunkat. Én már készülök magyar sütikkel. :)

Az ünnep mindig a legöregebbnél van, hiszen ne neki kelljen utaznia, hanem a fiatalok látogatják meg őt, őket.

Nálunk ez személy a nagymama. Aki most ki tudja, éppen hol van. Kicsit olyan, mint egy kabala, aki mindig másnál van éppen. Majd valahogy megtudjuk, éppen hol lakik. Ha szerencsénk van, akkor nem ment haza a faluba, ami nagyon kicsi és csak azért nem lehet világvéginek nevezni, mert legalább 1500 km-e van a határtól. De azért bent van a hegyek között. Bár biztos az egyik rokon behozza Isztambulba, hogy ne oda menjen ki az egész család (legalább 100 fő).

Így most már az utolsó hétnek vágunk neki, és készülünk az ünnepekre. Persze közben azért sokat gondolok a vízre is. Talán nem véletlen, hogy minden grafikai anyagom kék... :D

2009-09-15

Az embernek hülye dolgok tudnak hiányozni, ha külföldön van Főleg hosszabb távon. A hiánylistára a sóskifli lépett az első helyre. Amit egyébként Magyarországon sem olyan könnyű találni mostanában.

Ramadán ideje alatt amitől legjobban izgulok az az, hogy vajon elég lesz-e a kenyér (vagy a pide). Túl sokat sem akarunk venni, mert megromlik (az az átkozott penész, attól zöld, nem a fűszeres sajtkrémtől). Viszont ha kevés a kenyér, nem lehet venni. A vacsoránál ha túl sok fogy el, utána már nincsenek nyitva a pékek, sem a nagyobb közértek ahol lehetne venni jó kenyeret. Reggel 4-kor pedig tényleg sehol se kapni. Utána viszont már nem lehet enni a Ramadán miatt.

Persze a sarki kisboltban is van kenyér. Ez amolyan use for emergency only, azaz csak vészhelyzetben. Pl. ha egy sötét sikátorban. Mivel errefelé annyi pék van, és mind jó minőségű kenyeret árul, a sarki kis közértekben találhatóak inkább a pékszaki egyetemisták diplomamunkáját segítik (a kenyér teherbírása szélsőséges körülmények között. 7. fejezet: a kenyér és a targoncáskocsi).

Érthető tehát, hogy komolyan lehet aggódni, hogyha kevés a kenyér, akkor másnap nem eszünk. A XXI. században viszont már van kenyérsütő gép. Ez adta az ötletet, hogy végül is az miben különbözik a búbos kemencétől? És miért mondják azt, hogy kenyeret nem lehet otthoni sütőben készíteni, csak rendes kemencében? A pizzatészta viszont jó lesz, pedig az is kenyér. Najó, talán a kenyér nem sül át, de vajon a kifli...

Felmentem az internetre, hogy körbenézzek. Az a jó a netben, hogy tényleg mindenki mindenfélét megpróbál otthon sütni, így én már bizonyos előnyökkel indulok. Pl. ha a kiflisütés szóra a a híroldalakat is kiadja a Google (kiflisütés miatt leégett a fél város), akkor az azért mégiscsak mond valamit.

Az máris megtetszett. Azt mondja, hogy tejpor és szárított élesztő. Ez nekem azt jelenti, hogy az illető valami olyan verziót talált, ami gyorsan elkészíthető, és mégis túlélte. Viszont a tejpor jelzi azt, hogy mégis valami minőségi irányba próbálkozott, nem egyszerűen csak vizet használt. Nem igazán rajongok az olyan receptekért, mikor ketchup és melegszendvicskrém adja a dolgok alapjait, mert akkor inkább menjünk a sarki étterembe.

Tehát ez jó kiinduló alap volt. Ehhez jött még hozzá az a mondat, hogy bármely kenyértésztaból lehet kiflit sütni. O szuper! Végülis az én pizzám már

hétvárosrészben híres. Így a saját pizzatésztámból és ebből a receptből kiindulva raktuk össze a sóskiflit. A recept szerint 30 perc a kelesztés, 15 perc a sütés. A receptből hiányzik, hogy a kezdők a gyúrással 40 percet vacakolnak.

Íme az eredmény:

Hozzávalók (8 kifli):

100 ml tej

100 g liszt. No persze végül nem ennyi lesz. A tej és a saját pancsolásunk határozza meg, mennyi lisztet is sikerül elhasználni és felhasználni

100 g margarin vagy vaj, ki hogy szereti. Ajánlott a mikróval ráijeszteni, hogy puha legyen.

1 kanál cukor

1 kiskanál só (ja persze... majd a kifli tetejére mehet azért több is)

25 g élesztő. Vagyis fél kocka. Bátrabbak egy egészet is beledobhatnak. Nem fog a sütő kipukkadni.

1 tojás (sárgája festésnek, fehérje a tésztába, vagy fordítva. Ki hogy szereti.)

Extrák (fakultatív, a finomabb és az izgalmasabb kifli érdekében):

kömény (fűszerkömény)

nagy darabos só a kifli tetejére

sajt (naná!)

pirospaprika

olívabogyó

csokikrém

Összerakási útmutató, avagy hogyan kutyuljunk.

Először az élesztős koktélt rakjuk össze. Mióta megtudtam, hogy ezt nem bele kell dobni a tésztába oszt jól van, hanem szépen, melegen kell simogatni egy darabig, egészen szépen sikerül felfújni a tésztát.

Ez alapján a tejet felmelegítjük, belelapátoljuk a cukrot, majd jöhet az élesztő. Ezt vagy belemorzsoljuk, vagy megpróbáljuk 15 méterről beledobni. Persze ez függ a lakás méretétől is. Az ideális hőmérséklet 36 fok.

Míg várunk, hogy az élesztő kitombolja magát, előkészítjük a tésztát. Itt is jó, ha

minden előmelegített. Persze a lisztet nem szoktuk kint a hóban tárolni, de pl. a tojásnál nem árt, ha előtte kivettük a hűtőből. Forró vízbe csak akkor tegyük, ha még a tésztába helyezés előtt meg akarjuk enni.

Tegyük egy tetszőlegesen hatalmas vajlingba lisztet, tojást (fehérjét vagy sárgáját) és margarint. Sót ne, mert attól kiütései lesznek az élesztőnek, és nem fújják fel a tésztát.

Ha az élesztő már bugyborékol, vagy csak meguntuk a várakozást, akkor öntsük a koktélt a liszt-tojás-margarin keverékbe. Készüljünk fel, hogy szükség lesz még lisztre, és nem csak azért, mert a fele a csempére kerül a lelkes dagasztás miatt. A tésztát addig dagasszuk, míg félkemény nem lesz. Ekkor tegyük rá még egy kis lisztet, majd fedetlet rá, és rakjuk be az ágyba a takaró alá. Mi is feküdjünk le mellé a következő fél órára.

Ha szerencsénk van, előbb ébredünk fel, minthogy a tészta ránk támadjon. A élesztő hatását állítólag úgy tudjuk megnézni, hogy egy késsel ledöfjük, majd ha a seb begyógyul, akkor már jó. Másik variáció, ha a gyomrunk már nagyon korog, akkor ne várjunk tovább.

Most már tehetjük bele a sót, és újra összegyúrjuk, formázzuk, stb... Majd 8 részre vágjuk, vagy ahogy sikerül. Ebből kisebb golyókat, labdát gyúrunk, majd a nyújtófával jól odasózzuk nekik, hogy laposak legyenek. Kinyújtjuk őket tetszőleges vastagságúra. Mindegy mennyire lesz vékony, mert úgylis feltekerjük a végén.

Elérkeztünk oda, amikor kiélhetjük a kreatitásunkat és a gasztronómiai kalandvágyunkat. Ugyanis a kinyújtott tésztába nekikezdhetünk mindenfélét bepakolni, mint sajtot, fokhagymát, pirospaprikát, hagymát, olívbogyót (persze mag nélkül, hacsak nem ajándékba lesz), csokikrémet, Erős Pistát (szintén jó ajándéknak), meg ami még eszünkbe jut. Nekünk a legjobban a sajtos és a csokikrémes tetszik. Sema még az olívásat is nagyon szereti, persze ő az olívát nagyon nagyon szereti. A kifli csak ráadás.

Ha csak sima sós kiflit szeretnénk, akkor persze nem kell semmit se belerakni.

Ezután már csak fel fel kell tekerni. Lehet szabályosan, érdekesen, absztraktosan és persze ahogy sikerül elven is.

A feltekert csigákat tepsibe rakjuk, majd kicsit meghajlítjuk, hogy olyan jó törökös

félhold alakja legyen. Ekkor tehetünk még rá egyéb dekorációkat, mint só, kömény, sajt, és bármi, amit úgy gondolunk, hogy ehető lesz, és mégsem emészti el a fél várost egy hatalmas tűzvész. Vagyis a benzin kizárva.

És persze ne felejtsük el tojással megkenni. Sokkal egyszerűbb, ha még dekorálás előtt tesszük.

A tepsit előmelegített sütőbe tesszük, ami 180-200 fokos. Lehet, hogy másik hőmérséklet jobb neki, de mi lusták vagyunk állítgatni. Kb. 15 perc után már kész is a kifli. Megvárjuk, hogy annyira lehűljön, hogy ne csak hőálló kesztyűben lehessen megfogni, és máris belapátolhatjuk a hasunkba.

[caption id="attachment_1089" align="aligncenter" width="500" caption="Kifli -
finom lett :P"][/caption]

2009-09-16

Ahogy közeledünk a Ramadán végéhez, úgy kerülnek előtérbe a vallási dolgok egyre jobban.

A Ramadán az az ünnep, amikor a Korán a megérkezett. Ez valamikor a 20. nap után történt. Sajnos a pontos dátumot nem ismerjük, vagy inkább úgy írom, hogy eltérő. Mindenki másik napot mond.

Errefele a 25. nap ez a kiemelt. Ilyenkor a családok az egyébként szokásnál is gyakoribb látogatásnál is jobban összejönnek. És most már ez így is folytatódik a Ramadán végéig. Vagyis röviden mindenki látogat mindenkit. Aztán majd még egyszer megint mindenki átmegy mindenkihez a legvégén. Nálunk ehhez meg kell találni a nagymamát, hogy hova is menjünk, mert mindenki ott ünnepel, ahol a legidősebb van. A nagymama meg mindig valahol máshol van.

A 25. naptól kezdődően a hívők a szokottnál is gyakrabban járnak a mecsetekbe. Most különösen érdekes lesz, mert az utolsó előtti nap péntekre esik. És az első is pénteken volt. A péntek olyan, mint a keresztényeknek a vasárnap: a szent nap. Így rengeteg ember lesz majd a mecseteknél és a kedveltebb helyeken.

Mivel ez a nap ennyire különleges, azt mondják, ha ilyenkor valamit teljes szívünkből kívánunk, akkor az valóban teljesülni fog. Persze ha ez önzetlen, nemes, stb...

2009-09-17

Európában számtalan helyen láthatunk toronyórát, de közben mégis nagyon ritka. Vagyis toronyórát látunk sokat, de óratornyot kevésbé. Most nem arra gondolok, amikor a templom tornyán van az óra. Ott valójában a toronyé a fő szerep, az óra pedig csak extra felszerelés. Vagyis ritkán építenek csak azért tornyot, hogy azon legyen egy óra. Törökországban viszont kevés templom van. Az órákra pedig szükség van. Holott az időt sem úgy mérik, mint máshol. Ugyebár a templom tornyon levő óra egyik feladata, hogy tájékoztassa a hívőket, hogy mikor is kell misére menni. Az iszlámban viszont az imádságok a nap mozgásához vannak igazítva. Ebből adódóan az időszámítás is a napkeltehez és a napnyugtához volt igazítva. Régebben nem voltak olyan órák, mint Európában, hiszen az imádsági időt az Ezán hirdeti ki azzal, hogy felmegy a minaretben és imára hívja a hívőket. Minden mást már ez alapján lehetett számítani (pl. a délutáni Ezán után találkozunk a kávéházban). A korábbi időszámításról és az átállásról talán legjobban az általam már sokat emlegetett könyv ír: "Törökországban az időszámítás nagyon zavaros probléma volt. Eddig - nem tréfa - az volt a helyzet, hogy Konstantinápolyban a Levante Herald szerkesztőségi órája után igazodott egész Törökország. Ha ennek az újságnak szerkesztőségi órája rosszul járt, Konstantinápoly egész európai világa a legnagyobb bajban volt; lekésett a hajóról és vasútról, de általában mindenhol, ahol a török időrendszer szerint igazodtak. A Levante Herald közölte ugyanis a török időt. A vasúti menetrend és a hajójáratok mind az úgynevezett "á-la Turca" időszámítás szerint voltak megszerkesztve. Ha az európai azt látja, hogy az egyik hajó például tizenegy órakor indul, előbb meg kellett nézni a Levante Herald utolsó oldalát, hogy mit jelent ez az európai utas óráján? Ha az egyik nap - teszem - délután hat órát mutatott, másnap már biztos nem volt annyi, mert a török nap hosszúsága és rövidege nem állandó, hanem mindennap változik a nap nyugta szerint! A török ember Musztafa Kemál reformjáiig, ha európai órát hordott, kénytelen volt azt mindennap újra megigazítani. A török időszámítás ugyanis, mint a régi görögöknél - valószínűleg Bizáncból vették át -, a nap nyugta szerint alakult. A nap tizenkettőkor nyugszik le a török elméletben. Így szól a török időszámítási szabály. Természetesen az európai időszámítás, a valóságos napnyugta időpontja mindig változik. Így azután például, amikor hét órára esik az európai dél, Törökországban fél öt van. A következő héten természetesen már másképp alakul a különbség. Viszont olyan órát, amely a nap nyugtát éber figyelemmel kísérje, még nem teremtett a jó Isten. Így nemcsak a Törökországban élő európaiak, de a törökök sem tudták, hogy is állnak tulajdonképpen az idővel. Ennek a látszólag felületen mozgó furcsaságnak azután volt egy igen súlyos erkölcsi visszahatása. A török ember megszokta, hogy a pontosság nem fontos, hisz úgysem lehet vita nélkül számonkérni

valakitől a török számítás szerint, ha valaki elkésett. A török, ha elvégezte a napi munkáját, lemegy az Aranyzarvra, hogy áthajózzon Szkutáriba vagy Haidar pasába, ha ugyan itt lakik. Ráül a hajóra, és mit sem törődik azzal, hogy a hajó mindjárt indul-e vagy csak egy óra múlva? Úgyis elindul egyszer a hajó, és addig a régi török ember valami gondolat nélküli, érzéketlen, boldog állapotban vár, élvez. Nyugodtan nézi a napsütést, mintha otthon vagy a hivatalában volna. Ezt nevezi a török "kef"-nek, ezt a tétlen nyugodt állapotot. Csodálatos dolgot sikerült ezzel a régi török embernek megvalósítani! Mintegy leállította agya működését, ennek a folyton motolláló, örökmozgó gépnek ugrálását, amit annyi túlfűtött fejű ember kívánna legalább félórákra leállítani, de ami még éjjel sem sikerül. Mit számított a régi török embernek az idő? Allah éppen olyan hosszúra teremtette a napot, hogy mindenre kijusson az időből! Ezen változtatni úgysem lehet - hát mit gondolkozzék rajta a török ember mindennap újra és újra! Természetesen európai embernek, aki azt szereti, ha beül a vasúti kocsiba vagy hajóra száll, akkor az mindjárt induljon is - nos, az európai embernek igen furcsa volt ez a lehetetlen török időszámítás, és az azzal összefüggő török nemtörődömség is. Ezt a lehetetlen időszámítást szüntette meg Musztafa Kemál, aki nemcsak az európai óraszámítást vezette be, hanem ugyanakkor méterrendszerrel és az európai keresztény kalendárium használatát is. Mert nemcsak a napszámítással, az úrmértékkel és hossz mértékkel, hanem a naptári számítással is rengeteg baj volt. Az európai időszámítás a Gergely-féle naptár szerint megy. A levantei keresztény világ túlnyomó része görög lévén, ők viszont Julián-naptár szerint számítják az időt. A két naptár között tizenhárom nap különbség van. Ezenkívül általánosan használatos volt a mohamedán időszámítás is. Csakhogy ez is kettő van: egyházi és polgári. Az egyházi kalendárium a közkeletű és a törökökön kívül az arabok is ezt használták. Ez az időszámítás a holdév szerint megy. Újholdkor van a hónap eleje. A hónapban huszonkilenc-harminc nap van és az egész év háromszáz-ötvennégy nappal áll. Tehát tizenegy nappal kevesebből, mint az európai év. Ennek az a különös következménye, hogy például a mára eső török ünnep csak harminchárom év múlva fog megint ugyanarra a napra esni - addig pedig az év minden szakát megjárja. Ez olyan, mintha például a mi pünkösdünk néhány év múlva télen tíz fok hidegben esnék meg, a karácsony pedig nyárra, kánikulára maradna... Ez a Kemál előtti török naptár Mohamednek Mekkából Medinába futásától számítja az éveket, ami Krisztus után 584-ben történt. Így a török 1908-ban például 1319-et írt. Csakhogy ezt a naptárt sem használja a török mindenütt, mert például okiratokon, hivatalokban, a polgári, az úgynevezett pénzügyi török naptár szerint számolta az időt. Ennek a napi dátuma összeesik ugyan a görög napi dátummal, de a hónapokat törökül nevezi meg, és így az évet március tizenegyedikétől kezdi. Ez azt jelentette, hogy az előbbi példában 1908-ban ez a polgári naptár például 1317-et írt, tehát kettővel kevesebbet, mint

a török egyházi kalendárium. Hogy a bonyodalom még teljesebb legyen. A törökországi üzleti életben igen elterjedt volt a zsidó naptár használata is. Ugyanis a törökországi kereskedelem túlnyomó részét keresztények és zsidók bonyolították le, török ember nem igen nyúlt üzlethez, sokszáz éves háborúk szoktatták le őket erről. Sokkal egyszerűbb volt egy országot janicsárokkal meghódítani és kifosztani, mint árukalkuláción és áruszállítások nehézségein törni a fejüket. Ezért is volt Musztafa Kemál előtt az egész török hitelélet megbénulva és jóformán kivéve a törökök kezéből. Kisebbségeik, a görögök és örmények látták ennek hasznát. De természetesen a legtöbb pályáról kiszorított zsidók is nagy részt vettek benne. Ezeknek a zsidóknak ugyancsak külön naptáruk volt. Éppen Szalonikiben, ahol Musztafa Kemál is született, az ifjú Musztafa még saját szemével is láthatta, hogy az itt óriási tömegben élő zsidók naptára mennyire elterjedt. A zsidó év hasonlatos ugyan a török egyházi évhez, mert ez is holdév, de ennek szökőévei is vannak. Nevezetesen minden tizenkilenc évre hét szökőév esik, ami annyiból fontos, mert ilyenkor, egy hónappal többet s

zámítanak. Az izraeliták naptára ezenkívül a világ teremtésétől kezdi az időszámítást, és már jóval az ötezer-hatszáz után tart. Az örmény, ez a másik nagy kereskedőréteg, szintén két különböző naptárt használ. Egyik része a Gregoriánus, másik a Juliánus-féle naptárt használja. Aszerint, hogy melyik örmény - gregoriánus és melyik egyesültkatolikus hitű. Ebből a lehetetlen összevisszaságból következett, hogy minden török újságon és okiraton három-négy dátumot is írtak, de jóformán senki sem tudta, hogy a másik mit ért valamely kitűzött terminus alatt. Ugyanígy volt az űrmértékkel és hosszúsággal is. Nem akarjuk ennek a leírásával a szót gyarapítani. Gondolhatni, micsoda visszamaradottság volt ott, ahol az elemi előfeltételei is hiányoznak a polgári és kereskedelmi forgalom szabályosságának. Ezeket a lehetetlen állapotokat szüntette meg Musztafa Kemál, amikor a métert és az egységes Gergely-féle naptárt tette kötelezővé mindenki számára. Elrendelte ezenkívül azt is, hogy ezentúl csak a péntek lehet ünnepnap. Azelőtt úgy volt, hogy a keresztények a vasárnapot ülték meg, a mohamedánok a pénteket, a zsidók meg a szombatot. Valóságos listát kellett tehát vezetni minden vásárló török polgárnak arról, hogy melyik kereskedőhöz melyik nap teheti be a lábát. "Az óratornyok ezt követően kezdtek elterjedni. Persze voltak előtte is, de igazándiból a köztársaság születése után lettek népszerűek. Nekünk kicsit furcsa lehet, hogy mennyire kiemelt szerepük lett ezeknek az óratornyoknak. Minden városban biztosan van belőle, és az egyszerűség kedvéért Óratorny (Saat kulesi) a neve. Ezek vették át azt a szerepet, amit Európában a templomtornyok végeznek, vagyis a pontos idő mutatóját. Hiszen kicsi a valószínűsége, hogy a földön egy templomot találunk Törökországban. Ezek az óratornyok mára ugyan úgy külön

épületérdekességek lettek, mint máshol a templomok, és fontos találkozási pontok is. Sőt, már könyvet is adtak ki Törökország óratornyairól. Tehát egy látszólag nem túl izgalmas torony órával sokkal fontosabb lehet, mint azt elsőre gondolnánk. Érdeemes őket közelebbről is megnézni. Ha szerencsénk van, akkor egy magasabb helyre építették, ahol remek kilátás van és finom tea.[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Dolmabahçe palota óratornya"][/caption]Copyright - CyberMacs

2009-09-18

Isztambulban aki nyitott szemmel jár, sok érdekességet és különlegességet láthat. Tulajdonképpen az is sok minden izgalmassal találkozhat, aki csukott szemmel jár. Most egy merőben érdekes autókönstrukcióra bukkantunk. Persze olyan helyen könnyű, ahol bármit lehet vezetni, ami gurul. Meg olyat is, ami nem. Eme csodajárgányban a szélvédő a különleges. Persze attól még nem lesz meglepő, hogy hiányzik, mert attól lesz vagány. Csak akkor ugye beesik az eső, meg menet közben a legyek is csak befele jönnek, így egy idő után a kocsi megtelik velük. Ezért aztán mégiscsak van elől valami: egy hatalmas nejlont. Igen ám, csak azon meg mégsem lehet kilátni, így a tulaj vágott egy kis rést. Csakhogy, megint ott vagyunk, hogy akkor beesik az eső. Nos, hősünk ezt a problémát is megoldotta: a nejlont nem vágta teljesen körbe, hanem egy ablakot csinált. Ha esik, akkor becsukja, ha süt a nap, akkor kinyitja. Super :) Copyright - CyberMacs

2009-09-21

A Ramadán böjtnek vége. Elkezdődött a háromnapos cukor ünnep, török nevén Şeker Bayram. Ez a három nap nagyon hasonlít a Karácsonyi három (kettő és fél) napra. Ilyenkor minden zárva van, mert mindenki ünnepel, rokonokat látogat. A gyerekeket pedig elhalmozzák ajándékokkal. Új ruha, cipő, stb... De rájuk más kaland is vár: házról házra járnak ünnepi jókívánságokkal amiért cserébe cukrot kapnak. Aztán a zsákmánnyal hazatérő gyerekek napokig csak csokit és cukrot esznek. Innen is ered az ünnep neve. Ez az időszak nem ajánlott turistáknak, hacsak valami nagyon furcsán üres várost szeretnének látni. Minden zárva, és még a tömegközlekedés sem olyan, mint máskor. Nálunk a villamos 3 órával később indult útjára, és akkor sem sietett. Ha mégis ebben az időszakban Isztambulba látogatunk, semmiképpen ne ülünk taxiba. Kivéve, ha kanadra vágyunk. Mivel az utak üresek, a taxi a megszokotthoz képest is érdekesen közlekedik. Mondhatnánk, hogy úgy vezetnek, mint az örültek, csak hogy a helyi taxisok annyira nem lassúak. Mi szeretjük a kalandot, így taxiba szálltunk. Szó szerint szálltunk is. A sofför tényleg mindent megtett, hogy az 50 perces utat negyed óra alatt lerendezze. Mindig talált gyorsabb utat. Majd még gyorsabbat, és még gyorsabbat, és még gyorsabbat. Néha (najó, nem néha, hanem állandóan) olyan helyeken jártunk, hogy a két oldasó tükör a falat érintette vagy a másik kocsi. Esetleg a szembejövőjét. Mindkét tükör a szembejövő autó mellett húzott el néhány miliméterrel. Sofförünk a gázt három lábbal, a dudát pedig négy kézzel nyomta (és persze telefonált közben). Csak egyszer lassítottunk, mikor egy turista előttünk dőcögött 110-el. Kegyetlenül ledudáltuk az útról. Hát Ankarában nem tudják, mit jelent a 30-as tábla? Aztán kétszer meg is álltunk. Egyszer egy kutyát engedtünk át a túoldalra. Egyeszer pedig piros volt a lámpa. Najó, többször is, de ennél megálltunk. Erre mögöttünk egy másik taxi nagyon elkezdett dudálni. Persze, ha busz megy keresztbe, az mégiscsak akadály. Végül csak túléltek és megérkeztünk a szülőkhöz, így a rokonok és ismerősök látogatása sem maradt el. Egyik helyről mentünk a másikra. Immár mi is felfegyverkeztünk és kocsival közlekedtünk. Meglett a nagymama is, így ott kezdtük az ünneplést, ami egyet jeletett a süti és a tea bepakolása a hasba minden korlát nélkül. 30 nap után elég furá volt nappal enni és inni. Persze meg is lett az eredménye. A szervezet nem szokott hozzá, hogy csak így dől a lé, így öntötte azt tovább. Mi meg sorba álltunk a WC-nél. Estére meg is lett a csokimérgezés. :DCopyright - CyberMacs

2009-09-22

A Ramadán nem ér ám véget csak úgy. A rokonlátogatás igencsak hosszú tud lenni. Ezt mindenki maga döntse el, hogy mennyire vidám dolog a rokonokkal tölteni a napot. Apuka mindenesetre úgy döntött, hogy érdekessé teszi. Nemrég volt ugyanis Törökország keleti felén, amit egyszerűen csak "másik végnek" hívnak, bárhol legyen is az. Talán ez még az Oszmán Birodalomból ered, így nem kellett naprakésznek lenni a határok állapotáról. Magyarul akár "világ végén is túlnak" is nevezhetnénk. Apuka ott a helyi népviselet boltban összeszedett egy komplett felszerelést fejkendőstől, mindenestől. Csak egy jó kis török szabja hiányzott az oldaláról. Majd így ijesztegette a rokonságot. Persze mindenkit az érdekelt legjobban, apukáék milyenek is látták Magyarországot, ahonnan az új rokon származik. Az új persze nem teljesen igaz, mert azóta több esküvőn is voltunk, ahol 400-500 rokonnal bővült a család. Apuka nagyon sokat mesélt arról, mennyire tiszták a magyar falvak, és milyen jó, hogy 3 metró is van. Ahogy ő mondta, Európa legszegényebb országában, utalva arra, hogy Isztambulban megint megállt a metró építése, mert megint találtak pár 6000 éves dolgot a föld alatt. Persze úgy könnyű, ha ide nem jutnak el a 4-es metrós hírek. :) És persze ott volt a nagy kérdés: Milyen Európa? Az mindenkinek tetszett, hogy noincsenek határok, bár az már bonyolultabb volt, hogy ez miért nem Bulgáriánál kezdődik. Schangel bácsinak pedig nincs boltja Isztambulban, így nem egyszerű elmagyarázni, ki is az, meg miért van két fajta határ és egyebek. A rokonságot kellően felcsigázta, így könnyen lehet, hogy lesz majd pár száz újabb turista Magyarországra. Jó lenne, ha a turinfó egyszer meglepne valami nagyobb ajándékkal... :DCopyright - CyberMacs

2009-09-23

Véget ért a Ramadán. Visszatért a pazarló és mértéktelen életmód. De azért valami mégiscsak megváltozott. A Ramadán 30 napja alatt csak este lehetett inni, enni, dohányozni és házas életet élni. Ezt persze mindenki döntse el, kinek melyik a legnehezebb. :) Most mindez véget ért. Viszont nem egy hétről volt szó, amikor majd csak kibírjuk valahogy állapotban tengődünk, hanem egy teljes hónapig. Ez elég hosszú ahhoz, hogy ne ideglenes állapot legyen. Tényleg másképpen álljunk a dolgokhoz. Az életmódunk, mindennapjaink változtak meg tőle. Vagyis írhatnám azt, hogy mit is tanultunk az egészségből. Egyik legfontosabb, hogy sokkal kevésbé pazarlóan eszünk és iszunk. Főleg a pohárból kicsöppenő vízcseppek után tudok szomorúan nézni, hiszen nem is olyan régen még minden egyes molekulának nagyon tudtam örülni. Ugyan így az értékelés is megváltozott. Igenis tudunk örülni egy-egy pohár víznek és egy friss kenyérnek is. Kifejezetten jó, ha a kenyér még meleg, mert a megvásárlás és a szájba gyömszölés között nem telik el 1-2 óra. És persze milyen jó a napsütésben a hajó teát inni. Ilyenben is régen volt már részünk. Bár most nagyon hideg lett, így inkább a radiátor mellett iszunk bármit, ami forró. Ehhez hasonlóan kevesebbet is eszünk, iszunk. Megszoktuk, hogy napközben nem eszünk, így mostanában a fél ebéd is bőségesen elég. Más dolog, hogy rengeteg sütni van, amit viszont el kell fogyasztani addig, amíg meg nem romlik. Úgyhogy még nem derült ki, kevesebb vagy több kilóval jövök ki az ünnepekből. :) De azért nem rossz fogyókúra. Tényleg csak az első napokban ettünk sokat, utána már egyre kevesebbet. Sokan gondolom megkérdezik, rossz volt-e. Nem, nem mondhatni rossznak. És annyira nehéz sem volt. Akarat viszont kell hozzá. Ami igazán nehéz, az a hajnali 3-kor kelés volt. És ez minden nap, még hétvégén is. Jó lett volna legalább hétvégén pihenni. Az összes többi megszokható volt. Persze voltak kellemetlen részei. Leginkább a délutáni 3-4 órás időszakban dolgozott kevésbe az agy. Vagy inkább semennyire. És ilyenkor az ember bármilyen ennivalót kívánatosnak láthat, amit korábban nem. Pl. az egyik polip reklám igencsak ízletesen nézett ki. Juj... Így ezzel befejeződik az egyhónapos sorozatunk. Ramadán legközelebb 320 nap múlva lesz. Copyright - CyberMacs

Isztambulban három dologból van nagyon sok: macskából, autóból és utakból. Na meg persze teából, de míg az utóbbi fogyasztási eszköz, az előzőek mennyisége exponenciálisan növekszik. És egymással folyamatosan versenyben vannak. Most éppen a macskák vezetnek. Mármint a versenyben, nem autót vezetnek. :) Nem találtam arra vonatkozó adatot, mennyi is Isztambulban az utak hossza összesen, vagy hogy hány négyzetkilométert foglalnak el. De bevallom, nem is kerestem, mert ha van is ilyen és akárcsak két nappal korábbi információt is tartalmaz, már akkor is pár száz kilométerrel kevesebbet mutat a valóságnál. Annyi viszont biztos, hogy a szomszéd galaxisba simán eljuthatnánk ha mindezt

összeraknánk egyetlen úttá. A helyi politikusok sem szeretik a km-t, mint mértékegységet használni. A választási kampányba inkább azt írják bele, hány tonna aszfaltot használtak fel. Ebbe aztán az kössön bele aki tud. No meg az, aki bele lett építve. Így nincsenek kínos kérdések, hogy az út mégis merre megy, hova jut, milyen széles, mi van meg és mi hiányzik és persze valóban milyen hosszú lett. Senki nem mondta, hogy 100 km lett, hanem csak mennyi aszfalt van benne. Aki pedig nem hiszi, kiáshatja és le is mérheti. Nézzük sorban az utakat a legkisebttől! Sikátor. Talán ez a legérdekesebb fajta, mert bárhogy és bármilyen állapotban fellelhető. Legfontosabb ismertetője, hogy ebben semmi egyenes nincs. Sem vízszintesen, sem függőlegesen, sem útvonalban. De arra is jó esélyünk van, hogy az egész egy emelkedő. Igen, a sikátoroknak megvan az az előnyük, hogy bármerre mennek, ahol nincs ház. És egyáltalán nem zavarják magukat, hogy milyen is a terep alatta. Nem gond, ha az út túl meredek. Majd csak lesz valami, ami felmegy rajta. Ami mégsem, az majd akkor lefele. Bár az ritka, mert aki akar, az felmegy rajta. Nem is az szokott a nehéz lenni, hanem amikor szembe is jönnek. És persze az ilyen helyen igencsak szűkek, kacskaringósak, és persze mindenhol parkol valaki. Valószínűleg úgy alakultak ki, hogy a házak közötti részt leaszfaltozták. Majd amin elfért egy szekér, autó, abból lett az utca. Amin nem, az pedig mára beépült. Kifejezetten érdekesek a meredek kanyarok, ahol még az igencsak rövid autók is csak nehezen tudnak befordulni. Ez persze nem probléma viszont egy teherautónak, aki naponta ötször jár arra. Alig várom már, hogy a Google Street View autói Isztambulba is eljőjenek, és itt bolyongjanak hónapokig, míg befotózzák a sikátorokat, miközben a teherautók és macskák között lavíroznak. Jah, és persze ha olyan helyre jutnak, akkor biztosan előkerül valaki egy "hello my friend" felkiáltással és rájuk tukmál pár négyzetméter szőnyeget. :) Következnek a kis utcák. Ez abban különbözik a sikátortól, hogy hmmm... hát nem sokban. Talán itt kevesebb a váratlan meglepetés, leszámítva, hogy az egyirányú utcában bármikor szembe jöhet valaki. Igazándiból nem is ajánlott a megfelelő irányból bemenni, hanem haladjunk a tömeggel egy irányba, vagyis fordítva. A kis utcák általában szélesebbek, mint a sikátor, és akár járda is lehet a szélén. De valami más biztosan: parkoló autó, macska, virág, betondarab, és kitudjami. A kis utcák is azok, amikben igencsak sokat lehet bolyongani és autóval kifejezetten vidám dolog. Két félével lehet megkülönböztetni: a tradicionális kis utcát, ami csak úgy lett, és a modern tervezett kis utcát. A modern verzióra az a jellemző, hogy bár egy sávós, de azért simán elfér benne négy kamion egymás mellett. Ami azt jelenti, hogy tényleg egymás mellett fognak menni. Valójában az utca azért nem szélesebb, mint bármely más normál egysávós út. A négy kamion csak azért fér el egymás mellett, mert a sofőrök úgy akarják. A házak meg ijedtünkben odébb ugranak. Következnek a normál méretű utcák. Persze ezek sem egyenesek,

hanem kacsáznak mindenféle. Ez akár már kétirányú is lehet. Mármint hivatalosan, mert Isztambulban minden utca legalább kétirányú. Az olyan is elég gyakori, amelyikben beton fal van középen elválasztásnak. Így aki rosszkor megy át a túloldalra, az egy darabig ott is marad. Persze ha jobban tud dudálni, mint a szembejövő, akkor nem probléma, ha nem tud visszamenni a saját sávjába. Aztán vannak a széles utak. Olyan szélesek, amennyi csak belefér. Hasonlóan sávból is annyi van, amennyi csak belefér. Persze ez megint olyan, aminek inkább szimbolikus jelentősége van, mint gyakorlati haszna. Mert mindenki úgy megy, ahogy befér oda. Erre jó példa pl. a hídra felvezető út, hogy a 14 sávból lesz három. A széles utak már külön útszervezetek. Gyakran van mellette szerviz út, ami inkább arra szolgál, hogy ott lehet az ellenkező irányba menni. A legszélső sáv a megálló sáv, ahol a kocsik, buszok, minibuszok azért fel tudnak torlódni akár 3-4 sávot is. A legbelsőig azért nem szokottak elérni, így ott inkább a 120 km/h-s átlagsebességgel robognak a kocsik. Az út két széle között elég nagy a különbség e miatt. Azért, hogy mindenki kényelmesen tudjon padlógázzal haladni, nagyon ritkák a lámpák. Helyette hidak tömkelege van olyan bonyolult rendszerben, amit ha le akarnánk rajzolni, akkor bizony a három dimenzió is kevésnek bizonyulhat. Néha pedig a balra kanyarodás kifejezetten hasonlít egy balettra, annyit kell tekeredni. De a jobbra fordulás sem feltétlenül könnyebb. Çevreyolu - a körgyűrű. Bár az alakja inkább egy hatalmas rágógumira emlékeztet. Néha láthatunk sci-fi filmekben olyat, hogy egy bonyolult hálózaton csak úgy repkednek az adatok mindenféle fényfoltok formájában. Na, akik olyat készítenek, azoknak semmi fantáziájuk nincs. Csak el kellene látogatni Isztambulba naplemente után. Legjobb mondjuk péntek este, amikor mindenki megy vidékre. És olyat láthat...Az autópálya megkívánja a minimális 120-as sebességet. Ott legalább mindenki annyival is megy. De oda előbb be kell jutni. Ugyanis az autópálya mellett még számos másik út van. Talán gyorsítás céljából, talán leállásra a büfében. Talán mindkét okból. Vagy csak, hogy izgalmasabb legyen. Ahogy elindulunk a körgyűrűre azt vesszük csak észre, hogy körülöttünk mindenki gyorsít, holott még csak a felvezetőn vagyunk. Majd beljebb jutva olyan, mintha már a sztrádán lennénk, pedig az még csak az elosztó rész. Innen kell még egyet beljebb jutni, és akkor már tehetjük is a téglát a gázpedálra. Copyright - CyberMacs

2009-09-24

Egyelőre semmi hír, miszerint az Univer hatalmas vagyonra szeretne szert tenni és elkezd az Erős Pistát Törökországban is árulni. Persze kilos kiszerezésben. Így be kell érni a helyi verziókkal, amik azért szintén nagyon jók. De mi az Erős Pistát szeretjük. Sema annyira, hogy a három üveget amit hoztunk (darabonként fél kg a teljes 23 kg-s max pogyásztömmegből, és kéziben sem lehet vinni, mert az utastérben veszélyes) két hét alatt megette. Pedig nem is kente úgy a kenyérre, mint más a vaját...Na de sebjaj, a bazár jobb felderítésével azért idővel majdcsak pótoljuk eme kritikus étel hiányát. Választékban azért nincs hiány, és mindenkit biztatok arra, ha erre jár, ne hagyja ki.A piros paprikát "kírmızı biber"-nek hívják. De nem baj, ha nem tudjuk a nevét azonnal megtanulni, mert fel fogjuk ismerni a szép sötétvörös púpokát, mint valami földönkívüli tevekaraván, mindenféle pihennek a fűszerbazárban.Sokkal fontosabb viszont, hogy a csípős és az édes szavakat megtanuljuk, különben szó szerint borogatni kell majd a torkunkat, mert az egész Boszporusz nem lesz elég a tűzoltáshoz. Az erős, azaz a csípős törökül "acı", míg az édes a "tatlı". Fontos még, hogy a sok, vagyis a nagyon az a "çok", míg a kevésbé az "az" melléknév.Összegezve: a bátrabbak a "çok aci" esetleg az "en çok aci" (legerősebb), "çarşınin en aci" (a bazár legcsípősebb) vagy a "dünyanın en cok aci" (a világ legcsípősebb) szavait tanulhatják meg és használhatják az extrém gasztronómiai kalandozásokban, míg aki inkább csak kíváncsi, a "tatlı biber" a javasolt varázsszó. Érdeemes nem összekeverni :)A bazárban pedig tényleg bőséges a választék. Nagyon nem ronthatjuk el, max a gyomrunkból kipusztulnak a baktériumok. Meg persze a perem alatt is. De ennyi belefér.Az alábbi képen ajánlom figyelmetekben a középen levő Erős Pistához hasonló "ACI SOS 6 TL" krémet. Meg a hozzá tartozó kislapátot is.Copyright - CyberMacs

2009-09-28

"És akkor a szakács kivette az éles nyársat a tűzről, megmarkolta pusztá kézzel, és lehúzta a forró kebabot róla és berakta a tányérba. Majd belemarkolt a csípős paprikák közé és az egész tetejére hajította." Kb. így lehet leírni egy jó kis török éttermet, amit talán a higiénia messze elkerül, viszont a vendégek és a macskák nagyon gyakran látogatnak. A most következő bejegyzést szigorúan csak extrém turistáknak és nagy gyakorlatokkal rendelkezőknek ajánlott! Legjobb a mama főztje. De még jobb, amikor a mama kiszabadul az utcára és ott eteti a jónépet. Csakhogy a mama sose olvasta el a Köjál ajánlásait, sem a BTK ide vonatkozó paragrafusait. Egyszerűen, ami a fazék közelében mozog annak vagy "Sicc már innen" lesz a neve, vagy a fakanállal fog odacsapni egy nagyot, és már mehet is a levesbe. Ettől lesz igencsak finom. És persze ez az, amitől minden utazási iroda óva int minket, hogy csak olyan helyen együnk, ahova a turisták járnak. Mert mi a mi elkényeztetett európai gyomrunk már azt se bírja, ha csak ránézünk a fűszerre. Bár mindez sok szempontból igaz lehet (főleg, mivel a turizmus elsősorban a németekre épül, nem azon magyarokra, akiknek a vérében is Erős Pista folydogál - ettől olyan vörös, meg a zászlóban is a vörös a csípős paprikát szimbolizálja, a fehér amit akkor látunk, mikor megesszük, a zöld pedig a másik erős paprika). Viszont éppen így maradunk ki az igazi helyi ételekből. Azokból, amit a helyiek esznek. Isztambulban, és Törökországban is általános tapasztalat, hogy a legkisebb éttermek a legfinomabbak. Ez persze nem azt jelenti, hogy oda kell bemenni, ahol akkora mocskok áll, hogy lapát kell a kapu kiszabadításához. Nem árt, ha takaros rend van (vagy legalább a látszata, hogy törődnek a tisztasággal). Aki kezdő a extrém gasztronómiában annak ajánlott előtte egy kis felkészülés. Pl. átnézni az utazási biztosítást, hogy elcsapott gyomorra milyen lehetőségeink vannak, be kell szerezni egy-két gyógyszert is, és vészhelyzetre (dögöljön meg mindenki, aki odalent van) vörösbor is legyen a közelben. Sokan azért nem mernek helyi éttermet bevállalni, nehogy a másnapi porcelánbusz vezetése tönkretegy a nyaralást. Nekik ajánlott az utolsó napra hagyni a kalandot, így legfeljebb a repülőn a privát nulladik osztályon utazhatunk hazáig. De azért mindenkit megnyugtatok, nekem eddig 4 gyomorrontásom volt, és mindegyik szállodában vagy elegáns étteremben, majd egy otthon, de az már a saját kísérlet volt. :D Egyik sem az ilyen helyek miatt. És tényleg, a legkisebb éttermek tudnak a legfinomabbak lenni. Mivel ott még él a házias főzés. Esetleg a mama áll a tűzhelynél a fakanállal és azzal veri el a segédeket, ha rosszul keverik a levest. Olyannyira jók tudnak lenni, hogy Isztambul összes nagy étteremlánc, és híres étterme ilyenből nőtte ki magát. Az isztambuliak egyébként is jobban szereti a házi jellegű ételeket, ahol a fűszerezés az eredeti, mint a futószalagos ennivalókat (egy kis megjegyzés: messze a legmocskosabb hely, ahol eddig jártunk, mindig a McDonalds volt). Ilyen éttermet, büféket

könnyű találni, ha kimegyünk a turista részről. Mindegy merre, induljunk el. Bár jó, ha nem a tenger fele, de a kikötő azért még belefér. Olyan irányba érdemes, ahova a török tömeg megy. Nem jó arrafele menni, ahol senki se jár, mert ott nem lesz étterem se. Ha már nem hallunk angol beszélgetést, és nem látunk fényképező turistákat, akkor kezdhetünk körbenézni. Talán egy kisebb utcába lesz az, amit keresünk. Ajánlott olyan helyre beülni, ahol már van valaki. Ha többen vannak, akkor az mégiscsak azt jelenti, hogy az emberek szeretik a helyet. A törökök nem szeretnek kísérletezgetni. Ha egy hely jó, akkor oda fognak visszajárni. Érdemes azt is megnézni, hogy mennyire sok macska van a környéken. A macskák mindig beszélnek. Nem árt, ha előtte már felkészülünk az ételek fajtájából, mert ahova megyünk ott nem fognak tudni angolul. Ha szerencsénk van, képek is lesznek az ételekhez. Az igazán jó éttermekben csak kevés fajta étel van. Óvakodjunk a bő választékos helyektől, kivéve, ha az valóban jóhírű, és meg megbízható. Ritka az, amikor valaki sokfélét tud jól főzni. Legjobb az, ahol csak egyféle enivaló van. Pl. köfte (köfteci), mert ha valaki egy fajta ételből meg tud élni, akkor az valóban különleges (ezért is ajánlott pl. a Sultanahmed melletti Sultanahmed Köfteci). Itt az az előny is megvan, hogy nem kell az étlappal bajlódni. Érdemes olyan helyre menni, ahol sok ember megfordul, de nem sétálóutca. Ahol sok ember van, ott úgyis csak az marad meg, aki finomat tud. No és persze nincs ideje a húsnak megromlani. Ezek a kikötők és a nagyobb csomópontok. De óvakodjunk azoktól, ahol csak 1 étterem van. A monopólium sosem jó. Végül egy utolsó tanács: Használjuk az orrunkat! A jó étterem illata messzire száll. Ha füstöt látunk az se baj. És ha így találtunk egy takaros ki igazi török éttermet, akkor biztosak lehetünk benne, hogy nagyon jól fogunk enni. [caption id="" align="aligncenter" width="672" caption="GRG kedvelt kiskonyhája :) köszönet a képért."]/[caption] Copyright - CyberMacs

2009-09-29

Mai bejegyzés rövid lesz és hideg. Egész egyszerűen azért, mert hideg van. Már napok óta. Még véget sem ért a szeptember (szép mondat ez 29-én :D), de máris dög hideg van. A nap azért süt, így délben tud meleg is lenni, de amint hazaindul az esti sorozatokat nézni, rettentő hideg lesz. Aki most jön Isztambulba (szerintem inkább várjon egy kicsit), ajánlom a blog jobb felső sarkában levő időjárás ablakot. Estefele a Boszporusz partja egy picit (0.5 Celsius fokkal) melegebb van. Így oda sapka és sál nem kell azért. Copyright - CyberMacs

Asszondi (szabad fordításban, ahogy ebéd után sikerült, mégha itt pálinka helyett baklavával is tömjük magunkat a délutáni napsütésben :)): "ÇAY innivaló, kínai tea. A tradicionális tea teafőzőben vagy szamovárban készül és kis üveg pohárban szolgálják fel melynek a neve ince belii (vékonyra csiszolt (asszem)). A tea sötét açık (egy kis víz és sok tea) vagy demli (sok víz és kevés tea). És ez egyben a tradicionális ital a török reggeliben. Lásd: Çaydanlık, Kahvaltı, Semaver Török çay demlek teát főzni paşa çayı meleg tea gyerekeknek Çay alabilir miyim? Kérhetek egy teát" Részlet az Isztambul szótárból (İstanbulu, An A-Z Dictionary of İstanbulian), szigorúan a hátulján levő ajánlóból, nem a belső tartalomtól (hiába jóbarátja az ember az írónak, a kiadókkal mindig jobb vigyázni). Ali Akpınar Úrral a Flickr-ön találkoztunk. Remélhetőleg majd azért kicsit valósabb verzióban is le tudunk ülni teázni, mert a digi-tea nem hat, nem üt, de biztosan ráz. Ali Akpınar készített egy remek könyvet, amiben az Isztambulban használatos szavakat, kifejezéseket írja le. De ez nemcsak egy szótár, hanem egy útmutató is. Ha a chaten kérünk randevút és a partner azt mondja, hogy csak akkor találkozunk velünk, ha az Akmerkez már Çengelköyben lesz, akkor elég csak fellapozni ezt a könyvet, és megtudhatjuk, hogy ebből melyik micsoda is valójában. Utána már elég csak ránézni Isztambul tektonikai térképére és máris láthatjuk, hogy bizony erre a hétre más programot kell keresnünk. A szótárból e mellett olyan érdekes dolgokat is megtudhatunk, hogy pl. az Akmerkez nemcsak Isztambul egyik legelegánsabb bevásárló központja, hanem megnyerte Európa Legjobb Bevásárlóközpontja díjat is. Sajnos ez azt is jelenti, hogy ott nem éppen a legolcsóbb dolgokat tudjuk majd megvenni, viszont az épület miatt érdemes lehet megnézni. Sok bevásárlóközpontnak egyébként is nagyon érdekes a felépítése, így aki a modern építészetet szereti, tudom ajánlani. De erről majd lesz egyszer egy hosszabb bejegyzés, ajánlatokkal. :) Meg persze térképpel. Na de vissza a könyvre. Tényleg mindenkinek ajánlom, ki az isztambuliakat, a törököket szeretné jobban megismerni. Olyan ajánlásokat is találunk, hogy miként érdemes piknikre indulni a Szigetekre (Adalar). Még egy fontos információ: a könyv angol. :) Egyenlőre a kiadónál lehet előrendelni, de talán majd a boltokban is lehet kapni. [caption id="attachment_1144" align="aligncenter"

width="500" caption="İstanbulu, An A-Z Dictionary of İstanbulian
"[/caption]Copyright - CyberMacs

2009-10-01

Valószínűleg nem ez lesz a leghasznosabb bejegyzés mind közül, pedig nagyon finom lett a saláta a végén. De azért megpróbálom leírni, hogyan is készül. Úgy indult, hogy kinéztem a piacra salátának valóért, mindössze annyi tudással a zöldségek török neveiről, hogy melyik a saláta. Ehhez jött még az is hozzá, hogy csupa olyan zöldet (meg barnát, pirosat, kéket) árulnak, amiket Törökország előtt sose láttam. Így összességében a homályosnál is kevesebb elképzelésem volt a dolgokról. No de ez a piac nem ám olyan, mint a zokni bolt a plázában, hogy senki nem tud semmit. Itt akár főzési tippeket is lehet kérni az eladótól. Ezen felbuzdulva mondtam is, hogy én biza salátát akarok kutyulni. Erre sorban rámutatott a marsi bokrokra, hogy vajon olyat is bele akarok-e szeletelni? Én meg kalandvágyból mindre igent mondtam, kivéve a piaci kacsára, ami szintén arra szokott rohangálni. Bár lehet, hogy nem is kacsa, mert elég nagy. Tehát a recept a fenti ismeretlenekből áll. Mindent mossuk meg alaposan, daraboljuk apróra, majd hajtsuk bele egy nagy tálba, vajlingba, fürdőkádba, ki mekkorát szeretne. Kezdjük azokkal. Amit sikerült beazonosítani: - petrezselyem- kapormenta- saláta- cakkos szélű pitypangszerű nemtudommi- kerek levelű nemtudommi. Talán spenót? Vagy sóska? - barna salátaszerű nemtudommi.- mint egy megvadult macska, bozót méretben.- valami hosszúkás, tüskés, szintén a nemtudommi családból.- meg még valami, amiről kiderült, hogy már beraktunk egy adagot a kosárba. Így ebből dupla lett, de aztán úgyis elkeveredett valahol a konyhában... Mindezt jól összekeverjük, majd jöhet a szósz. Ez oliva olaj (finom, handmade, nyumnyum), citromlé, só, és fokhagyma. Ezt meg mind rá, és kezdődhet a nyumnyum. Nade a lényeg: minden zöldet egybe plusz szósz, és már jöhet is a tehénbögés, lehet legelni. :) Itt egy másik recept szósznak: citromlé, só, hagyma, kis cukor, piros paprika, tárkony, majoranna. Még bele lehet belekeverni sajtot is persze, de akkor vigyázni kell a só mennyiségével. :) Ezzel a salátával csak arra kell vigyázni, ha túl jó lesz, akkor bármilyen mennyiséget el lehet belőle fogyasztani. Aztán reggel arra ébredünk, hogy kolomppal a nyakunkon kint legelünk a hegyoldalban és már jön is a gazda fejni... Majdnem kifejejtettem, hogy ehhez a típusú salátához kifejezetten jó a nar ekşi ami magyarul gránátalma szirupot/ecetet jelent. Talán lehet venni Magyarországon is. Nagy nagy viszkozitású fekete folyadék. Nagyon keveset kell belőle használni, így 1 liter bőven elég egy évig. Copyright - CyberMacs

2009-10-02

Tegnap érdekes jelenet alakult ki a minibuszon. Az egyik utas elkezdett panaszkodni, hogy túl gyorsan megyünk és a sofőr úgy vezet, mint egy állat. Mire a másik nekikezdett, nehogy már lassan menjünk, mert mindjárt kezdődik a foci (ez Törökországban minden más előtt előnyt élvez). Majd elkezdődött az ordítózás, a sofőrnek meg elkezdett vörösödni a feje...Még a történet előtt egy gyors ismertető:A minibusz szó szerint a nagy busz kistesója. Míg a nagy buszoknak van egy útvonala és rendszeren megy (mármint török viszonylatban), addig a minibusz a lukakat használja ki. Egyszer azokon az útvonalakon halad, ahol nincs nagy busz (vagy nem fér be), máskor pedig a nagy buszt kiegészítve jár. Vagy inkább annak a vérszívója, mert ugyan azon az útvonalon jár, és próbálja elszedni az utasokat a nagy buszok elől.Minden minibuszt egy darab Őrült Ali vezet. Kihhasználva a kis lukakat a kocsik, járdák, házak és minden között, ahol csak elfér. A sofőr általában három lábbal nyomja a gázt, kettővel a féket, egy kézzel vezet, egyel telefonál, egyel a pénzt veszi el, egyel a visszajárót számolja ki és adja vissza négygel pedig a dudát nyomja és még egyel az ablakon kifele kalimpál hogy elkeresse a közelben levőket. Az útvonal nem kötött, hanem ahogy éppen sikerül. Arra megy, amerre gyorsabb, és ott áll meg, ahol többen várnak. Ha ez éppen a plázában levő hipermarket sajtos pultja, akkor éppen ott.Ha autóval járunk, akkor a minibuszt messze kerüljük el, vagy ami még jobb, ha mögötte haladunk és követjük. Mert mindig fog gyorsabb utat találni, csak ne csodálkozzunk, ha egy utas miatt hirtelen ráteszi az összes lábát (16 db) a fékre.Mindezt persze mindenki tudja itt Isztambulban, ezért is volt érdekes, hogy ezek után az egyik utas mégis panaszt emelet. Bár az a sofőr még a többiekénél is gyorsabban haladt és nagyobb cikkcakkban.Éppen azon lavírozott a sofőr, hogy két teherautó között még éppen átférjen, mikor valaki hátulról mondta, hogy ezt azért már mégsem kellene. Persze nem ennyire finoman fogalmazott. Erre egy másik utas azonnal a védelmére szállt, hogy szeretne még élni, amikor lesz az esti sorozat. Erre elől mindjárt ketten visszavágtak, hogy nehogy már lassan menjen, mert mindjárt kezdődik a foci és addigra haza akarnak jutni. Persze a hátsók rátettek egy lapáttal, hogy aki meghal, az már nem néz TV-t.Ezzel mindjárt ki is alakult a két tábor, mígnem közepen lett egy középső tábor is, aki az egyszerűség kedvéért mindenkinek beszólt valami szépet. Ezen a ponton már elég nagy hangzavar keletkezett és a sofőr feje is vörös lett. Ezzel mindössze az a probléma volt, hogy amíg magyarázott, addig a kormányt nem engedte el. Vagy inkább úgy fogalmazok, hogy a kormányt is felhasználta a béketárgyalásba. Mindjárt miénk lett mind a 6 sáv az úton.Ekkor kapcsolódott be a beszélgetésbe az eddig passzív negyedik csapat, hogy mégiscsak hogy lehet ilyenén veszekedni, meg különben is. És sem a sorozat se a foci nem fog megvárni ha csak így kacsázunk mindenfele.

Akinek nem tetszik, mehet nagy busszal. Persze az előző három csapat ezt nem hagyta szó nélkül. És ezzel mi jól elvöltünk a következő 20 percben. A vita vége az lett, hogy a felek lassan elfogytak, ahogy végül mindenki leszállt a saját megállójában. Kíváncsi lennék, milyen volt kívülről egy igencsak hangos cikázó minibusz. Copyright - CyberMacs

2009-10-05

Iznik (İznik) neve biztosan sokaknak ismerős. Ha még sem, akkor latinul Nicea, görögül Nikaia, vagy az ókori nevei Ancore, Helicore és Antogoneia már biztosan. Iznik két dolog miatt vált ismerté: Itt volt az első és a második niceai zsinat (pl. a Húsvét pontos időpontját itt határozták meg) és a Törökországban található színes csempék is itt készültek.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Iznik, ahol még a csészealj is tradicionális porcelán"]

Iznik (ne keverjük Izmir-el) egy kellemes kisváros, aminek igencsak hosszúra nyúlik a történelme. Éppen ezért nem csoda, hogy ennyire vastag a városfal. A város legalább 6500 éves, de mint mindenhol Anatóliában, mindig lehet találni valami még régebbit ha lejjebb ásunk a kertben. És természetesen, mint minden régi város, ez is többször elpusztult, leégett, és újra lett építve attól függően, hogy éppen ki melyik irányból (és mivel) közelítette meg. Egyik ilyen újjáépítő Nagy Sándor "utódja", Antigonus volt. Persze utána még sokan jöttek, hogy a várost kifosszák, vagy csak elfoglalják. Vagy csak beugorjanak oda egy jót enni. A középkor elején a zsinatairól lett híres, amiből arra következtettünk, hogy nemcsak kereskedelmi, hanem vallási központ is volt. Ekkor még a Bizánci birodalomhoz tartozott, de aztán jöttek a Seldzsukok. Őket pedig a kereszties követték, akik többször is próbálkoztak. Béke végül akkor lett, amikor az Oszmán birodalom részévé vált, 1331-ben. A város mérete azóta nem sokat változott, így ma is egy kellemes kisváros. Könnyen gyalog is bejárható, majd a nap végén a tengerparton lehet vacsorázni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Iznik térképe"]

Iznik híressége a csempék. Ennek a hivatalos neve a fajansz, ami nagyon hasonlít a porcelánhoz. Ennek a fellegvára volt Iznik. Isztambul és más nagyvárosok híres történelmi csempéi mind itt készültek. A városban ma is számtalan kis műhelyt találunk, ahol még kézzel festik a csempéket az eredeti sötétkék, vörös, fekete és zöld színekre.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Izniki kézműves"]

Ami nagyon jó itt, ahol a csempe születik, hogy minden bolt egyedi terméket árul (és valóban eredetit, nem kínait). Nem olyan tucat terméket kapunk, mint néhány "egyszerűbb" boltban. És még tolongás sincsen. A város nagyon ősi. Rengeteg történelmi építményt találhatunk, melyek egymástól csak pár perces sétányira helyezkednek el. Sőt, még a régi nagy fel is megvan. Érdekességek a helyi AyaSofia, ami legalább 700 éves, az anfiteátrum, a kézművesek, a régi iskola, a Zöld mecset, a múzeum és még sok minden más.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Yeşil Çamii - természetesen a minaret is izniki cseméből készült"]

És persze a hasunkról se feledkezzünk meg. Iznikben található a híres izniki köfte. A város körül pedig renget olajfa ültetvény van, házi készítésű olívaolaj és más termékekből is jól be tudunk vásárolni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Iznik híressége a csempék. Ennek a hivatalos neve a fajansz, ami nagyon hasonlít a porcelánhoz. Ennek a fellegvára volt Iznik. Isztambul és más nagyvárosok híres történelmi csempéi mind itt készültek. A városban ma is számtalan kis műhelyt találunk, ahol még kézzel festik a csempéket az eredeti sötétkék, vörös, fekete és zöld színekre. Ami nagyon jó itt, ahol a csempe születik, hogy minden bolt egyedi terméket árul (és valóban eredetit, nem kínait). Nem olyan tucat terméket kapunk, mint néhány "egyszerűbb" boltban. És még tolongás sincsen. A város nagyon ősi. Rengeteg történelmi építményt találhatunk, melyek egymástól csak pár perces sétányira helyezkednek el. Sőt, még a régi nagy fel is megvan. Érdekességek a helyi AyaSofia, ami legalább 700 éves, az anfiteátrum, a kézművesek, a régi iskola, a Zöld mecset, a múzeum és még sok minden más. És persze a hasunkról se feledkezzünk meg. Iznikben található a híres izniki köfte. A város körül pedig renget olajfa ültetvény van, házi készítésű olívaolaj és más termékekből is jól be tudunk vásárolni.

width="500" caption="Iznik Panoráma"][/caption]A város megközelítése nem egyszerű sajnós. Isztambulból vagy kocsit bérelünk és áthajózunk az öblön, vagy busszal megyünk. Mindkét esetben érdemes nagyon korán indulni, hogy legyen időnk a városban sétálni.Ajánlott linkek: [pictobrowser CyberMacs 72157622489408016]Copyright - CyberMacs

2009-10-06

Minap egy igencsak érdekes könyvet találtunk Isztambul egyik könyvesboltjában. Imádom a mesekönyveket. Nemcsak azért, mert a mesékben gyakran több a fantázia, mint a rendes könyvekben, hanem szebben ki is dolgozzák őket. Nemcsak betűk kupaca, hanem képek is vannak. Vagy kihajtható 3D-be (ebből a típusból itt egy nagyon brutális van, ahol egy egész labdává lehet széthajtani a könyvet, amiből egy nagyon összetett komplett űrállomás lesz), plusz, simogatható, dudálható, zenélhető, stb... Nincs határa az ötleteknek. No meg persze a mesekönyveket egyszerűbb elolvasni, ha valaki még kezdő a nyelvben. Éppen egy négyrészes mesekönyvet nézegettem, amikor feltűnt, hogy az egyik írónak magyar neve. Megörültem neki, és jobban belelapoztam, hátha másik is van. Kiderült, hogy a fele könyv magyar írókkal van tele. Nosza gyerünk a hátulsó oldalra, hátha van forrásgyűjtemény. És igen van. Megdöbbenő, hogy az összes mese magyar könyvekből lett összegyűjtve. Megint arra járunk, megvesszük a könyvet, és megkeressük a mesék magyar verzióját is. Így a gyerekek majd tudnak választani, milyen nyelven is akarják meghallgatni. :) Magyar mesekönyv Sajnos a kép nem túl jó, így egy kis segítség: Öregapó karmantyúja - Móra könyvkiadó (itt jól látszik, hogy a karmantyú szép magyar szó milyen nehezen is fejezhető ki törökül) A Vadhattyúk - Lilliput könyvkiadó Repülő hajó - Móra Ferenc kiadó. Copyright - CyberMacs

2009-10-07

A mostani bejegyzés egy igazi gasztronómiai körút lesz könyvmolyoknak. :)

Bizonyára sokan vagyunk, akik egy utazás során nem csak apró ajándékokat és hatalmas csokoládékat (meg óriási vasmacskát) akarunk venni, hanem egy szép könyvet az adott országról, városról, kultúráról.

Isztambulban rengeteg könyvesbolt van, és hatalmas a választék. Így néhány tipp, hogyan és hol vásárolhatunk.

Mindenekelőtt, még vásárlás előtt készüljünk fel:

Ürítsük ki a legnagyobb táskánkat, bőröndünket.

Írjuk fel a hotel címét egy papírra, hogy majd visszafele a kamionszofőrnök elég legyen csak megmutatni.

Kérjük meg az összes ismerősünket, hogy minden vagyonukat utalják át a hitelkártyánkra, és amit tudnak, azt pedig vigyék zálogházba.

A hotelben hagyott bőröndök belső méretét is írjuk fel, hogy tudjuk, mekkora a legnagyobb könyv, amit még bele lehet tuszkolni.

A Könyvbazár (Sahaflar Çarşısı) ()

A Könyvbazár. Szigorúan nagybetűvel, mert az az igazi nagy Könyvbazár, mégha méretben és választékban nem is a legnagyobb. Igazi turista hely. Közvetlenül a Nagybazár mellett van, így mindenképpen ajánlott oda ellátogatni. Elsősorban inkább a látvány miatt. Egy könyvmolynak ez egy igazi svédasztal. :)

Sajnos az utóbbi időben egyre inkább elturistasodott, így sem árban, sem választékban nem igazán jó hely. Viszont ez az egyetlen hely, ahol eddig sikerült megtalálnom a Török Nyelvtan külföldieknek című magyar nyelvű nyelvkönyvet. Török nevén: Yabancılar için Türkçe dilbilgisi - Macarca

[caption id="" align="aligncenter" width="400" caption="Yabancılar için Türkçe dilbilgisi - Macarca"][/caption]

Tehát ezt a helyet elsősorban fényképezésre, és kalandozásra ajánlom. De ha Isztambul vagy Törökország témában szeretnénk jó könyvet venni, akkor inkább azokra a helyekre menjünk, amiket lentebb ajánlok. Ennek ellenére, ha egy

könyvet, vagy egy típusú könyvet máshol nem találunk, itt érdemes körbenézni.

A hely további érdekessége, hogy a környékhez képest sokkal nyugodtabb, csendesebb. Így itt rengeteg macskát találhatunk, amint a szótárak között alszanak.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Sahaflar Çarşısı - A Könyvbazár"][/caption]

Kadıköy könyvbazár ()

Ez az ázsiai oldalon található könyvlabirintus. Legalább 2 szintes, de talán több is. Egy kis folyosón jutunk be, ahol rengeteg apró, de annál izgalmasabb könyvesboltot találunk. Egyébként is ezen a környéken egymást érik a könyvesboltok. A hely extra különlegessége, hogy a könyvek mellett heavy-metal rajongói boltok is vannak, így a Shakespeare mellé mindjárt vehetünk egy lángoló halálfejes metál pólót is. És akkor tényleg ott lesz a kérdés, hogy "Lenni, vagy nem lenni". Itt most egyébként is népszerűek a Shakespeare művek manga változatai.

A hely egyetlen hátránya, hogy szinte csak török nyelvű könyvek vannak. Ennek ellenére a könyvek szerelmeseinek mindenképpen érdemes ide ellátogatnia, mert ilyen könyvlabirintust máshol ritkán látni. Sőt, egyes nemzetközi könyvek fordítása 6-8 résszel is előbbre járnak, mint Magyarországon. Így könnyen lehet, hogy miután itt bevásároltunk a kedvenc íróunktól, otthon azonnal beiratkozunk egy nyelviskolába. :) Ami azért sem egy rossz ötlet, mert nagyon sok szép török könyvek vannak amik sajnos nem kerülnek a nemzetközi közönség elé.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kadıköy könyvbazár"][/caption]

İstiklal Caddesi

És máris itt vagyunk a nagy sétálóutcán, az İstiklal Caddesi-n! Ha jól kinyitjuk a szemünket, akkor az éttermek, büfék, mozik és már üzletek között számtalan könyvesboltot láthatunk. Ha pedig bemegyünk a kis utcákba is, akkor további kincsekre lelhetünk. Egy-egy régi könyvesboltba belépve érezhetjük a régi könyvek kellemes illatát is. És persze itt sem maradhatnak el a macskák, amint a könyvek között hevernek.

Néhány ajánlott könyvesbolt:

İnsankitap ()

Ez egy többemeletes könyvesbolt, ahol rengeteg angol nyelvű könyvet találhatunk mind Törökország, mind Isztambul témában. Nagyon szép képes könyves is vannak. Azokkal azért figyeljünk oda, mert elég nagyméretűek is tudnak lenni. Érdeemes előtte lemérni a bőröndünket, hogy a könyv beleférjen.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="İnsankitap"][/caption]

İstanbul kitapçısı ()

Ennek a könyvesboltnak az üzemeltetésében benne van a Kulturális minisztériumtól kezdve a polgármesterig mindenki. Ez a legfinanszírozottabb könyvesbolt, ahol rengeteg könyvet nagyon olcsón találhatunk. Nemcsak Isztambul, hanem Törökország, török kultúra és művészet (festészet, ebru, rajzok, szőnyegek, stb...) témában is hatalmas a választék. A könyvek mérete is tud hatalmas lenni.

Ebben a boltban simán lefogyaszthatjuk a bankkártyánkat, mert annyi minden érdekeset lehet venni. Itt találunk még térképet, posztert, és más apró könyves ajándékot is, mint pl. könyvjelző. A Könyvbazárban levő könyveket akár fele áron is megtaláljuk ebben a boltban.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="İstanbul kitapçısı"][/caption]

Denizler kitabevi ()

Bár a neve alapján egy tengerészeti könyvesbolt, valójában egy antikvárium. Nem feltétlenül a legolcsóbb, de szépen van berendezve, és érdekes a választék. Elsősorban olyan könyveket lelhetünk fel, amik máshol nincsenek: régi Isztambul és Törökország útkönyveket, stb... Találunk még régi térképeket, metszeteket, bábukar is. És természetesen tengerészettel, hajózással kapcsolatos könyvek között is válogathatunk.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Denizler kitabevi"][/caption]

Robinson ()

Szintén egy nagyon jó kis könyvesbolt. A stílusa is érdekes. Nekem tetszik, hogy az a zacskó, amiben a könyvet árulják, úgy van kialakítva, mintha egy enciklopédia egyik lapja lenne. És milyen véletlen, pont a Robinson szónál van nyitva.

A boltban sok Törökország témájú könyvet találhatunk, de sok nemzetközi kiadásukat. Őket is érdemes átnézni. Találhatunk kedvenc témánkban is ritka nemzetközi könyvet, magazint.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Robinson"][/caption]

Mindez természetesen nem a teljes választék, sőt, csak szilánkjá annak a könyverdőnek, amit Isztambulban találhatunk.

Térképek:

Copyright - CyberMacs

2009-10-08

Itt járt nálunk az IMF, mint a hajó után a sirályok, jöttek a kődobálók is, hogy együtt koccintsanak egy Molotov-koktél mellett. Az ilyen hírek mindig gyorsan bejárják a világot, ellentétben mondjuk azzal, hogy ki nyerte meg a nemzetközi a matek versenyt. Az ilyen hírekkel remekül lehet ijesztgetni az embereket, mert annyira jól mutat a kamerában, ahogy az emberek egymást kergetik. Az már kimarad belőle, hogy néhány méterre onnan a helyiek békésen teáznak és onnan figyelik az élő műsort. Ráadásul a randalírozók többsége talán nem is török. Hiszen az IMF is olyan, mint a G8, akiket egész komoly turista had követ. Igen, ők azok, kik trendi farmerben és cipőben, trendi lappal és mobiltelefonnal mennek eme szabadtéri rendezvényre, tiltakozni a globalizáció ellen, majd este sört isznak, világmárkát persze. Mondjuk lehetnének következetesek, és egy száll ágyékkötőben mennének dobálózni, ami mondjuk prérifarkas bundájából van. Akkor talán a Green Peace is ott lenne eme nemes összejövetelen. Mindjárt érdekesebb lenne. Persze nem akarom őket bántani, mert a TV-ben és a moziban olyan pocsek a műsor, hogy én is inkább eljárhatnék másik országba paradicsomot dobálni. Persze erre van egy nagyon jó hely: minden év augusztus utolsó szerdáján a spanyolországi Bunolban. Ott aztán tényleg bokáig ér a ketchup. Azt viszont már úgy hívják, hogy Tomatina [caption id="" align="center" width="500" caption="Kép a Flickr.com oldalról. Fotó: Damián Torres / lasprovincias.es"] [/caption] Persze mindezzel nem akarom az IMF-et meg a többieket sem védeni. A kialakult helyzetben ők legalább annyira hibásak, ellentétben azokkal a boltosokkal, akiknek az ablakait betörik ilyenkor. Jó lenne ezt az egész népünnepélyt kitenni a sivatag közepére. Esetleg római módra lehetne egy arénát építeni, ahol az ilyen összejöveteleket rendezik. Copyright - CyberMacs

2009-10-09

A török nyelv nagyon hasonlít a magyarra (ez az előnye és a hátránya is :D). Viszont vannak benne olyan elemek, amik nincsenek a magyar nyelvben. Sőt, más európai nyelvben sem találunk. Ettől persze kicsit nehéz lesz lefordítani, viszont ettől lesz nagyon érdekes és különleges. A magyarban a melléknevek fokozása a bÉbÉ és legbÉbÉ, vagy szebben a -bb és leg.....bb a fokozás szabÁlyA. Ha valakinek már nagyon régen volt a magyar nyelvtan órája (és akkor is Éppen a másik nemet nézte vagy a Ludas Matyit olvasta) annak egy példa: szép, szebb, legszebb. És van egy magyar specialitás is, a leges-leges-leges-leg... amit ugye addig fokozunk, ameddig csak a kedvünk tartja. Ezt a verziót én még nem láttam más nyelvben, de ha valakit ismer ilyet, léci írja meg. :) A török nyelvben csak alacsony fok, közÉpfok (bÉbÉ), és felsőfok (legbÉbÉ) van. Nincs legfelső fok, vagy szuperfok, bármi is legyen a neven. Van viszont valami, ami ehhez hasonlít, de mégis más. Amikor nagyon szeretnÉnk a mellÉknevet hangsúlyozni, akkor használjuk. Leggyakrabban a színeknél. Ennek a használata nagyon egyszerű. A mellÉknev első szótagját kell megkettőzni. A többi - nekünk magyaroknak - megy automatikusan, vagyis a hang kicsit deformálódik a könnyebb (és jobban hangzó) kiejtés érdekében. Példa: a kék szín törökül mavi. Ha ezt fokozzuk a kékebb çok mavi, míg a legkékebb en çok mavi lesz. A mellÉknev fokozása tulajdonképpen ennyi. Viszont mi kiemelhetjük, hogy az a kék nagyon fontos kék. Vagy mondhatnánk azt is, hogy nagyon kék, de nem fokozás értelmében. Vagy egyszerűen csak azt akarjuk mondani, hogy tők kék. Akkor ebben az esetben azt mondjuk, hogy masmavi. Ez nem egyezik meg azzal, ha azt mondjuk, hogy ég kék, tengerkék, stb... Azoknak is megvannak a török verziói. Magyaroknak ez nagyon egyszerű. Egyszerűn a mavi szó első szótagja duplázódik, ebből lesz a mavmavi. Na most már csak ezt kell elmondani gyorsan egymás után hússzor, és máris automatikusan átalakul masmavi formába. Ha egy mellÉknevet ilyen formában képeztünk, azt már nem lehet fokozni. Nincs olyan, hogy en çok masmavi. A két dolog teljesen különböző. Nem is lehet összehasonlítani. Vagyis nem mondhatjuk, hogy a masmavi kékebb, mint az en çok mavi. Sem fordítva. Olyan messze állnak egymástól, mint a traktor az atomfizikától. Ez alapján a színek a következőkÉppen néznek ki. (táblázatmodul hiányában az oszlopok jelentése: török, fokozott török, magyar, megjegyzés)

Siyah -> simsiyah - fekete (pl. egy macska lehet simsiyah kedi) Kara -> kapkara - fekete (a siyah arab eredetű szó, míg a kara régi, török. Kapcsolatban van a magyar korom szóval) Beyaz -> bembeyaz - fehér (pl. a frissen lehullott hó miatt az egész város lehet bembeyaz) Kırmızı -> kıpkırmızı - piros (vörös) (pl. egy ideges ember) Mavi -> masmavi - kék (gyakran használják a tengerre, ha nagyon szép kék) Yeşil -> yemyeşil - zöld (ha valaki imádja a zöldet, és minden ruhadarabja zöld, amikor kimegy az utcára és még a körömlakkja, a fülbevalója

és a nyelve hegye is zöld, na akkor ő aztán tényleg yemyeşil) Mor -> mosmor - a mor egy nagyon sötét-lilás kéket jelent. Nem egyezik meg sem a sötétkékkel, sem a lilával. Általában lilának fordítják. Pembe -> pespembe - hivatalosan rózsaszín, de az igazán rózsás rózsaszín az a gülpembe (rózsa színű rózsaszín), amiről még egy dal is van. Ezt nem tudom mire használják, talán amikor Barbie babából kitör a rózsaszín öröm, akkor ő biztosan pespembe...Sarı -> sapsarı - sárga (figyeljük meg a hasonlatot a magyar sárga és a török sarı szó között) Ezeknek a használata általában azt fejezi ki, hogy túlságosan. Talán túlkék, túlzöld lehetne a jó fordítás. Gyakran akkor mondják, ha valaminek a színe nagyon szimpatikus, mint a kék tenger. De ennek pont az ellenkezője is gyakori, amikor valakire ráborult a rózsaszín bolt, akkor indián módra azt mondjuk: uff, pespembe Na de ne álljunk meg itt! Hiszen a fenti szabály nagyon sok esetben melléknevekre is használható. A már láttuk, miképpen szerezhethetjük meg a bazár legcsípősebb paprikáját. De ha úgy érezzük, hogy ez még mindig nem elég, a már ismert módon a török csípős, azaz az acı szót is leképezhetjük, amivel apacı lesz. Ez egy olyan varázsszó, amit ha kimondunk, az eladó képzeletében megjelenik egy olyan világ, ahol ameddig a szem ellát csak olyan csípős érzés van, ami már mindent szétmárt, és mar maradt más. Az irodalomból tanultunk olyat, amikor a szín képként jelenik meg (tudjátok: lila dalra fakadt nyakkendő), és azt szinesztéziának hívtuk. Arról viszont senki nem szolt semmit, ha a csípős íz jelenik meg kép formában, akkor az micsoda. Talán gasztronómia? Bárhogya is legyen, az apacı egy ilyen kifejezés. Biztosak lehetünk benne, ha ezt a szót kiejtjük a bazárban, az eladó hátra fog menni a raktár titkos sarkába, és valami olyat fog adni, hogy tutira estére a tűzoltóságon fogunk kikötni... És még mindig nincs vége! :) Sajnos a nyelvtankönyvek, és a nyelvtani bejegyzések már színeknél véget érnek, holott van még más is, ahol jó eredménnyel lehet használni a nyelv eme szépségét. Ilyen a káromkodás. Igen, ez sajnos általában kimarad a könyvekből, kivéve a Kapd elő c. sorozat török verziójában. Ha jól emlékszem, a 101. oldalon van néhány tipp. Bár azok többsége olyan, amit nem használnak minden nap, így kire használjuk, biztosan ledöbben, míg a hirtelen lett közönségünk hangos nevetésbe kezd. Az egyik ilyen az eşođlu eşek, minek jelentése számár fia. [caption id="attachment_1192" align="aligncenter" width="200" caption="Assimil társalgási zsebkönyv: Török"] Így aztán felmerül az igény arra is, hogy azt mondjuk, hogy hülye, meg nagyon hülye. A jó hír, hogy a fenti módszer itt is használható. Salak -> samsalak, sapsalak - A salak kb. hülyét jelent. A samsalak-ot fordíthatjuk tök hülyének. Ennek van egy olyan verziója is, hogy Ne kadar çok salak. Ami kb. azt jelenti, hogy mekkora idióta, vagy hát ez meg mekkora idióta Deli -> depdeli - A deli az őrültet jelenti. A depdeli pedig az, aki lógó nyelvvel és pizsamában fel-alá rohangál a metróban. Manyak -> masmanyak - ennek jelentése olyan, mintha

valaki majom módjára gondolkodna. Ez alapján a masmanyak egy egész őserdőt jelent. Ezt csak Tarzan tudhatja, milyen lehet... Apta - egy különleges szó. Ez annyira hülye, hogy értelme tovább fokozni, így ennek a szónak nincsen ilyen változata. Természetesen a káromkodások csak mint érdekességként szerepelnek itt. Senkit nem buzdítok a használatára. A bazárban kifejezetten nem jó alkudozásra. Könnyen lehet, hogy az eladó kezében levő igencsak nehéz tárgy repülésbe kezd és a célja mi leszünk. És persze a bazárban sok embernek van nehéz, jól röptethető tárgya. Copyright - CyberMacs

2009-10-11

Ismét egy bejegyzés, ami biztosan senkit sem érdekel, de azért le kell írni.
:DLassan végére érek annak a sok kacatnak, amivel ez a blog el van látva.
Menet közben biztosan észrevetettek egy-két újdonságot. De vannak olyanok is, amik nem látszanak. Na meg olyan is, ami nekem jó elsősorban, és persze olyan is, ami nem működik, vagy tényleg el kellene olvasni a használati utasítást. :D pl. sajnálom, hogy a Flickr album nem működik, és továbbra is kézzel kell a képeket berakni. Költözés óta egyik leglátványosabb újdonság a jobb oldalon néha feltűnő szavazósdí. Az lesz a kízókamra, mert ott fogok mindenkit kivallatni a legmélyebb titkáról. :DOtt megpróbálok olyan infókat gyűjteni, amit utána ellenetek értetek lehet felhasználni. Például olyan témában írok, ami titeket is érdekel. Elvileg ez mindenkinek jó. Júj, ez így túl nyálás lesz... :PMásik, hogy van egy automatikus modul, ami összekapcsolja a bejegyzéseket. Ez elvileg arra jó, hogy ne egy nagy káosz legyen az egész. Eddigi eredmény szerint inkább hatalmas káosz lett. :D Nem igazán jó ez a struktúra. Bár jobban lehet olvasgatni, de megtalálni már nem egyszerű (van kereső, meg tag meg mindenféle, ami azért segít). Legjobb lenne egy wiki struktúrába beírni, de akkor meg ti (és persze én se) találnátok meg az újdonságokat. Úgyhogy egyenlőre marad ez, míg valaki hátul a fészerben nem talál ki egy új, világmegváltó változást. Szóval ebben az automatikus kapcsoló modulban, a bejegyzések alján vannak a hasonló oldalak. Ez a teg-ek alapján működik. Mióta ráengedtem a rendszerre az automatikus tagelést, azóta egyszerre lett jobb, meg rosszabb. Kénytelen vagyok az automatikus tagelest használni, mert így utólag is rakhatok tageket. Különben sose találnám meg a kapcsolódó anyagot. Csak közben az automatika minden mást is bejegyez. Így ez a tagelés-összekapcsolódás még csiszolásra szorul. Ne lepődjete meg, ha hirtelen teljesen mások lesznek a hasonló oldalak. :DHa hasonló téma érdekel titeket (pl. más éttermi leírások), akkor kattintsatok a TAG-ekre. Sajnos a macska tag mindent elvisz és összekever. De hát ilyenek a macskák... :)Lássuk, mi új van még... az zoknim például... Régen volt egy térképünk. Persze régen is sok baj volt vele, de mostanra eltűnt. De nem teljesen. Jobb oldalt az ajánlott linkek mezőben megtalálható. Ennek az lenne a haszna, hogy a térképen megtaláljátok, amiről írok. Pl. hol is van az a jó kis könyvesbolt. valaha szép színes volt, de egy apró hiba miatt az új pontok mind kékek. :(Itt viszont van nekünk egy időjárás ablakunk is. Láthatjátok, ha nálunk éppen szakad az eső, és örülhettek, hogy nálatok süt a nap. :)Ennél azért sokkal hasznosabb, hogyha esetleg (véletlenül) megtetszene egy bejegyzés, akkor az alján vannak mindenféle színes gombok. Ezzel be lehet tenni Diigo könyvjelzőnek, el lehet küldeni Facebookba (meg persze a fenébe is), és akár PDF-be lementhető vagy kis is nyomtatható. Ebből a PDF azért jó, mert utazáskor magaddal viheted (a nyomtatottat is, és akkor a

melegben tudod magad legyezni is), és akkor ha elakadsz, akkor meg tudod nézni, hogyan is kell erős paprikát vásárolni. Ez tehát tényleg egy jó dolog. Ilyen színes kis ikonból rengeteg van. Ha van kedvenc portálod, web2 bizgentyűd, de nem látod az ikonját, írdál nyugodtan. Én megnézem, és ha van, akkor bekapcsolom neked. Legalább ugyan ennyire hasznos dolog, hogy felfedeztük, a macskát visszafele simogatva nem egészséges. Az ilyenek miatt lesz tele macska tagekkel az egész blog... :DAztán, van egy olyan is, hogy Woopra. Ezzel lehet statisztát kapni, hogy a látogatók mennyi ideig maradnak az oldalon, mielőtt elalszanak, és melyik bejegyzés volt az, ahonnan sikoltozva elfutottak. Ez persze nekem jó. Érdekessége, hogy az éppen nézelődő látogatóval lehet chatelni is. Jó módszer frászt hozni valakire, hogy olvasás közben hirtelen megjelenik egy ablak, hogy valaki beszélni akar veled. Én nem hiszem, hogy egyáltalán használni fogom de jó tudni, hogy ilyen más oldalakon is megtörténhet. Van egy olyan extra is, aminek az a neve, hogy . Ez egy böngésző kiegészítő, amit ha feltelepítesz a gépedre akkor kis előnézeti képet mutat neked, ha olyan linkre állsz, ami az én, vagy más Snap Shot oldalra mutat. Nézd meg, ha tetszik telepítsd fel, ha nem, akkor töröld le (mármint a kiegészítőt, ne az oldalt :))Jobb oldalt egyébként számos linket találtok, ami valamilyen szinten kapcsolódik az oldalhoz. Meg van reklám is, hátha összejön annyi pénz, amiből vehetek egy pöndörös orrú bojtos-csengős fapapucsot magamnak :)És akkor végén a legizgalmasabb. Jobb legalul van a BlogCatalog. Ez aztán nagyszerű dolog, hogy kint van az oldalon. Még egy pandasimogató versenyt is szeretnék reklámozni, de sehol sem találok ilyen beilleszthető linket. Meg persze az is jó dolog, hogy felfedeztem az időzített aktiválást, így amikor ez a bejegyzés megjelenik én még aludni fogok. :) Így legalább lehet majd előre dolgozni, és egy-egy komolyabb témára több idő jut. Na meg lehet még megjelenés előtt módosítani, ha valamit kifelejtettem. :DJa igen, hétvége eztán már végleg pihenő nap lesz, így kinek nem volt ideje, ilyenkor behozhatja a lemaradást. :)Mindenkinek további jó szórakozást!Copyright - CyberMacs

2009-10-12

Ez a mostani akár közérdekű közlemény, felhívás is lehetne. Változtass jelszót!Kinek volt szerencséje informatikai oktatásban, vagy legalább egy rövid gyorstalpalóban az ismerőstől, az biztosan tudja, mi a jelszókezelés néhány fő szabálya (érdekes, hogy viszont kamiont meg repülőt azért nem kezdünk el vezetni előzetes képzés nélkül, csak a számítógépet):- nem mondjuk el senkinek- nem hasonlít semmire, ami velünk összeköthető- minden web-oldalon mást használunk- havonta (3 havonta) megváltoztatjuk úgy, hogy az ne hasonlítson az előzőreEgy ideális jelszó kb. Ilyen: G/jsv5iNa és akkor most tegye fel az a kezét, aki mindezt be is tartja!Ugye, hogy nem. ;)Eddig merő kárörvendéssel kevert szadizmussal olvastam a híreket, mikor feltörtek valami távoli szervert és elloptak onnan egy halom jelszót. De most azért ennél kicsit komolyabb a helyzet, mert nemcsak a Hotmail, de más komolyabb helyek jelszavai is kikerültek.Persze normál esetben annyira nem gond, ha valaki a nevemben küld mindenkinek e-mailt. A barátaim már tudják, mikor kell komolyan venni. Viszont az nem annyira mókás, ha más, fontosabb helyekre is bejut az illető és ott randalírozik.Persze a komolyabb helyeknek komolyabb jelszavai vannak, meg ott tényleg betartom a szabályt, hogy mindenhol más van. Csak nem minden esetben lehetett tudni, mi lesz a komoly hely. A Yahoo e-mail pl. kifejezetten szemetesnek készült, a Google meg poénból. Azóta viszont mindkettő hasznos szolgáltatással bővült, úgyhogy nem lenne rossz, ha azokat mégse piszkálgatná senki.Na tehát, megérett az idő arra, hogy lecseréljem a jelszavaimat, amit neked is erősen ajánlok.Persze 15 év alatt jópár helyre sikerült regisztrálni, így ez korántsem olyan egyszerű, mint gondoltam. Később kiderült, hogy messze nem egyszerű, de akkor is meg kell csinálni.Elsőnek, mindenképpen el kell kerülni a hasonló helyzeteket, így tényleg olyan jelszavakat kellett gyártani, amik csak arra az egy oldalra vonatkoznak. Na persze, aztán ki fog mindegyikre emlékezni?Ugy annak meg mégsincs sok értelme, hogy utána mindezt összeírjam, és olyan helyre tegyem, ahol megtalálom. Akkor már ki is írhatnám: jelszógyűjtemény.Ezért aztán két napig gondolkoztam egy olyan módszeren amivel minden oldalon egyedi jelszó legyen, de én mégis tudjam mindet, és persze egyikből a másikba ne lehessen következtetni. A módszert azért nem fogom leírni. Ennyi előnyöm azért legyen. :)Na tehát, készen voltam, hogy akkor kezdődik a jelszóváltási maraton.Elsőnek a Google és a Yahoo volt.A Yahoo simán ment, és az van annyira jó, hogy jelezte, mely szolgáltatások kapcsolódnak hozzá, ahol szintén változott a jelszó. Ellenben a Google változtatás után minden elkezdett sikoltozni, hogy nem tud kapcsolódni. Nabanyek, ennyi minden összehálózva... És még a jobbik az, amelyik szól, nemcsak néma lesz addig, míg gyanút nem fogok, hogy miért nem jön az e-mail vagy más. Úgyhogy ezekkel eltartott pár óráig a mókázás.Miután kibogoztam a

programokat és szolgáltatásokat és megmondtam mindnek, hogy most pedig új jelszó van (persze volt ami ilyenkor újra szinkronizált, így duplázva az adatbázist, úgyhogy ezekkel lesz még munka azért), már mehettem is tovább. Persze idő közben jutottak eszembe, hogy még ez is van, az is van...sose lesz vége.Szerencsére azért általában elég gyorsan ment, mígnem eljutottam a messengerekig, pontosabban az MSN, ICQ, AOL és Skype okozta a legtöbb problémát.Az MSN ugye nem csak egy chat, hanem ott is rengeteg szolgáltatás van, mint a Google és a Yahoónál. Csakhogy míg az utóbbiaknál belépés után egy(max 3) kattintással a jelszováltásnál voltam, addig az MSN-nél az sem volt egyértelmű, hol találok a profilt. Majd ott is a képcsere és minden más kacat között kerestem fél órát, mire sikerült megtalálni. Jó pont viszont, hogy be lehet állítani, 72 nap múlva jelezze, ideje jelszót cserélni.Na akkor ez is megvan, jöhet az AOL/AIM. Az olyan volt, mint valami fantasztikus film. Egy örült film, ami sose akart véget érni. Míg a többi web-oldalnál kb. fél percbe tellett a jelszócsere, addig itt végetnemérő bolyongások sem vezettek eredményre. Az oldal ugyanis egy eléggé összekuszált portál mindenféle színes bigyókkal, ahol belépés után csak annyi változik, hogy át lehet rendezni a színes bigyókat, és megjelenik a nevem jobb oldalt. De bármi, ami közelebb vinne a profilhoz, vagy a beállításokhoz, olyan persze nincs. Ha nagyon sokat kavargok, akkor legalább találok egy "elfelejttem a jelszavam" linket. Csakhogy én nem felejtettem el. Pontosan tudom, csak meg akarom változtatni. Valahol (egy külső oldalon persze) találtam egy utalást, hogy a jelszót a chatprogramból kell megváltoztatni. Nadejő. Nálam már évek óta nincsenek fent a chat programok, hanem a központi kezelőprogramot, a digsbly-t használom. Ezen legalább látszik, hogy gondolkodtak is a program fejlesztése közben. Így aztán semmi kedvem nem volt a chatprogramot csak azért felrakni, hogy jelszót változtassak.Szerencsére a digsbly-ban benne volt ez a funkció, amiről közben kiderült, hogy egy sima link az AOL oldalára, ami viszont egy olyan oldalra visz, amit akár profilnak is hívhatunk (főleg ha becsukjuk a szemünket, a gépet pedig bedobjuk a tengerbe). Persze mindez még nem jelenti azt, hogy máris sikerrel járnék. A belépés után ugyanis kérdezi a jelszó emlékeztetőt. Vagy inkább a segéd jelszót, mint pl. mi a kedvenc filmed, stb... Ez momdjuk kicsit fura, de sebaj, erre is tudom a választ. No persze a program nem enged be. Semmi gond, most legalább végre tényleg mehetünk az elfelejtett jelszó részlegbe, ahol ismét a segédjelszót kérdezi amit persze kitartóan nem fogad el a rendszer. Van persze megoldás a segédjelszó megváltoztatására is. Meg is teszem, de az eredményen nem változtat. Látszik, hogy érzékeli az új segédjelszót (kedvenc film átvált kedvenc macskává), de akkor sem enged be.Ilyenkor jutottam el oda, hogy az oldal bal alsó sarkában levő "send us feedback" gombra kattintva kitomboltam magamat.Na ez akkor marad a régi jelszó. Ha esetleg valaki eltenné emlékébe, az se baj. Igazándiból

úgyszincs AIM-es kapcsolatam, és csak az x-drive volt az, amikor igazán használtam, de az megszűnt. Jöhet az ICQ, mi a mai napig a kedvencem. Bár ma már alig használja valaki, még mindig sokkal többet tud, mint az MSN. Itt már 1998-ban megoldották azt, hogy a fájlküldés megszakítható és később folytatható. Ezzel ellentétben az MSN-nél azt sikerült elérni, hogy vírust úgy át tudok küldeni bárkinek, hogy semmit sem tehet ellene. Ha akarja, nézheti az egészet, de a dologba beleszólása nincs. Persze ez is egy hasznos dolog. Sajnos mára teljesen kiüresedett az ICQ, minden kapcsolatam offline. De azért jelszót itt is változtatok. Persze ez is a programból megy, így ismét elővettem a digby-t. A megfelelő menüre kattintva pedig vajon hova jutun? Persze, hogy az AOL oldalára, mert az megvette az ICQ-t. Super...Így eme két chat (hacsak nem válaszolnak a nem túl barátságos, de annál hangulatosabb levelemre) megmaradt a régi jelszónál. Tiszta mázli, hogy mindkettő csak dísznek van. Persze a "hadművelet" koránt sem ér véget. Hiszen legalább 100 helyen kell jelszót változtatnom. A legfontosabbakkal elkészültem, és egyszer majd csak eljutok az utolsóhoz is. És még a kapcsolódó programokat is át kell állítani. Jó szórakozás. :D Ajánlom neked is. Nem azért, mert annyira jó érzés. A biztonság kedvéért. :) Copyright - CyberMacs

2009-10-13

Törökországnak van egy különleges macskája, a van macska. Legkönnyebben úgy ismerjük meg, hogy egyik szeme kék, másik zöld. Vagy éppen a vízben van, mert nagy hallra vadászik. A onnan kapta a nevét, hogy a Van-tó körüli vidéken él. Ez egy olyan hely, ami igencsak erős szervezetet igényel (télen fagy, nyáron hőség), így ezek a macskák Isztambulba eljutva a szokásos utcai macskáknál is nagyobb túlélőképességgel rendelkeznek. Vagyis kamion legyen a kerekén, melyik dudálni mer az utcán átosonó van macskára. A Van-tó egyébként is egy különleges hely. Anatólia más részeihez hasonlóan itt is szinte minden kisebb és nagyobb nép megfordult királyságokkal és birodalmakkal, így a történelem legalább 6000 éves. A táj és az épületek is lényűgözőek. A tóhoz pedig természetesen tartozik szörny is, mint minden jólnevelt állóvízhez. Az eredeti ismeretlen, bár a neten sok találgatást lehet találni. Én egy olyan történetről hallottam, miszerint kifejezetten szultáni testőrnek lett kitenyésztve, mindegy utolsó védelem a merénylő ellen. Mivel a macska csak egy valakihez igazán hűséges (szerencsés esetben ez a szultán), így a hozzá túl közel merészkedőket megtámadja ama nemes cél érdekében, hogy cafatokra szabdalja.

Természetesen a szemnél kezdve. Az utcán járva ha kék-zöld szemű macskát látunk, azért még nem kell tőle megijedni, és valószínűleg a sötét sikátorban sem fog a nyakunkba ugrani, hogy utána a Cat's Donald's-ban szolgáljon fel minket edelként a társainak. Bár az internetes leírások alapján a kék-zöld szem nem annyira jellegzetessége a macskának, mint a füle állása vagy a többi tulajdonsága, a törököktől még nem hallottam, hogy más macskát is van macskának (törökül van kedisi) neveznének. Tehát erre fele a kék-zöld szemű fehér bundájú macsek a van macska. Akinek ilyenje van, annak tényleg van egy macskája. A macska sokáig csak a Van-tó környékén randalírozott, mígnem eljutott Isztambulba is, ahol a többi macskával együtt beleolvadt a városképbe. 1955-ben pedig tenyésztés céljából elvittek néhányat Angliába, így a világon máshol is leterjedt. Mára már a van macska státusz szimbólum lett, védett, és szigorúan ügyelnek rá. Éppen ezért tilos az országból kivinni (a Wikipedia szerint a büntetés akár 50.000 USD is lehet). Így kénytelenek vagyunk beérni azzal, ha az utcán sikerül megsimogatnunk (és persze nem karmol össze közben). Rengeteg mókás játékot, kitűzőt, nyakláncot és egyebeket lehet kapni a kék-zöld macska szimbólumával. Van városában pedig egy hatalmas szobrot is állítottak a macskáknak. Nem mondhatja senki, hogy nincsenek elkényeztetve. :DA macskának különleges tulajdonsága, hogy nem idegenkedik a víztől. Ha nagyon meleg van, szívesen bemegy úszkálni. Copyright - CyberMacs

2009-10-14

Isztambul város különleges helyen fekszik. Egyik oldalt Európa, míg a túloldalt Ázsia. Kettő között pedig ott a tenger. Ha viszont kitör a vihar, akkor a tényleg elzárja egymástól a két városrészt. Isztambul két része között nagy a különbség. Jellemzően az európai részen vannak a munkahelyek, míg az ázsiai a lakások. Persze rengetegen élnek az európai oldalon is, és Ázsiában is sok munkahely van. Mindez azt jelenti, hogy minden reggel, és este több millió ember kell át a Boszporuszon. Ezt hajóval, vagy a két hídon tudják megtenni. Természetesen a hidak mindig telítve vannak. Egy jóltáplált péntek estén a kocsisor végigkigyózik a fél városon. Néha nemcsak a felén. A hajók is hatalmas forgalmat bonyolítanak le. Ez általában nem látszik, mert elég gyorsan eltűnnek az emberek a partról, amint kirakja őket a hajó. Tegnap viszont mindez felborult. A Márvány-tenger felől hatalmas vihar jött. Nagyon erős szellőkésekkel, és igencsak nagy hullámokkal. Ennek köszönhetően a hajóforgalmat lezárták a Boszporuszon. Csak egyetlen egy apró átjáró maradt, ami már eléggé bent volt a szorosban, így a hullámok annyira nem jutottak el odáig. Amikor este - szokás szerint futottunk - a kikötőbe, akkor láttuk, hogy le van zárva. Szép piros felírat jelezte, hogy a vihar miatt a hajózás szünetel. Ez a normál hajó (vapur) kikötőjében volt. Pedig akkor még nem is voltak akkora hullámok. Nosza, gondoltuk, ott a Turyol, ami a minibusz vízi megfelelője. Vagyis úgy megy, ahogy sikerül, csak gyors legyen. A kapitány természetesen Őrükt Ali itt is, aki inkább bepróbálkozik azzal, hogy keresztben áthúzza Tengerészeti Flotta csatahajója előtt, minthogy értékes másodpercekkel veszítsen a várakozással. Így aztán abban bízunk, hogy vihar ide, hullámok oda, olaj tankerek meg amoda, csak útra kell. Nem teljesen. Van, amit még a Turyol sem vállal be. Pl, ha a hullámok nagyobbak, mint a hajó. Így a kikötőbe érve tudtuk meg, hogy a hajó másfele fog menni, mint szokott. No de mindegy, lényeg, hogy átjussunk a túloldalra, ott majd valahogy már csak hazajutunk. Természetesen mindenki öröklően telefonált, mint szilveszter éjfélnél. Jókívánságok is voltak bőven. Elindult a hajó, rendesen tele utasokkal. Ilyenkor sose tudni, lesz-e következő járat. Ez is elég nehezen haladt a hullámokban. Szorosan a part mellett mentünk a Boszporuszon befelé. Nem ám úgy, mint máskor, hogy a legrövidebb úton, kerülgetve a hatalmas hajókat, mint megvadult szúnyog az elefántcsordában. Aztán eljutottunk oda, amikor mindenképpen be kellett fordulni a szoros közepébe. No, akkor kezdődött az igazi hullámozás. Kezdeknek azt ajánlom, ilyenkor próbáljanak másra figyelni. Haladóknak pedig, hogy egyenek nyugodtan. Ha már etetjük a halakat, akkor legyen is valami, amit adunk nekik. :DA kikötés is érdekesen alakult. Nem volt egyszerű sem beállni a helyre, sem pedig utána leszállni egy igencsak dülöngélő hajóról. Az ázsiai oldalon ekkorra már csak ez a kikötő üzemelt (meg még néhány kisebb, de azokon egyébként sincs túl nagy forgalom). Ide érkezett pár millió

ember. A szimitárusok nagy örömére (a szimit a sósperec török változata. Szezámmal megszórt kerek kifli).A buszoknál és a dolmuşoknál hatalmas sor alakult ki. Persze pár perc alatt. Mi dolmuşşal mentünk, ami azért jobb, mint a busz, mert garantáltan van benne ülőhely. A buszok tényleg, mint a mozgó (és persze dudáló) szardíniás dobozok, úgy tele voltak. Valaki az utcáról viccesen be is kiabált az egyikbe, hogy hátul, felülre még pár ember fel lehetne fektetni.Megkerestük azt a sort, ami a mi dolmuşunkért várakozik. Majd elindultunk megkeresni a végét. Befordultunk az első utcasarkon, majd a másodikon is, mire megtaláltuk, hova álljunk. Ha még sokat megyünk, akkor akár gyalog is hazaérhetünk. :DMindezek után meglepő volt, hogy csak 20 percet vártunk, mire eljutottunk a sor elejére és máris a kocsiban ültünk. Bezzeg szombat este a budapesti Moszkva-téren a 18-as villamos...Bár az egész tér nagyon kaotikusan nézett ki, komoly szervezés állt háttérben. Mármint az irányításban, nem a káoszban. A buszok, minibuszok, dolmuş percenként érkeztek. Az emberek rendesen álltak a sorokban, miközben mások irányították őket. Nem volt tülekedés, lökdösődés. Aki mégis megpróbálta, azt elzavarták.Törökországban az embereknek külön érzékük van a torlódáshoz, tömegekhez. Amint valahol felbukkan egy kisebb dugó, tömeg, ott pillanatokon belül megjelennek az árusok. Nos, tegnap egy kisebb mozgó szupermarketban voltunk. :)Végül hazaértünk, és nem tartott sokkal tovább, mint máskor. A házunk a Márvány-tenger partja mellett van. Így láthattuk, amint a hatalmas hullámok felcsapnak a sétálóutcára, pedig az legalább 3 méterre van a víz felett.Este még kinéztünk az ablakon. Akkor már a felcsapódó hullám a fákat is beborította. Egész éjjel úgy aludtunk, hogy közben hallani lehetett a tenger morajlását.Copyright - CyberMacs

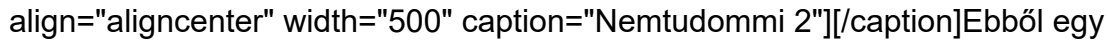
2009-10-15

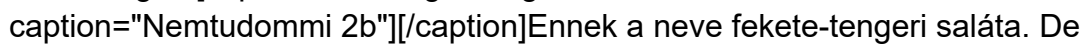
Tovább folytatódik a Hol tudunk egy jót enni Isztambulban sorozat. Ezúttal egy igazán hangulatos, anatóliai éttermet mutatok nektek, ahol olcsón és finomat lehet enni. A hely neve: Otantik Anadolu Yemekleri, amelyik elnyerte a legjobb gözleme (török palacsinta) címet is.[caption id="" align="aligncenter" width="250" caption="Çoban Kavurma (pásztorsült)"][/caption]Vigyázzunk a névvel, mert sok hasonló van. Más éttermek, fagyizók is léteznek Otantik néven. Amit mi keresünk az az Anadolu Yemekleri, ami azt jelenti, hogy anatóliai (kis-ázsiai ételek).Isztambulban négy éttermük van. Kettő Kadıköy központjában, egy İstiklal Caddesi sétálóutcában egy pedig egy bevásárló központban.Az Otantik tulajdonosa tízévesen érkezett Isztambulba. Akkoriban különböző éttermekben dolgozott, mígnem egy szép napon összeházasodott egy nővel. Persze nem tízévesen. Mindketten Sivas környékéről származnak, ami híres a jó szakácsokról. Az Otantikot is úgy kezdték, hogy a feleség sültöt főzött. A törökök pedig nagyon szeretik a házas ételeket, így nagyon hamar sikeresek lettek.Az ételek mellett a hely is nagyon hangulatos. Egy igazi török faluban érezhetjük magunkat. A székek, az asztalok, a falí díszek, mind mind elvisznek minket Törökország közepébe.[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Hangulatos étlap"][/caption]Az étterembe bőven tudunk választani a finomabbnál finomabb tradicionális ételek között. Sokat segít, hogy az étlap nemcsak angol nyelvű, hanem képeket is látunk, így jobban el tudjuk képzelni, mit is együnk.Néhány ajánlat:[caption id="" align="aligncenter" width="400" caption="Gözleme"][/caption]Gözleme, a török palacsinta. Az étterem kiérdemelte Törökország legjobb gözleme címét. És tényleg nagyon finom. Ha valaki nagyon éhes, előételnek mindenképpen ajánlatos. Kıymalı (húsos), Peynirli (sajtos-lágy sajtos), Patatesli (krumplis), İspanaklı (spenótos), Kaşarlı (sajtos-trappista sajtos), Karışık (vegyes) ízekben tudjuk befalni.[caption id="" align="aligncenter" width="250" caption="Kesme Çorbası"][/caption]Természetesen a levesek sem maradhatnak ki a listából. Mindegyiket tudom ajánlani. A Kesme Çorbası a ház specialitása. Ajánlom figyelembe a képen is látható kis dobozkát, benne a piros paprikával. :)[caption id="" align="aligncenter" width="250" caption="Kıymalı içli köfte"][/caption]Isztambuli hegy-, és minaretmászáshoz elengedhetetlen energiát legjobban a Kıymalı içli köfte elfogyasztásával nyerhetjük. A köfte a magyar fasírt török megfelelője. Az içli egy különleges bunda, míg a kıymalı a húsosat jelenti. Nagyon finom.[caption id="" align="aligncenter" width="250" caption="Mantı"][/caption]Mantı. Mindenképpen ki kell próbálni. A mantı egy olyan tészta, amibe húst csomagoltak. Majd az egész le van öntve joghurttal és csípős szósszal. Persze miután megfőztek :)Mindehhez együnk salátát is, természetesen. :)Mindez csak néhány példa a teljes készletből. Evés után, ha

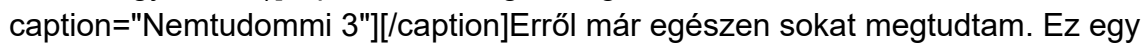
még bírjuk, akkor érdemes az édességek között is válogatni. Ha viszont tele vagyunk, akkor jöhet a török tea (çay). Ha szerencsések vagyunk, akkor a hotelünk az étterem közelében van, és a reggelit is ott tölthetjük. Bár az étterem elegáns, drágának látszik, mégis nagyon rendben van az ára. Amikor mi ketten eszünk benne, fejenként 15 líra körül jövünk ki úgy, hogy extrákat is ettünk. Térkép: Copyright - CyberMacs

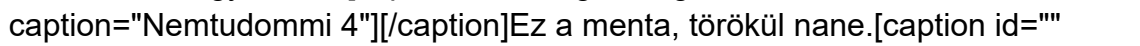
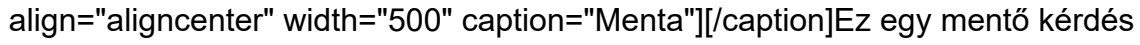
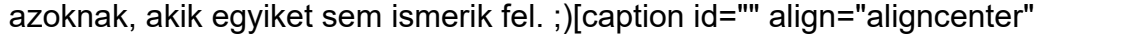
2009-10-16

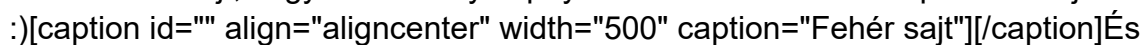
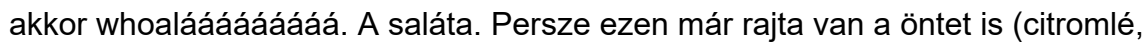
Nem olyan régen volt egy . No meg arról, hogy nem tudom, melyik zöldség micsoda, viszont cafatokra vágva, olajjal és citrommal leöntve nagyon finom. Ez alkalommal már fényképek is vannak. :) Na, akkor lássuk is őket. Elmentem a piacra, és szokás szerinte, amit találtam zöldet, azt megvettem. Majd hazaérve lefotóztam. Najó, nem mindet, mert a petrezselyem és kapor azért ismerős dolgok. :) Így várom, ki mire tippel, mik is ezek. A képekre kattintva nagyban is lehet őket tanulmányozni. :) Persze nem árt, ha fényképezés előtt levesszük a kupakot. :D Akkor az első versenyző, ami szerintem sóska vagy hasonló. De akár rukkola is lehet. :D

Következik a cakkos valami.Ebből egy rész kivágva:

Ennek a neve fekete-tengeri saláta. De lehet, hogy nem. :)

Erről már egészen sokat megtudtam. Ez egy tenger alatt növény. Valójában az ár-ápály területen él. Amikor a tenger elvonul, akkor szoktál leszedni, nem fordítva. :) A szárát le kell szedni a belső részéről, csak úgy finom. Nem egyszerű munka, ezért ritkán esszük. Lehet főzni meg sok mindent mást is. Meg igazándiból nem is salátába való. Inkább érdekességként raktam be. Nagyon sós.

Ez a menta, törökül nane.Ez egy mentő kérdés azoknak, akik egyiket sem ismerik fel. :)Ez nem zöld, viszont finom lesz tőle a saláta. Magyarországon feta-sajtként árulják a görögök. Ez csak hasonlít hozzá, és nem annyira sós. Figyelni kell a saláta sózására, ha sajtot is rakunk. Neve: fehér sajt, vagy törökül beyaz peynir. Persze ebből is van pár ezer fajta.

És akkor whoaláááááááá. A saláta. Persze ezen már rajta van a öntet is (citromlé, só, fűszerek, olíva):Nyum nyum. Copyright - CyberMacs

2009-10-19

Ismét egy virtuális túra, ezúttal a szigetekhez. :)A Herceg Szigetek, vagy csak egyszerűen Szigetek, kicsit kiesnek Isztambul forgatagos életéből. Pontosan ezért is szeretik az emberek, mert ott végre csend van.Odáig pedig egy más félórás hajóúttal jutunk el, ami szintén kellemes kikapcsolódás.Turistaként viszont nem feltétlenül jó, ha az egyébként is rövid isztambuli időből egy teljes napot erre áldozunk. Így sokaknak ez az élmény kimarad.Persze a virtuális túra nem helyettesíti az igazit, de ebben az esős hideg időben talán mégis jól esik.

:)Aki pedig csak a képekre kíváncsi:[pictobrowser CyberMacs

72157622589144796]Copyright - CyberMacs

2009-10-20

Futni mindig jó dolog. 42 kilométert lefutni pedig egy különleges élmény. De ezt nem kell annak mondani, aki szeret futni. Aki viszont utálja a futást, annak meg úgyis mindegy, nem lehet a sport szépségéről mit mesélni.

Kivéve, ha csak nincs egy ilyen különleges nap, amikor mindent lehet. A tilos hídon lehet futni. Át lehet gyalogolni Ázsiából Európába. Ez az Eurázsiai maraton. Minden turista álma, hogy a hídról fotózza a várost, az eljön egy napra minden évben. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Eurázsiai maraton"][/caption]

Mikor 5 évvel ezelőtt Isztambulba jöttem már az első éjszaka kiszúrtam a Boszporusz-hidat a hotel ablakából. Persze nem volt nehéz, mert elég nagy darab. Gondoltam is, hogy onnan bizony jó képet lehetne a városról készíteni.

A rendőr viszont másképpen gondolta, aki a végén lezavart onnan. Mert még a járdás is tilos menni, mert az emberek szeretnek innen a vízbe ugrálni. A híd közepe egyébként 131 m-el van a tengerszint felett a GPS-em szerint, míg a szélén 83m-t mutatott. Persze ugrani lehet kisebb helyekről is, de innen néha megpróbálják eltalálni a turista hajót is. Hülye egy játék...

Tehát szertefoszlott egy álmom. Mígnem a neten láttam, hogy van egy nap, amikor a gyalogosoké a híd. Nosza ez kell nekem.

Minden év október egyik hétvégéjén maratont rendeznek. Ázsiában indul, majd 42 km múlva Európában fejeződik be. A kevésbé sportosoknak van a kis maraton, ami csak 15 km. A lustáknak, vagyis nekünk pedig van egy Móka Futás (Fun Run) nevezetű, ami...hát akár azt is mondhatjuk, hogy hasonlít a futáshoz. Ez csak 8 km, de aki elfáradt bármikor bemehet a büfébe, vagy leülhet piknikezni. Akár a híd közepén is. :)

Úgyhogy erre én is készültem. Sőt, hívtam másokat is, akik nagyon belelkesedtek. Jelentkeztünk is, kemény 10 líráért. Cserébe kapunk rajtszámot, meg pólót, ha eljutunk a célig és nem ragadunk le valamelyik büfében.

A nagy nap előtt viszont hatalmas eső volt. De az még nem is baj, de még az is

kiderült, hogy korán kell kelni. Vasárnap. Így reggel 6-kor már csak én maradtam.

Éppen azon gondolkodtam, hogy vajon hogyan öltözzek. Reggel 6-kor nem derül ki, hogy hideg, vagy meleg lesz. De aztán hatalmas eső kezdődött, és ez megoldotta a problémámat. Az eső az más. Arra lehet készülni.

Még évekkkel ezelőtt jártunk tesóval Izlandon, és akkor berendezkedtünk egy kicsit komolyabb felszereléssel. A kabát, nadrág, cipő és miegymás együtt olyan volt, hogyha kiállunk a legnagyobb viharba (és persze nem minket szemel ki a villám), akkor az egész tomboló időjárásból csak annyit érzékelünk, hogy valaki iszonyatosan hátba rugdos időnként. De belül szárazság van, és csend és kényelem.

Ebből a felszerelésből sok még ma is megvan. És ki lett egészítve pár más dologgal. Pl. a fényképezőgépnek vízhatlan tasakkal, amiből bármilyen időben lehet fényképezni. Így aztán bátran készültem a futásra.

Kis csomagom a következő volt:

Vízálló kabát, nadrág, vízhatlan nadrág, bakancs, 1 zokni, 3 tartalék zokni, fényképezőgép, tartalék akkumulátor, tartalék kártya, merevlemez (képek áttöltése), tartalék merevlemez, egy rakat drót, akkumulátor a napelemből (ezzel lehet tölteni a bizgentyűket), GPS, akbil, tisztító kendő (elég mocskos volt a híd, ezért jól jött. annyira sok volt a piszok, hogy az emberek az ujjakkal írták fel a nevüket az oszlopokra), Blackberry, annak is valami vízhatlan zacskó (kiflis zacskó), állványok. Persze volt, ami kimaradt, mint pl. a napelem, a 220-es töltő, 1 kg répa meg ilyenek.

A listát végignézve, meg ahogy én is tettem magammal felöltözés után, eléggé elgondolkodtatott, hogy a bánatban is fogok futni így. Ezek közül minden cuccom pont, hogy akadályoz a futásban, kivéve az alsógyát, ami nem vízhatlan, csak mackó mintás. Persze futni mindenben lehet, ha van egy éhes medve a hátunk mögött. Talán egyedül a 23 mm-es sugárvédő ruhában nem, mert azt már nem tudja átharapni...

No de se baj, úgyse futni megyünk, hanem fotózni.

De nemhogy a cél, de még a starthoz is el kell jutni valahogy. Sema az esőt látva, inkább folytatta az alvást, meg ő sem ismeri a környéket, amit megadtak startnak az interneten (nem is ott volt). Elővettem hát az isztambuli busztérképet,

majd rövid szemlélődés után visszaraktam. Kitartóan csak arra jó, hogy ne billegjen az asztal. Marad akkor a török megoldás: kérdezzetünk.

Naja, csakhogy a start Isztambul legfontosabb útvonalán van: a Boszporuszi (első) hídon. Itt megy át majdnem minden busz. És ez van most lezárva. Úgyhogy nem lesz könnyű olyat találni, ami el is megy oda, de mégse megy át a hídon.

A kikötőben elkezdtem kérdezősködni, melyik busz megy oda (taxival bárki el tud jutni, az úgy nem ér). Szerencsémre az információnál kötöttem ki, ahol mondták, ha a maratont keresem, van oda célbusz, ami ingyen elvisz. Hurrá. Hol a busz? Hát ott, a sor vége utáni másik sor után. Elmentem oda, de ott már nem volt semmi.

Visszamentem az információhoz, akit meglepett az a hír, hogy ott bizony semmi sincs. Nosza, ő is elkezdett kérdezősködni. Mindenki tudta, hogy van busz, csak azt nem, hogy hol van. Ezzel jól elvontunk egy darabig, mígnem az egyik buszsofőr mondta, hogy arra megy. Nagyából.

Hmm... a nagyából az még jó lehet. Majd nézem a térképen, merre járunk.

Persze a híd lezárása miatt busz nem a szokott úton ment. Behajtott minden kisutcába (tényleg mindegyikbe), függetlenül, merre egyirányú. Az ő dudája volt a hangosabb. Sose lehetett tudni, a következő kanyarban jobbra, vagy balra megy. A sofőr se tudta, néha csak tippelt. Így hol közelebb, holt távolabb voltunk a célponttól. Ez is egy módja a városnézésnek.

De aztán csak eljutottunk a hídra felvezető, kőgyűrű autópályához, ami alatt egy alagútban haladt tovább a busz az ismeretlen fele. Én viszont már leszálltam. Szerencsére a start itt volt, nem pedig a térképet megjelölt helyen, így komolyabb gyaloglás helyett készülhettem is a futásra.

Igenám, de még nincs rajt számom. Szakad az eső, és mindenhol turisták rohanganak. Ők pedig se angolul, se törökül nem tudtak. Így nem igazán találtam meg, hol is szerezhetném be a számomat. Mígnem egy török azt tanácsolta, hogy hagyjam a fenébe az egészet, és fussak kedvemre. Hmm.. az ilyen apróságok miatt szeretem ezt a várost. :D

Najó, akkor elő a gépet, GPS indítása, és nézzük körbe.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A start"][/caption]

Az eső szemmel láthatóan sokaknak betett. Ki-ki megpróbált védekezni ellene, zacskóval, esőkabáttal. Vagy csak egyszerűen fürdőnadrágban és mezítláb gyakorolt. És olyan is volt, aki teljesen máshogy állt a dolgokhoz. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Mókamester"][/caption]

Nemsemmi, amikor Isztambul legforgalmasabb útja teljesen kihalt. Már mint ha az embereket nem számoljuk. Nem volt több ezer autó, sem dudaszó.

A csoport hamar három részre oszlott: Voltak a futók. Talán az egyetlen csoport, ki valóban komolyan vette. Akkor voltak a fotósok, akik megpróbáltak helyezkedni. Kinek-kinek hova sikerült felmászni.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Kolléga"][/caption]

És voltak a nézelődők, akik mindenféle sétáltak, fényképeztek, és úgy igazándiból nem túlzottan érdeklődtek az egész futás iránt. Az volt a lényeg, a híd szabad lett! :) Valahogy szépen lassan én is ebbe a csoportba kezdtem tartozni.

Elején még gondoltam, megvárom a startot, és csak aztán indulok a híd fele, de az ellenállhatatlanul csábított. Észre se vettem, máris a hídon voltam, ahol a rendőr éppen egy kupac japán turistát zavart vissza a járdáról az útra. A járda most is le van zárva, csak az út szabad.

A híd hatalmas. Nagyon jó, hogy végre oda lehetett állni, és felnézni, meg lenézni. És megint fel, megint le. Megint fel, de akkor már beesik az eső a kabátba.

Itt találunk egy igencsak ritka táblát is: Welcom to Asia, azaz üdv Ázsiában. Ez egy másik földrész, mint ami a híd másik oldalán van. Csak néhány híd van a világon, mely összeköt két kontinenst. Mindig is szerettem volna ezt a táblát

lefényképezni, de túl gyorsan hajtottunk el mellette kocsival.

És akkor elindultak a futók. Megkezdődött a maraton. A nagy, a komoly. Nem a Móra Futás, ami utána lesz majd. Hanem a valódi 42 km. Bár a kép nem lett túl jó, de azért az látszik, hogy az élen futók nem isztambuliak :)

Ők még nem is voltak sokan. Egészen kényelmesen lehetett közöttük sétálgatni. Hozzám hasonlóan más fotósok is a kilátásban gyönyörködtek, és inkább a hidat meg a panorámát fényképezték, mint a futókat.

Mire feleszméltünk, addigra már el is tűntek. A híd ismét kihalt lett. Vagyis nem teljesen. Mindenféle sétáló embereket látni, mintha éppen csak most mennének bevásárolni, vagy átsétálnak a Boszporusz túloldalára a rokonokhoz. Ki hinné, hogy itt éppen egy maraton van?

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Mint egy szombat délutáni bevásárlás"][/caption]

A kilátás viszont tényleg nagyszerű. Ellátni a Márvány-tengerig. Egyben látható az egész történelmi városrész.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Teljes, nagyméretű panorámáért klikk a képre"][/caption]

Ilyenkor még nagyban szakadt az eső. De az emberek fényképezték egymást. Háttérben a Boszporusszal. Néha persze ki se látszódtak az esőkabátból, de az a legkevesebb. Ilyen nap ritkán van.

Mire a híd végére értem (a sok fénykép miatt nem haladtam túl gyorsan), addigra az eső is elállt. Sőt, minden jel szerint lassan a nap is kisüt. Ennek két hatása lesz: az esőálló cuccom felesleges lesz, és elkezdek belül izzadni. Viszont sokkal szebb képeket lehet fotózni. Azaz vissza a hídra, még egy körre.

De előtte még elmegyek az Ázsiában üdvözlő tábla európai verziójához is, ahol egy rendőrbusz állt. A mai nap a rendőröknek is különleges, így egyikük - kezében a fényképezőgéppel - megkért egy "futót" (vagy inkább gyalogot), hogy készítse róluk egy csoportképet.

[caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="A rendőr is ember"][/caption]

Nosza, vissza a hídra. Hiszen ilyen alkalom nem lesz még 360 napig! Az idő is szép lett, a szél se fúj már annyira, és egy majom rohan át a hídon. Rohanna, nem állítanak meg minden méteren egy fénykép erejéig. Egy jó tanács: Ha szeretnék a hídon egy nap alatt átjutni, ne öltözzünk majomnak. :)

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Kedved Majom Úr, ha megbocsájt egy fénykép..."][/caption]

Oké, itt vagyunk Isztambul közepén, ahol több ezer, talán millió ember is van. Hát sehol egy simit-árus? Ahol 20 ember összegyűlik, ott mindenképpen van egy. Itt pedig sehol. Hogy fogok én így reggelizni? Éhen fogok halni!

Jön már, jön már. Kicsit lemaradt, mert sok a kliens és kevés a szélszes.

[caption id="" align="aligncenter" width="375" caption="Itt a friss simit! Simitet tessék!"][/caption]

Veszek is egyet. Most már van mit ennem, így leülök a híd közepére, Isztambul közepére, és megreggelizek. Jó hely ez. Lehet, hogy nyitok ide egy kebab büfét.

A maratonosok már messze járnak. Így rá lehet szabadítani Isztambult a hídra. Megkezdődik a Móka Futás. Már meg sem lepődök, hogy alig találni számot az embereket. A napsütésre mindenki kijött, aki csak a közelben van. A hídat pár perc alatt hatalmas tömeg lepi el. Mozogni alig lehet.

Persze azért itt is vannak egyéniségek. Mindenki meg akarja mutatni magát a kameráknak, képet készíteni, majd feltenni a Facebookra, és persze reklámozni. Nem egy embert látni a sarki kis bolt pólójában, alatta a webcímmel: . És nem maradhat el a sok-sok-sok-sok török zászló sem. Itt már nincs futása, csak elvétve. Egy hatalmas városi tér lett Isztambul hídjából. Azon gondolkozom, jövőre hozok foci labdád is.

A tömeg lassan halad tovább, és lejut a hídról. Én is velük tartok, persze még sok fényképet készítek. Bejutunk a városba, ahol megint forgalmas utcákat látunk, de most nincsenek kocsik. Csak emberek. De abból nagyon sok. Természetesen az út melletti kis éttermek, büfék mind nyitva vannak, és tele vannak vendégekkel. A hídon megéhezettek betérnek egy-egy kebabra, és "futnak" tovább. Érdekes, hogy a Burger King és más nem éppen török étterem mind zárva van. De kinek is kell a sült krumpli, amikor bevágjuk a dönnert, és megyünk tovább, tovább, mindig csak tovább...

Copyright - CyberMacs

2009-10-21

Ma van egy éve, hogy kiköltöztem. Persze ha pontosak akarunk lenni, akkor nem 365 napot töltöttem Isztambulban, és Törökországban, mert néhányszor haza mentünk. No meg az esküvő előtti időszakban akkora kavarási volt, hogy azt nem ér beleszámolni. De mégis egy év telt el azóta, hogy végleg repülőre szálltam. Eme alkalomból úgy döntöttem, készítetek egy interjút magammal. :) Persze ha nektek is van kérdésetek, akkor itt és most (meg máskor és máshol) feltehetitek. :)

Én: Pontosán mikor és miért is mentél ki Isztambulba? Megint én: 2008. október 21-én. A cél a házasság volt. Végre 5 év várákozás után együtt legyünk Semával.

Én: Mi a legnehezebb odakint? Megint én: Szerintem az, ami mindenkinél előfordul, mikor először kezd saját életbe saját lakásba: a széken otthelyezett zokni nem fog magától eltűnni, ahogy a szemét és a mosogatnivaló sem. De ha kifejezetten Isztambul nézzük, akkor az a legnehezebb, hogy nagyon gyakran van szükségem segítségre. Hiába vagyok már kint egy éve, még most is kérdezzetni kell az embereket erről-arról, mi merre van és hogyan. Persze ez természetes, de nem könnyű ha egy olyan környezetből jövünk, ahol többségében már mindent ismertünk. Viszont az újdonság mindig izgalmas.

Én: Hiányzik a magyar nyelv? Megint én: Érdekes módon nem. Nem vagyok annyira elzárva Magyarországtól, mint gondoltam volna. Minden nap tudok híreket olvasni, beszélgetni az interneten, és még akár TV-t is tudok nézni, bár az rettenetesen borzasztó. Ráadásul teljesen értelmetlenül vannak a filmek szerzői jogai megoldva, így az interneten szinte semmit se lehet nézni, csak kábelén. Hiszen az interneten sokkal jobban mérhető a nézettség, a korosztály, a régió, az érdeklődési kör, és több, célzottabb reklám helyezhető el. Persze ők tudják, miért érdemes az árral szembe úszni.

Én: És a magyar kultúra? Megint én: Ez egy érdekes dolog. Mielőtt kimentem volna, nem túlzottan érdeklődtem a magyar kultúraért. Persze próbáltam nem barbárnak feltűnni, de azért most mindez sokkal inkább felerősödött. Nemegyszer hallgatjuk munkaidőben a magyar folklór rádiót. A törököknek is tetszik, bár nem értik, miért nevetek egy-egy dalon. Olyankor el kell magyarázni, hogy a bácsi éppen a kecskéről énekel, hogy annak milyen a szarva... Persze ők jobban szeretik azokat a dalokat, amiket tudnak énekelni, így egész nap még sincs népdal. Ugyan így más, magyarság is jobban felerősödött.

Én: És a magyar konyha? Megint én: Az már nehezebb, mert ahhoz főzni kell, utána meg takarítani. :) Semának meg az Erős Pista szokott hiányozni, de szerencsére azzal jól el vagyunk látva. Lassan-lassan sikerül felfedezni, mit mivel lehet pótolni. Már csak a jó kis szalonka helyi verzióját kellene megtalálni.

Én: Hogy sikerül a török bürokráciában eligazodni? Megint én: Nehezen és alig értek belőle valamit. Szerencsére Sema nagyon benne van, így ebben sokat segít. Mikor azon gondolkodtunk, hogyan legyen kapcsolatunk, felvetődött, hogy köztes országba megyünk, mint pl. Spanyolország. De végül

úgy döntöttünk, hogy olyan helyre megyünk, ahol legalább egyikünk otthon van, egyikünknek legyen stabil. Nem vagyunk már tinédzserek, hogy bármit be tudjunk vállalni.Én: Így akkor maradt Magyarország és Törökország. Miért éppen Törökország, hiszen Magyarország már bent van az Unióban?Megint én: Azzal, hogy összeházasodtunk, Sema is már fél lábbal az Unióban van, a gyerekek pedig automatikusan teljes jogú tagok lesznek. Mehetnek majd bárhova tanulni. Persze, ha az anyjuk majd elengedi. :)Kezdetben arra gondoltam, Semának milyen jó lesz Magyarország. De aztán megismertem Törökországot, és rá kellett jönnöm, hogy egészen más, mint ahogy mi ismerjük (vagy ha csúnya vagyok, azt mondom, ahogy szeretnék egyesek, hogy ismerjük). Sokkal fejlettebbek, mint gondoljuk, és sokkal több a lehetőség. Aki valóban kitartóan dolgozik, valóban megkapja az eredményét. Itt a cégvezetők és a dolgozók is nagyon tudják, hogy nem ők az egyetlenek. E mellett megismertem, hogy Sema mennyire otthonosan mozog ebben a környezetben. Sokkal inkább, mint én valaha is Budapesten. Ebből pedig nem akartam elvinni. Ő bármennyire is beilleszkedne Magyarországra, sose tudná annyira otthon érezni magát. Hiányozna az, ami Törökországot olyanná teszi, amilyen. Én: És akkor hogy tudsz te beilleszkedni?Megint én: Sok beszélgetéssel :) Élni kell, mint eddig otthon. Mindent megismerni. Olyan igazán nem hiányzik semmi.Én: Szülők?Megint én: Nagyon sokat segít az, hogy van internet, hiszen minden nap tudunk beszélgetni. És ma már Isztambul sincs olyan messze, mint gondolnánk. 2 óra repülővel. Ez annyi, mint egy esős hétfő reggel a Belvárosban. :)Én: Isztambul délebbre van. Hogy bírod a klímát és az időeltolódást?Megint én: Az időeltolódás az egy olyan dolog, amiről elég csak tudomást venni. Ez az 1 óra különbség fel sem tűnik. A klíma nem különbözik annyira Budapesttől. A Boszporusz miatt nincs olyan meleg, mint ezen a szélességi fokon várnánk. És bár télen nincs olyan hideg, havat is lehet látni. Csak nem marad meg hetekig. Persze ez függ a helytől is. A Fekete-tengerhez közelebb (onnan szokott a rossz idő jönni...ezek az oroszok... :D) azért tud hideg is lenni, míg nyáron az aszfalt-beton rengeteg közepén egész jó kis hőkatlanos erőművel lehetne üzemeltetni.Én: Azt mondják, Isztambul egy hatalmas labirintus. Mégis, hogy tudsz kiigazodni?Megint én: Meg kell érteni a logikát. Ez pedig az, hogy valójában senki se ismeri a várost. Egy amolyan közelítés-féle módszerrel haladunk mindig. Ennek az a lényege, hogy először meghatározzuk a városrészt, és oda próbálunk eljutni. Ez olyan, mintha külön városok lennének. A városrészek egymással elég "vastag kábellel" vannak összekötve. Egyikből a másikba könnyű átmenni. Így célunk a városrész központja. A városrész is több darabból áll, ahova a központból már el tudunk jutni. Ezeknek is vannak kisebb központjai. Nagy előnyünk, hogy a városrész központjában már tudni fogják az ember, melyik busszal lehet az alközpontba jutni. Ott pedig már lehet tovább kérdezgetni. Általában a támpontok a bankok,

mecsetek, hidak, benzinkutak. Ezek pedig könnyen megtalálhatóak.Én: Hogy érzed, turista vagy még, vagy már helyi lakos?Megint én: A kettő között. Kitarotán nyitva tartom a szemem, és még mindig mindent lefényképezek, megnézek. Még mindig rengeteg érdekes és izgalmas dolgot találok. Viszont már nem probléma egyedül is megállni a lábamon. Furcsa dolog, de turistaként sok minden sokkal egyszerűbb: az ember ide jön, megpróbál éve maradni, aztán haza jut valahogy, ha másképpen nem, a követség segítségével. Itt élni teljesen más. Nem lehet elkölteni az összes pénzt, nem szabad az egész nap városnézésre. Viszont bármikor újra vissza lehet menni ugyan abba a boltba, ugyan arra a pontra ahol jó képet lehet fotózni. Ezt azért néha elfelejtem. Inkább esőben és viharban is fényképezni akarok, pedig másnap, másik héten vagy másik évben is megtehetem.Közben pedig nagyon jó, hogy megszűnt az a fal, ami a turista és a helyi lakosok között van. Jó érzés elbeszélgetni az eladóval, nemcsak elmutogatni és hazajönni.

Én: És most hogyan tovább?Megint én: Jön a következő év, majd az azt következő, és így tovább :).Copyright - CyberMacs

2009-10-22

Egy éve vagyok kint Isztambulban. Eme különleges alkalomból egy különleges bejegyzés lesz. Mondhatni úgy is, hogy átadom a szót a közönségnek. :)Kíváncsi vagyok, kinek mennyire tetszett Isztambul. Ha tetszett, miért? Vagy miért nem? Mi az, amiért újra eljőnnél ide?Mi az, ami kimaradt? Amit szerettél volna megnézni, de nem jutott rá idő?Mi az, ami nem úgy volt, mint az utazási iroda mondta? Mit hiányoltál. Miről szerettél volna többet megtudni?És aki még nem volt, de szeretne eljönni: mit tart a legérdekesebbnek, amiért pont ide akar eljönni?Najó, nem kell regényt írni (bár nem bánám ha hosszú élménybeszámolók lennének). Elég csak 1-1 dolgot felsorolni, röviden: Mi tetszett a legjobban, mi a legkevésbé.A kedvenc látnivalók mellett jöhetnek a kedvenc éttermek, ételek, macskák, buszsofőrök, minden. :) Tiéd a szó.
:)Copyright - CyberMacs

2009-10-23

Isztambul a macskák városa. Bizonyos értelemben mindenképpen. Ha csak azt számoljuk, hogy minden emberre 3 macska jut, akkor (a nemhivatalos 20.000.000-os lakossal számolva) legalább 60.000.000 macska él itt. (Sokan mondják, hogy az a projekt, miszerint Isztambul összes macskáját lefotózóm, nem fog összejönni). Minden macska egy külön világ. Ezt jól tudjuk. Sőt, egy külön dimenzió, amiben jól elvan, és csak akkor érintkezik a mi világunkkal, ha zacskó hangja átszűrődik a dimenziók közötti résen. Egyes sötét, elhagyott síkátorokban éppen ezért nem is ajánlatos meggondolatlanul zacskót csörgetni, mert hitetlenül gyorsan rengeteg macska ott terem. Egyik másik macska igazi különlegesség Isztambulban. Mostani bejegyzés a Vén tengerésről szól. Ez a macska a Karaköy Turyol kikötőjénél lakik. A halpiac mellett. Na, ez aztán a macskák igazi találkahelye. Míg máshol a területek méterben vannak felosztva, itt centikben mérhető, melyik bajusz meddig érhet, amikor hajnalban megérkezik a friss áru. Pár méterrel onnan viszont már csendes élet van. Leszámítva persze azt a kb. 2 millió embert, akik hajóval érkeznek. Így ezen a területen már csak pár macska él rendszeresen: A Foltos meg a Vén tengerész. Mindketten állandó részei a kiállításnak. Persze nem mindig ugyan ott hevernek. Ők igazán szerencsések, mert nemcsak a halpiac van a közelükben, hanem a hajóról érkezőktől is rendszeresen kapnak enivalót. Így Karaköybe megérkezve fogadóbizottságunk is van. Régebben, amikor még volt pad, akkor mindketten a padon ültek úgy, mint bárki más, ki várja a hajót. [caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Hol van már az a hajó? Megint bedugult a Boszporusz?"][/caption] Ha reggel, kellemesen melegen süt a nap, akkor a Vén tengerész a mentőövegbe szokott sütkérezni. Azt egyszer már majdnem sikerült lefotózni. [caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Nyáááááááááááááááá, megjött végre a reggeli"][/caption] És ha végre megérkezik a reggeli, akkor utána máris kezdődik a szieszta. :) [caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="Ahoj, hol a pipám?"][/caption] [caption id="" align="aligncenter" width="500" caption="offffffff, de bezabáltam..."][/caption] Copyright - CyberMacs

2009-10-26

Isztambulban turistaként legjobb, ha gyalogolunk. Ez viszont jelentősen behatárolja, meddig is juthatunk el. Így időnként nem árt, ha mégis felszállunk valamire. Leginkább a hajó az ajánlott. Egyszer, mert amerre megy, jó a kilátás, kényelmes és még tea is van. A másik pedig, hogy nagyon nem lehet elrontani (de el lehet rontani), és mindig vissza tudunk jutni a kiindulási helyre. Meg persze a kikötő az olyan, amit könnyű megtalálni. A busz, és a dolmuş, pláne a minibusz viszont nem ilyen. Ott néha a helyi lakosok se tudják, végül hova fogunk kikötni. Viszont a villamos. A villamos olyan, hogy az mégiscsak arra tud menni, amerre a sín van. Akárhogy is próbálkozik a sofőr másfele. Márpedig próbálkozik. Ezért aztán a villamos is ajánlott turistáknak, hogy Isztambulban ezzel közlekedjenek. És nincs is belőle sok. Így nem lehet elrontani, bátran használjuk. Isztambulban két ismert villamos van: egyik ami a sétáló utcán, az İstiklâl Caddesi-n, közlekedik. Ez egy piros nosztalgia villamos. Mindenki imádja fotózni, és éppen úgy nem maradhat ki egyetlen isztambuli filmből sem, mint a hajó és az Aya Sofya. Ez a villamos éppenhogy a sétáló embernél egy picit meggyorsabban. Jó buli rá felszállni, de hacsak nem vagyunk nagyon fáradtak, nem érdemes. Elég ritkán jár, és mindenhol megáll. A sofőrnek viszont felsővezetékéből vannak az idegei. Péntek és szombat este, mikor pár millió ember rohangál ezen az utcán, és ennek a fele a villamos előtt, kész csoda, hogy nem száll ki szabályával és vág rendet, mint a dzsungelharcosok az esőerdőben. A másik villamos pedig az, ami a történelmi negyed kellős közepén megy. Ezzel tudunk a reptérhez is kijutni. Így mindenképpen fontos, hogy tudjunk róla. Ha másért nem is, azért mindenképpen, hogy felkészüljünk mind arra, hogy el kell előle ugrani, mind pedig, hogy a fényképek 20%-ba bele fog lógni. Ez a villamos, olyan, mint a budapesti combinó, csak kék, két részből van, és nem rohad le. És nem feltétlenül áll meg a piros lámpánál. Sokat segít az egészségünknek, hogy amikor csenget, nem keverjük össze a fagylajt áruval. Ezt a villamost is, mint minden mást, akbillel tudjuk használni. És mivel a reptérre ezt tudjuk használni (átszállás metróra), így érdemes megismerni ennek az útvonalát, és fontosabb állomásait. Két iránya van, de az egyszerűség kedvéért mindkettőn két végállomás is van: Zeytinburnu vagy A. Ö. Y. - Ez megy a reptér felé. Eminönü vagy Kabataş - Ez megy a kikötő felé. És akkor lássuk a fontosabb megállókat, mégpedig a reptér irányából. Ha a reptérről jövünk (ez egyébként csak a tapasztaltabbaknak ajánlott), és nincs sok csomagunk akkor a metróval az Aksaray megállóig kell menni. Ez most éppen a végállomás, de sose lehet tudni. Innen rövid gyaloglással (kövesd a tömeget át az aluljárón, ami egyben bazár is) jutunk el a villamosmegállóhoz. A megálló neve: Yusufpaşa. Tehát ha haza szeretnénk menni, és nem akarunk taxizni (mert elherdáltuk az összes pénzünket, vagy mert kalandosnak érezzük a 30 kg-os csomagokkal és a

vasmacskával a tömött aluljárókat és mozgólépcsőket), akkor ennél a megállónál tudunk átszállni a metróra. Sok csomag esetén a Zeytinburnu megálló jobb, mert kevesebbet kell gyalogolni. Aksaray: Ne tévesszen meg senkit a neve. Ez nem ugyan az, mint a metró megálló. Normál esetben itt nem szállunk le, mert itt nincs olyan érdekes látnivaló. Leginkább enni nem jövünk ide. A környéken egyébként sok az orosz. Így ha valakinek esetleg nosztalgiája van, vagy orosz nyelvvizsgára készül csak rossz gépre szállt, akkor itt a helye. Laleli-Üniversitesi: Ez az egyetemi megálló. Innen rövid sétával juthatunk el a Tulipán Dzsámihoz, törökül a Laleli Camii-hoz. Még itt se együnk. Beyazıt-Kapalıçarşı: A Beyazıt Camii és a Nagybazár egyik bejárata. Innen a Könyvbazárt innen érjük el a legkönnyebben. Nemcsak a bazárt, hanem az utca másik felét is érdemes megnézni, ha vásárolni szeretnénk. Itt van pl. a Koska, ahol lehet édességet venni. Çemberlitaş: Kiemelten fontos megálló. A Nagybazárba innen is be tudunk menni, és itt van a Çemberlitaş hamam is. Ugyanitt van egy oszlop, a Konstantin oszlopa. Pár éve (1955-ben) kezdték meg a felújítását. Ha szerencsénk van, hamarosan befejeződik. Innentől kezdve már találunk jó éttermeket is. Figyeljük az árakat az étlapon. Ajándékokat viszont itt már ne vegyünk. Inkább a Nagybazárban és a Fűszerbazárban nézzünk körbe, mert itt minden nagyon drága. Innen befele akár gyalogolhatunk is. Merészebbek balra, mindig csak lefele, levághatják az utat a kikötő felé. Sultanahmet : A központ, a Kék Mecset. Itt van minden, ami az útikönyvekben van: AyaSofia, Ciszterna, stb.. stb.. stb... Gülhane : Az AyaSofya-ba innen is bemehetünk. Nincs túl messze a Sultanahmed megállótól. Ez is kimondottan a turistaközpont, bár már nem annyira. A Gülhane park (rózsa han) bejárata. Sirkeci : Ide eléggé kacskaringósan és csengetősen jut el a villamos. Minap erre járva sok csalogató éttermet láttunk. Tapasztalat egyelőre még nincs, de jól néznek ki. Sirkeci az Orient Express végállomása és egyben a legfontosabb kikötő is. Itt aztán van büfé dögvél, így a hasunk biztos nem marad üresen. Eminönü: A Sirkeci kikötő folytatása. Valójában ez maga a kikötő. Ha bárhol eltévedünk, akkor Eminönüt kell mondogatni, és ide fogunk jutni. Ez Isztambul szíve. A kikötőn és a szotyolán kívül itt van még a Fűszerbazár, a Yeni Cami, és innen felfele indulva tudunk a bazárban bolyongani. Ha szerencsénk van, akkor a Nagybazárhoz vagy a Szulejmán Dzsámihoz jutunk ki. Más esetben... tudjátok: eminönü...eminönü...eminönü... :) A dolog érdekessége, hogy ezt az egész városrészt Eminönünek hívják, mégis a név alatt általában a kikötőt értik. Ha mégse lenne egyértelmű a segélykérésünk, akkor a másik csodaszót használhatjuk: szultánahmed...szultánahmed...szultánahmed... :) Karaköy: Ez már a másik oldala az Aranyszarv-öbölnek. Egyes utazási irodák szeretik a turistát megtréfálni, és azt mondják, ez már Ázsia, az imént meg a Boszporuszon mentek át. Pedig ez nem Ázsia. Oda viszont innen hajóval könnyedén át tudunk

menni. Vagy pedig felkapaszkodhatunk a Galata-toronyba és a sétáló utcába (İstiklâl Caddesi) (szemfülesek Tunnel mennek fel, és a torony tövében egy teázóban várják be azokat, akik kifáradtak a felmászásban).Eminönüt és gyakran női bazárnak hívom. Karaköy pedig a férfi bazár. Itt láthatjuk is, miért. Míg Eminönüben általában enni-, és hordanivalót (magyarul ruhát) vásárolhatunk, addig Karaköyben tv-távírányító, csavarok, hangszerek, csövek, lámpák, és ehhez hasonló dolgok vannak.Tophane: Ebben a megállóban egy szép dzsámit találunk. Az igazán fontos része viszont az, hogy ha a sétáló utcából szeretnénk visszajutni a hotelbe, akkor nem kell végigyalogni rajta. A Galata-torony felé menetben bal fele bármely szélesebb utcába ha bemegyünk, és mindig csak lefele megyünk, akkor vagy ehhez, vagy a másik (Fındıklı Address:) megálló közelébe jutunk.Fındıklı : A Tophane-hez hasonlóan a hazajutásban lehet fontos szerepe. A parkban is jó a kilátás, és van a közelben egy finom süteményes.Kabataş: A végállomás. Innen tudunk hajóval a Szigetekre bejutni, felvonóval a Taksim térre és buszokkal tovább menni az európai oldalon. Nagyon fontos hely, ha a hotelhez akarunk visszajutni, mert a buszok többsége vagy a Taksim térre, vagy a ide fut be. Hazafele mind a sétálóutcából is elgyalogolva a Taksim térre, a felvonóval lemegyünk és visszajutunk a hotelbe.(ez a felvonóval lemegyünk összeállítás azért viccesen hangzik)Copyright - CyberMacs

2009-10-27

Válság van, ez nem vitás. Bár szerintem leginkább média válság, amivel olyan remekül ijesztgetik az embereket, akik erre visszafogták a vásárlást, így tényleg komoly lett a válság. Bár néha nevetünk jókat, amikor Amerikában bejelentik, hogy félünk, Magyarország magával rántja az egész világot a szakadékba... Féljete is, ne csak a nyilainktól, hanem a közgazdászainktól is! Aztán majd finálénak rátok eresztjük az APEH ellenőröket is. :D :DA szokásoson kívül más dolgokat is sikerül felfedezni. Mostanra már nem nyilvánvaló, hogy a válsággal egy nagy változás is zajlik. Azt még nem tudjuk, hogy jó, vagy rossz. Persze nyertesek mindig lesznek, akikről majd a vesztesek szaftos összeesküvés-elméletes könyveket tudnak írni. De mindenképpen változik. Itt, Isztambulban, amit legjobban érzünk (a szokásos dolgokon kívül), az az éttermek kiszolgálási minőségének romlása. Nagyon sok kedvenc éttermünkben elég csapnivaló lett a személyzet. Olyan, mintha kilóra eladták volna az agyukat. Megkérdeztem Semát is, ő mit érez, és szerinte is nagyon romlott. Az étel kitartóan finom, meg minden. De néha komolyan meg kell küzdeni, hogy elmagyarazzuk, kóla kő, nem pedig víz. Nagyon sajnáljuk ezt a tendenciát. Egyes helyeken még az ételből is kimaradt az, amitől finom volt. Így lassan-lassan, de megváltozik az, hova ülünk be. Főleg azokat kezdtük kerülni, ahol át kell verekednünk magunkat a mocskot, pedig régen tiszta volt. Szerencsére nem minden hely ilyen. Van, ami kifejezetten előnyére változott. Így jó látni, hogy nem mindenki örült meg. Csak más-más módon próbálják a válságot kezelni. Nagyon reméljük, hogy az utóbbiak fognak fennmaradni. Mindezzel teljesen ellentétes az, amit Magyarországon tapasztaltunk. Amikor augusztusban ott (nektek itt) jártunk, teljesen meglepett, mennyire segítőkészek voltak több boltban is. Alig volt olyan hely, ahol ne ugráltak volna körbe minket. És még hasznos tanácsokat is kaptunk. A tedd vissza a polcra összehajtogatva pedig teljesen eltűnt. Lehet, hogy csak nekünk volt szerencsénk, de azért remélem, hogy mégis előnyére változnak a dolgok. Copyright - CyberMacs

2009-10-28

Ki ne hallott volna a következőkről:- A magyarok nyilaitól ments meg minket, Uram!- Tokai bor, világhíres- Kalocsai paprika, világhíres- Magyar szalámi, világhíres- és még lehetne folytatni....Na ezek azok a dolgok, amikből senki nem tud Isztambulban.Az rendben van, hogy a Pick szalámi, a disznóhús miatt nem jut el Törökországba, de hogy a többi se, az azért...Holott mi itt bőszén nyitogatjuk a magyar borokat, etetjük a népet Erős Pistával és Pöttös Rudival, és mindenki imádja. Mégse ismeri senki.A vikinget lehet emlegetni, pedig csak fél Európát dúlták fel. A magyarok az egészet, és Bizáncba is gyakran látogattak. Mégse hallott róluk soha senki.Hogy is van ez? Hol van a hungarikum? Miért van az, hogy Franciaországtól Bulgáriáig borok, sajtok, paprikaszószok, és sosehallott termékek kaphatóak (melyek nem is finomak), csak éppen a magyar híresség terén van üresség?Copyright - CyberMacs

2009-10-29

Törökország történetét nehéz leírni. Valahol az őskorban kellene kezdeni, és mindenképpen össze kell kapcsolni Európa, Ázsia és Afrika történelmével. Ezek után se fogjuk érteni sem pedig átlátni, de legalább jó bonyolult lesz. :)Így aztán marad az, hogy időnként kiragadok 1-1 alkalmat, és arról írok. A mai nap a köztársaság ünnepe.A Török Köztársaság idén ünnepli a 86. születésnapját. Ha belegondolunk, 86 év alatt Magyarország majd' minden államformát kipróbált, ami csak lehetséges, meg olyanokat is, amik elméletben sem léteznek.

Mindeközben a törökök jól elváltak ezzel az eggyel. No persze ez sem volt unalmas, mert az elmúlt 86 év elég színesen telt.Az október 29-e nem feltétlenül munkaszüneti nap. Hivatalosan az, de ezen a napon a lelkes törökök tovább építik a köztársaságot. Éppen ezért az igazi buli este van.Napközben a város is teljesen más arcát mutatja. Mindenhol hatalmas zászlók lógnak. A hatalmas azt jelenti, hogy a toronyház tetejéről lelóg az utcáig. Igazán érdekes és egyedülálló látvány. A tavalyi zászlókról képek.Este pedig az emberek kivonulnak az utcára. Akkor kezdődik csak az igazi ünnepség. Az emberek zászlókkal és fáklyákkal énekelve vonulnak és kerülgetik a zászló és fáklya árusokat. A Dolmabahçe palotánál vonalnak végig, majd a menet a Beşiktaş-nál ér véget. Közben pedig a Boszporusz-hídnál tűzijáték van. A híd végig vörös fényben fürdik.Megyünk ma este is, ahogy egy évvel ezelőtt tettük. Majd töltek fel új képeket is.Copyright - CyberMacs

2009-10-30

Előkerestem a bakancsot, leporoltam a vízálló kabátot, az ágy alól előkotortam az esernyőt, és lecsutakoltam a csónakot. Igen, vége a nyárnak, kezdődik az esős időszak...Isztambul időjárása nem különbözik annyira a Budapestitől. Nyáron picit melegebb van, mint Budapesten, télen is kicsit melegebb van, mint Budapesten, és ha leesik 3 mikrométer hó, akkor megáll a forgalom, mint Budapesten...Viszont ha elkezd esni az eső... Az nem áll meg tavaszik. Ezt úgy hívják errefelé, hogy tél.Ez persze nem jelenti azt, hogy nincs hó. Isztambul egyes részein akár fél méteres hó is eshet. Az egyes részei az olyan 40 km-e innen van, a majdnem belvárosban.Török országban pedig télen több helyen is magas hó is lehet. Tavaly volt olyan falu, amit ki kellett ásni a hó alól.De nem kell messzire menni, mert tiszta időben a Boszporuszról is lehet látni egy havas hegycsúcsot a Márvány-tenger túloldalán.A tenger ezen oldalán viszont addig is eső, eső, eső és eső. Az utcákon pedig bokáig érő patakok.Így aztán csutakolom tovább a csónakot. :DCopyright - CyberMacs

2009-11-02

Idén mindent pont fordítva volt, mint tavaly: Európa helyett Ázsiában ünnepeltünk, felhőtlen idő helyett szakadt az eső, akkor kevesen voltak most sokan, akkor a legnagyobb zászlót vettük, most kicsit, bár nem olyan nagy a különbség, most is elég nagy. És még dudát is vettünk. :)Előtte egy kis történelem. Az Oszmán birodalom minden szempontból meggyengült, amikor belépett az I. Világháborúba abban a reményben, hogy visszakapja a régi dicsőségét. Ekkor már régen nem a szultán volt az igazi uralkodó, hanem más fajta diktatúra volt. Mindez a 20. sz. elején volt, amikor ezen a környéken még hírből is alig ismerték a "köztársaság" fogalmát. Éppen ezért egyáltalán nem egy olyan államforma volt, amire mindenki vágyott. Sőt, sokaknak kifejezetten kellemetlen ha a monarchia jelleg eltűnik, megszűnnek a földesurak, stb...Az I. Világháborút a törökök elvesztették és Magyarországhoz hasonló sors várt rá. A mediterránt a görögök, a Kaukázust az oroszok, a Földközi-tenger vidékét a franciák és az angolok, Isztambul pedig mindenki akarta.Mindennek tudott ellenállni egy katonai vezér, aki kizavarta az ellenséges csapatokat az országból. Őt hívták Atatürknek. Tettéért a törökök máig hálásak, abban az időben pedig annyi követője volt, hogy őt akarták megtenni uralkodónak. Ő, a kor hozzá hasonló személyeivel ellentétben, az így szerzet hatalmat nem arra fordította, hogy diktátor legyen, hanem hogy köztársaságot építsen.Biztos, hogy rengeteg mindent lehetett volna másképpen, jobban is csinálni és számos hibát, ellentmondást találhatunk. Mégis, ő nemcsak kihozta a népét a középkorból, megtanította a demokráciát is. Ami azért lássuk be (akár Irakot, akár kis hazánkat nézzük) nem is olyan egyszerű dolog. Mindez nem megy egyik napról a másikra, és talán a 86 év sem volt elég, de Törökország elindult egy fejlődő úton, amin azóta is halad, és nem is rosszul. Elég ha azt nézzük, hogy kikerülték a II. Világháborút.Így ezen a napon tényleg van mit ünnepelniük és megköszönniük a törököknek.Mi is indultunk a 7-kor kezdődő utcai felvonulásra. Persze nem volt egyszerű megközelíteni, mert az utak már le voltak zárva. Egyik helyen a rendőr még falat is épített. A szomszéd építkezésen talált macskakőből egy egész sort kirakott. Jó, hogy láttuk, amikor építette, különben nem vesszük észre. Viszont legalább jó kedvvel kezdtük az ünneplést. :)Az utcába érve - ami máskor egy nagyon elegáns kb. 10 km-es sétáló utca - már gyülekeztek az emberek. És persze az árusok is. Olyan volt, mintha a kínaiaktól mindent megvettek volna, ami piros. Így lett sapkánk. :)Persze zászló és lufi is volt minden méretben. Meg simit is. A gyors bevásárlás után ennivalót kerestünk. Gondosan ügyelve persze, hogy legalább ezen a napon mindenképpen török büfébe menjünk. Ez nem is volt olyan könnyű, mert minden hely már tele volt. Jó egy kilométert megtettünk, mire találtunk egy szabad sarkot. Mármint büfésarkot, nem pedig utcasarkot. Bár abból se volt szabad, ahogy egyre gyűltek az

emberek. Jó volt látni, hogy az emberek nem a kocsmákból jöttek, és tényleg lehet ünnepelni. Sokan hoztak kis gyereket is, akik nagyon élvezték a különleges napot, a hatalmas zászlókat, a lufikat és persze a dudákat is. Mikor már eléggé megtelt az utca elindult a tömeg. Közben elkezdődtek az énekek is. A menet néha átcsapott tüntetésbe is, hiszen 86 év alatt jópár tüntető dal is született, ahol elég csak a célszemélyt vagy a célnemzetet kicserélni. Azért ezek sokkal kreatívabbak voltak mint a "mondjon le" és a rokonok emlegetése. Mindezek csak 1-2 dal erejéig tartottak, mert utána visszatértek a sokkal kifinomultabb katona-, és köztársaság dalokra, melyeket jobban lehetett énekelni és táncolni. Közben egyre több piros dolog került elő, még rakéta is akadt. Az emberek közül sokan felültek az oszlopokra, megállók tetejére. Mások pedig az utcai boltokba néztek be, ha már úgylis erre jártak. Végül elértünk a buli helyszínére ahol sok zene, tánc, ünnepi beszéd majd tűzijáték is volt. A tánc persze az utcán levő törököktől származott, nem pedig valami színpadi műsortól. A törököknek elég a zene és mindjárt az egész utca együtt énekel és táncol. Copyright - CyberMacs

2009-11-03

Két hete még pólóban rohangáltunk, aztán máris elő kellett venni az esőálló felszerelést. Erre mit látunk? Esik a hó... November elején... Ilyenkor még Magyarországon sincs hó. Én meg jól eljöttem egy déli mediterrán országba... Az egész úgy kezdődött, hogy még sütött a nap. Bár nem volt forróság, de azért elég meleg volt. Majd elkezdett esni az eső. Na, tessék, itt a tél. Isztambulban a tél ugyanis egyet jelent a vég nélküli esővel. Néha azért van hó is, amikor a gyerekek tepsiben szánkóznak a meredek utakon. Szánkó nincs, mert annyi ideig nem marad meg a hó. Viszont azon az egy napon, míg tart, az iskolában szünet van. Mert olyankor a közlekedés is... pont mint Budapesten, csak itt kicsit több a kocsi, így a dugónak is más a mértékegysége. De mindez csak januárban szokott előfordulni. Régebben gondoltam is, ha Sema januárban jön Magyarországra, akkor majd mutatok neki rendes telet. Közben azért kiderült, hogy Magyarországon nem, de Törökországban annál többször látott havat. Most viszont november van. Annak is az eleje. Jó jó, hogy hideg van, de ennyire? Az esőnek meg csak nem akar vége lenni. Az utca túloldalára lassan csak csónakkal lehet átjutni. Milyen jó is ilyenkor, hogy a kenyér házhoz jön :) Így a hétvégét megúszhatjuk úgy, hogy nem kell a lakást elhagyni. Persze valami úgyis van, amiért mégis csak elő kell halászni a fűtött búvárfelszerelést, és ki kell lépni az ajtón. Isztambuli eső De ez még mindig csak eső. Most viszont már hó is van! És az a jobb, mert tegnap reggel olyan "eső" volt, hogy vízszintesen szálltak a jégdarabok. Alig bírtam a szivárványt lefényképezni a hajóról, mert annyira fúj a szél, hogy két kézzel kellett kapaszkodni. A szivárvány viszont nagyon szép volt, hála annak, hogy a hátunk mögött igencsak sütött a nap. Ez egy teljes szivárvány volt. A másik vége és további képek .Copyright - CyberMacs

2009-11-04

Úgy látszik, kalandokban nincs hiány. Tegnap nagyban dolgoztunk (azt a típust amit jó nézni - nézni de nem csinálni), amikor a kolléga szólt, hogy az egyik szobában nem látni semmit, akkora a füst. Mentünk is azonnal, hogy oltsunk, és még a gázt és a villanyt is azonnal lekapcsolta valaki. Csakhogy tüzet nem találtunk. A szobában semmi sem utalt arra, hogy bármi is égne. És még hideg is volt. Elkezdtek tapogatni a falat, hátha meleg valahol, így kiderüljön, honnan is jön. Mert a szobában semmi olyat nem láttunk, ami luk lenne vagy bármi, ahol a füst vígan rohangálhat. De semmi. Minden jég hideg... Najó, akkor a szomszédból jön. Balra-jobbra elég vastag fal választ el a szomszédától ahhoz, hogy onnan jöjjön (azok a szomszédok külön házban laknak), így maradt az alsó. Meg a felső, mert néha olyan volt, mintha a füst sunyin fenről jönne lefele. De náluk is csak füstöt találtunk Így aztán kimentünk az utcára, hogy megnézzük, mégis honnan jön a füst. Még a háztömböt is megkerültük, ami egy külön kaland itt, Isztambulban. De csak annyit láttunk, hogy a füst sunyi módon hajtúkanyarban jön elő a tetőről miután megkerülte a házat, de nem az a forrása. Eddigre a tűzoltók is megérkeztek (emlékeztető: magyarok alapították - Gróf Széchenyi Ödön). Persze külön kaland volt a hatalmas tűzoltó autót behozni a szűk, kacskaringós utcákon. Őket szintén meglepett, hogy nincs tűz sehol. Szerintem ők is fáztak. Így együtt kerestük tovább. Sehol semmi. Végül, csak úgy próbaképpen megnézték a padláson a kéményt is. Arról kiderült, hogy a nyári tetőjavításkor sikeresen bebetonozták, mondván úgyis mindenki radiátort használ. Igenám, de a legalsó szomszéd annyira fázott, hogy begyújtott a kandallóba. A füst pedig nem tudott hol kimenni, átszivárgott a szobákba a kéményből. A lakó pedig, ki egy öregapó, vígan melegedett a kandallónál, nem hallva a tűzoltók nehéz csizmáinak meg a mi sikoltozásainknak a zaját...Copyright - CyberMacs

2009-11-05

Seda szereti a rágcsákat, így a grissinit is. Ez a ropi olasz változata, ha nagyon egyszerűsítünk, mert annyira azért mégsem hasonlít. Egy hosszú kenyérszerű, száraz sütemény. Gondoltam, mikor errefelé jár, akkor meglepem vele. Így született meg a hogyishívják. Persze, kellett nekem megint belenyúlnom a receptbe... :D Az eredeti a oldalról származik. Valamikor ott jártam, és lementettem (jut eszembe: nagyon jó kis internetes notesz: . Ha kértek, írok róla bővebben). Nagyon jó kis oldal, mert képek is vannak az olyan házégetőknek, mint amilyen én vagyok. :D Úgyhogy a részletes, és pontot leírást ott találjátok. A szerint a következő kell bele: 400 g liszt 200 ml tej 100 ml víz (ezt is csak most látom, sütés után, hogy víz is kellett volna... :D) 10 g porcukor 20 g élesztő 10 ml olaj 13 g só Nálunk úgy indult, hogy találtam egy formás kis edényt, amit felöntöttem tejjel, és behajítottam a mikróba, hogy meleg legyen az élesztőhöz. Az arányok, míg oly fontosak, máris felborultak. Igazándiból nem tudom, mennyi az a 100 ml. Vannak poharaink, amikről nem tudjuk mekkorák. Csak az a biztos, hogy mindegyik más. És a mértékegység attól függ, hogy melyik a tiszta. :) De igazándiból mindegy is, hiszen majd a tészta gyúrásakor korrigálunk. Mint annak idején, az első pizzatésztaimnál: túl sok a víz, kell még liszt, túl sok a liszt, kell még víz, megint túl sok a víz, most meg a liszt lett sok... végül már az egész utcát el lehetett volna látni tésztával, annyi lett. Na tehát, megvan a tejünk, ami meleg, és nem tudjuk, mennyi. Ebbe beraktuk a nem 20 g élesztőt. Az élesztőnk kicsit régi, és már a vendéggombák összevesztek a bennszülött gombákkal. Nem akartam fél élesztőt meghagyni. Belement mind. Meg cukor is, míg jól esik. Majd jól megkevertük, és elemtünk 15 percre mosogatni. Ezután jött a liszt. Még nem gyúrunk, csak az élesztőnek adunk táptalajt, hogy szép élesztő városkát építsen. Ezért a lisztet felpúpozzuk, majd bele egy luk a közepébe, bele az élesztős tej, és kicsit megkeverjük, hogy tejföl sűrűségű legyen. Elvileg. Nálunk a lisztet korpás liszttel együtt csináltam, mert a lányok azt szeretik. De lehet, hogy nem korpás, de biztos nem a teljes kiőrlésű, mert a varjú lába nem volt beledarálva. Abból (mármint a lisztből, nem a varjúlábból) raktam bele 150 g + amennyi sikerült-t. Sema ekkor szólt, hogy el akarja mosni a fehér lisztes csuprot is, így ami abban volt, azt is mindet beleöntöttem tésztaimnak. Majd ekkor jött az élesztős tej. Persze, hogy hiába ástam a 5-ös metró makettjét a lisztbe, a tej csak azért is mindenféle szétfolyt. Így nem egy szép kis lisztes-élesztős-város lett inkább egy szétszórt barbár falvak lettek, kik csak arra vár a lisztben megbújva, hogy mikor csaphatnak le valamire. Az viszont biztos, hogy a különálló élesztő törzseknek nem kellett egymással harcolniuk, ezért a következő 15 perces mosogatási időben szépen meg tudtak nőni. Ezután jött a rendes gyúrás, vagyis megalapítottuk az Egyesült Tészták Szövetségét. Mindent egybegyúrtunk. Bekerült az olaj, meg jött még tej, mert a liszt mégiscsak sok lett.

A só csak kelesztés után került elő. Majd mentek együtt a radiátorra melegedni. Persze lefedve, mert nem kell nekünk, hogy kimásszanak míg a TV-t nézzük. Már majdnem letelt az 1 óra várakozás, amikor elkezdtem összeszedni az extrákat. Vagyis, mit keverjük még bele? Hm... mákot mindenképpen. Szezám is jöhet. Persze a sajt nem maradhat el, még akkor se, ha szétfolyik a sütőben mindenféle. Eddigi receptekben az Erős Pistát inkább poénnak írtam, de most kicsit elgondolkodtam. Két dolog van, amit a törököknek korlátlan mennyiségben lehet adni: édesség esetén a cukrot, máskor pedig a csípős paprikát. Gondoltam, miért is ne, kipróbáljuk az Erős Pistás Grissinit is. Semának nagyon bejött. Arra viszont vigyázni kell, hogy míg begyúrjuk a tésztába, a kezünkön levő sebek igencsak fájni fognak. Ezért macskasimogatás után nem ajánlott az Erős Pistát gyúrogatni... Na tehát. A tésztát, ami ekkorra igencsak megdagadt (bár az még semmi volt a sütőhöz képest), annyi fele vágjuk, ahány félét szeretnénk sütni. A kisebb darabokat jól összekeverjük a sóval, és a többi hozzávalóval. Ez alól a sajt a kivétel, ahol a tervek szerint a sajtot a tésztába becsomagoljuk. Bár úgyse sikerül, ezért kár vele vacakolni. Én rápakoltam a tetejére. Ha elkészült az ízesített tészta, akkor, mint az oviban a gyurmával, előbb labdát, majd szép vékony, hosszú kígyót gyúrunk. A vékony lehetőleg tényleg jó vékony legyen, mert nekem úgy megnőtt minden a sütőben, hogy féltem kivenni. Ezek mennek a tepsibe, majd a jó forró sütőbe. Elvileg száraznak kell lennie, hogy ropogjon, ezért nem talán jó, ha a légkeverő is megy. Ha másért nem is, hogy a szomszédot idegesítse. Főleg hajnali 2-kor. És ennyi. Persze azért vegyük ki a sütőből, ne odabent együk meg. Akkor jó, ha kemény. A recept olvasása közben sokat gondolkodtam, hogy vajon miért úgy kezdődik, hogy forrósítsuk fel a sütőt. Holott akkor még 2x várunk az élesztővel, majd 1 órát a kelesztéssel, és tuti elszórakozunk még a tésztával is 40 percet, mikor csukott szemmel és háttal állva akarjuk bedobni a tepsibe. De aztán eszembe jutott, hogy lehet, ez is olyan régi tábori főzős recept, amikor az idő múlását sörivással mérjük, és addig kell a sütőt befűteni, míg nem keverjük össze a mosógéppel. Bár én nem szeretem a sört, de azért átírom nektek ebbe a verzióba is, hátha mást is elkap a sütési lelkesedés, ha ezen a nyelven írom: Hoccsíják - recept sörivással Kérjünk meg valakit, hogy szedje össze a belevalókat. Igyunk meg egy üveg sört. Gyújtsuk be a kemencét, míg józanok vagyunk. Tejbe tunkoljuk bele a szagos barna kockát, és cukorral keverjük össze. Igyunk meg két üveg sört és egyszer menjünk el a tábori budira. A lisztből - ez az a fehér por, amit nem az orrba kell szívni - készítsünk kicsi piramist, kicsi múmiával, kicsi rabszolgákkal. Majd játsszuk el a Csillagkapuból azt a részt, amikor leszakad a piramis teteje, és öntsük bele a kutyalékot. Igyunk meg két üveg sört és kérjünk útbaigazítást a tábori budihoz. Az eddigi mesterműből hajigáljuk ki a békákat, és gyúrjunk egy szép nagy gombócot. Tegyük rá Gyulára, ki éppen most borult fel, és takarjuk be

Gyula kabátjával. Igyunk meg 8 üveg sört és kérjünk valakit, hogy vigyen el a tábori budihoz. Keressük meg a Gyulát a tésztával, és kérjük el a sörét is. A tésztából alkossuk mókás kígyókat, amivel majd lehet a lányokat ijesztegetni. Pakoljunk be mindent a sütőbe, de ügyeljünk arra, hogy mi, és a Gyula azért kívül maradjon. Kergessük el a békákat a sütőlapáttal. Igyunk meg 3 üveg sört. Kérjünk meg valakit, hogy vigyen vissza minket a kemencéhez. Próbáljuk a sütit azelőtt kipiszkálni, mielőtt az egészből csak szén lesz. Közben támaszkodjunk a sütőlapátra. Ügyeljünk arra, hogy ne essünk bele a kemencébe. Készen is vagyunk, lehet tovább inni a sört. Copyright - CyberMacs

2009-11-06

Néha nem árt, ha elolvassuk a követség híreit is, így nem fél évvel később tudjuk meg, hogy olcsóbb lett a vízum. :)"A határátkelő állomásokon felvehető török vízum díjának csökkenéseA Török Köztársaság illetékes hatóságai 2009. május 1-i hatállyal 15 euróra csökkentették a magyar állampolgárok által a török határátkelőhelyeken felvehető, turista célú beutazásra szóló, bélyeg formátumú vízum díját. (A vízum díja korábban 20 euró volt). A vízumdíj megfizethető angol fontban (10 £), illetve amerikai dollárban is (20 \$).Felhívjuk a figyelmet, hogy ez a vízumtípus kizárólag turista célú beutazásra és a vízumbélyegen meghatározott időtartamra (30 nap) szól, s az ilyen vízummal rendelkezők nem kérhetik a 30 napos tartózkodás meghosszabbítását.A határátkelőhelyeken felvehető vízum nem használható fel többek között az alábbi célú beutazásokra:munkavállalás,tanulmányok folytatása,kutatás,hivatásos tehergépkocsi vezetők beutazása (munkavállalási vízummal utazhatnak be),turista és egyéb csoportokat szállító buszvezetők beutazása (munkavállalási vízummal utazhatnak be),sport, vagy kulturális eseményen való fellépés, szereplés,filmforgatás,speciális tevékenységek végzése (például: régészeti kutatás, mintavétel természeti kincsekből, ásványi anyagokból, növényekből, állatokból, ezek gyűjtése, vadászat, barlangászat, csillagászati megfigyelés, stb.)hegymászás egyes különleges engedélyt igénylő hegységekben (különösen: Ararát).Amennyiben Ön valamely fent felsorolt céllal kíván beutazni Törökországba, kérjük utazása előtt keresse fel a Török Köztársaság budapesti nagykövetségét az alábbi címen és tájékozódjon a beutazási feltételekről:A Török Köztársaság budapesti nagykövetsége1062 Budapest, Andrássy út 123.Telefon: 06-1-344 5002Fax: 06-1-341 0456E-mail: Honlap: Felhívjuk továbbá a figyelmet, hogy a határon felvett turista vízummal belépők törökországi tartózkodásuk alatt nem igényelhetnek más célú - például munkavállalási vagy tanulmányi - tartózkodásra jogosító engedélyt.A lejárt vízummal való kilépés (tehát a vízum érvényességi idejét meghaladó törökországi tartózkodás) minimálisan egyszeri kezelési díjból, valamint a túltartózkodás napjainak száma után fizetendő álló pénzbírságból álló büntetést, esetenként azonban az országból való kitiltást is maga után von."Forrás:Copyright - CyberMacs

2009-11-09

A magyar és a török kultúra nem különbözik annyira, mint elsőre gondolnánk. Ha pedig jobban megismerjük, akkor egészen sok hasonlóságot fedezünk fel. Ennek ellenére viszont a két ország között a könyvek nem mozognak. Egy-két kivétellel nincsenek a magyar könyveknek török fordításai, sem a törököknek magyar. Igaz, a magyar könyveknek más nyelvű, pl. angol vagy német fordításait sem könnyű megtalálni. Legnehezebben a magyar boltokban bukkanunk angol fordításra. Még az esküvő előtt gondoltam, hogy a meghívóra teszünk egy szép idézetet, hasonlóan a magyar meghívóhoz. magyarul és törökül is. És persze ugyan annak a két nyelvi változatát. Mivel az interneten semmi ilyet nem találtam, elmentem a Szabó Ervin központi könyvtárba, hogy ott nézzek körbe. Még jó, hogy van internetes könyvkatalógus, mert így már otthon fel tudtam készülni. Bár jobban is tehettem volna, ha átküldöm az írók nevét a Semának, mert akkor megspórolok egy felesleges délutánt. Ugyanis csak néhány régi, 70-es évekbeli verses könyvet találtam, melyet törökök írtak. Egyikben találtam is egy szerelmes verset. Nem tudom pontosan idézni, csak emlékezetből írom. Remélem, az író azért megbocsájt...Úgy hiányzol, te drágate drága Török Kommunista PártEzek után jobban megnéztem a könyvet, és kiderült, hogy az író éppen a börtön éveit töltötte, mikor Törökország éppen fogyasztotta, Magyarország meg éppen támogatta a kommunizmust. Gondolom éppen ezért is sikerült kiadni. Szerencsére ennél azért találunk értékesebb könyveket is, ha nagyon keresünk. Így íme a könyvajánlat:(kép az oldalról)Yaşar Kemal - Ördögszekerek útján (Magvető Könyvkiadó - 1983)A könyv ajánlója: A Taurus-hegység fennsíkján görgő ördög-szekér a gyapotszüret hírére viszi meg az eldugott falvak lakosainak, akik ilyenkor ősszel fölkerelkednek, hogy több hetes gyaloglás árán lejussanak a cukurovai síkságra, gyapotot szedni. Valóságos odisszea ez az út, s viszontagságos kalandjaiba beleindáznak a kisázsiai múlt történetei: a mai regény nyers realizmusába beleszövődik a régi időkbe visszanyúló török folklór. "Az embert a természetben és a természettel szemben nem egy, nem egynéhány, hanem száz meg száz dolog szorongatja. Az emberfiát az évezredek során minden oldalról sarokba szorítják. Nélkülözés, éhség, háború, járvány, mindenfajta kielégítetlenség: nemi és szellemi... És a halálfélelem... S ha az ember keres valamit, de nem leli, menedékkül még mindig ott van az általa teremtett álmvilág, a mítosz. Ebben a regényben én is azoknak az embereknek a történetét próbáltam megfogalmazni, akik kilátástalan helyzetükben megteremtik a maguk álmvilágát; s a világból, amelyben nem lehet élni, a realitásoktól menekülve ott találnak menedéket. Együtt éltem velük, amikor a nehéz körülményekkel küszködve álmvilágot, mítoszt teremtettek maguknak; e világ megteremtésében én is részt vettem" - írja előszavában a világhírű török író, Yasar KemalSajnos ezt a könyvet ma már csak

antikváriumban találjuk. Ráadásul a könyv része egy egésznek, ami még ha nem is sorozat, de azért összetartoznak. (kép az oldalról) Yaşar Kemal - A sovány Mehmed (Magvető Könyvkiadó - 1963) A könyv ajánlója: Ez a regény, egy negyvenéves török író könyve, az utóbbi évek kiemelkedő világsikere volt: az angol olvasók éppoly lelkesen fogadták, mint az az oroszok, franciák vagy kínaiak. Pedig témája korántsem új - vagy talán éppen ez a siker egyik indítéka? A népből jött, osztályos társaiért harcoló, illegalitásban élő hős, akit az urak "rablónak" bélyegeznek, régi mondhatni, ősi figura, s nem véletlenül bukkan fel minden nemzet mondavilágában de regényirodalmában is. Gondoljunk csak Robin Hoodra, Eulenspiegelre vagy Rózsa Sándorra. Joggal tehető fel az a kérdés, lehet-e még újat mondani? Kemalnak sikerült! Az olvasót magával ragadja különös, nyers írói ereje, mesélőkedve, figyelemre méltó pszichológiai készsége. A regény számos megoldása, fordulata révén közvetlenül az ősi európai, közel-keleti mesemondás, hősi énekek, eposzok sokszázados hagyományaihoz kapcsolódik, s mindez: évezredes népi és múlt századi romantikus motívumok mai újjáélesztése - friss forrásként hat az olvasóra. Ez a könyv is ma már csak antikváriumban kapható. Az előző könyv környezetében, játszódik. (kép forrása:) Serdar Özkan - A megtalált rózsák (Trivium kiadó - 2009) A könyv ajánlója: Értelmek és érzelmek, képzelet és valóság, félelem és remény története. Édesanyja fájdalmas elvesztése óta Diana rejtőzködik az emberek és a világ előtt. Egyetlen becses öröksége a hős szeretett anyja utolsó kívánságát tartalmazó levél... Amikor Diana rászánja magát e kívánság teljesítésére, élete legnagyobb kalandja veszi kezdetét a varázslatos Keleten, ahol megérti, hogy valamennyien önnön szívünkben hordozzuk vágyainkat és céljainkat. A főhősnőnek rá kell ébrednie, mit is jelent valójában „felelősnek lenni a rózsáért”, s az ehhez vezető varázslatos úton, kis és nagy csodák, véletlenek és furcsaságok, egy feledhetetlen látásmód világában ráésszel szíve legforróbb kívánságára is. A fiatal török szerző regénye egy lányról, a rózsákról s egy édesanyjáról szól, aki bebizonyítja, hogy a nemes rózsák sohasem halnak meg, még azután is árasztják illatukat, miután elvirágoztak... Szívet melengető, lírikus belső utazás, mely az alkimista miszticizmusát ötvözi A kis herceg varázslatával. „Felelős vagyok a rózsáért” Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg Ez viszont már egy friss könyv, ami kapható Magyarországon a könyvesboltokban () Copyright - CyberMacs

2009-11-10

Bár az utóbbi néhány napban az esőt átvette a napsütés, a tél mégis kegyetlenül közeledik. Mindez azt jelenti, hogy a légkondi reklámok lecserélődtek az infralámpásokra. A hó, és a hideg idő Törökországban egyáltalán nem ritka, sőt, egyes helyeken nagyon is gyakori. A keleti Fekete-tenger régióban akár több az eső, mint a napsütés. Mégis, mintha a hideg idő nem tartozna abba a kategóriába, amivel komolyan kellene foglalkozni. Végülis, azért mert szakad a hó, és vízszintesen repkednek a jégdarabok, miért is kellene a tetőterazon teázást beszüntetni? Olyan szép a kilátás... Néha pedig a házakon is olyan a szigetelés, hogy azon nemcsak a huzat, hanem a macskák is bejönnek. Úgyhogy a fűtés egy olyan dolog, ami jó lenne, ha mindenhol lenne. A törökök pedig szeretik a meleget. Na de mindenhova mégse lehet a fűtést bevezetni. Ezért találták ki a hordozható gázos fűtő dolgokat. Csak azok meg nehezek, és gáz is kell bele. Így születtek meg az infralámpák, aminek csak konnektor kell. Az pedig van mindenhol, mert teát azért kell valahol főzni. Az infralámpák olyan lábon álló készülékek, melyen kettő, vagy több neoncső van. Ahova ez világít ott lesz meleg. Ez leggyakrabban egy török háta, aki kint ül a teraszon, teázik, és nézi a hóesést. Vagy bármi mást is csinál, de az biztos, hogy nem fázik. Copyright - CyberMacs

2009-11-11

November 10. 09:04 Ez is olyan, mint a többi reggel. Az emberek futnak, hogy elérjék a buszokat, hajókat. A taxik dudálnak, mint mindenki más, az árusok pedig igencsak hangosak. Semmi jele, hogy 1 perc múlva kezdődik a megemlékezés. Most nincsen ujjongó tömeg, zászló is csak egy van, az is félárbocon. Az egyetlen jel, hogy a mai nap egy kicsit más. De egyébként egy teljesen átlagos munkanap. Munkanap akkor is, ha hétvégére esik. Ő azt szerette volna, hogy a törököknek, a lányaiknak és fiainak legyen egy saját országuk, ami az övék és ők építik. A törökök atya álma valóra vált. És ezt sose fogják elfelejteni, akár mi is történjék. Ma van a napja, hogy erre emlékezzenek. A különleges alkalomból néhol büszke ifjakat látni, amint katonai díszruhában állnak egyes fontos épületek bejáratánál, fontosabb tereken és utakon. Ők reggel óta kint vannak.

November 10. 09:05 Megszólal a sziréna. Nem egy helyen, hanem mindenhol. Megállnak az emberek. Megállnak a buszok, a taxik, a dolmuşok, a hajók, mindenki. Nem rohan senki. Nem ez a néhány perc számít. Vagyis pontosan ez a néhány perc az, ami igazán számít. Nem kéri senki. Nem kéri azt se senki, hogy szánjanak a törökök egy teljes napot az emlékezésre. Nem kéri senki, hogy menjenek el egy helyre, hogy leróják a tiszteletet. Nem kötelező. De úgyis megteszik. De még ez a néhány perc minden évben, ez sem kérés. Mégis mindenki megteszi. Ettől senki nem lesz kevesebb, csak több. Pár perc cserébe mindazért, amit kaptak.

November 10. 09:06 A sziréna szomorú hangja még mindig szól. Itt, és mindenhol Törökországban. Mintha sose lenne vége. Hisz sose lesz vége annak a fájdalomnak és veszteségnek, hogy valakit, aki nagyon fontos volt végleg elvesztettek. Bár már alig él valaki, aki személyesen ismerte a nagy embert, Atatürköket, az emberek tudják mit tett. És tudják mit köszönhetnek neki. Elég csak körbe nézniük a szomszédokban. És azt is tudják, mit veszítettek. Megjelennek az elő könnycseppek.

November 10. 09:07 Egyszerre van csend és zaj. Semmi más nincs, csak a sziréna. Sose lesz vége. Ő se lesz már soha többé. Senki se lesz, ki hozzá hasonló. Elegáns öltönyös emberek Mercédeszben és szakadt ruhás virágárosok lehajtott fejjel könnyeznek. Mint ahogy a büszke katonák és rendőrök is. Az emberek lehajtott fejjel állnak. Minden áll egy helyben. Nem úgy, mint egy kimerevített filmben. Az emberek állnak, nem pedig megfagytak mozgás közben. Állnak és befelé fordulnak. A hajók is állnak. És közben kürtölnek.

November 10. 09:08 Elhaltak a kürtök és a sziréna is. Mindegyik, mint egy utolsó lehelet. Csend van. És még mindig mindenki áll. Egyik-másik helyről felhangzik a török himnusz, mígnem a dal annyira felerősödik, hogy mindenki egyszerre énekl.

November 10. 09:15 Ez is olyan, mint a többi reggel. Az emberek futnak, hogy elérjék a buszokat, hajókat. A taxik dudálnak, mint mindenki más, az árusok pedig igencsak hangosak. Semmi jele, hogy percekkel ezelőtt volt egy megemlékezés. Csak a

zászló lobog félárbocon... Képek:Utóirat Divat lett mostanában, hogy a nagy emberek hibáit keresik. Bebizonyítják, hogy mennyire kicsapongó életet éltek. Nagy Sándor, Churchill, Atatürk és még lehetne folytatni. Ittak, dohányoztak, nőztek, és ki mit talál még. Azért kik ezeket a cikkeket írnák szeretném megkérdezni, hogy: mondja, maga észnél van??? Könnyű a fotelből dirigálni... A nagy emberek eleve azért lettek nagyok, mert másképpen gondolkoztak. Mondhatjuk úgy, hogy nem voltak normálisak. De mondhatjuk úgy is, hogy különlegesek. Eleve felvődődik a kérdés, hogyan sikerülhet nekünk, egyszerű embereknek megérteni az ő gondolkodásukat. De ez még a kisebb dolog. Ki dolgozott már komolyan felelős munkában, mikor emberek élete forog kockán, az tudja igazán mit jelent a stressz. És vajon hogy lehet kibírni ép ésszel azt, mikor egy egész nép jövője a tét? Mikor ezek az emberek nem értik meg a tervet, és ellenük kell küzdeni értük? Mikor minden nap egy külön háború? Már ahhoz is hősnek kell lenni, hogy ne dilizzen be az ember. Így üzenem a hibákat keresőknek, hogy van hely a Földön bőven, ahol lehet bizonyítani. Végezetül egy hasonló témában egy kommentált egy ismeretlent: Tényleg olyan világban élünk, ahol a hősokeket el akarjuk felejteni? Ma már nincs rájuk szükség? Copyright - CyberMacs

2009-11-16

Pár napig beteg voltam. Fájt a fejem annyira, hogy még a laptopot se tudtam kinyitni, ezért volt csend itt a blogon. Cserébe viszont megismerhetitek a török egészségügyet. Törökországban néhány éve még pontosan ugyan olyan "jól felszerelt" kórházak és rendelők voltak, mint amiket ma Magyarországon láthatunk. Ha valaki dokihoz ment, akkor biztos, hogy legalább fél napot várakozott egy zsúfolt kórteremben. A hatalmas változást a magánbiztosítók bevezetése hozták. Innentől az egészségügy két részre vált: vannak az önkormányzati kórházak, és magán kórházak. A magán kórházak megjelenésével az önkormányzati kórházak is jól jártak, mert hatalmas teher került le róluk, kevésbé zsúfoltak. Kevesebb a beteg, több marad a kórház fenntartására, kevesebb kórházat kell az államnak eltartania. A magán kórházak egy teljesen különálló rendszert alkotnak. Saját épülettel, saját rendelővel, saját doktorokkal és mentőautókkal, külön telefonszámmal. Egy ilyen kórházba belépve úgy érezzük magunkat, mintha valami futurisztikus filmbe csöppentünk volna. Törökországban nem a vörös kereszt jelenti a kórházat, hanem a vörös félhold (bár ha szabályosak akarunk lenni, akkor nyolcadhold, de ha nem csillagászatilag nézzük, hanem geometrikusan, akkor is negyedhold). Így ha elváltuk az ujjunkat a kebab szeleteléskor, akkor ezt a szimbólumot keressük. Belépve egy magánkórházba hihetetlen tisztaság fogad. Minden csillog-villog és nagyon modern. A folyosókon dekoratív hosztesz lányok segítenek eligazodni az általában bonyolult labirintuson. Eddig bármely kórházban is jártam, legalább 6 emelet volt a föld alatt (fölfele általában problémás építkezni a város látképe miatt). A műszereket látva pedig csak pislogtam, hogy mi micsoda. Még az egyszerű infúzió is sokkal, de sokkal fejlettebb. Csak aztán ott van az adminisztráció...Hogy is működik mindez? Simán lehet venni gyógyszert (persze nem mindet) a patikában. Mindez elég drága, kivéve, ha a doktor írja fel. A magán kórházak is elég drágák. Egy sima kontroll (mond szépen, hogy ááááá) 70-100 líránál kezdődik. Ha pedig bent kell maradni egy éjszakára, akkor máris repkednek az ezresek. Mindezt persze senki se fizetné meg, éppen ezért van a magán biztosító. Neki fizetünk havonta egy fix összeget (a miénk kb. 100 lírára jön ki, mert a különféle kedvezmények és egyebek miatt nem annyira egyszerű kiszámolni a havi díjat), cserébe bármely magán kórházat ingyen használhatjuk. Külön kategória a doktor, és a kórházi ellátás (azaz a saját szoba, saját fürdőszobával (masszázs zuhannyal persze), TV-vel, internettel, stb...). A biztosításban benne van a gyógyszer is, ha a doktor írja fel, ezért minden gyógyszer előtt ellátogatunk valami kedves doktorbácsihoz, doktornénihez. Így egy dokilátogatás a következőképpen néz ki: Elmegyünk a közeli magánkórházba (esetleg taxival), ahol már vár a doki, így nincs fél napos várakozás. A vizsgálat alatt gyönyörködünk a hi-tech felszerelésben (én

mindenképpen). A doki max 10 perc alatt végez. Utána pedig fél óra a papírmunka. Copyright - CyberMacs

2009-11-17

A nyár végével, és (főként) az esős időszak beálltával Isztambulban teljesen megváltozott a turisták összetétele. Leggyakoribb turistafajta a nemlévő turista lett. Azaz az, amelyik ilyenkor el sem jön. Helyette egyre inkább látni azokat, akik kihasználják a csendet, a nyugalmat, hogy nincs tolongás a bazárba (így könnyebb alkudni, de az eladónak is több ideje marad arra, hogy mégis elkérje a pénzünket, és még azzal is számolni kell, hogy egyszerre több árus fog ránk vadászni. Azaz a bazár nem lett egyszerűbb, csak másabb), és persze azt, hogy ilyenkor minden olcsóbb. Ilyenkor jelennek meg az extrém turisták is. Ilyeneket látni minden városban, nemcsak Isztambulban. Onnan lehet felismerni őket, hogy míg a helyi lakosok az időjárás elől bemenekülnek a fűtött buszokba (már ha van), addig ők kint állnak a fekete túlélő felszerelésben a legkülönbélebb helyeken, előttük egy hatalmas kályhacső az állványon, és kerülgeti őket a hókotró. Ők nem tudják, hogy Isztambul turistára éhes fenevadjai közül a legveszélyesebb rájuk vadászik: a cipőpucolók. A cipőpucolók azok, akiket mindenképpen jó messze kerüljünk el! Ha lehet, akár menjünk át egy másik földrészre (Isztambulban ez úgysem nehéz). Van az emberben egy egészséges ösztön, amivel félreugrik egy száguldó kamion elől. De a cipőpucolóknál nem lehetünk elég óvatosak. Az extrém turisták pedig, kik mindenre felmászhatnak, és a cipőjükön levő sárréteg többet mesél a városról, mint az összes fénykép együtt, ők az elsőszámú célpontok. Azért mielőtt arra buzdítanék minden turistát, hogy tegyen nyomjelzőt a cipőpucolókra, fontos tisztázni, hogy két fajta ember van, ki cipőnket széppé szeretné tenni. Az egyik, a statikus vadász, aki nem más, mint egy kedved öreg bácsi, ki egész nap csak üldögél a cipőpucoló felszerelésével, és várja a kuncsaftokat. Őket gyakran látni csapatban is, amint egy-egy zenés kávéház környékén együtt énekelnek. Na, nem tőlük kell félni. Sőt! Őket még ajánlani is tudom, ha egy fal-, és egy toronymászás közben beugranánk egy konferenciára vagy az operába. A másik viszont... a dinamikus vadász, az alattomos. Nem lehet eléggé kiismerni. Mindig kitalálnak újabb trükköket, és ismerik a hátsó rejtett menekülő járatokat is. Néhány a módszerek közül: Az elhagyott kefe. Isztambul turistavadászainak legfontosabb trükkje az, hogy a turisták mindent megnéznének, és mindenre rácsodálkoznak. Az árusok úgy kapják el a leendő ügyfelüket, hogy megszólítják. A törökök persze az ilyenre teljesen immunnsak. Sőt, a TV-reklámokra is (múltkor a Semát kérdeztem a boltban, hogy mire is jó ez a bigyó, amit minden 2 percben reklámoznak a TV-ben, mire azt mondta: sose hallott róla. Nem vettük meg). Így tehát ezekre a trükkökre biztosan csak a turisták ugranak be. A módszer azt, hogy a kiszemelt járókelő előtt elhaladva látványosan elvesztik a cipőpucoló kefét. Ilyenkor az áldozat (ez lennénk mi) felveszi, és odaszól az illetőnek, aki persze nagyon hálás lesz. Hajolgat és köszönget, és felajánlja, hogy a kedvességünkért kipucolja a

cipőnket. Természetesen nem kér érte pénzt, csak addig mesél a szegény családjáról, míg úgyis adunk neki pár lírát. 3 líra alatt nem igazán lehet megúszni. Legyünk nyugodtak, érteni fogjuk, mit fog mondani. Ezek az emberek akár több nyelven is beszélnek, mint az ankarai nyelvi egyetem teljes tanári kara. Extra szolgáltatás pedig az, hogy a kefével való fizikai kontaktus valószínűleg jelentős mennyiségű fizikai piszkot is hagy a kezünkben (eddig még nem láttam olyan turistát, ki olyan hosszúszárú fogóval járkálna, amivel a kovács a tűzben kotorászik, de azért ki tudja... :). Ezzel pedig biztosítottuk, hogy valahol a közelben valaki egy csomag zsebkeendő eladásával is gazdagabb lesz. Az egyetlen védekezés az, ha mindenféle lehullott keféket és hasonlókat észre sem veszünk. A szemünk sarkából azért figyeljük, hogy az illető 3 lépés után milyen gyorsan fordul meg, veszi fel, majd hajítja el ismét két turistával később... Sáros cipő. A rosszabb időjárás elengedhetetlenül vezet a sáros cipőhöz. Az ilyet pedig a cipőpucolók nagyon messziről megtalálják. És akkor kezdődik a vadászás. Egy óvatlan pillanatban egy Hello mister elhangzik valahol bal oldalt. És mire lenézünk máris valaki a cipőnket pucolja. Ilyenkor nincs más megoldás: pucolás! azaz utánozzuk a macskákat, és szívódjunk fel! Különben néhány lírával kevesebb, és egy gyanúsan tiszta cipővel többek leszünk. Copyright - CyberMacs

2009-11-18

Még mielőtt ránk szakadt az esős időszak (bár most volt 6 nap, mikor egészen tavaszias idő volt) előbújt az év utolsó kismacskái. Nem tudni, ez az idei negyedik vagy nyolcadik macskahullám. Minden jel szerint itt, Isztambulban a macskák is, mint az emberek...hm...amikor jól esik, meg éjjel és nappal...hmm... azon dolgoznak, hogy többen legyenek. Így aztán nincs olyan kiemelt időpont, amikor előbújnak a kiscicák. Mert amíg jó idő van, addig ők folyamatosan csak jönnek, és jönnek, és jönnek. Isztambul nyár végi csendéletlédén minden jel szerint jó nyár volt, mert minden tele van az apróságokkal. Bármely kis utcába is megyünk, biztos, hogy látni fogunk 2-3 kisebb szőröcsomót, amint átfut az úton. Az igazi lelőhelyek mégiscsak az dzsámik, ahol a nyár utolsó napsugaraiban úgy sütkéreznek a macskát, mint más augusztusban az olcsó tengerparton. A napozók létszáma is kb. ugyan annyi. Hamarosan hónapokra végleg eltűnik a nap, és akkor eltűnnek a macsek a különböző repedésekben. Mire pedig előbújnak már ők is nagyok lesznek. Copyright - CyberMacs

2009-11-19

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy cuki kismacska. Aki aztán felnőtt, és most már csak macska. Persze még most is cuki. Leginkább akkor, ha alszik. Mert ha ébren van, akkor aztán... Azt a tulajdonságát megtartotta, hogy mindent tőlünk másol. Megfigyelte, hogy Anyuka hogyan ülteti át a virágokat egyik cserépből a másikba. És bár nem értette, ez mire jó, este kiszedte az összes virágot a cserepekből. Reggel Anyuka visszarakta, este Yumak megint kiszedte. Anyukával egyébként is nagy haverok. Mint azon rajzfilmekben, ahol seprűvel kergetik a macskákat. Mivel Anyuka elég sokat van otthon, Yumak meg szinte folyamatosan, így egymást jól elszórakoztatják. Általában Yumak rohan elől valamivel a szájában, majd utána az Anyuka bármivel, ami hosszú és lehet suhintani vele. Yumak segít a beágyazásban. Egyébként fura egy macska lett. Minden jel szerint nem érdekli a simogatás. Mostanában csak akkor dorombol, ha a karmai is kint vannak, és valamit megtámadhat. Leggyakoribb célpontok a lábak. Semmi se tudja jobban feldobni az esti sorozatot, mint amikor a pokróc alatti lábat megkarmolja egy macska. Minden ami mozog, és pokróc alatt van, az neki célpont. És amikor az ember próbálja menteni a lábát, a Yumak csak jobban belekapaszkodik, és közben dorombol. Copyright - CyberMacs

2009-11-20

Tavaly télen a macskák addig néztek minket szomorú nagy szemükkel, hogy megsajnáljuk őket, és elkezdünk nekik macskatápot adni. Erre persze a környék összes macskája odaszokott, de még a meztelen csigák is hozzánk jártak. De aztán jött a tavasz, és kiderült, hogy míg az erkélyen a macskák csak a hasukat süttetik, addig a lépcsőházban az egerek ugyan ezt csinálják. Ekkor volt az, hogy kirúgtuk őket. Nyáron úgyis könnyebb ennivalót találni. A tengerpartra járnak a török fiatalok, lehet tőlük mindenféle csemegét kunyerálni. Most viszont ismét elkezdődött a hideg idő. Így mi is visszatértünk a macskák etetéséhez. Egy macskacsalád már be is költözött az erkélyen levő fenyőfa alá. Gondolom, karácsonykor majd őket is becsomagoljuk. Copyright - CyberMacs

2009-11-23

Az egész lakás legjobban felszerelt része a konyha. Tele van furábbnál furább eszközökkel. Vajon melyik a leghasznosabb? Talán a kanál, mert a levest csak ezzel lehet enni? Vagy a villa, mert lehet gyakorolni a 3-as vagy 4-egy számrendszert amikor a borsót leszúrjuk vele? Talán az elektromos szeletelőgép? Esetleg a sütő, mert a pogácsa mégiscsak onnan jön? Nálunk a kedvenc egy egészen más kategóriából került ki: Apuka műhelyéből. Ez pedig nem más, mint a háromoldalú vasreszelő. Ideális a fogása (modern szóval ergonomikus), nagyon jól lehet két kézzel is markolni. Rendkívül strapabíró. És még hegyes is. Így állandó barátunk akkor, mikor a józan ész véget ér és a konyhában a nyers izomerőre van szükség. Remekül lehet a konzervet és a befőttés üveget kinyitni egy jól irányzott csapással. A fagyasztott húsokat simán szét lehet feszíteni még a felolvasztásuk előtt. De jó még a csap szerelésében, elgurult olíva magok kipiszkálásában és még ezer más dologban a mindennapokban. Tisztítása egyszerűen nyílt lángon történik. Copyright - CyberMacs

2009-11-24

Kebabokról eddig nem írtam. De ideje már elkezdni, hiszen kebabról rengeteg van. Egy külön lexikont is lehetne róluk készíteni. Bár talán valaki már írt egyet... :)

A kebab egy nagyon ősi és nagyon elterjedt étel nemcsak Törökországban, hanem a Közel-Keleten és Afrikában is. Sőt, még Indiában is találkozunk vele. De akár a magyar saslikot is hívhatjuk kebabnak. Ebből mindjárt látszik, hogy a kebab egy igencsak tág kategória. Általában a kebab kis hússzeletek vagy darált hús, amit jól megfűszereznek, majd nyáron sütik meg.

Eredete ismeretlen. Állítólag a középkori Iránban katonák a kardjukra húzták azt a húst, amit találtak majd a tábornúzon sütötték meg. Ez valószínűleg igaz, de az is biztos, hogy már jóval korábban is ismerték. Anatóliában legalább 6000 éve sütnek és esznek kebabot az emberek. Ennek oka az, hogy a hegyek között túlságosan macerás a húst egyben megsütni, így kisebb darabokat húztak nyársra. Állítólag már az Illiászban is említik, hogy a görögök kebabot sütnek. Ettől még persze nem lesz görög étel, hiszen jóval régebbi. Ráadásul az ilyen húsos ételek szinte mindig Anatólia keleti részéről, a Kaukázus, a mai Irán-Afganisztán hegyes vidékeiről származik.

Kebabról legalább száz különféle létezik. Legismertebbek a şiş, adana, urfa, iskender és persze a döner, amit Magyarországon - a görög közvetítés miatt - gyrosnak hívnak.

Az iskender kebab több ok miatt is különleges. Egyik, hogy ez az egyetlen olyan kebab, ami nemzetközileg is bejegyzett védjeggyel rendelkezik, vagy másképpen mondva: kopirajtos.

(Forrás: wikipedia)

A történet szerint İskender Effendi az 1850-es években az apja konyháján dolgozott Bursában, nyáron pedig besegített az egyik rokonának, aki Isztambul utcáin árulta a sült húsokat. Ebben az időszakban kezdett elterjedni az Oszmán Birodalomban, hogy a húsokat nemcsak a környéken élők fogyasszák, hanem elszállítják messzebb is, mint pl. Isztambulba. İskender Effendi már ekkor különféle sütési technikákon kezdett kikísérletezni, majd amikor már végleg Bursában dolgozott, kidolgozta a függőleges sütési eljárást. Ez az, amit ma is láthatunk az utcai döner árusoknál. A függőleges sütéssel együtt fontos előrelépés volt még az is, hogy a bárányhús csontozott volt, és előre fel volt szeletelve. Így nemcsak hogy jobban és egyszerűbben sült, hanem még az elfogyasztása is könnyebb lett.

A módszer annyira tetszett a törököknek, hogy hamarosan mindenki úgy nevezte: İskender Effendi forgó kebabja. Ebből származik a maja neve is, a döner kebab, azaz forgó kebab. A görög neve, gyros, ennek a fordítása. Természetesen a sütési technika mára sokat változott, és tovább fejlődött, de a lényege megmaradt İskender bácsi ötlete alapján.

A kebab azon felszolgálása, ahogy ma sokszor ismerjük, amikor pitába van, azt egy németországi török bevándorló, Mahmut Aygün, találta fel. Megfigyelte, hogy hiába van neki csalogató étterme, az embereknek egyszerűen nincs idejük bemenni, és megvárni, míg elkészül az étel. Hanem jobban szeretik az utcán, menet közben fogyasztani. Ezért pitába rakta a döner kebabot, és egycsapásra gazdag és híres lett.

Ezzel ellentétben az iskender kebab rendszeren, tányérban szolgálják. A kebab fűszeres (és csípős) paradicsomszósszal van leöntve, hozzá pedig joghurt és olvasztott vaj jár. A tányér alján pedig kenyérdarabkák vannak. Természetesen nem maradhat el a paradicsom karika és az erős sült zöld paprika sem.

Fontos különbség, hogy a jó minőségű iskender kebabban vékony és nagyméretű húsdarabok vannak, míg a pitába rakott változat általában alacsonyabb minőségű húsból készül. Így a vágás során kisebb és vastagabb darabok keletkeznek.

Ma más bárhol kaphatunk iskender kebabot, melyik az eredeti, vagy annak módosított receptje alapján készült. Általában nagyon finomak, mégis az igazit İskender Effendi kebab szalonjában tudjuk befalni. Szerencsére ehhez már nem kell Bursaba menni, mert Isztambul Beşiktaş városrészében is nyitottak éttermet (lásd majd a térképen).

Ha betérünk egy İskender Effendi étterembe (és csak ennek lehet İskender Kebabçı neve), akkor mindenképpen igyunk hozzá Şıra-t. Ez a musthoz hasonló szőlőléből készült ital. Szintén speciálisan İskender bácsi találmánya.

Linkek:

Copyright - CyberMacs

2009-11-25

1928. november 24. Törökországban megszüntetik a korábbi arab írást, és végérvényesen bevezetésre került a latin abc. Ezt az eseményt ünneplik mostanában Tanárok Napja néven. Mivel a tanároknak volt köszönhető, hogy az új írás elterjedt. Ezt a napot Magyarországon Pedagógus Nap néven ismerjük, és június első vasárnapján ünnepeljük. (Atatürk az új írást tanítja. forrás: Wikipedia)

Az új írást, azaz a latin abc rengeteg változást hozott. Elengedhetetlen része volt a fejlődésnek. Az érdekes, hogy ezt Leninék is felismerték. Csak míg ők években, évtizedekben gondolkoztak a cirill abc lecserélésében, addig Atatürkét alig pár év alatt véghez vitték. Sőt, elég csak a német nyelvet megnézni, ahol 1990-óta folyik a harc a tizenháromas s (ß) kiirtásáért, és nyelv reformálásért. Így tudjuk igazán megérteni mekkora munkát is végzett Atatürk csapata. A latin abc bevezetése mellett a nyelven is számos változáson ment keresztül.

Tulajdonképpen ez volt az első alkalom, hogy a török nyelve tudományosan is megvizsgálták. Majd jött a meglepetés, hogy egy hihetetlenül bonyolult, évezredek alatt összegubancolódott valamit találtak. Ami nem csoda, hiszen Anatólia mindig is a kultúrák találkozási pontja volt, így a nyelv is mindenhol összedetett valamit, majd a tetejébe jött az arab írás, amiben az volt a jó, hogy semmi köze nem volt a török hangokhoz. Vagyis az írás és a kiejtés nem igazán volt kapcsolatban (hmm... mintha lenne még néhány ilyen nyelv a világon). A reformok során kibogozták a nyelvtant, kigyomlázták az arab és sok más idegen szavakat, és ahol csak tudtak, ősi török szavakat és kifejezéseket vezettek be. Ahol pedig új szavak kellettek, ott a kiejtés szerinti írásmódban vették át az angol és a francia nyelvből. Így született meg pl. a tişört és a taksi. Egyébként is a török nyelvben alapvetően fontos, hogy mindent úgy írunk, ahogy ejtünk. Mindez sokat segít annak, ki törökül akar tanulni. De nemcsak nekünk, külföldieknek, hanem a török gyerekeknek is. Atatürk rengeteg időt töltött az iskolapadban az arab írás tanulásával. Ma egy magyar általános iskolás első osztályos tanulója fél év alatt könnyedén elsajátítja az írás olvasás minden fortélyát. Mindez nem mondható el az arab, japán vagy kínai gyerekekről. Nem csoda, hogy az Oszmán Birodalomban magas volt az analfabetizmus, hiszen melyik szülő akarta azt, hogy a gyereke éveken keresztül írni-olvasni tanuljon? És utána kinek írhat majd levelet, hol talál olyat, aki el tudja majd olvasni? Az arab írás nem olyan, mint a kínai. A kínainak is több fajtája van, de abban mindegyik megegyezik, hogy egy hangot (jelentést) egyféleképpen írnak le, és egy jelnek csak egy jelentése (kiejtése van) (ez most egy nagyon leegyszerűsített meghatározás). Tehát hiába bonyolult, ha már készen vannak a jelek, könnyen érthető. A jeleket pedig - függetlenül attól, összetettek - könnyen ki lehet nyomtatni. Nem is csoda, hogy a nyomtatás Kínából származik. Az arab írás viszont teljesen más. A jelek különböző alakúak lehetnek attól függően, hol helyezkednek el a szóban, és a

környezetükben levő hangok is erősen befolyásolják. Éppen ezért nagyon nehéz arabul írni, olvasni, de még nyomtatni is. Nagyon jól látszik, hogy Európában már javában zajlottak a könyvnyomtatások (és a könyvégetések), mikorra megjelent az első arab nyelvű nyomtatvány. Így érthetjük meg igazán, micsoda hatalmas változást hozott a latin abc bevezetése. Míg előtte alig-alig akadt valaki, aki tudott írni-olvasni, nemsokkal a nyelvreform után viszont már a lakosság nagy része olvasta az újságokat, leveleket írogatott, stb...Ma pedig már elképzelhetetlen, hogy valaki ne tudjon olvasni. Mindehhez a legnehezebb munkát pedig a tanárok végezték és végzik ma is, akiket így ezen a napon ünnepelnek."A kultúra jelentése: olvasni, megérteni, látni, feldolgozni, amit látunk, gondolkodni és kiművelni magunkat" Atatürk
Lásd még: Copyright - CyberMacs

2009-11-26

Ma már a hagyományos túrák nem izgalmasak. Egyre több és több olyan városnéző túra van, ami más, mint a megszokott. Bio-túra, eko-túra, összeesküvés-elméleti-túra, da Vinci-kód-túra, extrém túra, stb... Mi pedig megalkotjuk az Isztambul fitness-túrát. Köszönhetően ennek a kis programnak, minek neve . Ez méri nekünk az adatokat. Pl. megtudtuk, hogy az İstiklal Caddesi a Taxim tértől a Galata-toronyig 1800 m. Ezt a távot 18 perc sétával lehet bejárni, mialatt átlagosan 70 kalóriát fogyasztunk. Ebbe persze nincsen benne ha az üzletlabirintusokban is bolyongunk. Már csak össze kell szedni a fontosabb útvonalakat, és megtudni, mennyi kalória is van egy kebabban. Aztán e szerint összeállíthatunk speciális útvonalat, ahol a szükséges energiatöltéskor bekalkulálunk egy simitet vagy egy dönert. :)Copyright - CyberMacs

2009-11-27

70 nappal vagyunk a Ramadán után, ilyenkor van az áldozati ünnep. A történet szerint Isten próbára tette Ábrahámot, amikor azt kérte tőle, áldozza fel a fiát, ezzel bizonyítva a hűségét. Ábrahám sokat vacilált, de végül mégis felvitte a fiát a hegyre, hogy odaadja. Már készült feláldozni, amikor megjelent egy angyal, és megállította Ábrahámot. Végül az áldozat egy bárány lett. Erre emlékeznek a muszlimok minden évben, amikor is egy állatot (rendszerint bárányt, de lehet tehén, ló vagy teve is) ünnepélyes keretek között feláldoznak. Bár látszólag olyan, mint a disznótörés Magyarországon, sok minden más. Nagyon fontos mozzanatai vannak az áldozásnak. Kezdve az állat lábainak megkötözésétől egészen a levágás közbeni imáig. Ilyenkor sok ember összegyűlik egy helyen, ahol az áldozás történik, és mindenki imádkozik. A húst pedig a végén szétosztják, elsősorban a szegények között. Az ünnepet megelőzően Isztambulban sok helyen látni birka árusokat, és ház mellé kikötött bárányokat. Az áldozásra pedig vannak előre kijelölt helyszínek. Természetesen egy török vallási ünnepből sem hiányozhat a család. Így hasonlóan a Ramadához, ismét mindenki meglátogat mindenkit. Vagyis pontosabban mindeki oda megy, ahol a legöregebb családtag van. Ez a mi esetünkben a nagymama, aki viszont mindig máshol van. Biztos a családtagok kisorsolják egymás között, melyik héten hol lesz. Szerencsére bárhol is van, az biztos, hogy Isztambulban, nem pedig abban a kis faluban, ami 10 órára van tőlünk. Az idén a nagymama az Anyukáéknál van. Ezt mindenki döntse el magában, hogy mennyire élvezet, ha 4 napig az összes rokon hozzá jár. Főleg ha a rokon száma több, mint 200. Így aztán érdekes lesz az elkövetkező néhány nap... Sent from my BlackBerry® wireless device Copyright - CyberMacs

2009-11-30

Minden ünnepnek megvannak azok a részei, amivel a híradóba lehet kerülni: Karácsonykor a tűzoltók mesélik, hogyan sikerült a fát eloltani a 8. emeleten. Hogyan jutott át a Mikulás a kéményen, ami nála kevésbé volt jóltáplált. Valentin napon hogyan szedték le a hídról azt az öngyilkos jelöltet, aki valójában csak az ájlvájut akarta felírni egy jól látható helyre. Húsvétkor szintén a tűzoltók mesélnek arról, hogyan locsolták végig a fél város női lakosságát. Néha mindez tarkítva van, hogy elszabadultak a nyulak és lelegelték a termést 30 km-es körzetben. Így aztán nem volt meglepő, hogy itt, Törökországban is a TV tele volt az ünnep kalandjaival. A faluban elszabadult bika minden évben előkelő szerepel attól függetlenül, hány embert sikerült felkergetnie a fára. Így minden bikának tudom ajánlani, hogy ezzel a módszerrel könnyen lehet bárkiből sztár. Bár az áldozást általában szakember végzi, aki ezzel együtt vallásos személy is, de ilyenkor nem ritka az "Apu most megmutatja a fiuknak, hogy is kell ezt csinálni", ami végül rövid kórházi látogatással végződik. Apu viszont hős lett, még a TV-be is bekerült. Nálunk mindez békés zshivajban telt. A nagymama az Apukáéknál volt, így minden rokon hozzájuk ment. Természetesen mi is ott töltöttük a napokat. Minden rokon ahhoz megy, ahol a legidősebb családtag van. A dolog érdekessége az, hogy a legidősebb akár egy nagyon távoli rokon is lehet. Mindig azt kell figyelni, hogy ki kinél idősebb. Így pl. a testvér férjének az apjának a bátyjának a feleségének az anyjának a nővérének a férjének az apja is lehet a kulcsfigura. A nagymama szerencsére Isztambulban van mostanában, így nem kell egy napot tölteni az utazással. Cserébe egy napot lehet tölteni a főzéssel és a mosogatással. :) A nagymama háza Kastamono egy kis falujában. A ház legalább 300 éves, de belül mégis kellemes. Apuka az első nap reggelén elment egy áldozati helyre. Ezt kora reggel kezdik, így Isztambul 8-11 óra környékén teljesen kihalt. Leszámítva persze a taxisokat, akik kihasználva a ritka szabadságot a szokottnál is érdekesebb útvonalakon haladtak. Az áldozati állat mérete attól függ, hogy hány ember végzi egyszerre az áldozatot. A levágott állat húsát köztük osztják szét. Majd minden ember ezt a húst még további 4 részre osztja. Ebből csak 1 rész marad nála, a többit elajándékozza a rokonoknak és az ismerősöknek. 1 rész pedig mindig a szegényeké. Ez az 1 rész, ami marad, ez sem kis adag azért. Mi ebből kaptunk tavaly, és még mindig van belőle a mélyhűtőben. Nem most fogunk kifogyni a húsokból, az biztos. Szerencsére a rokonok az első nap megkíméltek minket, így az egész kellemesen telt. Nem úgy, mint a második nap, amikor délben beállított a fél rokonság, azaz 40 ember. Éltem már át sok konferenciát, de ekkora zshivaj azért még nem láttam sehol. Innentől kezdve már nem is emlékszem sokra. Csak arra, hogy volt sok mosogatás, tea mindenféle, sütemények bő választéka, és beszélgetés,

beszélgetés, beszélgetés, beszélgetés és beszélgetés. Aztán meg már fejfájás.
A török nyelv gyakorlása viszont megvolt. :DCopyright - CyberMacs

2009-12-01

Van egy kis falu Bursa mellett. Mármint magyar viszonylatban "mellett", mert az a 10 km-es távolság a várostól, az igazán nem sok. Mégis, a Bursaban járóknak nem javasolt ezt a csekély 10 km-t gyalog megtenni, mert az a sok, míg már csak 10 km van. A városközpont ugyanis jóval messzebb van. :)Nehéz a Törökországba látogató turistáknak ilyen helyeket ajánlani, mert kiesik az általános turista utakról. Még Bursa sem szokott célpont lenni. Mégis, aki teheti, béreljen kocsit, használjon taxit, vagy kérdezgesse a helyi lakosokat, mert ezt a falut mindenképpen érdemes megnézni, ki Bursaban jár.A falu a bursai hegyoldalon, az Uludağ oldalában fekszik. Az Uludağ egy kedvelt síparadicsom, aminek a tetején gyakran van hó. Nehéz elhinni, de Isztambulból tiszta időben, ha kiülünk a Márvány-tenger partjára a nyári hőségben, akkor láthatjuk a havas csúcsokat. A falu pedig egyáltalán nem olyan, mint aminek egy mediterrán kisvárost várnánk.A hegy miatt úgy érezzük, mintha inkább az Alpokban járnánk. A falu fa-, és kőházai pedig még jobban erősítik ezt az érzést.Cumalikizik a modern korig egy teljesen elfedett kis falucska volt. Mígnem a közeli nagyváros felfalta a többi, hozzá hasonló kis falvat. De valahogy ez kimaradt. És ma éppen ezért lett híres.Cumalikizik a mai napig megőrizte a korai oszmán időszak stílusát. Vagyis legalább 700 éve (de inkább több) a falu alig-alig változott. Ami különösen érdekes, hiszen a szomszédjában Törökország egyik leginkább fejlődő városa, Bursa található.A falut kb. 30 perc, 1 óra alatt be tudjuk járni, miközben nagyon hangulatos épületek között bolyonghatunk. Szinte minden udvarban étterem van, ahol valódi házi ételek között válogathatunk. Mert itt valóban a háziasszonyok sütnek-főznek, nem pedig hivatalos szakácsok. Ugyan így az utcai árusok sem olyanok, mint amit Isztambulban vagy máshol látnánk. Itt a nénik a saját otthon készült kenyerüket, tésztájukat, lekvárjukat és más dolgokat árulják. Nekem nagyon tetszik, hogy nem a megszokott tömeg ajándékokat árulják, melyeknek még a származása és kérdése. Sem pedig a mai terjedő félben levő 'hobby/handmade' igencsak minőséghiányos kacsáit. Helyette azt árulják, amit tudják, hogyan kell jól megcsinálni, hiszen az ük-ük-ük-ük-ük nagymama is így csinálta. És mindenki veszi. Mi is vettünk lekvárt, tészta szószt, kenyeret meg nem tudom még mit, de mind hamar elfogyott, mert finom volt. :)Így ebbe a faluba belépve úgy érezhetjük, mintha több száz évet visszamennénk az időben (kivéve persze, mikor a traktor letámad hátulról), és felvehetjük az igazi történelmi oszmán falu hangulatát. Cumalikizik tényleg egy olyan hely, amit mindenkinek ajánlom, hogyha tud, menjen el oda. Talán egyszer megváltoznak a turista szokásos, és nem csak a nagyvárosokat, hanem az ország belső, rejtett részeit is könnyen meg lehet majd nézni.Copyright - CyberMacs

2009-12-02

Ki hinné, hogy a mákból nem csak egy fajta van? Az emberben addig fel sem merül a gondolat, míg a boltban nem másikat kap. Törökországban a mák egyáltalán nem ismeretlen. Sőt, kifejezetten jelentős máktermelő ország. A mákot persze elsősorban gyógyászati céllal termesztik, de azért probléma nélkül lehet venni bármely fűszerboltban. És az emberek is ismerik. Bár nem annyira, mint Magyarországon, és azért itt is létezik a félelem a mákos tésztától, azaz aki mákot eszik, az bizony be lesz löve. Szerencsére aki vidékről származik, ezekben a badarságokban nem hisz, hiszen nekik sokkal természetesebb dolog. Így aztán, gondoltam egyet, az Áldozati ünnepre készíték valami magyar süteményt, ha már a fél rokonság átjön látogatóba, és mi lehetne jobb, mint a mákos kalács. A változatosság kedvéért most kimarad a kalács elkészítésének trükkje, mert az ég világon semmi izgalmas nem történt. Minden úgy történt, ahogy a receptben volt leírva, még akkor is, ha a recepttől azért ismét sikerült eltérni. Egyetlen izgalom az volt, amikor a kalács a sütőben - hála annak, hogy élesztővel túlادagoltuk - egyszerűen letekeredett. De még ezt is könnyen megjavítottuk egy lendületes fakanalas suhintással. A mák beszerzése viszont már sokkal érdekesebb volt. Elmentem a kedvenc fűszeresünkhöz, ahol kértem 30dkg (vagyis errefele 300g) mákot. Míg előkereste a polcról, ami leginkább egy kisebb könyvtárhoz hasonlít, addig én a teákat nézegettem, mi érdekeset fogunk inni a következő napokban (egy szó szerinti mezei teát vettem, amiben mindenféle réti dolgok, füvek vannak. Egyszerűség kedvéért csak tehén-teának hívom). Míg én kigyönyörködtem magam az egzotikumokban, addigra megkaptam a mákot. És néztem is nagyokat, mert a mák fehér volt. Mondtam is, hogy hát ez a mák (törökül haşhaş)? Mire az eladó mondta, hogy van ilyen is, meg olyan is. Mák néven ezt veszik a legtöbben. De ha szeretnék, akkor nemcsak fehér mák, hanem sárga mák és kék mák is van (fehér mák - beyaz haşhaş, sárga mák - sarı haşhaş, kék v. fekete mák - mavi haşhaş, siyah haşhaş). És persze mindegyik darálva is kapható. Persze a daráltat nem vettem meg, mert sose tudni hány napja készült, otthon pedig van kávédaráló (hatalmas felirattal rajta, hogy csak kávé szabad benne darálni, a leírásban pedig külön kiemelik, hogy mákot nem szabad beletenni). De a fehér máknak nem tudtam ellenállni. Vettem abból is, nemcsak a feketéből. Hazaérve első dolgom az volt, hogy körbenézek az interneten, mi is az a fehér mák. Kiderült, hogy a magyar részen egyetlen oldalt leszámítva sehol semmi, csak hasonló rácsodálkozások. Mi, mákevő népként, sose halottunk olyat, hogy fehér mák. Természetesen az egyetlen oldal a Terebess Online volt (link a bejegyzés végén). Sajnos még ott is kevés információ van arról, hogy a fehér mák mégis miben más, vagy esetleg van-e olyan étel, amihez kifejezetten ez kell. Csak annyit tudtunk meg, hogy a fehér mák enyhén dióízű. A saját tapasztalataim szerint ez a mák egy kicsit más

ízű. Kinézetre pedig olyan, mint a fahéjas cukor. Az biztos, hogy fogunk még vele kísérletezni. Mókás lehet mondjuk két-három mákot használni a kalácsba, mi így csíkos lehet. Utána meg az búzakörökhöz hasonló alakzatokat is rajzolhatunk, és feltaláljuk a kalácsköröket. :)Tehát lesz még folytatás. :) Ez fenyegetés. :DLinkek: Fehér mák és kék mák. Bár az üvegre még sárga mákot írtam, de azóta már rájöttem, hogy az mégiscsak fehér mák. De lehet, hogy mégis sárga?Copyright - CyberMacs

2009-12-03

Ismét egy technikai ajánló. :)Amikor elkezdtek/elkezdjük használni az internetet, minden egyszerű: van egy darab e-mail címünk, és ha szerencsénk van, akkor egy ismerősünk is, akivel lehet levelezni.Majd évek alatt összeszedünk, elfejeltünk, ismét felfedezünk pár e-mail címet és bejelentkezünk vagy 200 helyre. Mindebben a legjobb, hogy időközben felszedünk olyan embereket, akiket normális esetben esetleg látni sem akarunk. Igaz, az internetnek hála így sem látjuk. Ezért a végén még barátság is lehet belőle. Igen ám, de mindenhol másvalaki van. Sőt, még az is lehet, hogy akit az egyik helyen ismerünk a másik helyen is ismerős. Sőt, az is lehet, hogy nem is tudjuk, a kettő ugyanaz. Még az is lehet, hogy egyszer lány, máskor meg fiú. Ezt persze mi is eljátszhatjuk, de sajnos a nemek száma 2 eme bolygón, így túl sok variáció nincs ebben a mókában.Akár akarjuk, akár nem, egyszer csak eljutunk oda, hogy már a fene se tudja, ki hol van, és kit hol találunk meg. Meg egyáltalán melyik a használható e-mail címe, és melyik az, amit azóta a rendszer már másnak leosztott, így a Julcsa nevű user már nem az a szőke fiatal lány, aki eddig volt (vagy eddig hittük, mert valójában egy), hanem egy nagymama aki kötési tanácsokat oszogat, mikor megkérdezzük, szabad-e a hétvégéje. Így aztán nagy a káosz és egyre csak nagyobb lesz.Én meg vettem a fejembe 3 csomag Aspirint, meg a gondolatot, hogy kellene már valami bánat, ahol mindenki egyszerre ott van, hátha a hackerek feltörik, és akkor minden barátom, ismerősöm ellenségem egyformán vog részesülni a spamek hadában, de én legalább mindenkit megtalálok.Kemény, hosszú és rettentő unalmas keresés után találtam rá az igazira. Najó, inkább az egyetlenre, ami minden jel szerint még akár jó is lehet. Ami nagyon tetszik benne, hogy béta változatban van, így kedvemre addig dobálhatom őket a javaslataimmal, míg le nem tiltanak.Ennek a neve pedig Gist. Belépve pedig élénk tárul a csomó menü, sok szép gombbal. És akkor nézhetjük az ismerősöket, meg a kapcsolatokat.Najó, kicsit pontosabban: Belépve, amihez előtte jelentkezni kell béta tesztelőnek (de egyszer majd élesben is fog menni), először meg kell adnunk a forrást, honnan vegye a kapcsolatokat. A Gmail és a Facebook már azért is egy jó, mert azok legalább már eleve központosítottak, meg minden kacattal össze vannak kapcsolva. Sajnos a Yahoo az meg egy külön világ, így onnan csak offline kapcsolat van.Két fő csoportunk van: személyek és cégek. Nekem persze a leggyakoribb cégem a MailerDaemon inc. és a DoNotReplay Ltd. lett, mint akitől a legtöbb levelet kapom. Be is állítottam őket, mint kulcsfontosságú partnert, nehogy lemaradjak valamiről. A cégek és a személyek persze össze vannak kötve. A cégeknél lehet blogokat, weboldalt is beállítani, és még más fontos információkat is láthatunk. Így az egész oldal nemcsak egy kapcsolatgyűjtemény, hanem egyben egy portál, ahol jól el tudunk lenni a friss hírek törlésével. Viszont nem maradunk le semmiről, ha

a Béla (na meg a Julcsa) valami fontosat tett az interneten. Úgyhogy elég jó a cucc, mindenkinek ajánlom. :) Webcím: Copyright - CyberMacs

2009-12-04

Sajtos körutazásunk tovább folytatódik. Mai versenyzőnk az Otlu Peyniri. :) Az ot szó azt jelenti, hogy fű. A peynir-t meg már lassan megtanulja mindenki, hogy az a sajt. :) Nyumnyum. A kettőből pedig már a nyelvtan ismerete nélkül is könnyen összerakhatjuk: füves sajt (vagy sajtos fű). Ez persze nem jelenti azt, hogy reggel még a tehenek rágcsálták, majd valaki elkapta kaszával a rétet és abból lett a sajt. Ez a fűszeres, hagymás, snidlinges sajt. Tudom, ez nem ugyanaz, de így lehetne magyarrá fordítani, ha valakinek nem jönne be a füves sajt.

Kifejezés. Mint minden érdekesség vagy a Van-tó környékéről származik, vagy nem. A Van-tó, Törökország keleti felén található. Egy igencsak érdekes terület nemcsak földrajzilag, hanem mert a történelem során itt aztán tényleg mindenki többször megfordult. A több, mint 8000 év alatt pedig minden kultúrából felszedtek valamit. Úgyhogy biztosak lehettek benne, hogy erről még sokat fogtok hallani. Egyszer pedig összeszedem magamat és lesz egy szép hosszú leírás a Van-tó környékéről. Addigis, aki csak teheti, mindenképpen látogasson el oda, de vigyázzon a van macskákkal. :) Na de vissza a sajthoz: Az Otlu Peyniri. Csak csomagolva lehet fényképezni, mert kibontás után azonnal átszublímál a hasba. A vidáman táncoló tehenek felett láthatjuk az otokat, vagyis a fűvet. Kivételesen a tehenek nem azért táncolnak, mert ők is ugyan ezt a fűvet eszik, hanem a cég reklámjaként. Bár érdekes hangulata lenne a sajtnak, hogy ami benne van az az, amit tehén meg akart enni, meg amit sikeresen meg is evett. Az Otlu peyniri lágy, sós sajt. És nagyon finom. Egy 20 dkg-s változata simán eltűnik, mielőtt kirakjuk a reggeliző asztalra. Ezért érdemes belőle többet is venni. Jobban járunk több, kisebb csomagolt változattal, így az egyik kibontása után a többi biztonságban van. Ki Törökországban jár, semmiképpen ne szalassza el! Copyright - CyberMacs

2009-12-07

A Mikulásról: A piros ruhás titokzatos emberke Anatóliából származik. Mai nevén Antalyanak hívják a várost, ahol még szobor van. Puttony is van. Ez egy olyan rész ami kevésbé ismert. Mint ahogy az is, hogy miért éppen a sarkvidékre disszidált, amikor bármely itt élő inkább a sivatagba építené fel a bázisát, ahol jól lehet kebab sütögetni, és bivaly erős (azaz rénszarvas erős, bár ha sivatag, akkor inkább teve erős) kávéfőzőcskézni. Azt a fajtát, amit reggel 5 liter főzősével kezdenek, és mindig átöntik kisebb kannába, míg már alig egy pohárnyi van, majd abból tesznek egy cseppet a bögre aljára és öntik fel vízzel. Aki azt megissza, utána biztos hagyja a tevéket, annyira hiperaktív lesz. Ha a Mikulás a sarkvidékre ment, akkor azt is kell jelteni, hogy Antalyában nem a tengerparton sütkérezett 1700 évvel ezelőtt, hanem a környező hegyekben síelt. A rénszarvasokat viszont már biztosan ott szedte össze. A kicsi manók, kik az ajándékokat gyártják, könnyen lehet, hogy kínaiak. Ezt mi sem támasztja jobban alá, mint a játékboltok polcain található áruk többsége (legjobb példa, hogy a plüss Süsü is kínai). Tehát a Mikulás a mai Törökországból származik. Ennek ellenére a törökök nem ismerik. Már mint a Mikulást ismerik, hiszen egyedi neve is: Noel baba. A hozzá tartozó történetet nem ismerik, sem pedig a hozzá kapcsolódó ajándékozást. Vagyis nem tartják az ünnepet. Amit ismernek, az mind az amerikai filmekből tanulják meg (ahol ilyen értelmes dolgokat is mondanak, mint levegő a Marson, vagy akár a Trója háború 10 perces változata szőke hercegekkel). Mindez persze nem jelenti azt, hogy a törököknek bármi ellenvetésük lenne a Mikulással vagy a szokásokkal. A csoki mindenhol csoki, az emberek pedig mindenhol emberek. Így aztán én is elrejtettem a csokimikulást Sema csizmájában. Anyu hozta nekünk Magyarországról. Itt még nem árasztották el az utcát a mikulások, mert az egész Karácsony-Mikulás-Újév egyben, majd december 31-én lesz (az örmény, és az ortodox vallás egyébként is január 6-7-én tartja, de minderről, majd később, amikor már Karácsonyra készülünk, lesz bővebben). Semának nagyon tetszett. A csokimikulásnak nem, mikor hátbatámadta a lefejezés, majd a nyam-nyam. Ugyanebben az időben az Isztambuli Magyar Konzulátuson is volt Mikulás buli. Nálunk egyenlőre gyerek nincs, de azért elvittem Semát, hogy ő is lásson mikulást. Vagyis megnézzék, hogy mennek a dolgok a honabelivel. Hohohó! A követségi Mikulás törökül is tud! Tehát nálunk van az eredeti. :) Semának nagyon tetszett a gyereknapi. Meg nekem is. Mindenhol rosszcsont gyerekek, akik néha magyarul, néha törökül kiáltoztak. Ilyenkor persze irigyeltem őket. 4-6 évesek, és már két nyelven beszélnek. De jó is nekik. Copyright - CyberMacs

2009-12-08

Mi is jól elvagyunk. Mikuláskor házasodtunk. :Dígy viszont a gyerekek is örülnek majd, meg mi is.Persze mindez azért elég fura. Már tényleg 1 éve együtt vagyunk? És már tényleg 1 éve nem válogattuk meg a 3000 esküvői fényképet! És még mindig nincs fent egy sem az interneten?Hát...ööö....Copyright - CyberMacs

2009-12-09

Már többször írtam, hogy mennyire hmm.. furcsa, hogy a híres magyar dolgoknak aztán semmi nyoma Törökországban. Az Erős Pista kitartóan egy álom, hogy valaha is lehet venni. Az erőspaprikabolt tele van mindenféle sose hallott márkákkal ismeretlen országokból, csak éppen magyar paprika nincs. A bor részleg, sőt, a borspecialista sose halott a Tokairól, nem is beszélve az egri vagy a villányi borokról. Pedig Dobó után milyen mókás lenne egri borokat árulni. Mondjuk Egri Diadal néven. Ma viszont ráakadtunk a magyarokra. Még ha nem is úgy, ahogy vártuk volna: a kispárnában bújtak meg! Párnát szerettünk volna venni. Vagyis inkább az eladó szerette volna, ha mi veszünk párnát. Bár nem sok sikerrel (hiába, Sema nem egy erre tévedt turista :D). Így utolsó lehetőségként kimondta a varázsszót: ebben a párnában magyar libatollak vannak! Mi van? - néztem nagyokat. Ez most komoly, vagy ennyire süt rólam, hogy magyar vagyok (általában elsőre meglátják, hogy külföldi, de csak a Nagybazárban ismerik fel a magyarokat 300 m-ről). De tényleg. A dobozon hatalmas betűkkel hirdetik, hogy magyar toll. Mint egy fontos minőségi jelző. Mikor már sikerült lerázni az eladót, akkor láttunk több ilyen feliratot is. Sőt, Sema az egyik újságban egy reklámot is talált. Szintén párnáról. Rajta pedig a felirat - mint máskor az akció -, hogy magyar libatoll. Így tehát végre megvannak a keresett magyarok. És büszkék vagyunk a libáinkra. :) (ui: a libamáj is nagyon tetszett itt mindenkinek. Jobban, mint bármely más európai verzió, így kérjük az ebben gondolkodóakat, hogy azt is exportálják keletre!) Copyright - CyberMacs

2009-12-10

Az internet a végtelent jelenti. A határtalan szabadságot, a határtalan lehetőségeket, a határtalan gonoszságot, a határtalan hülyeséget és mára már a határtalan tiltásokat is. Nem egy országban divat, hogy bizonyos szempontok szerint tiltják a weboldalakat. Sőt, szinte minden országban van tiltás, csak a szempontok vagy a hozzá tartozó "reklámok" mások. Van, ahol a gyerekvédelmet, van ahol az állam védelmét, van ahol pedig csak a szerencsétlen felhasználók védelmét hirdetik, majd zárják le a kapukat. Ezt mindenki maga döntse el, hogy ez mikor kinek jó. A poén akkor van, amikor átesünk a hirtelén túloldalára, és olyan oldalak is tiltásokra kerülnek, ami nem árt, vagy akár árthat is, de senki nem veszi komolyan. Törökországban a legnépszerűbb letiltott oldal a youtube.com. Az indok, hogy államellenes videók is láthatóak. Ami biztosan van (hol nincs), meg a népszerű sorozatok másolatának is kétségesek a szerzői jogai. A törököket valószínűleg inkább az utóbbi érdekli, hiszen egy sorozat az mégiscsak sorozat. Nem lehet kimaradni belőle. Isztambul dugója pedig lassan már a Világörökség része is lehetne. Tehát igazán fontos volt, hogy az emberek elérjék a youtube-ot. Viszont az már egy éve le van tiltva. Mindez persze nem zavar senkit. Hiszen már az internet kezdete óta népszerűek a kerülőutak, amiket proxy-nak hívnak. Hiszen ezzel lehetett kikerülni, ha a cégnél le volt tiltva egy-egy népszerű (általában ruhamentes "divatbemutató") oldal. Bár a proxy beállítása nem nagy kaland, sokan mégsem ismerik. Ezzel együtt kell találni egy jó proxy szerveret, ami általában másik országban van, és naponta változik. Így egy youtube videó megtekintése 5-10 perces vacakolással kezdődik, utána meg tájvanul fog beszélni. Ráadásul a külföldi szerver miatt minden lényegesen lassabb. De a törököket nem kell féltetni. A youtube lezárása után pár nappal máris megjelent a . Ez egy olyan oldal, aminek a címet a gyerekek előbb tanulják meg, mint írni-olvasni. Ide mindenféle trükközés nélkül beírjuk a webcímet, és már be is jutottunk a hátsó ajtón. Egyszerű és gyors. Az oldal tulajdonosa meg degeszre keresi magát a reklámokkal, mert fél Törökország őt használja. E miatt néha kicsit lassú. Sajnos nem lehet vele nagyobb fájlkat letölteni. De más hibája nincs. A minap pedig megjelent egy új módszer, amit elég csak egyszer beállítani, és mindjárt minden kapu nyitva lesz. A net pedig nem lesz lassabb, nincsenek korlátozások, és semmi se fog különbözni a korábbi állapottól. Ez pedig a DNS beállítás. A DNS itt nem a dezoxi-ribonukleinsavat jelenti, hanem a Domain Name Services-t. Az interneten minden szervernek száma van. Ez olyan, mint a telefonszám. Pl. 168.34.112.56. Ezt hívják IP-címnek. Ahogy a telefonszámot nehéz megjegyezni, az IP-címet is. És ahogy a telefonnál, ha nem tudjuk az IP-címet, akkor nem találjuk meg azt, amit keresünk. Ezért találták ki a domain nevet. Ez nem más, mint egy szótár, ami tartalmazza a nevekhez tartozó számokat. Így nekünk nem

kell a számokat megjegyezni, csak a címet írjuk be. A szerver pedig, akinél a szótár van, az megkeresi a kért oldalt. Ezeket a szótárakat hívják DNS-nek. Amikor letiltanak egy oldalt, semmi más nem történik, minthogy a DNS-ben átírják a címet vagyis hamis szótárt állítanak össze (állítólag a kommunista időben az angol-magyar szótár is ilyen kozmetikázáson esett át). Így, amikor beírjuk a -ot, akkor a 74.125.43.138 helyett a 88.255.41.21 címre kerülünk. Ott pedig egy szép üzenet fogad minket, hogy melyik nap, melyik paragrafus szerint lett lezárva a kapu. Mi sem egyszerűbb ez után, minthogy kicseréljük a szótárt, azaz a DNS-t. DNS-t sok helyen lehet találni, de a spamek miatt egyre gyakoribb, hogy csak az internet szolgáltató hálózatán belülről érhető el. Az utóbbi időben pedig divat lett a DNS szervereket megtámadni, hogy a bank oldala helyett a hackerek lakására vezesse a ügyfeleket. Ezen okok miatt ma már egyre nehezebb DNS szerveret találni. Szerencsére a napokban Google gondolt egyet és a biztonságra meg sok minden másra hivatkozva kiadott egy szabad DNS szerveret. Ez persze azt is jelenti, hogy ha ezt használjuk, a Google pontos képet kaphat az internetezési szokásainkról, ha akar. De a Facebook, iwiw és más nyilvános helyeken már úgyis kitaláltuk a magánéletünket, így ezen már tényleg nem múlik sok. Tehát ha Törökországban youtube-ot szeretnénk nézni, akkor állítsunk át a gép DNS-ét, és akkor nem lesz vele problémánk. A beállítási útmutató (windows esetén): Start/Beállítások/Hálózati beállítások Itt keressük meg a hálózati csatlakozót. Kábel vagy wifi (a 1394 nem jó), majd jobb klikk, Tulajdonságok. Az Általános fülben vagyunk, ahol láthatunk középen egy kis ablakot, mindenféle ijesztő feliratokkal is hieroglifákkal, piktogramokkal. A szörnnyikék között keressük meg az Internet Protocol (TCP/IP) nevezetűt, majd kattintsunk rá (bal klikkel) és az ablak alján válasszuk a Tulajdonságok. Újabb rémes ablakba jutottunk. Ennek az alsó harmadában van egy hosszú felirat egy rádiógombbal: A következő DNS kiszolgálócímek használata. Ezt kapcsoljuk be, majd (tehát ne automatán legyen), majd írjuk be a felső mezőbe: 8.8.8.8 az alsó mezőbe pedig 8.8.4.4. Nyomogassuk az OK gombokat addig, míg elfogynak az ablakok. Készen is vagyunk. Most már nyitottak lesznek a lezárt oldalak. Persze nem mind, előfordulhat, hogy más oldalak lesznek tiltottak, és akkor folytatódhat a csiki-csuki. Vissza is tértünk az elejére: internet - korlátlan szabadság. :) Most már tudjuk, mi az első dolgunk, ha beülünk egy internet kávézóba akár Iztambulban, akár máshol Törökországban. :) Copyright - CyberMacs

2009-12-11

Mudanya. Egy kellemes kis tengerparti város. Nincs frekventált helyen, nincs semmi különlegesség. Mégis az összes török gyerek megtanulja a nevét. Mi Trianonnak hívjuk azt, amit ők Mudanyának. Mindkét helyen az első Világháborút lezáró békenyilatkozat aláírása történt. És bár sok a hasonlóság (még az évszám is), a különbség mégis érezhető. Míg a magyarok Franciaországba mentek, addig a törökök otthon várták a franciákat, angolok, olaszokat és görögöket. Ezek után nem kell mondani, hogy sok minden másképpen alakult, még annak ellenére is, hogy az Oszmán Birodalom rengeteg területet veszített. Wikipédia - Törökország felosztása a Sèvres-i békeszerződés alapján A térképen jól látható, hogy Törökországból a tervek szerint alig maradt volna valami (de ismerős). Viszont Atatürk és csapata szembeszállt a szövetségeseikkel, és kihajították őket az országból. Természetesen voltak még engedmények, megállapodások (egyik ilyen értelmében a Görögországi törökök Törökországba térhettek, cserébe a görögök is hazamehettek), de lényegében a törökök lakta területet sikerült megtartaniuk, Törökország független, szabad állam lett. Ennek a jelentőségét legjobban akkor érthetjük meg, ha megnézzük a szomszédokat (Irán, Kazahsztán, Grúzia), vagy akár az, hogy sikeresen kimaradtak a Világháború második epizódjából. Így lett híres kisváros Mudanya. A település a szokásos Anatóliai tengerparti forgatókönyv szerint fejlődött. Minden ilyen, vagy a görögök alapították, vagy elfoglaltak egy korábbi falvat és azt mondták, ők alapították. Tény, hogy az ilyen helyeken a történelem legalább 6000 éves. A görögök voltak az egyik olyan civilizáció, melynek komolyabb befolyásuk volt. Aztán persze jöttek a rómaiak, a bizánciak, a szelcsukok, majd az oszmánok. Közben ez a kisváros halakat fogott és olívbogyót szedett. Helyzeténél fogva mindig is egy jó összekötő volt Isztambul és Bursa között, de végül sose lett belőle komolyabb nagyváros. Talán ennek köszönheti, hogy a történelmi belváros nem sokat változott az utolsó évtizedekben. Így ez egy remek hely, ahol a 19. századi török építészetet megtekinthetjük. Ha valaki Bursából Isztambulba megy hajóval, vagy fordítva, akkor érdemes 1-2 órát eltölteni itt és sétálni a régi stílusú házak között. Érdemes benézni abba a házba is, ahol a békeszerződést aláírták. Nagyon hangulatos. És minden közel van. A ház, ahol aláírták a békeszerződést (Mudanya Mütarekesi) Copyright - CyberMacs

2009-12-14

Isztambulban a Karácsony más. Ilyen talán sehol a világon máshol nincs is. Mondjuk Isztambul tele van olyan dolgokkal, a mi sehol máshol nincs. De mégis...A Karácsony több szempontból is érdekes, furcsaság. Törökországban a lakosok 99% muszlim. A maradék 1% (ami még így több százezer embert jelent, vagyis néhány kisvárosnyit) pedig keresztény, vagy zsidó. A keresztények az egyszerűség kedvéért még további csoportokba tartoznak: keleti keresztények (azt hiszem ők a görög keresztények), ortodoxok (vagy ők), örmények, de mintha még római katolikusok is lennének. És a legtöbb persze Isztambulban él. Más szóval, laknak itt örmények, görögök és olaszok leszármazottai, akiknek a saját vallásuk is itt van. Miért is érdekes ez?Egyszer volt, hol nem volt... Volt egyszer egy hatalmas Római Birodalom, ahol miközben még vígan dobálták a keresztényeket az oroszlánok elé, addig a keleti határ túloldalán, az Örmény Birodalomban (Arménia) már államvallás volt a kereszténység. Így ők még az előtt lefektették az alapokat, hogy a Rómaiak, Bizánciak (és később még sokan mások) beleszóljanak. Ők, éppen ezért a karácsonyt január 6-án ünneplik.A Római Birodalom felbomlása után is még egy darabig a január 6. ünnepeltek, de egyre inkább a december 25-én lett a tánc és a mulatság napja. Mígnem elérkezett az Egyházszakadás, majd a naptárreform. Ekkor kiderült, hogy jól benéztük a csillagokat, néhány nappal lemaradtunk. A nyugati oldalon ezt pár napos korrekcióval kiküszöbölték, míg a keleti részen csak azért sem. Persze mára már ott is megtörtént a naptár korrekció, de a hagyományok megmaradtak. Vagyis náluk a december 25. most már január 7-re esik, így a Karácsony is. Az örményeknél viszont sose történt meg az ünnepi korrekció, mert az eltelt évszázadokban túl nagy volt a káosz a köztük és Európa közötti területeken.Na tehát, eddig van nekünk december 25, január 6 és január 7. Meg jöttem én a december 24-el. Viszont a jóból a törökök sem akarnak kimaradni, és náluk van az újévi ünnep. Eredetileg a muszlim holdnaptárban az újév máskorra esett. Ráadásul a naptár 10 nappal rövidebb a mi naptárunknál, vagyis az új év minden évben előbb kezdődik. Viszont Atatürk naptárreformja óta Törökország is az európai időszámítást használja, azóta van újévi mulatozás. Ami pedig december 31.A törökök pedig nagyon szeretik a díszes dolgokat. Főleg ha azok villognak, meg még csoki is van a láthatáron. Így aztán a Karácsony nem is, de a vele járó felhajtás szépen lassan bekerült a törökök életébe is.Az utcák tele vannak mikulás-, karácsonyfa-, díszek-, és rakétaárusokkal. Az üzletekben újévi akciók és leárazások vannak. Mindenhol feldíszített fenyőfa. A Tv-ben mindenhol fenyőágak, csillagszórók, gömbök, és még ki tudja mik vannak. Olyan ez, mintha a gyerekeket ráeresztenénk a játékboltba, ahol viszont nem tudnak választani, így inkább elvisznek mindent.Tehát most már ott tartunk, hogy a Karácsony (és újév, törökül yilbaşında - évkezdet) nemcsak december 25-én, hanem 31-én, és

január 6-7-én is van. Sőt, igazándiból sose ér végett. Január 20-án a török szomorúan néz a 80.000 égős karácsonyfadíszre, amit az ajtóra, az ablakra, a kapura, a tetőre, a kerítésre, a kertbe, a fára, a macskára, a hajóra, a boltba, és mindenhova tett, ahova csak lehetett: Ez olyan jól néz ki. Még maradhat pár napig...Így lehet augusztusban is angyalkákat és égősorokat látni Isztambulban. Ezzel még nem ért végett... :) Copyright - CyberMacs

2009-12-15

Zeytinbağı egy aranyos kisváros a Márvány-tenger partján, közel Mudanya városhoz. Ezen a területen a tengerpart ha unalmasnak éppen nem is nevezhető, de eléggé jól kalkulálható mi következik a következő kanyarban: meredek sziklafal, völgyek, rejtett kis kunyhók és mindenféle olívfák. A tengerparti kacskaringós sziklás úton a buszsofőr egyszerre beszélget és zenét hallgat. Vagyis jobb kézzel táncol, bal kézzel telefonál, jobb lábbal a gázt tapossa, a bal lábra marad a kormány. Mivel a gázt nem akarja elengedni, a jobb láb meg foglalt, így fék helyett inkább folyamatosan dudál. De egyébként kicsi a forgalom. Zeytinbağı eléggé kiesik a fő közlekedési vonalakból. Ez sok esetben megmentette a városkát a történelem során. Zeytinbağı központja Zeytinbağı (amit egyébként senki nem így hív, hanem a Tirilye vagy Tiriglia történelmi nevét használják) a tipikus anatóliai kisváros történelmét élte át: az elmúlt 6000 évben mindenki benézett ide, aki csak a közelben járt. De a többi várossal ellentétben, amit minden második turistareg felgyújtott, addig Zeytinbağı nem esett útban, így kimaradt a fűtésszezonból. Talán a lakók nem is tudtak róla, hogy a héten már negyedszerre más a király a környéken. Így aztán a város történelmi hagyományai többségében jól megmaradtak. Azzal az apró különbséggel, hogyha kellett a kő, akkor mindig volt egy régi épület, templom, oszlop, amire éppen nem vigyázott senki. Mégis ma megtaláljuk a Anatólia ezen területének legfontosabb népeinek nyomait: görög, bizánci, és oszmán. A bizánci templom-mecset A város közepén áll egy nagyon régi, bizánci templom, ami ma már mecset és Fatih Camii a neve. Ha a városban járunk, először ezt keressük meg, mert ide még könnyen eltalálunk (régii falusi taktika: a templom torony fele menj (toronyirányt), itt a minarettet kell követni). Innen pedig felfele, a tengerpart fele menjünk, és máris egy kellemes kisvárosban barangolhatunk. A tengerparti sziklára érve nagyon hangulatos teázót is találhatunk, ahonnan szép kilátás van a nagy kékre. Zeytinbağı madár büfétávlattól Szerencsés esetben egy másik régi templom romjait is megleljük. Szintén még a bizánci időben épült, vagy még korábban. A régi templom A városka másik híres régi épülete pedig a régi görög iskola, a Taş mektep, ami kő-iskolát jelent és a 19. században épült. A Kő Iskola (Forrás: Wikipédia) Ha visszamegyünk a városközpontba, akkor rengeteg helyen láthatunk olíva árusokat. Tulajdonképpen a város neve is olívát jelent. Mivel nem frekvenciált helyen van, nagyon olcsó, mégis nagyon jó minőségű. Állítólag az itteni olíva bogyók teljesen mások, mint az ország többi területén. Én csak azt tudom, hogy vettünk egy 1kg-os dobozt, amit utána 10 perc alatt befalt mindenki (6 ember). Így vettünk még 5 másikat, de 5kg-osat. Abból azért maradt is valami, mire hazaértünk. Olíva, olíva, olíva A tengerparton több étteremközül is választhatunk, ha esetleg megéheznénk. Természetesen a legjobbak a halak, és az olívaolajos saláták. A kisvároska megtartotta a régi hangulatát, ezért nagyon

kedvelt a filmesek körében (na meg persze azért is, mert közel van
Isztambulhoz).Itt megy a filmezésTovábbi Copyright - CyberMacs

2009-12-16

A török nyelvben az a jó, hogy olyan, mint a magyar. És az a rossz, hogy olyan bonyolult is, mint a magyar. Igaz, néha egyszerűbb (pl. nincs külön tárgyas ragozás), cserébe viszont igazi egzotikumokkal is találkozhatunk. Egyik ilyen az elbeszélő múlt, vagyis az a szerkezet, amit pletykálkodásra lehet használni. Az Európában elterjedt nyelvekben általában több féle múltidő van. Legalább 3, de pl. a latinban (ha jól emlékszem) 9. Ezzel szemben a magyarban 1 darab van. Persze lehet csavarni rajta, mint feltételes múlt, stb... de lényegében mégiscsak 1 ragozás van, az is csak egy vagy két T. A törökben sincs túlságosan elbonyolítva a múltidő. Ott is van egy szép, egyszerű múlt. De van egy másik is, ami sokkal izgalmasabb. :) Az egyszerű múlttal nemcsak azt mondjuk, ami megtörtént, hanem azt is kifejezzük vele, hogy láttuk is az eseményt (és észnél is voltunk, vagyis nem valaki más mondja el, mit csináltunk tegnap este részegen). Ha viszont olyan eseményről van szó, amit mi láttunk, csak mástól hallottuk, akkor mindjárt előjön az elbeszélő múlt. Az ige végére a -miş, -miş, -muş, -müş kerül, így beszéd közben máris olyan hangzása van, mintha puszogánk. És nem is használják másképpen: Hát én azt hallottam, hogy tegnap amikor az Ali menta biciklivel... Ezzel a szerkezettel mi azt fejezzük ki, hogy én biza ott se voltam, amikor a dolgok történtek. Én nem láttam, csak hallottam. Így aztán, ha mégse úgy volt, arról már nem én tehetek. Ettől még mindez nem jelenti azt, hogy kételkednék a dolog igazában, hiszen Ayşe mindig olyan megbízható híreket hoz... Éppen e miatt nagyon gyakori a használata. A hírekben, a mesékben (bár a kettő között nincs olyan nagy különbség) gyakran hallani, amint ezt a szerkezetet használják. De a történelem tanár is ez használja. Nagyon könnyű megtanulni, mert csak puszogni kell az ige végén. És így mi is azonnal csatlakozhatunk Isztambul titkos hírláncához, amikor is a hölgyek reggel kinyitják az ablakot, és átkiabálnak az utca túlfelére. És azt halottátok-e, amikor...

Copyright - CyberMacs

2009-12-17

Közeleg a Karácsony. Még ha Törökországban nem is ünnep (mármint abban a formában, mint Magyarországon ismerünk), de azért itt is erősen érezni, hogy már nincs az messze. A plázák, a TV, a kis és a nagy üzletek mind-mind fel vannak már díszítve. Néha nem is lehet tudni, hogy melyik boltban árulják a lámpákat, mert a sajtárusnál több az égő, mint a lámpásnál. Kivilágított és feldíszített bevásárló központ. Természetesen a mikulás sapka és a hóember sem maradhat el. :(a kép azért ilyen rossz, mert a hidegben vacogva nem volt könnyű a gépet egyenesben tartani. :D)Tehát van felhajtás rendesen. Vagy inkább azt mondom, hogy van is, meg nincs is. Mivel december végéig sima munkanapok vannak, az a bizonyos év végi hajtás teljes másképpen csapódik le. A Ramadán előtt pl. sokkal komolyabb hajtás van, holott az se nem év vége, se nem tart sokáig. Így aztán észre se venni, hogy nyakunkon a karácsony. Vagyis nem vennék észre, ha nem lenne mindenhol néhány millió égő. Mert viszont ha díszíteni kell, akkor a törökök messze lepipálnak mindenkit. Nem feltétlenül koncepcióban, de díszek számában tuti.Így aztán idén én ismét nekivágtam a bazárnak, hogy kicsit feldobjuk a karácsonyt. Bár most sok minden másképpen lesz, mint tavaly.Előző évben kaptunk a Sedától egy igazi, élő fenyőfát.Karácsony 2008 Sajnos ez a fa mostanra már nem ennyire zöld.Ugyan az a fa. Kevesebb zöld, több macska. A fa most már sokkal inkább sárga. Ami még nem lenne gond, de az ágak sincsenek annyira jó állapotban. Féltő, hogyha rakunk rá díszeket, meg a meleg lakás együtt, túlságosan megviseli. Reméljük, mire lesz gyerek, addigra kiheveri a megrázkódtatást. Az idén egyébként is Magyarországon fogunk karácsonyozni, így a fának tényleg jobb lesz, ha kint marad.De azért leszek én jó tagja a fogyasztó társadalomnak, és Éljen Kína! felkiáltással bevettem magam a bazárba. Legalább egy kis műfát mindenképpen akartam venni, amit az asztalra lehet tenni. No meg kicsit körbenézni.Isztambul Eminönü nevű negyede az a hely, ahol minden megvan. De tényleg. Amit ott nem talál az ember, az nem is létezik. A másik sajátossága viszont az, hogy minden rendkívül olcsó. Főleg ha egyenesen Kínából érkezik. Én nagyon szeretem az igényes, szép karácsonyfadíszeket, amiket éveken keresztül lehet őrizgetni. De olyat ma már nagyon nehéz venni. Egyre inkább úgy tűnik, hogy két lehetőség van:Bevallom, hogy nem érdekel a minőség, és kimegyek a kínai tömegcuccok közé, ahol kb. 600 forintért vehetek két zsák festett pingponglabdát karácsonyfadísz néven. Majd Karácsony után az egészet odaadom a macskáknak játszani, jövőre pedig veszek újat.Tagadom, hogy jó nekem a vacak, így elegáns üzletekbe megyek, ahol ugyan azokat a kínai vackokat, vagy sokkal rosszabbakat kapok, de legalább jó drágán. Majd egész évben vigyázok, nehogy valaki ráüljön.Akkor inkább marad az első variáció. És nem kell a cuccra vigyázni, minden évben pedig új izgalmak, új díszek várnak minket.Tehát irány

Eminőnő! Welcome to ChinaÉv közben békés kis papírboltok bújnak meg a Fűszerbazár háta mögött, amik ilyenkor hirtelen átváltoznak Karácsonyi árusokká, ahol csak elveszni lehet. Nemcsak fizikailag (a szűk utcákkal a GPS se tud mit kezdeni), hanem az áruk tömegében is. No és persze anyagilag is, ha nem vigyázunk. Mert hát hiába csak 10-20 líra a felfújható óriás hóember, meg 3 líra az ajándékdoboz alakú karácsonyfa égő (ettől persze ne azt várjuk, hogy nem fog működni, hanem hogy nem úgy fog működni :D), ha sok ilyen apróságok veszünk, akkor mire az utca végére érünk, addigra tényleg elfogy a pénzünk.A felfújható mosolygós hóember. Persze az ember azért megy ilyen helyre, hogy mégiscsak vásároljon, úgyhogy sokáig nem lehet bírni. Én végül egy asztalra rakható 40cm-es hóemberrel beértem.Ez a kisebb mosolygós változat. Van nem mosolygós is, ha leesett az álla.. :D Az ilyen különlegességeket leszámítva szinte minden egyforma. Általában minden pingponglabda, ami be van festve, aranyporral behintve, esetleg formára alakítva. Amiben az a jó, hogy beindítja a fantáziát, hogy kitaláljuk, vajon télapót vagy fenyőfát ábrázol. Na de viszont a választék! Az csak a kisebb dolog, hogy legalább 300 különböző színű, formájú, mintázatú van. Na de a méretek! A 2 cm-estől kezdve a szabvány pingponglabdán keresztül egészen a másfél méteresig mindegyik megtalálható. Tavaly is tervben volt, hogy veszek egyet, meg az idén is, de addigra már tele volt a kezem... Pedig a macskák hogy örültek volna neki. :)Sok dísz tényleg nem akartam venni, mert csak egy kisebb műfát (vagy valami hasonlót) vettem.És legalább a macskák is kapnak valamit. És az irodába is egy-két dolgot. A hatalmas hópelyhet semmiképpen nem lehetett ott hagyni. Ebből egyet az ajtóra is kitettünk. :) Sajnos viszont azt a mikulást, amit tavaly nagytételben vettünk, majd mindenkinek osztogatunk, olyan most nem volt. Bármennyire is keresgéltem. Éneklős télapó viszont nem kell (ilyen már van), sem pedig felfújható, de még olyan sem amit a négyméteres bástyával együtt árulnak. Bár ha lesznek majd gyerekek, akkor talán veszünk egy ilyet is, bár kit tudja mi lesz akkor a divat. Remélem valami blue-tooth-os távirányítós változat. :)Akit végül nem találtunk meg. Pedig olyan aranyos. Idén a neon-narancssárga műanyag karácsonyfa a divat. Copyright - CyberMacs

2009-12-18

Még Isztambulba jövet előtt, mikor csomagoltam, gondoltam jó lenne egy piros-fehér-zöld lobogó is. Elsősorban a falra kitenni, vagy készíteni egy magyar sarkot. Majd március 15-én és hasonló napokon pedig meg lehetne lobogtatni. Kerestem is zászlókat napokig a városban, interneten, de olyan igazi, hagyományosat sehogy sem sikerült szerezni (hasonló volt a probléma, mint amikor az egyik török tanárunknak akartunk magyar foci mezt venni). Sehol semmi. Vagyis az mégsem igaz, hogy nem volt zászló. Turulos, nagymagyarországos, és az a bizonyos csíkos is könnyen beszerezhető lett volna. De az itt elég hülyén nézne ki. Végül úgy költöztem át Isztambulba, hogy nem volt magyar zászlóm. Bezzeg itt hegyekben árulják. A határon átérve a hazafi azonnal bevásárolhat pár Atatürkös török zászlóvan, majd nagyit sóhajthat: Igen, hazaértem. Most viszont, Eminönü bazárjait járva karácsonyi ketyerék után kutatva, találtam egy boltot. Azt hirdette, hogy odabent bizony minden ország zászlaja megtalálható. Be is kérdeztem azonnal, magyar is van-e? - Persze hogy van, hány darabot/dobozzal akarsz, és milyen méretben? - mutatott a falon levő táblázatra. Úgy éreztem, a lepedő méretű talán kicsit nagy lenne, meg azért ne legyen nagyobb az utcai átlagnál se. Nem akarok demilitarizált zónát kialakítani (bár jó móka lenne lezárni az utcát, majd követelni nemzetiségi iskolát, rádiót és focicsapatot is, és még a villamos is járhatna 10 m-t így lenne 2 megállóm, mert hát mégiscsak kisebbség vagyok itt Isztambulban). Lett inkább egy kényelmes 30 cm-es lobogóm. :) Szuper! Sent from my BlackBerry® wireless device Copyright - CyberMacs

2009-12-21

Na tehát, lesz Karácsony Isztambulban is. Persze nem úgy, meg nem akkor, meg más is más, de akkor is összedobunk valamit. - ez volt a terv. Mivel Karácsonyt Magyarországon töltjük, ezért most tényleg csak egy szimbolikusat ünnepeltünk. De akárhogy is van. Karácsonyfa mindenképpen kell. Itt is a készlet, hogy miből rakjuk össze fát. Meg persze a hátsó erkélyen valahol minden alatt. De azokat most nem használjuk. Ez meg... hát... izé... hívjuk esetleg fának. Mert zöld. Vagy valami ahhoz hasonló. Ajándékba adták a hóember mellé. :D Sikerült a talpát a helyére rakni. És még stabilan is áll a fa (ez azért nem mindig sikerül elsőre az igazi fánál). Csinos kis fánk van. Akár indulhat mis fa szépségversenyen is. Az ágakat kihajtogattunk, mint egy márkás nyugati (de valójában kínai) esernyőnél. És abraka-dabra lőn fa! Persze ha a csúcsot is kiegyenesítjük, akkor már egészen élethű lesz. Mivel a fa nem éri el a plafont, még ha a csúcsot ki is hajtjuk, így inkább az asztalra tesszük. Persze azért reménykedünk benne, hogy reggel álmosan a vaját a kenyérre kenjük, nem a fára. :) Felkerültek a lámpák is. Szintén akciós (500 ft), így egészen mázlisták vagyunk, hogy csak a sárga színű lámpák nem világítanak. A piros és a kék rendben van. Sőt, a drót sem zárlatos, még ha kicsit piszkálni is kel a működéshez. Felkerültek a díszek is. Van télapós labda, igazi műanyag kristálygömb és még bió-dísz is eredeti toboz formában. És akkor végre valami minőségi is: magyar szaloncukor. Ilyen is került a fa alá. Bár sokat nem ücsörögtek alatta. :) A karácsonyfa készen áll, és minden a helyére került. Még az ajándékok is feltűntek a színen. :) Így kívánunk mindenkinek Boldog Karácsonyt és vidám új évet! A blog január 6-ig szünetel. Ti is inkább ünnepeljétek, építsetek hóembert, ijesztgessétek a szánkózókat, de ne a gép a előtt üljétek. :) Nem leszünk sokat internet közelben, de ha tudok, a kérdésekre válaszolok. :)

;) Copyright - CyberMacs

2009-12-22

A blog január 6-ig szünetel. Ti is inkább ünnepeljétek, építsetek hóembert, ijesztgessétek a szánkózókat, de ne a gép a előtt üljétek. :) Nem leszünk sokat internet közelben, de ha tudok, a kérdésekre válaszolok. :)Copyright - CyberMacs